

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEAR HEART,
YOU
SCREWED
ME

ASHLEE ROSE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

**SEVGILI KALBİM, BENİ
MAHVETTİN.**

ASHLEE ROSE

Ashlee Rose Telif
Hakkı 2022 Ashlee Rose
Birinci Baskı

Yazar, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca bu eserin yazarı olarak tanımlanmak için manevi haklarını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni alınmaksızın çoğaltılamaz, kopyalanamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir şekilde ve sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmaksızın başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

[Ashlee Rose Yazarına Ait](#)

[Diğer Kitaplar Dear Diary,](#)

[Önsöz Bölüm](#)

[1 Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Sonsöz

Connie

Teşekkür

ASHLEE ROSE'UN DİĞER KİTAPLARI

SENİN SERİNE DOLANMIŞ:

Yeni Bir Şey

Kaybedilecek Bir Şey

Sonsuz Bir Şey

Ondan

Önce Onsuz

Sonsuza

Kadar

STANDALONE:

İstenmeyen

Bana Vahşi Aşk

Sözü Ver

İşkence Gören

Kahraman Çalınmaya Değer

Bir Şey

DÜET:

Daima Sevgiler, Peyton

Daima, Knight

ROMANLAR:

[Rosemont Rekindle Us'a](#)

[Hoş Geldiniz](#)

*Hepsi Amazon Kindle Unlimited'ta mevcut
Kitapların doğası gereği sadece 18 yaş üstü için uygundur.*

SEVGİLİ GÜNLÜK,

*Gerçekten kötü bir şey yaptım.
En iyi arkadaşımın babasıyla yattım.*

PROLOGUE

BUNUN O L M A M A S I GEREKIYORDU.

Planladığımız hayat bu değildi.

Birlikte yaşlanmamız, çocuklarımızın bizi her gün gururlandırmasını izlememiz gerekiyordu.

Ama planladığımız hayat benden koparıldı. Hayat acımasızdır.

Vicious.

O benden alındı ve bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok.

NE DIYORLAR? HAYATIN SENİN İÇİN PLANLANMIŞ MI? KADER VE HER ŞEY
Bu saçmalık... Bu kader değil, bu Tanrı'nın beni olabilecek en kötü şekilde sikmesi. Artık kadere inanmıyorum.

Benim sloganım '*neyse odur*'.

KALBİM PARAMPARÇA OLUP YOK OLMADAN ÖNCE GÖĞSÜMDE ÇARPTI.

bin parçaya bölündü. Bir daha asla bütün olamayacağından korkuyordum.

BUNUN O L M A M A S I GEREKIYORDU.

Planladığımız hayat bu değildi.

Ama olan oldu.

~~SEVGİLİ GÜNLÜK~~

Sevgili kalbim, beni mahvettin.

BÖLÜM 1

İKİ YIL ÖNCE

KÜÇÜK, KUTU GIBİ DAİREMİZİ BİR AŞAĞI BİR YUKARI ADIMLIYORUM. BEŞ ADIM SONRA, BEN

dairenin diğer tarafındaydı.

Elijah her an eve gelebilirdi. Bu öğleden sonra bir iş görüşmesi vardı. Aylardır hazırlanıyordu. Bu büyük bir olaydı. Küçük, önemsiz bir iş değildi. Borsada yükselmeyi umuyordu. En tepedekilerden küçük bir ısırık alabilmek için bile iki yıl boyunca yalakalık yapmak zorunda kaldı.

Ve iki hafta önce. O aldı.

Bu hayatımızı finansal olarak değiştirecekti. Ev hayatı daha zor olacaktı, akşam geç saatlerde ve sabah erken saatlerde çalışacaktık. Kendini önce işine adanması gerekiyordu, bana değil.

Ama sorun değildi.

Onun çalışma azmini ve tutkusunu çok sevdim ve ben de bu azme sahip olmak için sabırsızlanıyorum. Henüz bir iş bulamadım. Elbette üniversiteye gittim, ne yapmak istediğimi biliyordum ama hayalimdeki işi bulamadım.

İşletme ve ekonominin yanı sıra İngiliz edebiyatı ve halkla ilişkiler okudum. Açıkçası İngiliz edebiyatını seçtim çünkü okumayı seviyorum. İşin halkla ilişkiler tarafını yapmaktan keyif aldım, kim bilir. Belki de bu benim mesleğimdir.

Omzumun üzerinden geriye baktığımda, küçük mutfak ile salon arasında duran küçük yuvarlak masaya baktım, loş odada mum titriyordu. Masa hazırды, ben yemeği sıcak tutmaya çalışırken fırından gelen hafif bir uğultu odayı dolduruyordu. Tebrik yemeği hazırlamak istiyordum, iyi bir görüşme olsun ya da olmasın, yine de onunla gurur duyuyordum. Yerde volta atmaya geri döndüm, gergindim, heyecanlıydım, endişeliydim. Ayrıca bu işi alamayacağı düşüncesi midemi bulandırıyor. Sakinleştim ve başımı çevirip uzun, ince aynadaki yansıma baktım. Üzerimde yüksek belli dar kot pantolonumun içine sokulmuş dekolteli siyah bir tişört vardı. Normalde şu anda pijamalarım olurdum ama bu gece olmazdı. Her şey mükemmel olmalıydı.

Karanlık çökmeye başlamıştı, Ekim ayının ortasıydı ve nihayet nefret ettiğim aydınlık akşamları kaybediyorduk. Kışı severdim, ama onunla birlikte gelen karanlığı değil.

Telefonum Elijah'tan gelen bir mesajla çaldı. Mesajı okuduğumda kalbim küt küt atmaya başladı, nabzım hızlandı ve yüzümde bir gülümseme belirdi.

Onu parçaladı.

YARIM SAAT GEÇMİŞTİ; KAŞLARIM ÇATILMIŞTI.

Elijah'tan gelen mesajı bir kez daha açarak
telefona baktı.

Gidiyorum bebeğim. İyi geçti, seni seviyorum

x

Kalbim normalden biraz daha fazla atmaya başladı, kan damarlarımda hızla dolaşıyordu. Aşırı düşünen biriydim, her küçük şeyde paniğe kapılırdım.

Masaya otururken nemli avuçlarımı kot pantolonuma sürttüm. Mum tamamen sönmekten önce kararmaya başlamıştı. Bacaklarım aşağı yukarı titriyor, sinirimi yatıştırmaya çalışırken parmaklarım masaya vuruyordu. Şehirden trene binmesi, sonra da istasyondan yola çıkması gerekiyordu. Yine de bu kadar uzun sürmemeliydi.

BİR SAAT GEÇTİ VE HALA BİR ŞEY YOK. KAHRETSİN.

Elijah'ın arkadaşına mesaj attım, ondan haber alıp almadığını öğrenmek istedim ama o da onunla konuşmamıştı. Annesine bile mesaj attım ama o da hiçbir şey duymamıştı. Sormalı mıyım, sormamalı mıyım diye düşündüm ama sormak zorundaydım. Ama tabii ki şimdi o da benimle birlikte tam bir panik modundaydı.

Dışarısı karanlıktı, yağmur ve dolu pencere camına vuruyordu, normalde rahatlatıcı bulduğum bir sestti, ama şimdi içimi sadece korku ve dehşetle dolduruyordu.

Telefonumu elime aldım ve onu aramaya çalıştım, araba kullanırken onu aramaktan hoşlanmıyorum ama aramak zorundaydım. Ve bu bir zorunluluktu.

Sesli mesajını almadan önce çaldı da çaldı.

Hey, ben Elijah. Beni özledin, mesaj bırakırsan seni ararım!
Tekrar denemeden önce
kestim. Bir şey çıkmadı.

Telefonumu nemli avuçlarımda tutuyorum, masadan kalkıp bir kez daha yerde ileri geri volta atıyorum.

Daire kapısının çalındığını duyduğumda sıçradım, telefonumu kanepeye fırlatarak nemli ellerimi bir kez daha kalçalarıma sürttüm.

Lütfen Elijah olsun. Ama madem İlyas'tı... Neden kapıyı çalıyordu.

Ön kapıda durup gözetleme deliğinden bakıyorum ve iki polis memuru görüyorum. Biri erkek. Biri kadın. Şapkaları kollarının altında.

İçten içe ne olacağını bilsem de, hiçbir şey beni söyleyecekleri şeye hazırlamazdı.

Titreyen parmaklarım tutamağa kilitlendi ve yavaşça aşağı itip kapıyı açtım. Yüzlerinde ciddi bir ifade vardı. Kalbim sıkıştı.

"Siz Bayan Reese Hernández misiniz?" Erkek memur usulca sordu, gözleri benimkilerden ayrılmıyordu.

Konuşamıyordum, nutkum tutulmuştu. Kalbim göğsümde hızla atıyordu. Kulaklarımda yüksek sesle pompalanmadan önce damarlarımda dolaşan kanı duyabiliyordum. Ciğerlerimden hava çekiliyordu. Erkeğin sesinin uğultusunu duyabiliyordum ama hiçbir anlam ifade etmiyordu. Hiçbir şey duyamıyordum. Hepsi birbirine karışmıştı. Gözlerimi kaldırdığımda kadın memurun bana doğru ilerlediğini, elinin rahatlatıcı bir tavırla kolumun üst kısmını aşağı yukarı ovduğunu gördüm.

"Reese, iyi misin?" sesi yumuşak ve sakinleştiriciydi.

Uyuşukça başımı salladım. Geri çekildim ve dairemizin eşiğinden adım atmalarına izin verdim.

Bir an durdum, aklımdan milyonlarca düşünce geçiyordu.

"Otursanız iyi olur." Erkek memur kolunu uzattı ve kanepeye oturmam için işaret etti.

Tekrar başımı salladım.

Dediklerini yapıyorum, kanepenin kenarına oturuyorum, parmaklarım önümde düğümleniyor.

"Ortağınız Elijah Moretti'nin ölümcül bir trafik kazasına karıştığını bildirmekten büyük üzüntü duyuyoruz. Başka hiçbir araç kazaya karışmamıştır."

Hava ciğerlerimden çekildi, gözyaşlarım gözlerime dolarken yanıyor, boğazım ne kadar yutmaya çalışsam da kurtulamadığım devasa bir yumruyla doldu.

Ölümcül kaza.

"Elijah iyi mi?" Diye soruyorum, sesim dudaklarımdan çıkarken bir fısıltıya dönüşüyor. Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyordu.

Kadın memur meslektaşına bakmak için başını çevirdi, poker suratı benimle yüzleşmeden önce kaydı. Kanepeden kalktı, dizlerinin üzerine çöktü ve ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Reese," sesi alçaktı, "Elijah ölümcül bir kaza geçirdi." Kelimeleri tekrarladı.

"Biliyorum," diye başımı salladım, gözyaşlarım hâlâ akıyordu. "Ama o iyi mi..." cümlemi bitirir bitirmez, sözleri beni bir buharlı tren gibi çarptı.

Ölümcül kaza. Bu kelimeler bir kez daha kafamda uçuşuyor.

Ölümcül.

O iyi değil.

Başaramadı.

Ölmüştü.

İşte o zaman beni gerçekten vurdu. İçimi kavuran acı, sanki biri karnıma bir bıçak saplamış ve nefes alamayayım diye ciğerlerime itmiş gibiydi. Kanepeden fırlarken gözlerim büyüdü, parmaklarım dudaklarımda titrerken elim ağzıma gitti. Sonra kalbimdeki acı geldi, sanki kalbim tutuluyormuş gibi hissettim, parmaklar onu sıkmadan önce sıkıca kavradı ve kanın içine pompalanmasını durdurdu.

Bacaklarım titriyor, yere düşmeden önce altımda bükülüyor ve küçük dairemin duvarlarında yankılanan ve seken en korkunç çığlığı atıyordum.

Kendimi bile

korkuttum. Benim

Elijah'ım gitmişti.

Hayatımdan

çıkmişti.

Sonsuza kadar.

Ve onu asla geri alamayacaktım.

KANEPEDE BATTANİYEYE SARILMIŞ BİR ŞEKİLDE OTURUYORDUM, AILEM VE ELIJAH'IN

Annem Vienna da buradaydı. Annem Liz bana sıcak bir fincan çay uzattı. Titreyen ellerimle ondan aldım, opal gözlerim güçlü demliğe bakarken yerinden kalkmadı. Fincanın yanığı uyuşmuş tenimde iyi hissettirdi, sadece bir şeyler hissetmek istiyordum.

Herhangi bir şey.

Ama içim ölüydü. Hiçbir şey hissetmiyordum.

"İç bakalım tatlım," dedi annem bana sempatik bir gülümsemeyle. Başımı yavaşça çevirip kanepede hıçkıra hıçkıra ağlayan Viyana'ya baktım. Annem kolunu Viyana'ya dolayarak onu rahatlatmaya çalıştı.

Benim acım tarif edilemez, onun acısı da felaket olmalı.

DİNLENME ŞAPELİNDE DURDUM. ANNEM BENİMLE GELMEYİ TEKLİF ETTİ, AMA BEN başımı salladım. Elijah ile yalnız kalmak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Veda etmek için.

Kazadan birkaç hafta sonra Elijah'ın ani yetişkin ölümü sendromundan öldüğünü öğrendik. Sağlıklı ve formdaydı, bunun neden olduğuna dair hiçbir sebep yoktu.

Sanırım bu da o şeylerden biriydi.

Neyse o.

Sessizlik beni tüketti; gözlerim huzurlu Elijah'ın yüzüne sabitlendi. Uyuyor gibi görünüyordu. Dudakları açık pembeye boyanmıştı, yanakları da ısırlmış gibi görünüyordu. Ölü gibi görünmemeleri için biraz makyaj mı yapmışlardı? Düşündükçe ürperiyorum. Artık burada olmadığını biliyordum. Bu sadece onun güzel ruhunu koruyan kabuğuydu.

Derin bir iç geçirdim, elini tutarken öne doğru kaydım. Teninin soğukluğu içimi titretirken dudaklarımdan küçük bir nefes çıktı. Onu sıcak tutmak için bir battaniyeye sarmak istedim. Bu kadar soğuk olmasından nefret ediyordum.

"Elijah," diye boğuldum, bedenimi ona yasladım ve yakılacağı kıyafetinin içine girerek hıçkıra hıçkıra ağladım. Bu nasıl adil olabilirdi? Neden benden alınmıştı? Sonsuza dek birlikte olacaktık, ben ve o, o ve ben. Ama şimdi, sadece ben vardım.

Kontrol edemediğim hıçkırıklar beni terk etti, onu burada tek başına bırakmak istemiyordum. Çok üşümüş olmalı, aynı düşünce kafamın içinde tekrar tekrar dönüp duruyor. Ayağa kalkarken boğuluyorum, gözlerim sıcak bir şekilde aydınlatılmış odada dolaşıyor. Burayı çok sıcak gösteriyorlar ama hiç de öyle değil. Yanaklarımı avuçlayarak düşmeye devam eden gözyaşlarımdan kurtulmaya çalışıyorum.

Gözlerim tekrar Elijah'a kayıyor.

"Seni çok seviyorum bebeğim," diye fısıldadım, kaçırdığım birkaç damla gözyaşı onun için seçtiğim beyaz gömleğine düştü. Parmaklarım siyah saçlarında geziniyor, gün içinde yorulduğunda bunu yapmamı çok severdi. Koyu kahverengi gözlerini bir kez daha görmek, sesinin beni sevdiğini söylediğini duymak için neler yapmazdım. Dudaklarını son bir kez dudaklarımda hissetmek için neler yapmazdım. Kalbim parçalanıyor.

Parmaklarımı onunkilerle birleştirmeye çalıştım, ona tekrar yakın hissetmek için her şeyi yaptım. Ama bu neredeyse imkansızdı.

Kendi cehennemimde yaşıyordum ve oradan asla çıkamayacağımdan korkuyordum.

O.

Kapının arkamdan usulca kapandığını duydum, başımı çevirdiğimde Annem yüzünde küçük bir gülümsemeyle bana doğru yürüyordu.

"Gitme vakti geldi." Kollarını omuzlarıma doladığında sesi sessizdi.

"Henüz değil anne, hazır değilim." Sesim titredi; başımı iki yana salladım.

"Biliyorum sevgili, ama gitmemiz gerek..." Beni Elijah'tan uzaklaştırmaya çalışırken kollarımın üst kısmındaki tutuşu sıkılaştı.

"Hayır!" Yüksek sesle bağıryorum, boğazım yanıyor "Hayır!"

TEK HATIRLADIĞIM BU.

Ondan sonraki her şeyi engelledim.

BÖLÜM 2

MEVCUT GÜN

GÜNEŞ PENCERELERDEN İÇERİ SÜZÜLÜYORDU, IŞINLARI ÜZERİMDE İYİ HİSSETTİRİYORDU.

bronzlaşmış tenim. Bahar aylarını sevdim, daha çok da doğum günüm olduğu için. Son iki doğum günümü kutladığımdan değil, sadece kutlayamadım. Elijah olmadan bunu yapamazdım. Her zaman bir ritüelimiz vardı. Hediyeler, kahvaltı, makaronlar, şampanya, paket servis, *defter* ve çikolata.

Her yıl.

Ama şimdi, yirmi yedinci yaş günümde burada onsuz oturuyorum. Bu acı hiç katlanılabılır hale gelecek mi? Çünkü dürüst olmak gerekirse, sanırım ömür boyu kırıldım. O zamandan beri kimseyle çıkmadım; annem birçok kez şurada ya da burada bir kahve içmeye gitmem için ısrar etti ama ben buna hazır değilim.

ETRAFIMA BAKINIRKEN ELİMİN TERSİYLE KAŞLARIMI SILDIM.

boş bir daire. Annem arkamda duruyordu, elleri kalçalarında hafifçe nefes nefese kalmıştı.

"İşte bu," diye iç geçirdi.

"Öyle..." Onunla birlikte iç çektim, üzüntü beni tüketiyordu. Gözlerim stüdyo dairemizin beyaz duvarlarını taradı. Fazla bir şey değildi ama bizim dairemizdi. Biriktirdikten sonra almıştık, her zaman daha büyük bir eve taşınmaya ve bir aile kurmaya hazır olduğumuzda küçük bir fon enjeksiyonu olarak kiralamak için tutacağımızı söyledik.

Nefes borumda büyüyen ve şişen büyük yumruyu yutmaya çalışırken boğazımın düğümlendiğini hissettim.

"Bir sonraki macerana hazır mısın?" Annemin kolu omuzlarıma dolandı ve beni sıkıca kavradı. Babam diğer tarafımda belirdi.

"Sanırım öyle..." Bir kahkaha attım, doğrusu çok korkmuştum.

"Düşünme!" diye küçük bir kahkaha attı annem, "Her şey ve daha fazlası olacak, her ne kadar ben ve baban gitmeni istemesek de..." babama bakarken sesi kesildi. Bronzlaşmış, parlayan teni ışıltıyor. Babam Venezuelalı ama hep İngiltere'de yaşadı. Basit düzeyde İspanyolca konuşuyor ama büyürken ailesine her zaman kendi ana dilinde cevap vermeye özen göstermiş.

"Hayır, yapmayacağız aşkım." Beni kucağına çekip sıkıca saran babamın sesi kısıktı.

"Sadece birkaç bin mil uzakta olacağım," diye gözyaşlarımı bastırdım. "Bu yeni başlangıca ihtiyacım var, kendim için..."

"Biliyoruz," diyorlar hep bir ağızdan.

Gözlerim onlarınkiler arasında gidip gelirken onlardan uzaklaşıyorum.

Babamın siyah saçları yüzünden uzakta duruyor, yeşil gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. Annem açık tenli, sarı saçlı ve pırıl pırıl mavi gözlü.

Annemin bal sarısı saç rengine sahibim ve gözlerim ikisinin karışımı, onlara opal deniz rengi veriyor. Annemin soluk rengini değil de onun ten rengini aldığım için şanslıyım.

"Seninle çok gurur duyuyoruz." Annem boğazındaki yumruyu yutarken sesi gergin çıkıyor. "Ama her zaman eve gelebileceğini biliyorsun; odan burada olacak." Babam başını salladı.

"Biliyorum," diye fısıldadım, "ama evde olmayacağım, sadece tatil yaptığımda." Titreyen alt dudağımı kemirdim. "Her zaman bana gelebilir misin? Yeni daireme yerleştikten sonra sana detayları gönderirim." Neşeyle annemlere doğru koşuyorum ve kollarımı boyunlarına doluyorum, onlar da kollarını arkamda birleştirerek birbirimize sarılıyoruz.

Lordes PR'da asistanlık yapmak üzere New York'a gidiyordum. Kafa avcımdan telefon aldıktan sonra hızlı bir internet araştırması yaptım. Gideceğim şirket hakkında iyi bilgi sahibi olduğumdan emin olmak istedim. Adele Cliffe'in altında çalışacaktım.

Görünüşe bakılırsa, asistanlarının çoğu üç aydan fazla dayanmıyor. Biraz şaka gibi görünüyordu. Ama üç ayı geçmeye kararlıyım, geçmek zorundaydım. Ne yapmak istediğimi hiçbir zaman tam olarak bilmiyordum ama Elijah öldükten sonra kendimi zihnimi meşgul edecek her şeye ve her şeye verdim çünkü durduğum anda zihnimi o dolduruyordu. Kendimi yarı zamanlı bir halkla ilişkiler firmasında çalışırken buldum, geçici olarak başladım ama ayaklarımın üzerinde durmaya başladığımda çabalamayı ve kendimi daha iyi hale getirmeyi bırakamadım. Yardım ettiğim her mevcut müşteriyle ve imzaladığım her yeni müşteriyle, nihayet aradığımı bulmuştum.

"Tamam tatlım, gitmeliyiz." Annem düşüncelerimi aniden böldü, eli koluma dolanmadan önce sırtımda geziniyordu.

Başımı salladım.

Kutu gibi dairemde önce babam, sonra da annem çıktı. Derin bir nefes aldım, sıcak gözyaşları gözlerimi yakarken bir süre yere sabit kaldım.

An. Burnumdan nefes alıyor, evimizin kokusunu unutmamak için her şeyi deniyordum. Yanaklarımdan aşağı yuvarlanan öfkeli gözyaşlarımı sildim. Benden alındığı için öfkeliydim, veda edemediğim için çok öfkeliydim ve geleceğimiz elimizden alındığı için öfkeliydim. Benim geleceğim.

Omuzlarımı yukarı kaldırarak büyük yumruyu yutarken dik durdum.

"Hoşça kal Elijah," diye fısıldadım boğuk hıçkırıklar arasında. Başımı eğdim ve kapıya doğru yürüdüm, arkamdan kapattım ve arkama bakmadım.

Hayatımın o kısmı bitmişti.

Hayatıma devam etmeliydim.

İçten içe istemesem bile. Başka

seçeneğim yoktu.

Titreyen bacaklarımın üzerinde uzaklaşırken yüzümü buruşturdum ve ağladım.

TITREYEN PARMAKLARIM BÜYÜK EL ÇANTAMIN SAPINA SARILDI.

Bavulumu Heathrow Havaalanı'na götürürken. Geçici çalışma vizesiyle bir yıllığına New York'a taşınacaktım, Lodes PR benden ve işimden memnun kalırsa vizem uzatılacak ve sonra New York'a kalıcı olarak taşınmayı düşünebilecektim. Amerika hakkında hiçbir fikrim yoktu, Birleşik Krallık dışına hiç seyahat etmemiştim, İskoçya'ya bile gitmemiştim.

Sıkıcı, evet. Ama rahattım. Mutluydum.

New York'ta mı yaşamak yoksa Ongar'daki evime mi dönmek istediğime hala karar verememişim. Ailemle hızlıca vedalaşmak zorundaydım, daha fazla oyalanmak istemiyordum çünkü onlara sarılırsam gitmelerine izin vermek istemeyecektim.

Bu iş sende. Kendi kendime mırıldandım.

Kalabalığı iterek gidiş panosunun önünde, on ikinci masada durdum. Check-in işlemlerine doğru ilerlerken zorlukla yutkunarak başımı salladım.

UÇAKTA OTURURKEN, BİRİNCİ SINIFA YÜKSELTİLDİM. GÖRÜNÜŞE GÖRE, BENİM yeni patronum taşınmam için beni çağırdı. Şikayet etmiyordum ama

çok yersizdi. Sığ bir iç çekişten sonra hostes belirdi, usulca gülümseyerek bana bir kadeh şampanya uzattı. Ben de ona gülümsedim, titreyen parmaklarım kadehi dudaklarıma götürmeden önce sapına dolandı ve o bir sonraki kabine doğru uzaklaştı.

"Şerefime," diye mırıldandım, elimi kaldırıp geri vurarak.

Uykumdan uyandığımda, gözlerimdeki uykuyu sildim. Nerede olduğumu fark etmem bir anımı aldı. Doğrulup etrafıma bakındım ama hiçbir şey değişmemişti. Koltuğumda ilerleyerek pencereden dışarı baktım, kabarık bulutlara bakarken yüzümde küçük bir gülümseme belirdi. Her zaman cennetin bulutların üstünde olduğunu düşünürdüm ama bu doğru değildi. Cennetin var olup olmadığını bile bilmiyordum. Kalbim göğsümde sıkıştı, daraldı ve acı içime çökerken büküldü. Elijah vefat ettiğinde, her gece ağlayarak uyurken bana hala burada olduğunu göstermesi için yalvardım. Bana bir işaret vermesi için, bana bir şey vermesi için.

En küçük şeyle bile mutlu olabilirdim.

Anılar beni paramparça etti, gözlerim akmayan yaşlarla doldu. Açıkçası daha ne kadar gözyaşı dökeceğimi bilmiyordum.

Elijah hiç gelmedi. Bana bir işaret vermedi. Bana hiçbir şey vermedi.

İşte o zaman daha fazlasına inanmayı bıraktım. Başka bir âleme dair herhangi bir umuda. Karanlık, üzüntü ve boşluktan başka bir şey yoktu.

Daha fazlası değil.

Elijah öldüğünde karanlığa yalvardığım sözler kafamın içinde dönüp duruyor. *Bana hala burada olduğunu göster. Bana tekrar hissettirecek bir şey gönder. Seni sevmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamamı sağla.*

Yanağımdan süzülen tek bir damla gözyaşını siliyorum. Burnumu çekiyorum, eğilip yıpranmış, eski günlüğümü alıyorum.

Bu günlüğe Elijah öldükten sonra başladım. Terapistim aklıma gelen her şeyi not almamın iyi bir fikir olduğunu düşündü. Çantamı karıştırarak bir kalem aldım, sayfaları çevirdim ve yazmaya başladım.

Sevgili kalbim,

Beni kazıkladın.

Kirpiklerimden bir damla gözyaşı düşüp sayfaya sıçramadan önce gözlerim bir anlığına kapandı ve az önce sayfaları işaretlediğim kalemin akmasına neden oldu.

Elijah,

İki yıl geçti ve acı azalmadı. Sadece daha katlanılabilir hale geldi, ki dürüst olmak gerekirse bu beni daha da kötü hissettiriyor.

Nedenini bilmiyorum. Suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyor.

Kalbimde yumruk büyüklüğünde bir delik var, sadece agape, hiçlikle dolu bir boşluk. Tamamen boşluk.

Boşum ve kederden harap olmuş durumdayım.

New York'a. Ben de oraya gidiyorum. Yeni bir hayat, yeni bir başlangıç... Her şeye yeniden başlıyorum ama bu sefer yalnızım.

Sensiz.

Biz

olmadan.

Sadece ben.

Seni özledim.

Senin bilebileceğinden çok daha fazla.

Ve hıçkırıyorum. Sessiz, boğucu, kalp kırıcı hıçkırıklar, gözlerim bulutlara geri düşmeden önce.

"Neredesin?" Fısıldıyorum.

BÖLÜM 3

JFK'DEN DIŞARI ÇIKARKEN, SICAK HAVA BENİ DAHA UÇAKTAN INER INMEZ ÇARPTI.

Bina. Hava yapış yapıştı ama tenimdeki sıcak güneş harika hissettiriyordu. Bir an durdum, gözlerim etrafımı inceledi. Buraya gelmişim. Sonunda buradaydım. Sarı taksilerin sırasına bakarken başımı çevirdim ve neden bilmiyorum ama bu beni gülümsetti. Sanki aylardır gülümsememiş gibiydim ama basit bir sarı taksi bunu yapabiliyordu. Bazen hayatınızdaki büyük bir şeyi kaybettiğinizde hayattaki küçük şeylerin ne kadar önemli olduğunu unutuyorsunuz.

Taksi şoförü bavullarımı bagaja yerleştirdi.

"Nereye hanımefendi?" diye sordu, gözleri dikiz aynasından bana sabitlenmişti. Ses tonu sertti ama kaba değildi.

"Bir kontrol edeyim. Özür dilerim." E-postalarımı aramak için telefonumu elime aldığımda kızardım. Parmağıyla çalışan sayaca dokunmadan önce iç çekişini duydum.

"Plaza mı?" Telefonumu çantama geri koymaya çalışırken sesim kısılmıştı.

"Anladım," dedi, omzunun üzerinden baktı ve arabayı kalabalık yollara çekti. Arkama yaslandım; manzarayı seyrederken gözlerimi kocaman açtım. Her zaman New York'a gelmek istemişim ama bu hiçbir zaman hayat planımızın bir parçası olmamıştı. İç çektim, parmaklarımı birbirine geçirirken gözlerim siyah boyalı tırnaklarıma kaydı. Birden kendimi bitkin hissettim, kot pantolonumdan ve yapış yapış tişörtümden kurtulmak istedim. Hava nemliydi. Soğuk bir duş almak, kilolarca abur cubur yemek ve yarın sabaha kadar uyumak istiyordum. Jet lag'i atlatmanın en iyi yolunun yatmadan önce yemek yemek olduğunu duymuştum, böylece gerçek zaman diliminizi ve vücut saatinizi sıfırlıyormuşsunuz.

İşlek bir caddede ilerleyen taksi Plaza'nın önünde yavaşlamaya başladı. Güzel binayı gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Şehre alışana ve yeni işime alışma seanslarımı geçirene kadar önümüzdeki dört gece boyunca burası benim evimdi.

Yarın sabah beni işe alan yönetici avcısıyla kahve içmek için buluşacaktım. Endişeliydim ama aynı zamanda heyecanlıydim.

"Hey, bayan. Hadi gelin." Taksi şoförünün ani çıkışı beni içsel düşüncelerimden kopardı.

"Tanrım, özür dilerim." Paniğe kapıldım, çantamı karıştırıp dolarlarımı aradım. Banknotları ona uzattıktan sonra kapıyı iterek açtım ve kusursuz giyimli kapıcıya gülümsedim. Ben taksinin yola geri çekilmesini izlerken o da çantalarımı ve valizlerimi taşımama yardım etti. Bir an şaşkın şaşkın durdum; buradaydım.

Yani, gerçekten
burada.

New York'ta.

Yeniden yapmaya ve yeni maceraya hazırım.

Kapıcıyı takip ederek binaya girdim, merdivenleri yavaşça çıktım, çift kapının iki yanında beyaz sütunlar duruyordu. Gözlerim yuvalarından fırlamak üzereyken çenem gevşedi. Geniş odanın etrafını saran altın rengi ve kremler çok güzeldi. Detaylar ve dekor mükemmeldi. Altın rengi döner kapının bulunduğu aydınlık ve havadar kemerde durdum. Kelimenin tam anlamıyla nefesim kesilmişti. Bu güzelliğin üstesinden gelebileceğimi hiç sanmıyorum.

"Hanımefendi." Başımı yavaşça ona doğru çevirdiğimde kapıcının sesi alçaktı.

Eldivenli elleriyle altın rengi bagaj arabasını tutup parmaklarını sıkıca sararken, "Gidip sizi içeri alalım mı?" diye sordu.

Konuşmadan başımı salladım.

Ona yakın olmak için hızlı adımlarla yürüyerek onu takip ettim. Her şeyi kavrarken gözlerim odayı taramaya devam etti ama bunu yapabileceğimi hiç sanmıyorum. Burası olağanüstü bir yerdi. Hiç ayrılmak istemedim.

Check-in masasında garip bir şekilde ayakta durarak sabırla genç adamın telefon görüşmesini bitirmesini bekledim.

"İyi günler, The Plaza'ya hoş geldiniz, isminizi alabilir miyim?"

Başımı salladım, sesim bir an için benden kaçtı. Parmaklarımı cilalı yüzeye vururken boğazımda şişen yumruyu yuttum.

"Reese, Reese Hernández." Kekeledim.

Kusursuz giyimli adam parmaklarını klavyesine vurdu.

"Aha, işte geldik. Reese, tek kişilik bir odada dört gece bizimle mi kalacak?" diye cıvıladı gözlerini bilgisayar ekranından kaldırırken.

"Evet," sesim zar zor duyuluyordu. Kendimi keyifsiz hissediyordum. Jet lag yüzünden miydi? Yoksa bir milyon mil uzakta ve yapayalnızken kalbimin binlerce parçaya ayrılmış olması mıydı? Üzücü farkındalık sonunda içime işledi.

"Oh, bugün şanslı günün olmalı." Genç adamın gözleri tekrar ekrana kaydı ve benim gözlerimi isim etiketine sabitledi. Michael. Bu ismi sevdim.

"Size peyzajlı iç avluya bakan çift kişilik bir oda tahsis edildi," derken sesi yükseldi ve heyecanla doldu.

"Ah," diye kızardım, daha çok bana baktı ve benim için üzüldü belki de?

"Derek çantalarınızı yukarı çıkaracak, on sekizinci katta olacaksınız." Bir kartı bana doğru iterek söyledi. "Bu senin anahtarın, gün boyunca yemek servisi yapılıyor, kahvaltı altı buçukta başlıyor ve onda bitiyor. Oda servisi yirmi dört saat çalışır. Herhangi bir sorun yaşarsanız resepsiyonu arayın, size yardımcı olmaktan memnuniyet duyarız." Kartı alırken bana gülümsüyor.

"Teşekkür ederim," demekle yetiniyorum.

"Rica ederim, umarız The Plaza'daki konaklamanızdan keyif alırsınız." Kaba bir şekilde başımı salladım, topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıcıyı takip ettim.

ANAHTARIMI KILIDE GEÇİRDİKTEN SONRA KAPICI KAPIYI AÇTI.

benim için. Gözlerim yuvalarından fırlarken ağzım bir karış açık kaldı.

Woah.

Güzel panelli duvarlar odayı fildişi beyazıyla sarıyordu, halı kaplı zemin ayakkabılarım ayağымda olmasına rağmen ayaklarımın altında yumuşak bir his uyandırıyor. Büyük çift kişilik yatak odanın ortasında duruyordu ve kocaman altın süslemeli bir yatak başlığı vardı.

Eğer kapıcı Derek beni izlemiyor olsaydı, yatağa atıldım.

"Sizin için her şeyin yolunda olduğunu varsayıyorum, Bayan Hernández?" Başımı ona doğru çevirdiğimde Derek'in sesi sıcaktı.

"Her şey mükemmel." Tekrar odaya dönerken dudaklarımda küçük bir gülümseme dans ediyor.

Kapı arkamdan usulca kapandı ve başımı çevirmeme neden oldu. Yüzümdeki gülümseme hâlâ belirgindi.

"Buradayım Elijah." Boş odaya fısıldadım, boğazımda bir yanma vardı, gözyaşlarım gözlerimin arkasına batıyordu.

Şu anda valizimi boşaltmayacaktım; küvette uzun süre ıslanmam gerekiyordu ve sonra akşam için yatmadan önce kilolarca yemek yiyecektim.

Kendimi bitkin

hissediyordum.

Zihinsel olarak.

Duygusal olarak.

Fiziksel olarak.

UYANDIĞIMDA KENDİMİ ÇOK HALSİZ HİSSEDIYORDUM. İSTEDİĞİM KADAR İYİ UYUYAMADIM.

sevdim. Jet lag, kalabalık New York sokaklarının gürültüsü ve yabancı çevre beni huzursuz ediyordu. Telefonuma baktığımda saat sabahın altısıydı, bu da eve döndüğümde öğle yemeği vakti olduğu anlamına geliyordu. İçimi çektim, sırt üstü yuvarlandım ve telefonumun pelüş yorganın içine düşmesine izin verdim. Kendimi çok derinliksiz hissediyordum, sanki yavaşça boğuluyor ve hava almak için mücadele ediyordum.

Bunu yapabilirdim, yapabileceğimi biliyordum.

Her şey bir savaş gibi geliyordu. Bir yıldan uzun bir süredir terapiye gitmiyordum, sonunda Elijah'a olanlar hakkında ağlamadan konuşabiliyordum ki bu da yas süreci söz konusu olduğunda iyiye işaretti. Onu düşündüğümde zaman zaman hala ağlıyor olsam da, ben de bir insanım. Acı hala çok taze ve aradan iki yıl geçmiş olmasına rağmen, kalbimi dağlayan acının asla geçmeyeceğinden korkuyordum. Yani, nasıl geçebilirdi ki? Sizin için yaratılmış bir insanı nasıl unutursunuz? Onun benim ruh eşim olduğuna gerçekten inanıyordum ama belki de bu evrenin bizim kaderimizde olmadığına dair bir işaretiydi.

Yoksa ilk aşkım olduğu için mi?

Büyümeme ve kim olduğumu bulmama yardım edecek kişi. Gerçekten ne istediğimi görmem için bana zor bir hayat dersi veren kişi.

Ama ya istediğim oysa? Sadece onu istedim. Ben ve o.

Bebekler için plan yapıyorduk, bir sürü bebek. Ama hiç şansımız yaver gitmedi. Kariyerini ilerletmek ve borsa basamaklarını tırmanmak istedikten sonra denemeyi bıraktık, ama ne demek istediğimi anlıyorsanız dikkatli

davranmıyorduk. Biz

İki yıl boyunca denedik ve Elijah işine ara verdiğinde, sorunun ne olduğunu bulup bulamayacağımızı görmek için bir doğurganlık doktorundan randevu alacaktık, eğer bir sorun varsa bile.

Ama ne yazık ki, oraya hiç varamadık.

Çocuk istediğimi biliyordum; bir aile kurmak için başka birini bulmak istemediğimi biliyordum, bu yüzden ebeveynlik işini kendi başıma yapmayı seçtim. İşime başlamak, ayaklarımı yere basmak ve ardından suni döllemeye bakmak istedim.

Ama bu benim üç yıllık planımdı, şu anda hazır değildim.

Bir süreliğine buradaki hayatıma odaklanmalı, ayaklarımı yere sağlam basmalı ve yeni işime adım atmalıydım.

"Tamam," diye seslendim odaya, sanki burada biri varmış gibi. Ağır yorganı arkaya atarak banyoya girdim ve duşu açtım. Oda hızla buharla doldu; aynadaki buğuyu silerek kendi kendime gülümsedim.

"İşte yeni maceramızın birinci günü." Kendi kendime söyledim, neşeli ve mutlu görünmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken sesim cıvıl cıvıldı.

Derin nefes alıp vererek pijamalarımı çıkardım ve sıcak duşun altına girerek suyun tenimi yakmasına izin verdim. Hoş karşılanmıştı. Kederli bir acıdan başka bir şey hissetmek.

Duş aldıktan sonra havluyla kurulandım ve odaya geri döndüm. Ne giyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Güneş bulutların arkasından çıkmaya başlamıştı ama dün gece telefonumdan hava durumunu kontrol ettiğimde güneşin sıcak olacağını söylüyordu. Hem beni serin tutacak hem de yanmamamı sağlayacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Şirin, büyük kollu bir tişört ve yüksek belli kot şort tercih ederek ayaklarımı sandaletlerimin içine soktum. Parmaklarımı altın sarısı saçlarımda gezdirdim, dün gece saçlarımı kurutmadığım için oluşan dalgaları gevşettim.

Kız gibi bir kız değildim; görünüşüme de pek önem vermezdim.

Kirpiklerime hafif bir maskara sürdükten sonra koyu renkli torbalarımın altına biraz kapatıcı sürdüm ve dolgun dudaklarıma biraz şeffaf parlatici sürdüm.

Aynadaki görüntümden memnun bir şekilde başımı sallayarak telefonumu ve sırt çantamı aldım ve kahvaltıya gitmeye karar verdim. Kahvaltı

Hala erkendi ama bu bana uyuyordu. Bu sabah Julianne ile buluşmadan önce sinirlerimi yatıştırmak için biraz sessiz zaman geçirebilirdim.

Kapıyı açıp hızla döndüm ve anahtar kartımı aldım. O olmadan hiçbir işe yaramazdım. Başımı sallayarak kapıyı arkamdan kapattım ve ev idaresi tabelasını çevirdim. Yatağımı yapmış ve ortalığı toplamıştım ama sanırım yine de gelip ortalığı toparlamak isteyeceklerdi.

Uzun koridorlarda yavaşça yürürken acele etmedim. Acele etmek istemedim, buna hiç ihtiyacım yoktu. Elijah'ın ölümünün bana öğrettiği bir şey varsa, o da hayatımdan en iyi şekilde yararlanmam gerektiğidir. Küçük şeylerin kıymetini bilmeliyim. Kuşların ötüşü, güneşin parıltısı, yağan ve camlara çarpan yağmurun sesi. Kanıksadığınız her şey, insanların en çok özlediği şeylerdir.

Önemli olan büyük jestler, bankadaki binlerce sterlin değil.

Önemli olan anılar ve deneyimlerdir.

Yarın ölseniz, patronunuz yerinize kolayca birini bulur. Paranız kime gittiyse ona gider ve siz yine de hiçbir şeyiniz olmadan toprağa gömülürsünüz.

Dünyaya hiçbir şeyiniz olmadan gelirsiniz. Dünyadan hiçbir şey almadan ayrılırsınız. Her şey materyalisttir.

Ama anılarınız değil. Onlar sizinle birlikte mezarın ötesine giderler... nereye giderseniz gidin. Genç bir kız tarafından karşılandığımda derin ve ürkütücü düşüncelerimden sıyrıldım, bana gülümseyerek bir masa gösterdi.

"Başka birini bekliyor musun?" diye sordu, gözleri parlıyordu, mükemmel gülümsemesi hala güzel yüzünde oturuyordu.

"Hayır, sadece ben." Omuz silktim, yüzümde hüzünlü bir gülümseme vardı.

"Oh, tamam. Sorun değil," diyerek başını salladı. "Ben Connie, bu arada."

"Reese," diye gülümsedim.

"Memnun oldum Reese. Bir şeye ihtiyacın olursa, tuvalet malzemeleri, oda servisi, bir arkadaş... bana seslenmen yeterli."

"Bu çok hoş olur, bir arkadaşla ihtiyacım var," diye güldüm.

"O zaman ben senin kızınım. Altıda çıkıyorum, sana şehri göstermeme ne dersin?" Sandalyeyi çekip karşıma oturdu, masadaki su sürahisini kaldırıp bana bir bardak doldurdu.

Bir an tereddüt ettim ve neden gidemeyeceğime dair bir bahane bulmaya çalıştım. Ama sonra kafamın içinde Elijah'ın sesini duydum.

Git.

Gözlerimdeki acının daha da kötüleşmesine izin vermeden boğazımın derinliklerindeki büyük, yakıcı ateş yumrusunu yuttum ve başımı salladım.

"Neden olmasın?" diye gergin bir kahkaha attım ve su bardağını elime alıp birkaç yudum yutarak yanan bir ateş topundan Sahra Çölü'ne dönüşen boğazımı ıslatmaya çalıştım.

"Harika, altı buçukta lobide buluşuruz," diyerek göz kırptı ve masadan kalkıp hostes masasına doğru yürümeye başladı. Gözlerim onu takip ederken başımı çevirdim. At kuyruğu şeklinde bağlanmış uzun kahverengi saçları, yeşil gözlerini ortaya çıkaran güzel bronzlaşmış bir teni vardı.

Benim gözümde mükemmelin tanımıydı.

Doğru yerlerde kıvrımları vardı, bir kum saati figürü. Böyle bir vücut için adam öldürürdüm. Ben dümdüzdüm ve neredeyse hiç kıvrımım yoktu. Ergenliğe girdiğimde biraz dolgunlaşacağımı ummuştum ama olmadı. Sörf tahtası gibiyim. Düz.

Ama her zaman başkalarının sahip olduklarını isteriz, değil mi?

Nefesimi burnumdan üfleyerek geri döndüm ve bir süre oturarak büyük restorani seyrettim. Karnım gurulduyordu; açlıktan ölüyordum. Sandalyeden iterek sessizce büfeye doğru yürüdüm. Gözlerim açıldı, önümdeki farklı seçenekler karşısında ağzım sulandı.

Yumurtalarım, pastırmalarım ve kreplerimle masama geri döndüğümde çay fincanımı İngiliz çayıyla doldurdum. Bir yudum aldığımda takdirle inledim. Bir fincan çayı çok severdim. Kahveye aldırılmazdım ama bir fincan çayı tercih ederdim. Farklı bir etki bırakıyor. Özellikle de porselen bir fincandan.

Tabağına geri koyarak yemeğime yumuldum. Tıka basa yedim, ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Belki de jetlag yüzünden? Her zaman çok iştahlıydım ama bu sabah açlıktan ölüyordum.

İkinci bir tabak yemek yedikten sonra, taze bir demlik çay ile arkama yaslandım ve insanları izledim. Burada hayatın her kesiminden insan vardı. İş adamları ve kadınlar, aileler, çiftler, yaşlı çiftler ve yalnız insanlar. Benim gibi.

Her zaman insanların hikayelerini merak etmişimdir, insanların geçmişleri beni her zaman çok etkilemiştir ve nedenini bilmiyorum. Her zaman biri hakkında her şeyi bilmek isterim, onları neyin harekete geçirdiğini, neyin mutlu ettiğini, üzdüğünü ve aradaki her şeyi. Ama neredeyse hiç sormuyorum çünkü utanıyorum. Yani, neden bir yabancı bana içini ve dışını anlatsın ki?

Telefonumu çıkardım ve annemden gelen bir mesaj gördüm. Gülümserken kalbime küçük bir acı saplandı. İkisini de özlemiştim.

Onlardan hiç bu kadar uzak kalmamıştım ama yeni bir başlangıç yapmak için buraya gelmekle doğru şeyi yaptığımı biliyordum.

Tatlım, ilk gecen nasıldı? Anne xo

Geri tıkladım.

Merhaba anne, baba. İlk gece iyiydi, iyi uyudum ve şimdi kahvaltı yapıyorum. Ayrıca bu gece yeni arkadaşım Connie ile dışarı çıkıyorum. Burada çalışıyor. Çok arkadaş canlısı. Ondan hoşlanıyorum... :)

Ekranımda beliren noktaları izledim.

Bir arkadaş edinmene sevindim ama lütfen dikkatli ol. Burayı bilmiyorsun. Ya da bu kıızı. Ya seni kandırıp seks ticareti yapan bir çeteye satan kızlardan biriye?

Aman Tanrım. Sadece annem böyle bir şey bulabilirdi. Geri çekilmeye başlarken bir kakhaha a t t ı m .

Anne, cidden. Ben iyi olacağım. Sana yerimi mesaj atarım, eğer daha rahat uyuyacaksan yer bulma uygulamama göz kulak ol.

O cevap yazamadan ben bir mesaj daha gönderdim.

Tehlikedeysem veya yardıma ihtiyacım varsa, bir kaka emoji gönderirim ;)

Bunun onu kızdıracağını biliyordum ama ona biraz takılmadan da edemedim. Şu anda babama tüylerini tükürüyor olabilirdi.

Reese, bu baban. Lütfen bunu annene yapma. Ama evet, uygulamayı izleyeceğiz. Dikkatli ol, eğlen ve iyi şanslar.

Bu sabah kelle avcınla buluşacaksın. Döndüğünde bizi ara, seni seviyoruz.

Cevap vermeden önce küçük bir kahkaha attım ve telefonumu çantama bıraktım. Çayımı bitirecek, odama dönüp üzerimi değiştirecek ve tuvaleti kullandıktan sonra Julianne ile buluşacaktım.

BÖLÜM 4

BILMEDIĞİM SOKAKLARDA YÜRÜRKEN JULIANNE BANA MESAJ ATIP nerede buluşacağımızı söyledi. Yaklaşık on dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi. Bir taksi beklemeyi düşündüm ama cadde o kadar kalabalıktı ki hiç şansım yoktu. Benim gibi taksi çağırmayı bile bilmeyen bir aceminin değil.

İngiltere'deki evimizde taksi çağırırdık ve taksi ofisi adresinize bir araç gönderirdi ya da Uber'iniz vardı.

New York'ta Uber var mıydı?

O kitaplardan birine ihtiyacım vardı; 'Aptallar için New York Turist Rehberi'. Hiçbir fikrim yoktu.

Telefonumdaki harita uygulamasını takip ettim, rotamı aydınlatan mavi çizgiyi izledim. Artık çok uzakta değildim. Çok endişeliydim ama aynı zamanda heyecanlıydim. Yeni işime başlamak ve kendimi kaptırmak için sabırsızlanıyordum. Bu, yalnız zihnimin dolaşmasını ve her zaman yaptığı gibi kafamda sahte senaryolar uydurmasını engelleyecekti.

'Stop the World' adlı küçük kafenin önünde durdum ve gülümsedim.

Telefonumu çantama yerleştirip derin bir nefes aldım ve kapıyı ittim, başımın üzerinde küçük bir zil çaldı. Gözlerim odayı taradı, Julianne'in neye benzediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama eminim beni görecekti... değil mi?

Parmaklarımı birbirine düğümleyerek bana doğru yürüyen hostese garip bir şekilde gülümsedim.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Ee, Julianne adında birini arıyorum?" sesim alçaktı, titrediğini hissedebiliyordum. Hostes sanki başka bir dilde konuşmuşum gibi bana baktı.

"Reese!" Bir kadın sesi duydum. Başımı sola çevirdiğimde minyon bir kadının kolunu havada salladığını gördüm. Kızardım ve Julianne'i işaret ederek ona doğru yürürken kendi kendime saçma sapan şeyler mırıldandım.

"Sonunda seninle tanıştığıma çok sevindim!" Kollarını bana sararken Fransız aksanıyla konuşuyordu.

Garip hissettim. Sarılmayı pek sevmezdim.

"Sen de," diyerek gülümsedim ve onu kucakladıktan sonra küçük masaya oturdum. O da bana katıldı ama garsonlardan birinin dikkatini çekmeden ve parmağını masanın üzerinde döndürmeden önce değil.

"Kahve, tamam mı?" diye sordu.

Başımı salladım. Ona çayı tercih ettiğimi söylemek istemedim, bunun kaba bir davranış olacağını düşündüm.

"Mükemmel."

Kahveler önümüze gelene kadar bir süre sessizce oturduk.

"Öncelikle, Büyük Elma'ya hoş geldiniz! Yaklaşık beş yıldır burada yaşıyorum, aslen Parisliyim, aksanım da buradan geliyor. Orada bir ofisimiz var ama bir terfi teklifi aldım ve parayı geri çeviremezdim." Dudaklarında küçük bir gülümseme gördüm. Bal rengi gözleri parlıyordu, siyah lüle saçları çenesine düzgün bir şekilde oturuyordu ve elmacık kemikleri yontulmuştu ve kusursuz yüzünde belirgin bir özellikti.

"Hiç Paris'e gittin mi?" diye sordu fincanını dudaklarına götürüp kahvesinden bir yudum alırken.

Başımı salladım, kendi parmaklarımı fincanımın etrafına sardım ve onun hareketini taklit ettim. Fincanı masaya geri koyarken dudaklarımı ıslattım. *Vay canına, çok acıydı.*

"Şimdiye kadar İngiltere'den hiç ayrılmadım." Utanarak itiraf ediyorum.

Gözlerinin açıldığını gördüm, "Bir gün benimle Paris'e gelmelisin, gerçekten çok güzel bir yer." Dedi. "Ben de pek gezgin sayılmam... Annem Parisli, babam Jamaikalı. Ben küçükken ayrılmışlar, her okul tatilinde Jamaika'ya giderdim," diye omuz silkti, "ama şimdi şansım varsa yılda bir kez..." gülümsemesi bir an için kayboldu, parmak uçları porselen fincana vururken gözleri fincanına kaydı.

"Bu yıl oraya gittin mi?" Kendimi sormaktan alıkoyamadım. "Henüz değil, Noel'den önce oraya gitmeyi umuyorum."

"Eminim sabırsızlanıyorsunuzdur." Şimdi ona gülümsedim. "Bekleyemem."

Bir an için sessizlik çöktü üzerimize. Kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra çantasına uzandı ve bir yığın evrak çıkardı.

"Tamam, şimdi sıkıcı kısma gelelim... güncellenmiş sözleşmeler." Sırıttı, "Ve şunu söylemeliyim ki, Lordes Halkla İlişkiler'in gözü bir süredir sizin üzerinizdeydi. Ekibe katılacağın için hepimiz çok heyecanlıyız."

"Burada olduğum için heyecanlıyım."

Gerçek buydu ama aynı zamanda dehşete düşmüştüm.

Dünyanın en uzun kahve randevusundan sonra her şey imzalandı ve kesinleşti. Pazartesi günü onunla burada buluşacaktım ve ardından ekibimle tanışmam için beni ofise götürecekti.

Kendimi yetersiz hissediyordum ama bunu yapabileceğimi biliyordum.

Buraya gelmek için çok çalışmışım ve şimdi pes edecek değildim. Veletlerle ve sizi dinlemekten hoşlanmayan insanlarla çalışmaya hazır mıydım? Pek değildim.

Ama bir yerden başlamam gerekiyordu.

Tüm müşteriler kötü değildi, sadece seçilmiş birkaçı kötüydü, bu yüzden hepsini aynı fırçayla katranlamak benim için pek adil değildi.

OTEL ODASINA GERİ DÖNDÜM VE SERİN BİR DUŞTAN SONRA

terli şehri üzerimden atıp yatağıma uzandım. Bu gece dışarı çıkmasam da olurdu ama Connie'ye karşı kendimi kaba hissediyordum. Beni dışarı davet edecek kadar kibardı, bu yüzden onu geri çeviremezdim.

Ne giyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu, nereye gittiğimizi bile bilmiyordum. Tek yapmak istediğim Elijah'ı aramaktı. Onu çok özlemiştim.

Telefonuma uzanıp kilidini açtım ve numarasını aradım, bunu yaptığımda kalbimdeki acı hiç dinmiyor. Bir an için cevap vereceğini düşündüm. Acı dayanılmaz olduğu için aramayı iptal etmeyi düşünüyorum. Ama sonra sesini duydum.

SELAM, BEN ELIJAH. BENİ ÖZLEDİN, MESAJ BIRAKIRSAN SENİ ARARIM.

Geri!

BOĞAZIM DÜĞÜMLENİRKEN GÖZLERİM DOLDU. TELEFONU KAPATTIM. Gözlerimin arkasında tanıdık bir sızı hissederken onu yorganın içine bıraktım.

Ağlama.

Gözyaşlarım akmadan önce gözlerimi avuçlayarak yatağın kenarına oturdum ve nefesimi sakinleştirmek için gözlerimi kapattım.

Derin nefes al Reese. Derin nefes al.

Uzun süre üzgün yatmadım, kalkıp giyinmem gerekiyordu. Connie'nin vardiyası bittiğinde altı buçukta hazır olmam gerekiyordu. Yatağa girip yarın sabaha kadar uyuyabilirmişim gibi hissediyordum. İşte bu kadar bitkin hissediyordum. Akşam yemeği için restorana bile gitmedim, oda servisinden abur cubur sipariş ettim ve hepsini birkaç dakika içinde yedim. Duş almak için kendimi yataktan kaldırmadan önce *Friends*'in birkaç bölümünü izledim. Gardırobuma doğru ilerleyerek asılı kıyafetleri gözden geçirdim. Dar bir kot pantolon ve güzel bir bluzla şık ve rahat mı olacaktım? Yoksa bir elbise ve topuklu ayakkabı giyip abartacak mıyım? Kot pantolon ve bot ya da kot pantolon ve spor ayakkabı giymeyi tercih ederdim. Her zaman daha erkek Fatma olmuşumdur ama iki elbisem vardı. Henüz başlamamış olmasına rağmen gece için heyecanlandığımı hissediyordum. En son ne zaman dışarı çıktığımı bile hatırlamıyordum; biraz münzevi ve yalnız biriydim ve evde kalıp bir filmle ya da müstehcen aşk romanlarımdan biriyle kıvrılmayı tercih ederdim. Ama Elijah öldüğünden beri çok daha kötüyüm.

Kendi şirketimi seviyorum ve bu benim için sorun değil.

Dolaptan geri adım atarak soldan sağa, sağdan sola baktım. Bir an için gözlerimi kapattım, elimi uzattım, parmaklarımı kıvırdım ve işaret parmağımı düz tuttum. Bir o yana bir bu yana hareket ettirerek beşe kadar saydım ve durdum. Gözlerim pırıldayarak açıldı ve siyah mini bir elbisenin üzerine düştüğünü gördüm.

Ateş et.

İçimi çekip gözlerimi devirerek şüphe ve endişeli düşüncelerin aklımdan çıkmasına izin verdim ve kendimi vazgeçiremeden elbiseyi aceleyle kaptım. Otel sabahlığını yere bırakarak elbiseyi pürüzsüz bacaklarımdan geçirdim ve ince askılarını omuzlarımdan üzerine çektim. Küçük bir bedene sahip olmanın iyi bir yanı da göğüslerimin de küçük olmasıydı. İstemediğim sürece sütyen takmak zorunda kalmıyordum.

Parmaklarımı düğümlü sarı saçlarımın ucunda gezdirerek sabahtan kalan dalgaları gevşettim. Gözlerimin altında alıştığım koyu halkaları gizlemek için az miktarda kapatıcı sürdüm. Uyumakta zorlanıyorum ve uyuduğumda da aynı senaryo kafamın içinde tekrar tekrar oynuyormuş gibi hissediyorum.

Başımı sallayarak geri çekildim ve ayaklarımı yüksek topuklu beyaz converse ayakkabılarımın içine soktum. Topuklu ayakkabılardan hoşlanmıyordum. Gardıroba doğru geri adım attım ve yırtık pırtık deri ceketimi alıp omuzlarıma çektim. Cekete ihtiyacım olduğundan değil, hava yine de yapış yapış ve nemli olacaktı ama bu daha çok kendimi örtmek içindi. Beni gizlemek ve kimsenin görmesini engellemek için. Yatağa atlayarak telefonumu aldım ve saate baktım. Saat daha yeni altı yirmi beş olmuştu. Gitme vakti gelmişti.

Miss Dior Blooming Bouquet'imden hafif bir sprey sıkarak el çantamı aldım ve içine banka kartımı, birkaç dolarımı, oda kartımı ve telefonumu attım.

Telefonumu neden aldığımı bile bilmiyorum. Kimseden haber alamıyorum. Sadece sessizce oturup sosyal medyada insanların mükemmel hayatlarına göz gezdiriyorum.

Ama herkes bir ekranın arkasına saklanıp dünyaya ne kadar mutlu olduğunu gösterebilir, değil mi? Bu dünya gösterişlerle dolu. Dış dünyanın görmesi için şov yapan insanlarla dolu. İnsanlar bu sahte hayatları gördü ve özlem duydu. Ama gerçek değildi. Sadece rol yapıyorlardı.

Çocukken size vaat edilen peri masalları ve sonsuza dek mutlu yaşam gibi.

Doğru değillerdi. Beyaz atlı prens seni kurtarmaya gelmiyordu.

Düşüncelerimden sıyrılıp kapıya yöneldim ve arkamdan çarparak kapıyı kapattım. Asansöre doğru adım atarken uzun koridorda temkinli bir şekilde yürüdüm. Otel bir Cuma gecesine göre sessizdi, yoksa erken olduğu için miydi? Hiçbir fikrim yoktu.

Kapılar tıkırdayarak açıldı; gülümseyerek asansöre doğru ilerledim ve döndüm. Kalbim düzensiz atıyor, kanım damarlarımda gümür gümür dolaşıyordu. Annemin sözleri zihnimde yankılanıyordu, Connie'yi tanı mıyordum. Beni dışarı davet edecek ve arkadaşım olacak kadar iyi biri olabilir miydi?

Aman Tanrım. Reese.

İçimden kendime lanet ettim.

Elbette olabilirdi. Annenin sözlerini aklından çıkar. Asansör durdu, ışık zemin katta olduğumuzu gösteriyordu. Derin bir nefes alarak sert zemine çıktım ve

Lobi, gözlerim Connie'yi arıyordu. Güzel, geniş alana baktım ama onu göremedim.

Ekildim mi? Bu bir şaka mıydı? Zavallı İngiliz kızına acıyın. Yüzüm kızarıırken yanaklarımdaki sıcaklığın arttığını hissettim. Sorun değil. Bir şey unutmuşum gibi davranıp odama dönebilirdim. Çantamın fermuarını açtım, bir şey arıyormuş gibi etrafı karıştırmaya başladım, bunu yaparken topuğumun üzerinde döndüm ve asansör lobisine doğru ilerlemeye başladım.

"Reese!" Connie'nin seslendiğini duydum. Başımı kaldırıp omzumun üzerinden baktığımda onun bana doğru zıpladığını gördüm. Üzerinde dar, mini, kırmızı bir bandeau elbise ve siyah beyaz converse'ler vardı. Alay ettim. Tarzını beğenmişim.

"Hey!" diye seslendim, elimi çantamdan çektim ve fermuarı hızla kapattım.

"Çok güzel görünüyorsun." Kolunu omuzlarıma sararken gülümsedi.

"Sen de öyle," diye gülümsedim ona, her ne kadar içimde bir gariplik olsa da.

"Hazır mısınız?" diye cıvıldadı parmakları benimkilere dolanırken ve beni lobiye doğru sürüklerken.

"Olabileceğim kadar hazırım." İçimden gergin bir kahkaha yükseldi.

"Hadi, eğlenceli olacak. Sana New York'un sıcak yerlerini göstereyim. Gözlerinin kamaşmasına hazır ol Reese!" Yüzündeki gülümseme o kadar büyük ve bulaşıcıydı ki, karnımda heyecan baloncukları patlarken kendi gülümsememin büyüdüğünü hissettim. İyi bir geceye ihtiyacım vardı ve Connie'nin bunun için doğru kız olduğunu hissediyordum.

Otelin barlarından biri olan The Palm Court'a girdiğimizde kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

"Merak etme, sadece gecenin başlangıcı - ayrıca buradaki adamların hepsi Wall Street'ten geliyor." Adımlarım duraksarken omzunun üzerinden bana bakarak tatlı tatlı gülümsüyor.

Elijah.

"Büyük para. Bu gece bir kuruş bile harcamak zorunda kalmamayı hedefliyorum," diye göz kırpmıyor.

Kalbim hızla çarpıyor, ciğerlerimden çıkan havayı duyarken avuçlarım terliyor.

"Reese?" Durup bana döndüğünde Connie'nin sesindeki endişeyi duyuyorum.

"Ben iyiyim," diye nefes alıyorum, bir an için kederimi üzerimden atmaya çalışıyorum.

Yüzündeki endişeli ifadeyi görüyorum, açıklamamı beklerken gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

Ama yapamam.

Her gün her saat sizi tüketen keder patlamasını nasıl açıklarsınız?

Elimi onunkinden çekerek başımı usulca salladım ve bara doğru yürüdüm. Bir içkiye ihtiyacım vardı, bir an için bile olsa acımı dindirecek herhangi bir şeye.

Pencere kenarına oturduk ve barın insanlarla dolmaya devam etmesini izledik.

"Vay canına, burası çok kalabalık, değil mi!" Arkamızdaki erkek masasından gelen yüksek sesli konuşmalar üzerine bağıriyorum.

Kırmızı renkli kokteylinden bir yudum alırken gülümseyerek başını sallıyor. Ben bir şarap seçtim, kolay ve basit.

"Her hafta sonu geliyor musun?" Kendi lokmamı alırken soruyorum.

"Çoğunlukla," diye oturduğu yerden pipetini yuvarlıyor, "ama vardiyalı çalışmak zor ve arkadaşlarım da otele çalışıyor, bu yüzden hepimizin aynı anda çıkması nadiren oluyor. Alex vardiyasından sonra bizimle buluşabilir ama kim bilir. Titrek biri olabiliyor," diye gülümsüyor.

"Kulağa hoş geliyor. Eğer gelirse birkaç arkadaş daha edinmek güzel olur." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuzlarımı silkiyorum ama aslında gerçekten önemli bir şey.

"Reese, bana kendinden bahset." Öne doğru eğiliyor, dirseklerini masaya dayıyor.

Tam ağzımı açacakken arkamızdaki birkaç adam kollarını kabinin üst kısmına sardı ve bize doğru döndü.

"Hanımlar," derken Amerikan aksanının tınısı karnımın dönmesine neden oldu.

Connie yüksek bir sesle "Merhaba," dedi ve vücudunun üst yarısını adamlara doğru çevirdi. Ben olduğum yerde kaldım. Başımı eğdim ama gözlerimi kaldırıp adamlara baktım.

Birinin bakır rengi saçları, zümrüt yeşili gözleri, keskin ve yontulmuş bir çenesi vardı. Sanki bir dergiden fırlamış gibi görünüyordu. Diğer adamın sarı saçları, mavi gözleri ve muhteşem bronzlaşmış bir teni vardı.

"Siz güzel hanımlar bu gece ne yapıyorsunuz?" Bakır saçlı adam Connie'ye sordu.

"Bilirsin işte, birkaç kadeh bir şey içeriz, dansa gideriz... bir şeyler yeriz... bakalım nasıl hissedeceğiz." Başını çevirip bana gülümsedi. Küçük bir

Dudaklarımda bir gülümseme dans etti. Zorla mı yoksa gerçek mi olduğunu anlayamadım. Son zamanlarda bu ikisini ayırt etmekte zorlanıyordum.

"Peki ya sen yakışıklı?" Connie'nin zahmetsizce flört edişini izledim. Sarı saçlı Tanrı'nın gözleri bana sabitlendiğinde yanaklarımda altındaki derinin parlamaya başladığını hissettim.

"Henüz emin değilim, birkaç kadeh bir şey içeriz, belki dansa gideriz... bir şeyler yeriz... nasıl hissettiğimize bakarız." Göz kırptı, dişleri alt dudağına batarken onu usulca çekti.

"Sağlam bir plana benziyor," diye güldü Connie, "belki sonra görüşürüz?" Bu adama soruyor muydu yoksa söylüyor muydu anlayamadım.

"Buna bahse girerim." Tekrar göz kırptı ve kartvizitini çıkarıp Connie'ye uzattı.

Bakır saçlı adamın arkadaşı içeri dalmadan önce ikisi arasındaki hava bir anlığına çatırdadı.

"Bir içki daha ister misiniz hanımlar?" diye sordu ama gözleri ve dikkati benim üzerimdeydi.

"Bir içki daha içmek isteriz." Connie gülümseyerek pipetini bardağından çıkardı ve içkisini geri devirdi.

"Benim için Woohoo, Reese için bir bardak sauvignon."

"Reese," sarı saçlı Tanrı adımı dilinde test etti, aksanı ve sesinin kadifemsi tınısı tüylerimi diken diken etti.

Yine kızardım.

Kendine gel kadın.

"Hâlâ şarap istiyor musun? Yoksa başka bir şey ister misiniz?" diye usulca sordu arkamdaki kabinden çıkıp masanın ucunda dururken.

"Şarap iyi olur, lütfen," diye mırıldanıyorum, sesimi bulmayı başarak.

Gözleri hafifçe açıldı, yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı.

"İngiliz misin?" Şaşırmış görünüyordu.

Başımı salladım.

"Colt bir İngiliz kızını seviyor, değil mi dostum?" Bakır saçlı adam Colt'un arkasında durup takım elbise ceketinin üzerinden omuzlarını sıkarken böğürdü.

Colt'un gözlerini devirmesini ve arkadaşının ellerini omuzlarından silkmesini izledim.

"İzninizle, içkinizi alıp geliyorum." Arkasını döner ve bara doğru yürür, arkadaşı da onu takip eder.

Connie parmaklarının arasında çevirmeden önce kartına bakar.

"Kieran." Tekrar çevirmeden önce gülümsüyor. "Gece biterse bulabileceğimiz bir yedeğimizin olması her zaman iyidir." Çantasına koymadan önce göz kırpmıyor.

"Bunu her zaman yapar mısın? Erkekleri tavlar mısın?" Ses tonum ani gelmişti, öyle olmasını istememiştim.

"Çoğu zaman evet, bekârim. Genç biriyim. *Her zaman* dikkatliyim, biraz eğlenmekten zarar gelmez. Yakın zamanda bir yuva kurmak istemiyorum," diyerek omuzlarını silkiyor ve gözleri benimkilere dikiliyor.

"Anladım." Ona gülümsedim.

"Peki ya sen? Senin için normal olan bu mu?" diyerek masaya doğru eğildi.

Elleri yüzeyin üzerinde dururken parmakları birbirine kenetlendi.

"Hayır," diye alaycı bir kahkaha attım, "bunu sık sık yapıyor gibi mi görünüyorum?" "Hayır," diye benimle birlikte güldü, "evde biriyle birlikte misin?" Kalbim göğüs kafesimin içinde ezildi.

Başımı salladım, gözlerim masaya kaydı. Ona bakamazdım, çünkü bakarsam ne kadar acınası durumda olduğumu görürdü. Boğazımdaki yanan yumruyu yutarak ve gözyaşlarımı kırparak ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"Reese?" Eli kayarak benimkini örttü.

"Ben iyiyim," diye burnumu çektim ve elimi onunkinden çektim. Parmaklarımı şarap kadehimin sapına dolayarak kalanı geri devirdim.

Connie'nin beni izlerken gözlerini üzerimde hissettim. Cam tabanı masaya kuvvetle vurarak ellerimi salladım ve boynumu iki yana doğru kırdım.

"Ben iyiyim." Ona gülümsedim. İyi değildim.

İyi olmaktan çok uzak.

Ama bu gece buna girmek istemedim.

Colt ve Kieran ellerinde içkilerimiz ve bir tepsi dolusu shotla masaya doğru ilerlediler. Durup içkileri masaya koyduklarında masadakilerin tezahüratını duydum.

Colt bana bir shot bardağı uzattı, sonra bir tane de

Connie'ye verdi. "Yeni arkadaşlara," diye seslendi.

"Yeni dostlara," diyerek kadehlerimizi tokuşturduk ve sambucayı yuttuk. Yanık boğazımı kaplarken dişlerimi sıkarak irkildim. Ama bu hoşuma gitmişti. İçimin derinliklerindeki hastalıklı duygudan kurtulmak için her şeyi yaptım.

Connie bardağını masaya çarptı ve oturduğu yerde küçük bir dans yaptı.

"İyiydiler!" diye bağırarak Kieran'ın yanına oturmasına izin verdi. Ben de aynısını yaptım ve Colt'un yanıma kaymasına izin verdim. Kolonyası burun deliklerime dolduğunda hareketsiz kaldım, tenim onun yakınlığı yüzünden yanıyordu. Ona bakmak için başımı hafifçe yana çevirdiğimde rahatsız olduğunu görebiliyordum.

Eve gitme vakti geldi mi?

"Ee Reese, seni New York'a getiren nedir?" Kieran kolu Connie'nin arkasına kayarken sordu.

"Yeni iş fırsatı." Gülümsedim ama Kieran, Connie'nin kulaklarına tatlı sözler fısıldamaya başlayıp onu kıkırdatıp kızartınca gülümsemem kısa sürede sekteye uğradı.

"Yeni işin nerede?" Colt alçak ve yumuşak bir sesle sordu.

"Bir halkla ilişkiler şirketinde çalışacağım, biraz boyumu aşıyor ama işe alındım, yani bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım." Garip bir şekilde kıkırdadım.

"Öyle olmalısın." Gülümsedi.

"Sanırım hisse senetlerinde çalışıyorsun?" Bu sözleri söylerken bile kalbim küt küt atıyor, kan kulaklarımda gümbürdüyordu.

Sadece başını salladı ve şişedeki birasını yudumladı. "Hiçbir zaman borsaya girmek istemedim, bu yaşam tarzıyla ilgili değilim." Şimdi garip bir şekilde gülme sırası ondaydı. "Öğretmen olmak istiyordum ama babam buna izin vermedi. Bana dışarı çıkıp gerçek bir iş bulmam gerektiğini söyledi." İçini çekti, başını salladı ve şişesinin etiketini kaldırdı.

"Vay canına." Şaşırmış bir şekilde, şarabımdan büyük bir yudum alırken gözlerimin açıldığını söyledim.

"Evet," diye güldü, "ama o kadar da kötü değil. Bu pisliklerle tanışmam gerek." Başını, dili şu anda Connie'nin boğazında olan Kieran'a doğru salladı. "Yeni bir şehre tek başına geldiğine göre çok cesur olmalısın."

"Ya da aptal." Güldüm, "Bu işi reddetmek aptallık olurdu, o yüzden koca kız donumu çekip uçağa binmek zorunda kaldım."

"Don mu?" diye alay etti.

"Öyle mi?" Kaşlarımı çattım, "Ah, sen onlara külot diyorsun sanırım?" Kızardım.

"Öyle." Güldü "Kızardığında çok tatlı oluyorsun."

Onun bu sözleri beni daha da kızarttı.

BÖLÜM 5

TUVALETTE DURMUŞ CONNIE'YI BEKLIYORDUM. KAFAM BULANIKTI.
alkol damarlarımda yüzüyordu.

"Hadinnnn," diye seslendim, "Çişimi yapmam lazım!" antrenörümü yere vurarak.

"Tamam! Sakin ol!" Zaten kalın olan aksanı sarhoş oldukça daha da kalınlaşıyor gibiydi.

Kabinin kapısı açıldı; tek gözlü ve şaşı bir Connie lavaboya doğru yürüdü.

"Zar zor görebiliyorum." Ellerini yıkarken kıkırdadı.

"Demek ki yeterince içmişsin." Kapıyı kapatmadan önce heyecanla başımı salladım.

Başka bir yere gitmemiştik; hâlâ oteldeki Palm Court'taydık ve dürüst olmak gerekirse bu durumdan memnundum. Bu, yatağımdan beş dakikadan fazla uzakta olmadığım anlamına geliyordu.

Tuvaletten tökezleyerek çıktım ve Connie'nin rujunu tazelediğini görmek için lavaboya doğru yürüdüm.

"Kieran'la yaptığın öpüşme seanslarından sonra dudaklarının kalmasına şaşırdım." Parmaklarımla saç diplerimi karıştırırken kaşlarımı kaldırdım.

"İyi öpüşüyor," diye büzüşüyor ve aynadaki yansımasına bir öpücük konduruyor. "Bu gece kesinlikle onun kemiklerini kıracağım."

Kıkırdadım. Neden bilmiyorum ama telefonumu kontrol ettim, kalbimdeki ince sızı bana evdeki hayatımı hatırlattı.

"Colt'u odana geri götüreceksin?" Connie'nin sözleri beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Hiç sanmıyorum." Güldüm, birden kendimi ayık hissettim.

"Neden olmasın? O çok ateşli!" diye bağırdı.

"Çok seksi, ama bilmiyorum..." Parmaklarımı birbirine geçirdim.

"Reese?" Şimdi kaşlarını bana doğru kaldırma sırası ondaydı.

"Ne?" Göz temasından kaçınmak için her şeyi yaparken kekeledim.

"Bana söylemediğin şey ne?" sesi şimdi yumuşaktı, başını çevirip bana bakıyordu. Kolu uzandı, parmakları bileğimi sararak beni kendine doğru çekti.

"Önemli bir şey değil," derken sesim titriyordu.

Sessizlik sağır ediciydi. Ne kadar endişeli olduğunu görebiliyordum, kaşları alnında çatılmıştı, gözleri her birimin arasında gezinirken cam gibiydi.

Gözlerimi kapatmadan önce derin bir nefes aldım.

"İki yılı aşkın süredir kimseyle birlikte olmadım..."

Ona Elijah'tan bahsetmeye henüz hazır değildim. Bu yara çok acı vericiydi ve sarhoşken bu konuya girmek istemiyordum çünkü sarhoş kelimeler ve dürüst bir kalp üzerinde kontrolüm yoktu. Sarhoş bir zihin ayık bir zihinle konuşur, kimseye söylemeyeceğiniz en derin ve en karanlık sırlarınızı herkese anlatır.

"İki yıl mı?!" bileğimi bıraktı ve haberimi değerlendirirken ellerini yanaklarına götürdü. "Nasıl kapanmadın?" diye kıs kıs güldü, bana doğru bir adım attı ve beni sıkı bir kucaklamanın içine çekti.

"Sorun değil, Connie sana yardım edecek." Gülmeden önce kulağıma fısıldadı.

Keşke bu kadar basit olsaydı.

Bara geri dönerken Connie'ye sımsıkı tutunurken birden kendimi bitkin hissettim. Jet lag artı alkol kıcıımı tekmeliyordu.

Masaya ulaştığımızda elimi bıraktı, ayak parmaklarının üzerine eğildi ve Kieran'ın kulağına fısıldadı, dudakları güzel bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Parmaklarım önümde düğümlenmiş halde dururken Colt'un güzel mavileri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

Bunu

yapabilirim.

Sadece seksti.

Ve dürüst olmak gerekirse, vajinamın biraz

harekete ihtiyacı vardı. Bu karşılıksız bir seksti.

Sadece seksti.

OTEL ODAMDA SIRTÜSTÜ YATIYORDUM, ELBİSEMI YUKARI ÇEKMIŞTİM.

Colt içime girip çıkarken belime sarıldı.

Bu hiçbir şey yapmıyordu.

Orada ölmüş müydüm? Bu kadar uzun süre bıraktığım için aldığım karma bu muydu? "Bebeğim, bu sana iyi geldi mi?"

"Mmhmm," diye devam ederken gözlerim genişledi. Bu hiç de iyi hissettirmiyordu.

"Çok sıkı," diye inledi, sesi gergindi.

Muhtemelen sadece ekstra kuru.

"Kahretsin, çok sert boşalacağım." Başı arkaya eğik, gözleri kapalı bir şekilde bağırdı.

Bu çok garipti. Yüzümü avuçlamak istedim. Bunun bitmesine ihtiyacım vardı.

Daha önce hiç orgazm taklidi yapmak zorunda kalmamıştım, ama işte hiçbir şey olmuyor.

"Evet, evet, evet!" diye haykırdım, sonra ellerimi ağzıma kapatarak kahrkahrı bastırmaya çalıştım.

Cehenneme gideceğim.

Şişmiş, terlemiş ama tatmin olmuş bir Colt sırt üstü yuvarlandı ve yüzüne boktan bir sırtış yayıldı.

"Bu senin için iyi miydi bebeğim?" diye sordu dirseğine yaslanıp burnumun ucunu öperken.

"Çok iyiydi." Fısıldadım.

Mahcup olmuşum ve artık tamamen ayıktım. Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtarak ayağa kalktım ve elbisemi aşağı çekerek banyoya doğru yürüdüm.

Colt'un kullanılmış prezervatifi bağlayıp çöpe attığını görmek için kapıda durdum. Ürperdim. İğrenç hissediyordum.

Odaya geri döndüğümde, Colt orada yatıyordu ve beni bekliyordu.

Be

n. Hayır, onun gitmesine ihtiyacım vardı.

"Bu geceyi bitirmemizin bir sakıncası var mı? Jet lag beni öldürüyor, ve ben

uyumam gerek. Yarın kelle avcımın büyük bir toplantım var." "Bugün

Cumartesi," diye kaşlarını çatı.

"Günleri ben seçmiyorum ufaklık." Kıyafetlerini yerden toplamasına yardım ederken alaycı bir tavırla söyledim.

Giyinmeye başlarken oflayıp pufladığını

duydum. "Seni tekrar görebilir miyim?"

"Bunu kadere bırakalım, olur mu?" Onu kapıya doğru iterken gülümsedim.

"Seni arayabilir miyim?"

"Sorun değil." İşıldadım, kapıyı açtım ve onu koridora doğru ittim. "Bu gece için teşekkürler..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışırken bir an duraksadım. "Unutulmaz." Kaba bir şekilde başımı salladım.

Tam kapıyı kapatmak üzereyken "Numaran bende yoksa seni nasıl arayabilirim?" diye sordu.

"Fate!" Koşarak dışarı çıktım, kapıyı kapattım ve zinciri çektim.

İğne derimin üzerinde gezinirken ürperdim.

Duşa ihtiyacım vardı.

DUŞ ALDIKTAN SONRA, BİR ÇİFT PAMUKLU EŞOFMAN ALTI VE BİR TİŞÖRT GIYDIM. büyük boy tişört. Kendimi çok gergin hissediyordum. Aşırı yorgundum, bir zamanlar damarlarımda dolaşan alkol şimdi başımı ağrıyordu. Yatağın kenarına oturdum ve mini buzdolabından bir şişe su aldım. Bir şişe su için benden muhtemelen yirmi dolar alacaklardı ama nefes nefese kalmıştım.

Yatakta yatarken huzursuzdum. Uyumak istiyordum ama yapamıyordum. Bu gece yaptığım şey yüzünden suçluluk duygusu beni tüketti. İğrençtim. Elijah'a bunu nasıl yapabilmişim? Mide bulantısı beni ele geçirirken midemin çalkalandığını ve döndüğünü hissettim. Onunla yatmamalıydım. Çok erkendi... değil mi? Zamanın geldiğini nereden biliyorsun?

Gözlerimin arkası acıdı, boğazım kaşındı ve yandı. Nasıl daha fazla gözyaşım olabilirdi? Duşta o kadar çok ağladım ki, kendimi ağlayarak uyuttuğumu sandım. Belli ki ağlamamışım. Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını avuçlayarak uzaklaştırırken, istilacı düşünceler beni bombardımana tuttu; Elijah'ın hissediyor olması gereken ihaneti görmeden ve hissetmeden edemiyordum.

O benim hayatımın aşkıydı ve ben başka biriyle birlikteydim.

Yorganı arkaya atarak yataktan fırladım, anahtar kartımı ve çantamı kaptığım gibi kapıya koştum ve arkamdan kapattım.

Saat sabahın ikisini henüz geçmişti, burada zamanın daha mı yavaş ilerlediğinden yoksa sadece jet lag yüzünden mi böyle olduğundan emin değildim.

Sessiz koridorlarda yavaşça ilerleyerek asansöre yöneldim. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama bir içkiye ihtiyacım vardı. Suçlu bilincimi ve düzensiz kalbimi sakinleştirecek bir şey. Loş lobiye girdiğimde

Akşamın bu geç saatinde ya da sabahın bu erken saatinde demeliydim, hala biraz meşgul olduğunu görmek beni şaşırttı.

Palm Court'a geri dönmeyi düşündüm ama Colt'un arkadaşlarından herhangi biriyle karşılaşma riskini almak istemedim. Utançtan ölürdüm. Gözlerim geniş alanı taradı ve Şampanya Barı'nı gördü. Oldukça sessiz görünüyordu. Mükemmeldi.

Başımı eğerek bara doğru yöneldim.

Bunun için giyinmemiştim ama bu noktada umurumda da değildi.

Umursamayı geçmiştim.

Bir sıra boş bar taburesi buldum ve onlara doğru yöneldim. Kenara tüneyip menüyü aldım ve hızlıca taradım. Şampanya sevmiyordum ama içmek de mantıklıydı. Kendimi sinir ediyordum.

Güler yüzlü bar kadını yanıma geldi. Sarı saçlarını geriye atmış, zümrüt rengi gözleri ve solgun tenini ortaya çıkaran kırmızı ruju vardı.

"Şampanya barına hoş geldiniz, size ne ikram edebilirim?" diye gülümsedi, elleri parlak tezgâha bastırıyordu.

"Sadece bir kadeh şampanya lütfen."

"Özellikle biri var mı?" Kaşlarından biri kalktı.

"Ben titiz değilim." Ben de gülümsedim, ama bunu söylerken kredi kartım olabilirdi. Topuklarının üzerinde dönüp barın diğer tarafına doğru ilerlerken başını salladı. Gözlerimi ondan ayırıp kucığıma indirdim.

Burada kendimi çok yetersiz hissediyordum ama işime başladıktan sonra her şey yerli yerine oturacaktı. Öyle olmalıydı, değil mi?

Güzel bir kristal şampanya kadehi bana doğru kaydırıldı.

"Oh, teşekkür ederim." Gülümsedim, yırtık pırtık çantamın fermuarını açtım ve kredi kartımı çıkardım.

"Gerek yok, barın karşısındaki beyefendi ödedi." Gözleri barın sonunda oturan yakışıklı adama kayınca gülümsemesi genişledi. İçinde kehribar rengi bir sıvı olan kristal bir bardak tutuyordu, kahverengi gözleri benimkileri delip geçiyordu. Kalbim küt küt atıyor, karnım gergin bir şekilde dönüyordu.

Utangaç bir şekilde başımı salladım, sonra hızla başımı çevirdim, böylece tekrar öne bakıyordum. Bu gece zaten bir kez çuvalłamıştım, bir daha yapmayacaktım.

Bardağımyı dudaklarıma götürerek büyük bir yudum aldım, baloncuklar patlamadan önce dilimde köpürdü.

Çok lezzetliydi. Bardağı çektikten sonra, her parçasını aldığıma emin olmak için dudaklarımyı yaladım.

Gözlerinin başımın yan tarafını yaktığını hissedebiliyordum ama teslim olup ona bakmak istemiyordum çünkü bakarsam gözlerimi ondan alamayacağımdan korkuyordum.

Bardağın geri kalanını bitirdikten sonra barmen kadına uzattım, o da sendeleyerek yanıma geldi.

"Şişeyi o aldı." Uzanıp buzdolabından açık şişeyi alırken ve bana bir bardak daha doldururken gülümsedi.

Yüzümü ona döndüğümde çenem bir an için gevşedi ama tam o sırada sarı saçlı bir kadın parmaklarını adamın omuzlarında gezdirerek dikkatini çekti. Yüzünü göremiyordum, sadece kısa, dalgalı sarı saçlarını ve sırtını görebiliyordum. Güzel olduğuna şüphe yoktu. Yavaşça ayağa kalktı ama gözleri tekrar benimkileri bulmadan önce değil. Gülümsedi ve topuklarının üzerinde dönüp hanımıyla bardan çıkmadan önce bana göz kırptı.

Elbette onun kadar yakışıklı birinin kolunda daha da güzel bir kadın olacaktı.

İçimi çektim, başımı iki yana salladıktan sonra bardaki kadına baktım.

"Sana bunu bıraktı." Bana küçük bir not kâğıdı uzattı.

Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyordun.

Benden afiyet

olsun.

K x

Bir içkiye ihtiyacım varmış gibi mi görünüyordum?! Dürüst olmak gerekirse, haksız değildi. Çöp gibi görünüyordum.

Barmen kadına zayıf bir gülümseme verdim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım not kağıdını katlayıp cebime koyarken.

Şeref.

İçkimin geri kalanını devirerek yeni bar bayan arkadaşımın bardağını yeniden doldurmasını bekledim.

Bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

Kendimden geçecek kadar sarhoş olmak.

BÖLÜM 6

Oh.
Beni
m.
Tanr
ım.

ELİMİ TELEFONUMA DOĞRU KAYDIRIRKEN, TELEFONUMU AÇMAYA DAYANAMADIM.
Gözler.

Şimdi onlara neden şampanya baş ağrısı dediklerini anlıyorum. Hiç böyle bir baş ağrım olmamıştı.

Yabancımin şişesini bitirdikten sonra bir tane daha sipariş ettim. İyi bir arkadaşlığım vardı. Ben, kredi kartım ve şampanyam.

Ugh.

Sırt üstü yuvarlanarak telefonumu parmaklarımın arasına aldım. Kolumu yavaşça kaldırdım, ekrana bakarken gözlerimden biri neredeyse açıldı. Saat sabah on birdi. En az dörtten önce yatağa girdiğimi sanmıyorum. Kim bir kokteyl barı bütün gece açık tutar ki? Bu otel. Bu otel.

Bugün için hiçbir planım yoktu ve dürüst olmak gerekirse böyle kalmasını istiyordum. Akşamdan kalma kıcımlı yataktan kaldırabilirsem, Central Park'ta yürüyüşe çıkabilir, bir kahve alabilir ve bir süre oturabilirim. Bazen bir süreliğine dünyadan kopmak ve kuşların ötüşünü, çocukların gülüşünü, yapraklar hışırdarken hafif esintide usulca dans eden ağaçları dinlemek güzeldir. İç çekerek telefonumu yorganın içine bıraktım. Bir süre uzandım, akşamı kafamda tekrar tekrar canlandırırken gözlerim tavana sabitlenmişti.

Öncelikle, Colt. Ne düşünüyordum ki? Alkol. Düşündüğüm şey buydu.

İlk tek gecelik ilişkimdi ve berbattı. Belki de onunla bir bağ kuramadığım içindir? Çünkü seks, birbirini seven iki insan arasında olması gerekmez mi?

Kendimden iğreniyordum.

Dün geceyi düşünmek bile midemin bulanmasına neden oluyordu.

Bu düşünceler kısa süre sonra yerini gizemli K'ya bıraktı.

Çok güzel ve trajik bir şekilde yakışıklıydı. Keskin ve yontulmuş çene hattı. Dolgun, yay dudaklarını çevreleyen koyu renkli kirli sakalının hafif fırçalanışı. O kadar derin görünen ela kahverengi gözlerine dalıp kendimi kaybetmek istiyordum. Kusursuz görünen cildinin güneşle öpüşen ışıltısı. Parmaklarımı teninde gezdirme düşüncesi, sadece görüldüğü kadar iyi hissettirip hissettirmediğini görmek için.

Aklım başka yerlerde gezinirken dudaklarım aralandı. Kim olduğunu bile bilmiyordum. Sadece adının K ile başladığını biliyordum, yoksa öyle miydi?

Ama nasıl görüldüğü ya da sadece onu düşününce bile tüylerimin nasıl diken diken olduğu önemli değildi. Belli ki biriyle birlikteydi.

Ve ben yuva yıkan biri değildim.

Sadece nazik davranıyordu. Şüphesiz bana şöyle bir baktı ve ne kadar talihsiz bir kız olduğumu düşündü. Zaten yüklü olan kredi kartına yüklenen bu muhteşem otelde boyundan büyük işlere kalkıştığı belliydi.

Sadece nazik
davranıyordu. Hepsi
bu.

Güzel ve arkadaş canlısı.

Yorganı arkaya atarak muhteşem, geniş ve aydınlık banyoya girdim ve küvetin musluğunu açtım.

Güzel bir banyoya ihtiyacım vardı. Köpüklerin içine gömülme ve telefonumdan Taylor Swift çalarken zihnim berrak bir şekilde uzanmak.

Kulağa cennet gibi geliyordu.

Kalbime bir acı saplandı. Cennet.

Eğer cennet olsaydı, en azından güzel İlyas'ımı son bir kez bile olsa tekrar görebilirdim. Onu son görüşümün öldüğü gün olacağını bilseydim, gitmesine asla izin vermezdim. Yatakta kalmasını sağlardım, beni öperdi, ben de onu öperdim. Onu sevebildiğim kadar uzun süre severdim. Parmaklarım onun solgun teninde gezinir, sadece parmaklarımın bildiği, sadece kalbimin yolunu hatırlayabildiği bir harita çizirdi.

Onu bir daha asla geri alamayacağım düşüncesi kalbimde ağır bir yük, asla geçmeyecek bir sızı oldu. Hafifleyebilirdi ama asla geçmeyecekti. O kalbime kazınmıştı. Tekrar aşık olabilirdim ama onun kalbi her zaman bana ait olacaktı. Ve benim kalbim de her zaman onunkine bağlı olacaktı.

En azından ikimiz de son bir kez seni seviyorum diyebildik.

Onu ne kadar çok sevdiğimi bilerek öldü, aşkımızın sınırı yoktu, sonsuzdu.

Musluğu kapatarak dün gecedan kalma kıyafetlerimi vücudumdan uzaklaştırdım ve yere attım. Ayak parmağımı suya daldırdım, sıcaklık beni ısıttıkça derim onaylayan tüylerim diken diken oldu.

Banyoya girip suya daldıktan sonra telefonuma uzandım ve *All Too Well - Taylor Swift*'i çalmaya başladım.

Ve sonra ağladım.

SAAT ÖĞLEDEN SONRA İKIYI GEÇİYORDU. YEMEK YEMEM GEREKIYORDU, MIDEM GURULDUYORDU.

dün öğleden beri yemek yemediğimi hatırlattı.

Limon rengi yazlık elbisem ve bronzlaşmış ayakkabılarımla, vücudumu saran çapraz çantamla otelin lobisine doğru yürüdüm.

Connie'nin heyecanlı bir köpek yavrusu gibi bana doğru geldiğini gördüm. "Hey kızım," diye seslenerek kollarını omuzlarıma doladı. "On Bir ile on arasında bir ölçekte, ne kadar kabasınız?"

"Tam sekiz." Dedim, nefesindeki alkol hala midemi bulandırıyor.

"Vay be! Yaklaşık altı yaşıdayım. Kieran'ı kovduktan sonra midem kazındı. Yatakta bir roket gibiydi." Bana sokuldu, kolunu benden çekti ve onun yerine benim kolumdan geçirdi.

"Şanslısın." Döner kapıların önünde durduğumuzda inledim, kolu benimkinden çekildi.

"Olamaz..." gözleri büyüdü, parmakları saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

"Boktan bir yatış mıydı?"

"Tam bir saçmalık." Utançtan kızardım. O ben olabilir miydim? Belki de bok gibi yatıyordum.

"Ah kızım, özür dilerim." Beni sıkıca kucaklamadan önce yüzünü buruşturdu. "Bunu telafi edeceğim, şehre ineceğiz ve bu gece otelin kapısını gerçekten geçeceğiz." Gülmeden önce göz kırptı.

"Dürüst olmak gerekirse, ayaklarımın üzerinde duramıyorum. Başka bir sefere erteleyebilir miyiz?" Ona en iyi yavru köpek bakışlarımı attım, ellerimi birbirine bastırarak yalvardım.

Gözlerini kafasının içine doğru o kadar geriye yuvarladı ki, sıkışıp kalmalarından endişe ettim.

"İyi!" Kollarını göğsünde kavuşturdu, "Sanırım seni rahat bırakabilirim." Başını iki yana salladı, "ama gelecek hafta sonu... biz yokuz."

Ona gülümsedim, "Serçe parmağımla söz veriyorum." Küçük parmağımı uzattım ve onun da küçük parmağını benimkine dolamasını bekledim.

"Ve sen asla serçe parmağını kırmazsın."

"Kesinlikle olmaz." Ayrılma dan önce başımı salladım. "Vardiyanın geri kalanında iyi eğlenceler, ben yürüyüşe çıkıyorum." Keyifli bir iç çektim.

"Şanslı sürtük," diye inledi, "hâlâ beş saatim var."

"Umarım çabuk geçer!" Döner kapılardan geçip kaybolmadan önce elimi havaya kaldırarak veda ettim, güneş tenimi dövüyordu. Küçük bir masada bir bardak soda, Shake Shack burgeri ve peynir sosuna bulanmış çıtır çıtır cipslerle oturuyordum. Bu tam da doktorun istediği şeydi. akşamdan kalmalığım için sipariş ettim.

Çok lezzetliydi.

Central Park cıvıl cıvıldı ve uğultuluydu; parkta hissettiğim enerjiye bayıldım. Buraya gelmeyi hep hayal etmişim ve şimdi buradaydım.

Burada oturuyorum ve her anını iliklerime kadar hissediyorum.

İşim bittiğinde dağınıklığımı topladım ve yürümeye başladım. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama umurumda da değildi. Sadece yürümeye ve zihnimi boşaltmaya ihtiyacım vardı. Son birkaç saat içinde olanlardan dolayı zihnim çok ağırdı, ayrıca Elijah'la ilgili keşkelerle ve kederle doluydu. Onu düşüncelerimden asla kaybetmek istemiyordum, anıları ve onun kaybından duyduğum ağırlık güvenli bir kasadaydı. O asla temizlenmeyecekti, yeni biriyle tanışsam bile asla yeri doldurulamayacaktı. Onun anıları asla silinemeyecek kadar içime kazınmıştı.

Dolambaçlı yollarda dolaşırken bir dondurma yiyerek büyük bir göle yaklaştım. Ayakta durup ördekleri besleyen çocuklara gülümsedim. *İnsanı gülümseten küçük şeyler.*

Eskiden ördekleri beslemeye bayılırdım. Çok küçük ama çok zevkli bir şey. Bir bankın kenarına tüneyip oturdum ve dondurmamı bitirirken onları izledim. Keşke biraz ekmeğim olsaydı da onları besleyebilseydim, ama artık biliyorum, bir dahaki gelişimde daha hazırlıklı olabilirim.

Biri yanıma oturduğunda düşünceler içinde kaybolmuştum. Kalbim göğsüme çarpmadan önce başımı yavaşça çevirdim.

Bu oydu.

"Umarım bu sabah çok fazla başın ağrıyamamıştır." Yüzünü bana dönerken sırttı. Kalbimin küt küt attığını, nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissettim. Armani takım elbisesi ve Louboutin Oxford ayakkabılarıyla tepeden tırnağa sıırılsıklamdı.

Çok lezzetli görünüyordu. Kokusu daha da güzeldi. Acı ve tatlının garip bir karışımı... Ne olduğunu anlayamadım.

Dudaklarımı yalarken dilim dışarı fırladı.

"Hayır," diye başımı salladım, kafamı geri çevirdim ve küçük kuyruklarını sallayarak ekmeği yalayan, vakvakları parkta yankılanan ördeklere odaklandım.

"Ördekleri sever misin?" diye sordu, bacağını diğerinin üzerinden geçirdi, ellerini dizine dayadı.

"Ee," bir an göz kırptım, "iyiler sanırım?" ne tuhaf bir soru.

Ördekleri sever miyim?!

"İngiliz misin?" Dudaklarında küçük bir gülümseme gördüm. "Evet." Nefes verdim.

Bu neden bu kadar garipti?

"İngiltere'nin neresinde?"

"Londra yakınlarında," diye usulca gülümsedim, aklım Ongar'daki evime gitti.

"Londra'da ofislerim var, normalde yılda iki ya da üç kez oraya giderim." Gözleri hâlâ ileriye sabitlenmişti, şimdi de ördekleri izliyordu.

"Oh" dedim; havadaki çatırtıyı hissettim.

"Ben Killian," diyerek bana döndü ve tutmam için elini uzattı.

Killian. K.

Artık anlamlıydı.

"Reese." Gülümsedim, parmaklarımı ellerine doladım ve sıkıca sarıldık, tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Parmak uçlarımdan ayak parmaklarıma kadar, güçlü bir kıvılcım içime akmadan önce kalbim uğulduyordu.

Dokunuşu canımı acıtmış gibi elimi onunkinden hızla çekerek elbisemin üzerine vurdum.

"Tanıştığımıza memnun oldum Reese." Lacivert takım elbisesinin düğmesine basarken yavaşça ayağa kalktı.

"Size de ve şampanya için teşekkür ederim." Yutkundum, ağzım kurudu. Boynumdaki damarın zonkladığını, kalbim derimin altında gümür gümür atarken göğsümün kabardığını görebilir miydi?

"Rica ederim, umarım yakında tekrar görüşürüz." Dönüp uzaklara doğru yürümeden önce göz kırptı.

O gidene kadar izledim. Gözlerim ellerime kaydı, orta parmağımdaki küçük mavi yüzüğü inceledim. Elijah'ın küllerinden yaptırmıştım, böylece o hep benimle olacaktı. Küllerinin geri kalanı ailesine verildi ve onlar da külleri Cornwall'daki en sevdiği koya serpti.

Aynı fikirde değildim, bazılarını saklamaları gerektiğini düşünüyordum ama ben kim oluyordum da karar veriyordum? O onların oğluydu. Onların seçimlerinde benim hiçbir hakkım yoktu.

Elijah'ımı kaybetmek dört kişiye fayda sağladı, yani o bir süper kahramandı.

Birisi onun kalbini, böbreklerini, karaciğerini ve akciğerlerini aldı. Onun sayesinde dört kişinin yaşadığını düşünmek kalbimi anlık olarak şişiriyor ama bu noktaya gelmem biraz zaman aldı. Önce keder geldi, sonra öfke... inanılmaz bir öfke. Yani nasıl olur da o dört insan yaşarken benim İlyas'ım yaşayamazdı. Bu hiç adil görünmüyordu.

Kalbi çok güçlüydü ama onu yanımda tutacak kadar güçlü değildi.

Boğazımdaki yanma belirgin, gözlerimin arkasındaki sızı ise neredeyse dayanılmazdı. Boğazıma düğümlenen yumruyu yutarak hızla ayağa kalktım ve otele doğru geri yürüdüm. Bugünlük bu kadar görme yeterliydi.

Ağır kalbimle birlikte ağır bacaklarımı da otele doğru sürükledim, yol boyunca başım eğikti. Kara deliğime geri dönmüştüm ve bu akşam da orada kalmak istiyordum.

Hüzünlü bir filme, çikolataya ve şaraba ihtiyacım vardı. Sonra ağlardım ve biraz daha ağlardım.

Bu bir süreç.

Bir başa çıkma mekanizması. İki yıl sonra bile.

Yatağa tırmanıp rahat pijamalarımla otururken, kiralık film kanalında gezindim.

Hafifçe gülümseyerek, orada *The Notebook*'u gördüm. Bu mükemmeldi.

Kalp kırıcı derecede mükemmel.

Eve dönerken aldığım çikolataya ve ucuz bir şişe şaraba uzandım. Akşamım düzene girmişti.

BÖLÜM 7

GÖZLERİM YANIYOR, KIZARMIŞ VE ŞIŞMIŞ, DIŞARI ÇIKARKEN BURNUM AKIYOR yataktan kalktım ve otelin kapısına doğru yürüdüm. Burnumu bir mendille ovuşturarak gözetleme deliğinden baktığımda Connie'nin elinde bir kova şampanya ve iki bardakla diğer tarafta durduğunu gördüm. Gözlerimi devirerek ama gülümseyerek kapının zincirini çözdüm ve açtım.

Burnumu çekerek el sallamak için elimi kaldırdım.

"Aman Tanrım, Reese, ne oldu?" Şampanyayı kapının hemen içindeki yan masaya koyarken sesi panikliydi, sonra kolları beni sardı ve bana sarıldı.

"Ben iyiyim, film izlemeyi yeni bitirdim." Mırıldandım, gözlerimden yeniden yaşlar süzülürken sesim üzüntüyle kalınlaşmıştı.

"Sen psikopat mısın?" diyerek kucaklamadan geri çekildi; parmakları hala kollarımın üst kısmında sıkıca kıvrılmıştı, "Kendini bu mutlak sefaletle sokmayı mı seçtin?!" gözleri benimkiler arasında gidip gelirken sesi yükseliyordu. "Dünyada yeterince bok ve üzüntü var ama sen burada, karanlık bir odada oturmuş izlemeyi seçtiğin bir film için ağlıyorsun!"

"Yardımcı oluyor." Daha fazla ayrıntıya girmek istemeyerek omuz silkiyorum. Topuklarımın üzerinde dönüp yatağıma geri dönüyorum, Connie için piknik yatağına temizlerken televizyonu açıyorum ve arka planda eski *arkadaşların* tekrarlarının oynamasına izin veriyorum.

"Görünüşe göre iyi vakit geçirmişsiniz." Sesi alaycılıkla doluydu.

Alay ettim.

"Yargılama." Gülümsemeye başlamadan önce gözlerim ona dikildi.

"Burada yargılamak yok bebeğim, sadece gözlemliyorum." Başını sertçe salladı.

göz kırptıyor. Yatağın hafifçe eğildiğini hissettiğimde içimden küçük bir kahkaha yükseldi

diz çöktüğünde.

"Şampanya?" diye sordu, şişeyi havaya kaldırırken gözleri mutluluktan parlıyordu.

Başımı salladım.

Neden olmasın ki?

Kalbimi yeniden kırmıştım ve kalp kırıklığından sonra şampanya her zaman iyi bir fikir gibi görünmüştür.

"İşte benim kızım." Connie mantarı patlatırken şarkı söyledi, bu da onu küçük, heyecanlı bir çılgının terk etmesine neden oldu.

Kıkırdadım, bir bardak aldım ve üstünden köpüren köpüğün altına koydum.

Parmaklarımı dökülenlerden yalayarak bardağı dudaklarıma götürdüm ve tadına bakarak mırıldanarak büyük bir yudum aldım.

Çok lezzetliydi.

Connie'nin buz kovalasını yere koyup şişeyi tekrar içine yerleştirmesini izledim. Telefonunu eline aldı, parmakları ekranda dans ederken aşk acısı çeken bir genç gibi gülümsüyordu. Rahatsız edici tıkırtılar havayı dolduruyordu.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" Karşıya eğilip telefonunun ekranına bakarak sordum.

Mesajlarını saklamadı; Kieran olduğunu görebiliyordum. "İyi gidiyor o zaman?"

"Şu anda." Telefonu yorganın üzerine atmadan önce omuzlarını umursamazca silkti.

"Colt'a mesaj attın mı? Bilirsin, ikinci bir test sürüşü..."

"Hayır." Başımı salladım "Sadece hayır. Benim için değil." Tiksintiyle burnumu yukarı çevirdim.

"Tamam, sana sevişecek yeni bir adam bulacağız."

Ağzımdaki bir avuç şampanya boğazıma kaçtı ve bardağıma geri tükürdüm. "Ah Reese," diye tükürdü Connie. "Bu benim çaldığım pahalı bir şampanya.

boşa harcama." Cık cık etti.

Gözlerimi devirdim, "Ahmak." Nefesimin altında mırıldandım.

"Ne?" Mükemmel pürüzsüzlükteki alnını çattı.

"Bir dangalak."

"Bu hangi dil?" diye sorduğunda kafası karışmış gibiydi, kaşları çatılmış, dudakları tiksintiyle kıvrılmıştı.

"Bu İngilizce," diye sertçe güldüm, "aptal ya da iğrenç kişi anlamına geliyor..." Ağzıma bir yudum su alırken kahkahamı bastırdım.

Şampanya. İğrenç.

"Kaba." Kendi şampanyasını içmeden önce homurdandı.

İkimiz de televizyonu izlerken aramızdaki sessizlik bir anlığına çatırdadı.

"Peki, bana bu filmten bahset, neden bu kadar hüznüydü?" diye sordu, gözleri hala *Friends*'e yapıştı.

"Genç aşıklar, başlangıçta onlara karşı çok şey var," diye burnumu çekiyorum, boğazımda giderek büyüyen yumruyu görmezden gelmeye çalışırken sesim kalınlaşıyor. Connie'ye her şeyi anlatmaya devam ediyorum, bazı ayrıntıları atlayarak. Connie dinlerken gözlerini dikmiş bana bakıyor. Burnumu çekiyorum, ona filmin sonunu anlatırken nefesim titriyor, filmin sonu kafamda tekrar tekrar oynarken dudağım titriyor.

"Bu berbat." Connie tükürüyor, eli yorgana çarpıyor.

Kadehin dibinde kalan bir ağız dolusu şampanyayı bitirerek başımı sallıyorum.

"Trajik ama aynı zamanda çok rahatlatıcı." Başımı sallamaya devam ediyorum.

"Hani kız erkekle tanışır, aşık olurlar ve biterdi!" diye söylenirken eli havada uçuşuyordu. "Senin istediğin de bu, değil mi? Hayallerindeki adamla tanışmak, aşık olmak, evlenmek ve birlikte yaşlanmadan önce bir sürü çocuk sahibi olmak istiyorsun." Sesi hızlanıyor.

"Hayat böyle işlemiyor," diye mırıldandım, küçük bir iç geçirdim, bir an otururken boş bardağımı kalçamın üzerinde döndürdüm.

"Öyle, okuduğum tüm aşk romanları öyle diyor... Peki ya Sindirella ve Pamuk Prenses?"

"Onlar sadece peri masalları, peri masalları gerçek değildir." Derin ve keskin bir nefes aldım. Ses tonum sertti ama Connie'nin hayatın bu kadar basit olduğunu düşünmesini istemiyordum.

"Nereden biliyorsun?" Kaşları çatıldı ve benden hafifçe uzaklaştı.

"Çünkü değiller, onlar sadece masal. Peri masalları." Şak diye söyledim.

"Merhaba, benim adım Reese, rüyaların katili." Parmağını bana doğru uzatarak hırılıyor.

"Hayallerin katili değilim, sadece hayatın bir kaltak olduğunu ve lanet bir peri masalı olmadığını bilmeni istiyorum."

Gözlerini deviriyor ve vücudu kuş tüyü yastıklara gömülürken oflayıp puflayarak yastıklara gömülüyor.

"Üzgünüm tatlım, ama gerçek bu. Seni kurtarmaya gelecek beyaz atlı bir prens yok."

"Sana ne oldu da böyle düşünüyorsun?"

Bir an durdum, ağızımdaki kuruluğu örtmek için biraz tükürük üretmeye çalışırken yutkundum.

"Umarım asla yaşamak zorunda kalmayacağın bir şey." Yanına uzanırken fısıldadım, ne olduğunu sormaması için dua ettim.

"Ne oldu?" Bana bakarken başını yana çevirdi ama ben ona bakamadım. Gözlerim otel odasının tavanına sabitlenmiş, tüm detayları izliyordum. Tek bir damla gözyaşının yanağımdan süzülüp başımın altındaki yastığa karıştığını hissettim.

"Hayatımın aşkını kaybettim," diye konuşmayı başardım, sesim çatallaşıyordu.

Soluk soluğa kaldığını duydum, elini uzatıp karnımın üst kısmına koydu. Bir şey söylemek istediğini biliyordum ama söyleyecek kelimeleri yoktu, ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Sorun değil," diye usulca gülümsüyorum, kirpiklerimin arasından bir gözyaşı daha süzülüyor.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca hiç konuşmadık, ben sessiz gözyaşları dökerken yan yana, el ele uzandık. Connie'ye Elijah'ı kaybettiğimi söyledikten sonra, küçük bir bilgi de olsa, göğsümden ağır bir yük kalkmıştı. Bu hala yapabildiğim yeni bir şeydi.

Birbirimizi uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum ama onun hayatımda olmamasının nasıl bir şey olduğunu asla bilmek istemedim.

Hayatıma girmesinin bir sebebi vardı, koruyucu meleğim.

Umarım onu bana Elijah'ım göndermiştir.

En iyi arkadaşına ihtiyacım vardı ve Connie tam da buydu. En iyi arkadaşımdı.

BÖLÜM 8

PAZARTESİ ÇOK GEÇMEDEN GELDİ. ENDİŞELİ VE HEYECANLIYDIM. BU PAZARTESİ Çok ihtiyacım olan yeni başlangıcımın ilk günüydü. Hayatımda yeni bir sayfa ve yeni maceramın bölümü.

Beyaz ipek bluzumu yüksek belli sigara pantolonumun içine sokarken, ayaklarımı Connie'nin peşimi bırakmadığı yeni Louboutin ayakkabılarıma geçirdim. Görünüşe göre onlara *ihtiyacım vardı*. Ve bunu itiraf etmekten nefret ediyordum.

Haklıydı. Lanet olsun, bu kız iyiydi.

Sarı saçlarım yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve makyajım neredeyse hiç görünmüyordu. Hafif bir rimel sürmüştüm ve belirgin elmacık kemiklerime bronzlaştırıcı sürmüştüm. Dudaklarımın üzerinde küçük bir parlaklık veren dudak kremi lekesi vardı.

Telefonum yatağımın üzerinde çaldı; hızla dönüp ekranda annemin adını görünce gülümsedim. Yüzüme karşı cevap verdiğimde gülümsemem daha da arttı.

"Oh, şu haline bak." Annem başını yana eğerek gülümsedi, babamın kafası da onun arkasında belirdi.

"Mi amor." Gözleri gurur ve hayranlık dolu bir şekilde şarkı söyledi.

"Büyük gününüz için hazır mısınız?" diye sordu, sesindeki heyecanı belli ediyordu.

"Evet!" Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek mutlulukla iç geçirdim. "Tamam hayatım, iyi günler. Eve döndüğünde bize mesaj at." "Geç olacak."

"Önemli değil."

Kocaman gülümsedim, "İkinizi de seviyorum."

"Te amo, mi amor," diye cevap verdi babam telefon kapanmadan önce.

Bugün telefon görüşmemizden sonra kalbim normalde olduğundan biraz daha fazla acıdı. Bu sadece benim için değil, onlar için de büyük bir adımdı. Her zaman ailemle birlikte çalıştım, halkla ilişkilere girdiğimde bile akşamları veya hafta sonları onlarla birlikte çalışırdım. İşlettikleri küçük bir pastane ve bistroları vardı, tadabileceğiniz en iyi Venezuela yemeklerini ve pastalarını sunuyorlardı.

Uzanıp büyük iş çantamı aldım, telefonumu, cüzdanımı ve anahtar kartımı içine bıraktım. Oldukça boştu ama eve getirmem gereken iş eşyalarım olması ihtimaline karşı hazırlıklı olmak istedim.

Gözlerimi kapatıp burnumdan derin bir nefes aldım ve nefesimi dudaklarımın arasından dışarı verdim.

"Hadi şunu parçalayalım." Boş odaya dönüp aynadaki yansımamda kendime bakarak başımı salladım ve kapıdan çıktım.

BEŞİNCİ CADDEYE DOĞRU YÜRÜRKEN, KALDIRIM KENARINDA DURDUM.
Kapıcı bana bir taksi çağırdı. Ona minnettardım. Metroyu kullanmayı öğrenmem gerekiyordu ama bugün değil.

"Nereye?" diye sordu kapıcı, içeri girmem için kapıyı açık tutarken.

"Park Avenue, 1156." Ona gülümsedim, yanaklarımda küçük bir kızarıklık oluştu.

"Bayanı duydunuz, Park Avenue, 1156." Şoföre tekrarladı. "Teşekkür ederim," dedim usulca, ona gülümseyerek.

Kaldırımından geri çekildi, gülümsedi ve şapkasını bana doğru eğdi.

Neden herkes onun kadar nazik olamıyordu?

Taksi şoförü işaret etti ve işlek yola girdi. İşte gidiyoruz. Büyük, cam gökdelenin önünde durduğumda şaşırmıştım.

"Vay canına." Ağzımı açtım.

Çantamı karıştırıp ona bazı notlar atarken sayacın bip sesi dikkatimi çekti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım arabadan inip yukarı bakarken.

Lordes Halkla İlişkiler.

Şaşırmıştım, düşündüğümde çok daha büyüktü. Gözlerimi etkileyici binadan ayırarak dışarıda duran güvenlik görevlisiyle göz göze geldim.

Kulaklığı takılı, elleri önünde kenetlenmişti. Gözümü korkutmuştu.

İçime çöken sinirleri silkeleyerek bir adım öne çıktım ve kapıya yöneldim.

"Hanımefendi," diye başını salladı ben döner cam kapıları iterken. Önümdeki sanat eserine bakarken hava ciğerlerimi terk etti. Yerler baştan aşağı parlak mermerdi, masanın tablası da aynı mermerden yapılmıştı ve yarım ay şeklinde saran masif meşe bir tabanı vardı. Duvarlar, duvarlardan sarkan güzel sanat eserleriyle kaplanmıştı. Hepsi soyut ve hepsi göz kamaştırıcıydı.

Masaya doğru koşarak ellerimi mermerin üzerine koydum ve hemen kaldırdım.

Resepsiyondaki kusursuz giyimli kız, "Lordes Halkla İlişkiler'e hoş geldiniz," dedi.

"Merhaba, bugün buradaki ilk günüm."

"Hoş geldiniz, siz Reese Hernández olmalısınız? Doğru mu?" Başımı salladım.

"Muhteşem." Uzun tırnaklarını klavyeye vurdu. Tırnaklarıyla böyle yazması beni hayrete düşürdü. Ayağa kalktı ve bana bir ziyaretçi kartı uzattı. "İşte, al bunu. Bugün kimliğini kontrol edecekler, günün sonunda da ziyaretçi kartını bana geri vereceksin," diyerek gülümsedi. "Turnikelerden geçerseniz, ikinci asansör, sekizinci kat." Elini uzatarak bana yolu gösterdi.

"Çok teşekkür ederim," diye gülümsedim ve geri çekilip talimatlarını yerine getirdim.

Turnikelerden geçerek asansöre doğru yürüdüm, düğmeye bastım ve endişeyle beklemeye başladım. Ziyaretçi kartının kordonuyla oynadım, midem bir sinir yumağı olduğu için ellerimi meşgul tutmam gerekiyordu.

Kapılar tıkırdadı, derin bir nefes alarak asansöre doğru yürüdüm, kapılar kapanırken döndüm. Asansör hızla sekizinci kata çıktı ve ben buna minnettardım.

Dışarı çıkarken yüksek topuklu ayakkabılarım mermer zeminde tıkırdadı. Pek topuklu ayakkabı giyen biri değildim, takozlar evet, topuklular hayır. Connie'nin bana söylediği şeyi tekrarlamak zorunda kaldım, topuktan parmağa. Topuktan parmağa. Topuğun pes edeceğini ve parlak fayansların üzerinde kayıp düşeceğini sanıyordum. İlk günümde ihtiyacım olan tek şey buydu.

Geniş ve açık planlı bir ofisten geçerken bir an duraksadım, gözlerim önümdeki alanı taradı ve inceledi. Masalarındaki bölmelerden başlarını kaldırıp yeni kıza baktılar.

Bazıları benim gibi şık giyinmişti, diğerleri ise daha rahattı.

Artık biliyordum, ikincisini seçecektim. Ben bir erkek fatmaydım, hiç de kız gibi bir kız değildim. Tek tük giysilere aldırılmazdım ama çoğunlukla bol bir gömlek ve kot pantolon giyerdim.

Bir tür kız.

Boğazımdaki yumruyu yutarak köşedeki küçük masanın arkasında oturan resepsiyon görevlisine doğru yöneldim. Önünde durup gülümsediğimde, geyik gözleri bilgisayardan fırladı.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu tatlı tatlı.

"Umarım öyledir," diye güldüm sinirlerim tepeme çıkarken. "Benim adım Reese, bugün burada işe başlıyorum." Gülümsemem şimdi büyüyordu.

"Ah, evet. İngiliz kız." O da bana gülümsedi. Masasından kalkıp yanıma geldi ve elini tutmam için bana uzattı. "Ben Taylor, sizi Adele'e götüreceğim." Elini sıktım ve onu ofisin arka tarafına, cam panellerin bana baktığı yere kadar takip ettim.

Kendimi derinlere atılmış gibi hissediyordum ama bunu da atlatacağım. Taylor'ın arkasında yürürken, Julianne'in "Reese," diye seslendiğini duyduğumda başımı dik tuttum ve gözlerimi ileriye diktim, elini omuzlarıma sararak yanımda yürürken sesi sıcaktı.

Ofise yaklaşırken "Hey," diye seslendim.

"İçeri gir, Adele seni bekliyor." Taylor gülümseyerek cam kapıyı tıklattı ve ardından topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı.

"Gergin görünüyorsun." İçeri çağrılmayı beklerken Julianne fısıldadı.

"Öyleyim," diye gergin bir kahkaha attım.

Kapıyı açıp Adele'i karşılamak için öne çıkarken, "Üzülme, sen halledersin," diye beni dürtükledi.

"Julianne, Reese," diye gülümsedi kadın bizi ofisine buyur ederken. Omuz hizasında sarı, dalgalı saçları vardı. Parlak ofis ışıklarının altında yeşil gözleri parlıyordu. Masasının arkasında oturuyordu, dirsekleri üstteydi ve çenesi ellerinin üzerindeydi.

"Öncelikle, Lordes'a ve New York'a hoş geldiniz. Jetlag nasıl gidiyor?" Adele gözlerini benimkilere dikerek sordu.

"Teşekkür ederim," dedim yüksek sesle, "burada olmaktan memnunum ve heyecanlıyım." Terli avuçlarımı pantolonuma sürterken Julianne'in bana baktığını hissedebiliyordum ve bu beni daha da endişelendiriyordu. "Jetlag iyi, eskisinden çok daha iyi. Buraya güzelce alışıyorum."

"Bu iyi, bunu duyduğuma sevindim." Ellerini indirdi ve masasının etrafında karıştırarak bazı evraklar çıkardı. "Bildiğiniz gibi, biz Lordes Halkla İlişkiler'iz, influencer'lar, şarkıcılar, düşük anahtar aktörler ve daha pek çoğuyla yakın bir şekilde çalışıyoruz. Yaklaşık yirmi yıldır faaliyet gösteriyoruz ve

her ay büyümeğe devam ediyor. Julianne bana özgeçmişini gösterdiğinde iş ahlakına ve bağlılığına bayıldım, hep halkla ilişkiler alanında mı çalıştın?" Gözleri tekrar benimkilere dikilmişti. Terin sırtımdan saç çizgime doğru süzöldüğünü hissettim.

Başımı salladım.

"Rocke PR'da yarı zamanlı asistanlık." Tekrar başımı salladım, "Annem ve babamın bistrosunda da çalışıyordum, bu yüzden sadece yarı zamanlı çalışabiliyordum." Alt dudağımın iç kısmını dişledim.

"Ama o kısa süre içinde en büyük influencer'lardan biri olan Coby Swift'i yakaladınız. Yani, bu çok büyük bir şey!" Gazeteyi bıraktı, sandalyesinde arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı.

"Yani, bu ortak bir çabaydı," diyerek kızardım ve onun övgülerinden inanılmaz derecede rahatsız oldum.

"Şey, menajerin kışına duman üflemiş gibi görünüyordu, yani hepsi senin suçun bebeğim." Göz kırptı, "ama dürüst olmak gerekirse, Julianne burada senin adını ve bu kadar kısa sürede başardıklarını bulduğunda, bizimle çalışmana ihtiyacımız olduğunu biliyorduk. Yani Coby Swift'i ayarlayabildiysen, eminim burada da bize büyük isimli adamlar ayarlayabilirsin!" Sesindeki heyecan dışarı taşıyordu.

"Umalım da öyle olsun," diye bir kahkaha attım, yorumum karşısında dehşetle gözlerimi açtım.

"Burada şüpke yok. Seni istiyorduk, seni bulduk. Lordes PR'ı bir sonraki seviyeye taşımaya hazırım ve bunu bizimle birlikte yapacağın için çok heyecanlıyım." Adele ofis koltuğuna geri oturdu ve ellerini hızlıca birbirine vurdu.

"Şimdilik asistanım olmanı istiyorum, yatırımcılarla ve yönetim kuruluyla çok sayıda toplantı yapmam gerekiyor, bu yüzden birkaç işimi sana devretmek güzel olacak, eğer sorun olmazsa?" diye sordu, ama aslında bana sormadığını biliyordum. Sadece kibarlık yapıyordu.

"Elbette." Başımı salladım ve tatlı tatlı gülümsedim. Onda beni tedirgin eden bir şey vardı, kanımda bir aşinalık dolaşıyordu ama ne olduğunu çıkaramıyordum, ama belki de o yüzlerden birine sahipti.

"Harika. Sana ofisimin dışında küçük bir masa ayarlayacağım, yarın sabah her şey hazır olacak, bu arada Julianne," Adele'in gözleri şimdi benimkilerden küçük İK arkadaşına kaydı, "neden yeni meslektaşımıza ofisleri gezdirmiyorsun ve sonra onu öğle yemeğine götürmüyorsun. Öğleden sonra yatırımcılardan biri gelecek, o yüzden başka bir işle meşgul olacağım." I

Bir an için havadaki gerginliği hissettim, gözlerim Adele'den Julianne'e kaydı, sonra tekrar Adele'e döndü.

"Elbette." Julianne tatlı tatlı gülümseyerek sandalyesini itti ve ayağa kalkmamı bekledi.

"Seninle tanışmak çok güzeldi Adele ve bu muhteşem fırsat için tekrar teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyerek başını yana eğdi ve bilgisayarına dönerek ikimizi de sessizce başından savdı.

Kendi kendime başımı salladım, çantamı yerden aldım ve Julianne'i koridorda takip ettim.

"Ve nefes al," diye fısıldadı, ofisi olduğunu tahmin ettiğim yere doğru ilerlerken kolunu benimkine doladı.

Küçük bir kahkaha attım, "Bu çok yoğun hissettirdi."

"Ama işin zor kısmı bitti; eğer onun tarafındaysanız Adele'le çalışmak harikadır. Ona karşı gelerseniz, hayatınızı cehenneme çevirir." Julianne omzunun üzerinden bakmadan önce fısıldadı.

"Buna dayanabilirim; cehennemi yaşadım... yani... hâlâ yaşıyorum." Omuzlarımı usulca silktim. Julianne bana küçük patlamam hakkında bir şey soramadan beni ofisine götürdü ve kapıyı arkamdan kapattı.

Bilgisayarının başına oturmadan önce bana oturmamı işaret etti. "Bana on dakika ver, göndermem gereken birkaç e-posta var, sonra geleceğim.

tur rehberiniz..." Gözlerini devirmeden önce sırttı.

Sanırım meşguldü ve yapmak istediği son şey yeni kıza etrafı gezdirmektir.

"Eğer meşgulseniz, ofiste dolaşabilirim... Size yük olmak istemem." Yüzüm kızardı, yanaklarımdaki sıcaklık belli oluyordu.

"Saçmalama, sana etrafı gezdirmekten başka bir şey istemem, sonra seni öğle yemeğine ve bir iki kadeh şaraba götüreceğim..." Bir an bana baktı, bana göz kırpışını abartırken çenesinin düşmesine izin verdi.

Parmaklarımı düğümlerken gözlerimin kucağıma düşmesine izin vermeden önce kıkırdadım. Telefonumun bip sesini duydum, hızla uzanıp çantamdan çıkardım ve Connie'nin adını gördüm.

Hey kaltak memeler, umarım ilk günün muhteşem geçer ve beynini sikecek ateşli bir CEO vardır. Olmazsa, sana bir

BOB.

*Yüzünü sevdim. Akşam
yemeğine ne dersin? Yeni en iyi
arkadaşın.
Connie x*

Gülmekten kendimi alamadım. Ona pilli arkadaşıyla defolup gitmesini, CEO'yu becermeyeceğimi ve evet, bu akşam yemek istediğimi söyleyen hızlı bir yanıt verdim. Telefonumu çantama geri koyup sandalyeye geri oturdum.

"İK'da sadece sen mi varsın?" Ben sordum.

"Hayır," diye gülümsedi, gözlerini ekrana dikmiş tıklıyordu, "Ben insan kaynakları departmanının yöneticisiyim, ekibim kapının hemen dışında, sekiz kişilik masada. İsteyebileceğim en iyi grup onlar." Gözleri ekrana geri dönmeden önce benim bakışlarımla buluştu.

Cevap vermedim, sadece dönüp omzumun üzerinden cam panelli ofisten dışarı baktım ve ekibinin orada oturduğunu gördüm.

Umarım burada da böyle arkadaşlıklar kurmuşumdur, Julianne vardı biliyorum ama arkadaşlara hasrettim. Ben hep yalnızdım. Ben ve Elijah. Tek bildiğim oydu. Sahip olduğum tek şey.

Boğazım yandı ama duygularımı kapattım. Şimdi olmaz.

Burada değil.

"Tamam, hadi turu ayarlayalım. Adele'in seni yatırımcılara göstermek isteyeceğine şüphe yok, senin gibi önemli biri bu departman için daha fazla para demek." Göz kırptı.

Gömleğimin düğmeleriyle oynarken el yordamıyla çantamı aldım ve sandalyemden kalktım. "Gerçekten önemli biri değilim." Başımı iki yana salladım.

"Ona göre öylesin," diye gülümsedi ve gitmem için ofisinin kapısını açtı. Ben de çıktım.

"Günün sonunda bir dizüstü bilgisayarınız ve bir şirket telefonunuz olacak, hepsi yarın için hazır." Julianne beni ekibinin yanına götürüp teker teker tanıştırtırken gülümsüyordu.

Kendimi çok yetersiz
hissettim. Ama
iyiydi.
Bende bu vardı.

BÖLÜM 9

KARNIM TOK, BAŞIM DIK BİR ŞEKİLDE OFİSE DÖNÜYORUM.

Öğle yemeğinde içtiğimiz bire bir kadehlerden baloncuklar, sözüne sadık kalarak, Julianne'in masasında benim için bir mac dizüstü bilgisayar ve blackberry vardı.

Birden kendimi biraz bunalmış hissettim.

Tamam, bir süre Adele'in kaltağı olacaktım ama ona neler yapabileceğimi gösterdikten sonra, umarım bir müşteriyle ve onların yanında çalışmaya terfi edeceğim. Ama daha yolun başındaydım. Başımı öne eğip işimi yapmam gerekiyordu.

Julianne dizüstü bilgisayarımı açıp tıklamaya başladığında karşısına oturdum. Adele'in yatırımcılarla biraz oynamayı sevdiğini, anlaşılmayı bu şekilde sağlamak için mallardan vazgeçtiğini açıkladığında düşüncelerim öğle yemeğine geri döndü.

Kadınların ve hatta erkeklerin nasıl böyle davranabildiğini anlayamıyordum. Colt'la yaşadığım tek gecelik ilişkiden sonra kendimi ucuz ve kirli hissediyordum. İçten içe ürperdim. Bir daha asla.

Bunu düşünmek bile beni ürkütüyor.

"Tamam, her şey hazır." Julianne yepyeni dizüstü bilgisayarımı bana doğru çevirirken gülümsüyor.

Çok minnettar hissettim.

"Teşekkür ederim," sesim ancak fısıltıya dönüşüyor.

Parmağımı hassas pist pedinin üzerinde gezdirirken etrafımıza sessizlik çöküyor. İşe koyulmak için sabırsızlanıyordum. Julianne'in telefonunun tiz zil sesiyle sıçradım.

"Evet." İçini çekti ve telefonun diğer ucundaki sesi duyunca gözlerini devirdi. Telefonu tekrar yuvasına yerleştirerek ayağa kalktı.

Masaya.

"Gel, gel." Yanımdan geçerken çınlıyor. Yeni dizüstü bilgisayarımın kapağını kapatıyorum, hızla ayağa kalkıyorum ve onu takip ederek odadan çıkıyorum.

Nereye gittiğimizi biliyordum, Adele'e gidiyorduk.

Belki de yatırımcılarla tanışmam içindi?

Julianne gözlerini devirdi, derin bir iç çektikten sonra yüzüne bir gülümseme yerleştirerek cam kapıyı çaldı, Adele içeri girmemiz için seslendi.

Odaya girdik, ben kenara çekilirken Julianne kapıyı arkamızdan kapattı. Karşısındaki koltukta oturan siyah saçlı bir adam gördüm, gözleri benimkilerle buluştuğunda ondan ayrıldı.

"Reese," sesi daha çok mırıltı gibiydi, "en iyi yatırımcımız Killian Hayes'le tanış."

Kıpırdamadan durdum, gözlerim önümde oturan adamın sırtında bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Yavaşça döndü, ayağa kalktı, karanlık gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Dudaklarında bir sırıtma belirdi. Havanın ciğerlerimi terk ettiğini hissettim; gözlerim büyüdü. *Bu oydu.*

"Reese," sesi alçaktı, gözleri yine vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Sandalyesinden kalktı ve bana doğru adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Elini sıkmam için uzattı; parmaklarımı onunkilere dolayarak uçlarımdan ayak parmaklarıma kadar inen akıntıyı görmezden gelmeye çalıştım. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Kızardım ve hızla elimi onunkinden çektim. *Acaba o da hissetti mi?*

"Aynı şekilde."

Gözlerini ona dikmiş olan Adele'in karşısına tekrar oturmadan önce gülümsedi. Sonra bir şey oldu, hava boğazıma takıldı ve öksürmeme neden oldu. Bu yüzden onu tanıdım. Zihnim, bana şampanya şişesini gönderdiği Cuma gecesine, parmakları gömleğinin altında dalgalanan geniş, kaslı omuzlarında gezinen sarışın kadına geri döndü. Kalbim derimin altında çarpıyordu.

"Reese benim yeni asistanım, şimdilik..." diye güldü ama abartmıştı.

Kaşlarımı kaldırdım, kendi kahkaham içimden usulca kıkırdadı.

"Sizinle çok daha yakın çalışmayı dört gözle bekliyorum." Killian omzunun üzerinden bana bakarken şöyle dedi.

Sadece başımı sallıyorum, başımı eğiyorum ve dudaklarımı birbirine sürtüyorum.

Killian ve Adele kendi aralarında hafif bir sohbete daldılar. Ben ve Julianne öylece durup birbirimize baktık.

"İhtiyacın olan başka bir şey var mıydı?" Julianne'in sorarken Adele'e karşı takındığı kısık ses tonunu fark etmeden edemedim.

"Hayır, hepsi bu kadar." Sırıttı; gözlerini Killian'a dikmişti. Yani onu kim suçlayabilirdi ki? O bir sanat eseri idi.

Julianne başını salladı, döndü ve ofisinden çıktı.

"Oh, ve Reese." Tam kapının eşiğinden adımımı atarken Adele'in seslendiğini duydum.

"Evet." Döndüm ve gözlerimiz birleşince kocaman gülümsedim.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, şirket politikası gereği hiçbir çalışan şirketteki başka biriyle ya da yatırımcılarla romantik bir ilişki içinde olamaz." Başıyla onayladı.

"Not edildi." Arkamı dönmeden önce kestirip attım. "Kapıyı arkanızdan kapatın lütfen."

Cevap vermedim, sadece dediğini yaptım.

"Demek böyle oynamak istiyorsun..." Julianne'e yetişirken nefesimin altında mırıldandım.

BİRKAÇ BLOK ÖTEDE KÜÇÜK BİR İTALYAN RESTORANINDA OTURURKEN kırmızı şarabımı yudumladım.

"Belli ki seni uyarmaya çalışıyor, seni bir tehdit olarak görüyor olmalı." Connie çatalına biraz spagetti koyarken sırıttı.

"Beni bir tehdit olarak gördüğünü sanmıyorum, bence daha çok kendisine ait olan şeylere dokunmamam gerektiğini açıkça belirtmek istiyor." Başımı hafifçe iki yana salladım. "Onunla ilgileneceğimden değil, benim için çok yaşlı." Burnumu tiksintiyle yukarı doğru kııştırdım.

"Kaç yaş çok yaşlı?" Kaşlarını oynatarak, "Bir arkadaştan rica ediyorum tabii ki," diyerek gözlerini deviriyor ve tavana bakıyor.

"Kırklı yaşların ortası diyebilirim."

"O kadar da kötü değil, babamın yaşı civarında ve sana şunu söyleyeyim, babamın eskiden fit arkadaşları vardı," diye göz kırptıyor.

"Connie!" Masanın üzerine eğildim ve ona vurdum.

"Ne?! Babamla yakın değilim, onu yılda bir ya *da* iki kez görüyorum. Ben şanslıyım." Sandalyesine geri oturdu, "ama arkadaşları... daha çok

iş arkadaşları," diyerek parmaklarını kıvrıyor ve tabut şeklindeki mükemmel tırnaklarına hayranlıkla bakıyor.

"İğrenç." Parmağımı boğazıma sokuyorum ve kusuyormuş gibi yapıyorum. "Denemeden eleştirme," diye sırtıyor, gözleri benimkileri buluyor

Tekrar.

"Hiçbir zaman babamın arkadaşlarına bakıp 'Biliyor musunuz Bay Smith, beyninizi dağıtmak istiyorum' diye düşünmedim, sadece hayır!" Bir kahkaha patlattım.

"Belli ki babanın günah kadar seksi arkadaşları yok ve sana söyleyeyim, onlar bir kadına nasıl davranacaklarını biliyorlar." Şarap kadehini kaldırıp büyük bir yudum almadan önce göz kırpmıyor. "Vücudunu nasıl çalıştıracaklarını ve hangi düğmelere basacaklarını çok iyi biliyorlar." Üst dudağını yalarken dili dışarı fırlıyor.

"Aslında biraz iğreniyorum." Dudaklarımı tiksintiyle kıvrıyorum.

"Sen kaybedersin." Omuz silkiyor, şarabını yudumlarken kadeh burnunu kapatıyor. "Baban ne iş yapıyor?" Konuyu değiştirmeye çalışarak soruyorum.

"Pazarlama mı? Para mı?" Etrafına bakınarak bir garson aradı, "Dürüst olmak gerekirse pek dikkat etmiyorum, o sadece yirmi beş yaşına geldiğimde birikimlerime para yatıran bir sperm donörü. Hepsi bu kadar gerçekten," dedi sanki onu rahatsız etmiyormuş gibi, ince omuzlarını silkerek.

"Sperm donörü mü?!" Neredeyse şarabımda boğuluyordum.

"Evet, annem beni doğurmak için bir sperm bankası kullanmış ve donörle iletişime geçerek numunesinin kullanıldığını bildirmiş. Annem eşcinsel, o ve karısı bir çocuk istiyorlardı ve hey presto, yumurta artı donör spermi eşittir ben!" parmaklarını şıklatıp bardağını işaret ederken gülümsüyor.

Garson sessizce başını sallayıp uzaklaşıyor. "Vay canına," diye yanaklarımı şişiriyorum.

"Evet, oldukça havalı sanırım."

"Sperm donörü bir bebek olmak nasıl bir duygu?" Sınırı aşmadığımı umarak soruyorum.

"Bu beni rahatsız etmiyor. Annemler en başından beri oldukça dürüsttü, annemler benim ailem. Sperm donörüm değil."

"Size karşı dürüst olmaları çok iyi."

"Neden sordunuz?" Mükemmel biçimli kaşlarından biri daha yukarı kalktı.

"Bunu kendim yapmayı düşünüyorum." İtiraf ediyorum, içimden

garsonun şarabı aceleyle getirmesini umuyorum.

"Sandalyesine oturup beni incelerken kafası karışmış görünüyordu, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Tanrı aşkına," diye nefes veriyorum, başımı sallayarak. "Şaka yapıyorum..." diye kıkırdıyor, "ama merak ediyorum, neden?"

"Elijah'tan çocuk istiyordum," diye yutkundum, "ama bu olmadı ve başka birine aşık olma düşüncesine katlanamıyorum. Her zaman çocuk istemişimdir, bu benim en büyük hayalim. Bu yüzden, işime yerleştikten ve ortalık durulduktan sonra ebeveynlik işini kendi başıma yapabileceğimi düşündüm." Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor ama acıyı hatırladığım için fazla ileri gidemiyor.

"Oh," diyebildi sadece, gözlerini bana dikmiş izliyordu. "Bu yaptığın çok cesurca bir şey ve buna hayranım." Yavaşça başını sallayarak bardağına uzandı ve dudaklarına götürdü. "Elijah'a ne oldu?"

Bir ara ona söylemem gerekiyordu ama içten içe bildiğini biliyordum. Sadece benden onay almak istiyordu. Derin bir nefes aldım ve boğazımda düğümlenen yumruyu yutarak geri çekildim.

"O öldü."

BÖLÜM 10

SON BİRKAÇ AY UÇUP GITMİŞTİ, YAZ İYİCE GELMİŞTİ.

New York'ta. Güneş hâlâ parlıyordu ama akşamları hava kararıyor, teninizi biraz daha serinletiyordu.

İşler iyi gidiyordu. Meşguldüm. Meşgul olmak hoşuma gidiyordu, aklımın Elijah'a dönmesini engelliyordu.

Öte yandan Adele şeytanla çalışmak gibiydi. Korkunçtu. İş rolümde belirtilen hiçbir şey yoktu. Kelimenin tam anlamıyla onun köpeğiydim, yapmak istemediği tüm boktan işleri yapıyordum.

Ama şikayet etmemeliyim. Bu kapıya bir adım, olmam gereken yere bir adım daha yaklaşmak demek. Ayrıca, ilk yıl için evimin parasını ödediler. Avantajlar falan. Deneme sürecimi geçip vizemi aldıktan sonra da kiramın yarısına katkıda bulunacaklar.

Bugün daha da Şeytan gibiydi, belki de birkaç gündür sikilmemişti ya da regl olmuştu.

Hiçbir yatırımcı onu görmeye gelmemişti, belki de onları üzmüştü.

Adele yanımdan geçip masamın önünde durarak beni baştan aşağı süzdüğünde düşüncelerimden sıyrıldım. Connie'yle otelde buluşup bir şeyler içmek ve konser için hazırlanırken giyinmişim. Sabırsızlanıyordum.

"Merhaba," diye gülümsüyorum ona, parmaklarım hâlâ klavyemde tıkrıyor.

"Bu sabah senden istediğim numaralar sende var mı?" sesi kırılmış ve acıydı.

"Evet," gülümseme hâlâ yüzümden silinmemişti. Dönüp A3 tablolarını aldım ve ona uzattım. "Ayrıca e-postanıza iki kopya gönderdim; her zaman bir yedeğim olmasını isterim."

"Teşekkürler." İcini çekti, döndü ve kapıyı arkasından çarparak ofisine girdi.

E-postamda bir ping sesi duydum.

Vay be, bugün normalde olduğundan daha da kaltak.

Cevap vermeden önce bir kahkaha attım.

Ben: Biliyorum, ne olduğunu Tanrı bilir. Aşağıda güvendesin... Kendimi ateş hattında gibi hissediyorum.

E-postamı kapatıp üzerinde çalıştığım işe geri döndüğümde Adele'in ofis kapısının zorla açıldığını gördüm.

"Bu rakamlar yanlış, hiç kontrol ettin mi?!" diye bana çıkıştı ve hesap çizelgesini masama fırlattı.

"Üzgünüm... ama rakamlar doğru. Nerede yanlış olduğunu düşündüğünüzü bana göstermek ister misiniz?" diye sorarken kaşlarım çatıldı, gözlerim belgeyi taradı. Rakamlar yanlış değildi.

Cevaplar siyah ve beyaz olarak oradaydı. Bu departman yarın olmayacakmış gibi para kaybediyordu. Dipsiz bir kuyuydu.

"Bu para kaybettiğimizi söylüyor," diye gözlerini devirdi.

"Çünkü biz..." Elimden hesap çizelgesini kaplığı için yüzüm buruştu.

"Bunu Killian'a nasıl verebilirim? Departmanın fişini çekecek ve Noel'e kadar hepimiz işsiz kalacağız."

"Sorun etkinliklerde... büyük müşterileri kapıdan içeri almayı umarak bu büyük etkinlikleri düzenliyorsunuz. Onlara şarap ve yemek ikram etmeli, neden özel olduklarını göstermelisiniz. Onları rakipleriyle birlikte büyük bir etkinliğe davet etmek değil." Mırıldandım.

Sustu; kafasının içinde dönen çarkları görebiliyordum.

"Blood Lust'taki yakışıklı ve karanlık Harlen Laufer'i temsil etmek istiyorsun, peki onu kapıdan içeri sokmak için ne yapabilirsin?" Onu sorgulayan bendim... tam tersi değil. "Coby'yi aldığımdaya onu haftalarca, hatta belki aylarca araştırdım. Onunla ilgili her şeyi öğrendim, sevdiği, sevmediği şeyleri, hobilerini, kahve siparişini... Aklınıza ne gelirse, biliyordum." Biraz daha uzun oturdum. "Onlara ilgilendiğin tek kişi onlarmış gibi hissettirmelisin, sanki dünyadaki tek kişi onlarmış gibi." Ona gülümsedim, gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu.

"O zaman devam et," diye tersledi, "sana bunun için para vermiyor muyum?!" ofladı, sarı saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve kapıyı arkasından tekrar çarparak ofisine girdi.

"Hayır, senin işlerini yapmam için bana para ödüyorsun." Dirseklerimi masamın kenarına dayayıp başımı ellerimin arasına alarak homurdanıyorum.

Nefes al.

"Ne kadar da akıllısın, değil mi?" Onu görmeden önce sesini duydum. Başımı kaldırdığımda Killian'ın bana doğru geldiğini gördüm, ellerini takım elbisesinin cebine sokmuştu.

Cevap vermedim. Ejderhayı, siktiklerinden biriyle konuşarak zaten kızdırdığımdan daha fazla kızdırmak istemedim.

Dik oturdum, Harlen'i Google'da ararken sırtımı dikleştirdim ve doğrudan sosyal medya profiline tıkladım.

Masamın kenarına oturdu, dolgun ve şeftali gibi kıcı tam oturuyordu. Bacağını diğerinin üzerinden geçirdi ve elleriyle dizini tuttu. Aklıma onu parkta gördüğüm an geldi. O da aynı şekilde oturuyordu.

"Hareket edebiliyor musun?" Kirpiklerimin arasından ona bakarak homurdandım. Kımıldamadı. Umutsuzca ağzında dans etmeye çalışan gülümsemeyle savaşımaya çalışırken dudakları seğirdi. Başını iki yana salladı.

"Ne kadarını duydun bilmiyorum ama ben zaten onun bok listesindeyim, bunu daha da kötüleştirmene ihtiyacım yok." Onu hafifçe iterken tısladım ve kendini dengelemek zorunda kalmasına neden oldum.

"Ah, Buttercup. Onun için endişelenme," diyerek başını onun ofisine doğru eğdi. "Kafası ağrıyan bir ayı gibi, onu halledeceğim." Masadan kalkmadan önce alt dudağını yaladı. *Eurgh.*

Bir an için ekrana odaklanırken başımı sallayarak dudak büktüm. Ayakkabılarının mermere vurduğunu duydum, kıcı bakışlarımı yakalamadan önce gözlerim hızla sırtında aşağı yukarı gezindi. Mükemmel, şeftali gibi bir poposu vardı. Dar takım pantolonunun içinde harika görünüyordu. Sakinleşip döndüğünde. Gözlerimi hızla kaçırdım.

"Sadece kıcıma mı bakıyordun?"

"Hayır!" Bir kahkaha attım, niyetlendiğimden çok daha yüksek sesle çıkmıştı, yanaklarımdaki kızarıklık beni ele veriyordu.

Gözleri karardı, dudağının bir tarafı kıvrıldı. Geri döndü ve Ben.

"Bu akşam bir şeyler içmek için buluşalım mı?" diye sorarken ellerini masaya bastırdı.

Gözlerimiz aynı hızda olacak şekilde eğildim ve yemin ederim altımda yerin hareket ettiğini hissettim. Nefesimi tutmaya çalışırken havanın ciğerlerimden vınlayarak çıktığını duydum.

"Planlarım var," sesim sakın ve derli toplu kalmayı başardı. "İptal et onları." Sesi şimdi biraz daha keskindi.

"Hayır," diye fısıldadım kapalı kollu elbisemin altında kalbimin göğsümde attığını hissederken.

"O zaman sonra buluşalım, bu bir iş meselesi..." üst dudağını yaladı, gözleri hızla kabaran göğsüme kayd.

"Belki..." Nefes aldım.

"Numaram sende var, mesaj at, buluşalım." Ve böylece gitmiş oldu. Vay anasını.

YÜZÜMDE KOCAMAN BİR GÜLÜMSEMEYLE OTELE GİRDİĞİMDE CONNIE'YI GÖRDÜM. her zamanki gibi güzel görünüyordu. Altın rengi payetli mini bir elbise ve yüksek topuklu Nike'lar giymişti.

"Harika görünüyorsun!" diye seslendi bana doğru yürümeye başlarken. Berbat görünsem bile kendimi hep iyi hissetmemi sağlardı.

Uyluk ortası siyah bir elbise giydim ve Doc Martens ayakkabılarımı giydim. üzerinde.

"Çok seksi görünüyorsun," diyerek ona göz kırptım, kollarımız birbirine kenetlenirken kucaklıyoruz.

"Hadi gidip biraz ateşli rockçı erkekleri görelim." Kollarını omuzlarıma dolayarak söyledi. *Chord* adında yeni çıkan bir indie grubu görmeye gidiyorduk. Bazı şarkılarını duymuştum ama Connie onlara takıntılıydı. Brooklyn'e gidiyorduk; ilk kez metroya biniyordum. Hâlâ tek başıma cesaret edememiştım.

"Brooklyn senin için çok farklı olacak, sen Yukarı Doğu Yakası'na alışkınsın bebeğim," diyerek omzunu bana doğru itti ve kolunu benimkine doladı.

"Sen de öylesin." Güldüm, soğuk hava nefesimin önümde tütmesine neden oldu.

"Biliyorum ama ben de oraya alışkınım. Sen değilsin." Tamam, bu doğruydu.

Buraya gelir gelmez Brooklyn'e gitmek istedim, neden bilmiyorum. Dünyalar arasındaki farkı sevdim. Yukarı Doğu Yakası'ndaki şımarık zengin kızlar ve oğlanlar ve sonra geri kalan bizler.

Trene atladık ve varış noktamıza yaklaşıp kadar hafif bir sohbet içinde oturduk.

Bu küçük depoya doğru yürürken içimi bir endişe kapladı.

Connie bunu hissetti, elini benimkine doladı ve nazıkçe sıktı. Loş ışıklı alana girmeden önce kapıcıya kimliğimizi gösterdik.

"İçki?" diye sordu.

Başımı salladım. Sinirlerimden kurtulmak için alkole ihtiyacım vardı. Ama dürüst olmak gerekirse, alkol muhtemelen durumu daha da kötüleştirecekti.

Connie hemen geri döndü ve bana plastik bardakta bir bira uzattı. "Şerefe." Bardaklarımızı birbirine iterek seslendim.

"Şerefe," diye gülümseyerek fincanı dudaklarına götürdü ve büyük bir yudum aldı.

KONSER HARİKAYDI, CONNIE TAMAMEN KONSERİN İÇİNE DALMIŞTI.

ve şarkı söylerken ona göz kırpan solistten biraz etkilenmişti. Baş dönüyordu.

Otele geri dönerken onun ofladığını duydum. "Ne oldu?" diye sordum.

"Azgınım, bu yüzden BOB'u mu kullansam yoksa Kieran'ı mı arasam diye düşünüyorum. Yani, en iyisi değildi ama kesinlikle daha kötüsü de değildi..."

"BOB ile devam et. En azından bitireceğini biliyorsun," diye güldüm ve bu onun da gülmesine neden oldu.

"Yani, Chord'dan Tryst ile yatmanın nasıl bir şey olacağını hayal edebiliyor musunuz? Bahse girerim yatak odasında bir makinedir." Mırıldandım. Başka bir iç çekişin onu terk ettiğini duydum.

"Muhtemelen bir profesyonel gibi sikişiyor." Biraz utangaç bir şekilde söyledi. Başımınla onayladım.

"Sikişmekten bahsetmişken..." otelin girişine varmadan hemen önce önümde durdu. "Daha kimseyi sikmedin mi?" diye sorarken elleri kalçalarında bekliyordu.

"Hayır." Omuz silktim.

"Tamam, yarın sana bir vibratör alacağım."

Sırıtmama engel olamadım. Bu kadar o zaman.

OTELİN BARINDA İÇKİLER AKIYORDU VE CONNIE

Son yarım saatini telefonda Kieran'a mesaj atarak geçirdiğine şüphe yok.

Sıkılmaya ve sinirlenmeye başlamıştım.

"Bebeğim, eğer Kieran'ı görmek istiyorsan, seni durdurmama izin verme." Tatlı bir şekilde söyledim, ipucunu anlamasını, telefonu kaldırmasını ve benimle kalmasını umuyordum.

İri geyik gözleri bana baktı, "Gitsem sorun olur mu?" dedi.

Geri tepti.

"Evet, tabii ki. Git ve sikiş arkadaşını gör." İçimden gitmemesi için yalvarsam da ona gülümsüyorum.

"Seni seviyorum." Taburesinden sıçradı ve kendini bana doğru attı.

"Ben de seni seviyorum." Gitmesine izin vermeden önce ona sıkıca sarıldım. Palm Court'tan çıkıp gecenin içinde kaybolurken arkasına bile bakmadı.

İçimi çekerek bar taburesinde döndüm ve kendime bir votka ve limonata söyledim. Ödeme yapmak için banknotları uzattığımda barmen başını iki yana salladı. Ona şaşkın şaşkın baktım, sonra anladım.

Taburemde yavaşça döndüğümde, birkaç aralık aşağıda oturan Tanrı'nın kendisi karşımdaydı. Killian Hayes.

Ve lanet olsun, o ve takım elbiseleri bana bir şeyler yaptı... beni dizlerimin üzerine çöktürdü.

Başımı salladım, parmaklarımı bardağıma dolamadan önce ona yarım bir gülümseme verdim. Yavaşça ayağa kalkıp bana doğru ilerlemesini izledim.

"Bir şey değil." Alçak, hırçın ve boğucu sesi tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "Oturabilir miyim?" diye sordu yanımda durup oturup oturamayacağını sorarken.

"Misafirim ol."

Oturdu, kendisine de bir votka ve limonata sipariş etti. "Aramadınız," dedi barmene ödeme yaparken.

"Gerek yoktu, sen buradaydın."

"Saçmalık, asla aramayacaktın," başını arkaya eğdi ve gırtlaktan bir kahkaha attı, hoş bir sestti.

"Sanırım asla bilemeyeceksin," diye göz kırptım ona.

İçki üstüne içki sipariş ettik, eski çocukluk arkadaşları gibi sohbet ettik ve en aptalca şeylere güldük.

Ama tanrım, glmek iyi geldi.

Otelden çıktık, yoksa tkezledik mi demeliydim? Acıkmıştım, açlıktan ölüyordum. Kendimi tkeniyormuş gibi hissediyordum.

"Yemeğe ihtiyaım var." Mırıldandım.

Bunun kötü olduğunu biliyordum. Çalıştığım firmanın yatırımcılarından biriyle dışarıdaydım.

"Harika bir ıstakoz restoranı biliyorum." Killian parmaklarını benimkilere geçirirken mırıldandı. Parmaklarını ekmedim. Koluma yayılan ve tenimi boğan o alışılmadık karıncalanma hoşuma gitmişti. Acıdan başka bir şey hissetmek güzeldi.

"Lanet ıstakoz istemiyorum." İnledim, önünden yürürken elini çektim, döndüm ve güldüm.

"Ah, zr dilerim." Hayatımda duyduğum en kötü İngiliz aksanını denerken aptal bir surat ifadesi takındı. Gülmekten karnıma ağrılar girdi.

"Bu şimdiye kadarki en kötü aksan... lütfen bunu bir daha yapma," diye boğuldum, mutluluk gözyaşları içinde gülerek. Gülümsedi, benimle birlikte gülerken gözleri parlıyordu.

"Kebab ya da büyük, yağlı, sulu bir burger gibi ağır bir şey istiyorum." Dudaklarımı yaladım, köhne hamburgerci minibüsünün önünde durdum.

"Olmaz yle şey. Hayır." Başını iki yana salladı, "Oradan hasta olursun." Burnunu yukarı kaldırarak beni geri çekti. Direndim ve onu kendime doğru çektim.

"O da ne?" Kaşlarını çatarak ona doğru bir adım attım ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirip aşağı doğru çektim.

"Ne?" diye geri çekildi, gözleri sanki dudaklarına bakmaya çalışıyormuş gibi düştü ve başparmağını alt dudağına sildi.

"Pardon, bir an için ağzında gümüş bir kaşık gördüğümü sandım." Ona bir tokat attım, elimi onunkinden çektim ve yağlı hamburger arabası kuyruğuna katıldım. Arkamdan bir alay sesi duydum ama onu duymazdan geldim.

"Ne istiyorsun sosyetik ocuk?" Ben seslendim. "Bekleyeceğim."

"Kes şunu, sana ızburger getireyim." Gözlerimi devirmiştim. Sıcak nefesini ensemde hissettiğimde sakinleştim, iri elleri belimde dolaşırken beni kendine doğru çekti. Geri çekilmek, ellerini üzerimden çekmek ve ona ne halt ettiğini sormak istedim ama sarılmanın ne kadar güzel olduğunu unutmuştum. Dokunulmanın.

Burnunu saçlarıma gömdü ve derin bir nefes aldı, dudakları kulağımın lobunda gezindi, "Benimkine dönüp orada yemeye ne dersin..." sesi zar zor duyuluyordu. Tüylerim diken diken oldu, midem düğümlendi.

"BEN... BEN..." Kekeleyerek döndüm ve onunla yüzleştım. Büzüldüm ve donakaldım. Parmaklarımı onunkilere geçirerek yemek fikrini bir kenara bıraktım ve gördüğüm ilk bara daldım, tekilaya ihtiyacım vardı. Hem de çok.

Henüz bu bok için yeterince cesur değildim.

Adele'in uyarısı kulaklarımda çınladı, temkinli adım atmam gerekiyordu. Onunla uyuyamazdım.

Arkadaş olabilirdik, ama sadece bu kadar olabilirdik.

Dokunuşu beni o küçük anda hayata döndürse bile. Ona aşık olamazdım.

Kendime izin vermezdim.

BÖLÜM 11

Vay
anasını.
Başım.
Boğazım.
Kaburgala
rım.
Her şey acıttı.

DÜN GECE NELER OLMUŞTU BÖYLE? DENEDİM.

gözlerimi açtım, ama hayır. Çok parlaktı. Yüzüstü yatıyordum, yüzüm saçlarımla kaplıydı. Telefonumu bulmak için elimi yatakta gezdirdim, belki Killian ne olduğunu biliyordu çünkü içime çektiğim ilk tekiladan sonrasını hatırlamıyorum.

Bir vücut hissettiğimde elim yorgana vurmaya devam etti. Dondum kaldım, başımı yavaşça çevirdiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yatağımdaydım, bu olumlu bir şeydi.

İkincisi, Killian yanımdaydı, yüzüstü yatıyordu. Koyu, çikolata kahvesi saçları dağılmıştı.

Nedense içimi bir rahatlama kapladı.

Tamam, daha kötüsü de olabilirdi.

Onu uyandırmak istemediğim için yavaşça arkamı döndüm. Tamamen çıplak olduğumu görmek için yorganı kaldırdığımda panik boğazıma kadar yükseldi.

Hayır, hayır, hayır.

Killian'a şöyle bir bakınca onun da çıplak olduğunu gördüm. Gözlerim şeftali gibi poposuna biraz fazla uzun süre baktı. Adamım, ete kemiğe büründüğünde daha da güzeldi.

Örtüyü üzerime çekerken içimden inledim ve elimi alnıma koydum.

Sorun yok.

Sarhoştuk.

Birlikte uyumamızın imkânı yoktu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Başımın üzerinde soğuk bir metal hissettiğimde kaşlarım birbirine çarptı. Sol gözümü açıp gözlerimi kısarak bir bant görebiliyordum.

"Şaka yapıyor olmalısın!" Yatakta dimdik oturdum, gözlerim açılıp odaklanırken elimi uzattım. Alyansın yüzük parmağıma tam oturduğunu gördüm.

"Aman Tanrım," sesim artık daha yüksek çıkıyordu ve yanımdaki Killian'ı heyecanlandırıyordu. "Sesini alçalt, Tanrım, başım çatlıyor." Başımı ovuşturdu.

Gözlerinden uyku akıyordu, kendini yukarı itti ve bir an için yattığı odayı gözden geçirdi.

Kafamdan geri saydım.

Üç, iki, bir... "Bu
ne lan!" İşte
buradayız.

Güzel koyu kahverengi gözleri benimkileri buldu. "Reese?!" diye kekeledi ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle dönüp oturdu.

"Günaydın," diye cıvıldadım sol elimi havaya kaldırarak.

Gözleri benimkilerden ellerime, ellerimden gözlerime kaydı.

Yavaşça başını eğerek sol elini uzatıyor ve yüzük parmağının etrafına sarılmış altın bir bant görüyor.

"Lanet olsun," diyerek yüzünü ovuşturdu ve soğuk metal kızarmış tenine değdiğinde tepki verdi.

"Bu gerçekleşiyor olamaz..." Fısıldadım. "Ne oldu?" Yatağıma geri düşerek inledim.

Ben evliydim.

Ona.

"Hiçbir fikrim yok ve ben dedektif değilim..." kaşlarını şakacı bir tavırla oynattı "ama sanırım... *Sanırım* dün gece evlendik..." Yanıma uzandığında derin ve ağır bir iç çekiş duydum. Aramızdaki sessizlik sağır ediciydi.

"İkimiz de çıplağız." Yorganı vücuduma sımsıkı sararak kızardım. Yorganın kendi tarafını kaldırıp altına baktı, dudakları büzülmüştü, kaşları alnının üstünde duruyordu.

"Öyleyiz."

Aramıza bir kez daha sessizlik çöktü.

Seks yapmadık.

Yapamazdık.

Gözlerimiz tavana sabitlenmişti, parmaklarım çıplak göğsümde davul çalıyordu.

"Sence biz... bilirsin..." Yüzümü buruşturdum.

"Hayır, hayır... biz çok sarhoştuk." Başını iki yana salladı. "Ama Vegas'a uçamayacak kadar sarhoş değildik, Vegas'a nasıl gittik ki?!" I her şey oturmaya başladığında çığlık attı. "Benim bir jetim var."

Tabii ki öyle.

"Yani o kadar sarhoştuk ki bir havaalanına gitmeyi, hava trafik kontrolünden uçmak için yeşil ışık almayı, Vegas'a uçmayı, evlenmeyi ve sonra tekrar uçağa binip eve dönmeyi başardık..." Bunu düşünmek bile başımı ağrıtıyordu. Alkolün etkisi kafamın karışmasına neden oluyordu.

"Öyle görünüyor." Sesi düzdü, rahatsız olmamıştı. Bu beni tedirgin etti. Neden panikleliyordum?

Tam anlamıyla mini bir panik atak geçiriyordum.

"Nasıl bu kadar sakinsin?!" Ona bakmak için başımı çevirdim, gözlerim bir tür yüz ifadesi arıyordu ama hiçbir şey yoktu. Gözleri tavana sabitlenmişti. Hiçbir şey söylemedi.

"Ne yapacağız biz?" Korkudan tüylerim diken diken olmuş, gözlerimden yaşlar akarken fısıldadım. "Elijah'la evlenmem gerekiyordu." Gözyaşlarım akmaya başlamıştı ve onları durdurmak mümkün değildi. Killian'ın gözlerini üzerimde hissettim.

"Biriyle birlikte misin?" Sesindeki şoku duyabiliyordum ama kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış değildi... belki de inançsızlıktı. Ama sesinde bir şey vardı.

"Öyleydi," diye burnumu çektim, gözlerimi ovuşturarak. "Öyle miydi?" diye tekrarladı.

"Evet..." Sustum. Bu konuya şimdi giremezdim. Killian'a geçmişimi anlatmaya hazır değildim. Ona bu şekilde açılmaya hazır olabileceğimi hiç sanmıyorum.

Fesih istiyorum.

Onunla evli kalamazdım. Killian

Hayes.

Benim kocam.

"Evliliğimizi feshetmemiz gerekiyor."

"Ama eğer birlikte yatarsak..." Killian başladı ama ben eğilip parmağımı dudaklarına bastırdım.

"Yapıp yapmadığınızı kimse bilmiyor, odada kimse yoktu, seks yapıp yapmadığınızı hatırlayamayacak kadar sarhoştuk. O yüzden yapmadık diyelim."

Killian sessizce başını salladı, gözleri benimkilerden ayrılmıyordu.

"Kimsenin bilmesine gerek yok. Ne arkadaşlarım, ne ailem ne de Adele. Siktir!" Gözlerim büyüdü. "Kesinlikle Adele değil. Kıcıma tekme basar." Panikle parmağımı onun dolgun, lezzetli dudaklarından çekip yorganı da yanıma alarak yataktan yuvarlandım.

Killian donakaldı, uzanıp başının arkasındaki yastığı kaptı ve üzerini örttü.

Çenem gevşemiş bir halde döndüm ve onu sadece sikini örten bir yastıkla yatarken gördüm.

Göğsünün üzerinde bir tutam siyah saç vardı, omuzları, kolları ve göğsü sıkıydı. Yaka kemiğinin hemen altından kaburgalarına kadar uzanan bir yara izini fark etmeden edemedim.

Bakmak için çok fazla zaman harcamadım, döndüm ve banyoya koştum, kapıyı çarpıp arkamdan kilitledim.

Bu gerçekleşmiyordu.

Adele beni öldürecekti.

Kovulacaktım.

Tekila içip sarhoş olduğum ve yatırımcılardan biriyle evlendiğim için kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp eve dönmek zorunda kalacaktım.

Bir daha asla tekila içmeyeceğim.

DUŞ ALDIKTAN SONRA KILIDI AÇTIM VE GIZLICE DIŞARI ÇIKTIM.

banyoda. Telefonda konuştuğumu duyabiliyordum. Kulak misafiri olmak istemediğim için parmak ucunda dışarı çıktım.

"Yarım saat içinde gelip beni Park Avenue'den alabilir misin lütfen?" sesi kısılmıştı.

Güzel.

Gidiyor.

Bu beni mutlu etmeliydi... ama bunun yerine, nedense canımı yaktı.

Açık planlı mutfığa girip kahve makinesini çalıştırdım.

Killian pencerenin kenarında durmuş şehrin koşuşturmasını izliyordu.

"Kahve?" Ben sordum.

Yavaşça döndü, görünüşümü incelerken gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Tayt giymiş ve yelek giymiştim. Akşamdan kalmalığının etkisinden kurtulmak için apartmanın spor salonunu kullanacaktım.

"Hayır, teşekkür ederim," gülümsemesi sıkıydı, bir elini cebine sokmuş öylece izliyordu.

Ona gülümsedim, hızla topuklarımın üzerinde döndüm ve bir kupa kapıp çay içmeyi tercih ettim.

Parmaklarımı sıcak fincanıma dolayarak sırtımı tezgâha dayadım ve sessizce onu izlemeye koyuldum. Telefonunun ekranına dokunuyordu.

Sarhoş bir seksten sonraki gece gibiydi. Gerginlik. Garip. Ve hala zaman zaman onu işte görmek zorundayım.

"Fesih işini halledebilecek misin?" Bardağın kenarı alt dudağımın üzerine otururken mırıldanıyorum.

"Avukat zaten evrakları hazırlıyor." Gözlerini telefon ekranından ayırmadan mırıldanıyor.

Telefonu bip sesi çıkarmadan önce bir anlığına tekrar sessizlik çöküyor.

"Gitmeliyim," bana doğru yürümeden önce dudaklarını sıkı bir çizgiye bastırıyor, Louboutin'leri sert ahşap zeminde tıkırdıyor.

"Görüşürüz karıcığım," diyerek sırtlıyor ve telefonunu takım elbisesinin iç cebine sokup kapımdan çıkarken, kapının çarparak kapanması beni derimden zıplatıyor.

Lanet olsun.

SPOR SALONUNDA İYİ BİR ÇALIŞMADAN SONRA, TER DAMLACIKLARI BONCUK BONCUK

alnımda, tenim terden bir parıltıyla kaplıydı. Havlumla başımı okşayarak daireme geri dönmeye başladım. Connie'yi aramam gerekiyordu ama dün gece olanları ona anlatmamın imkânı yoktu. Sessiz kalmam gerekiyordu. Her şey biter bitmez ona her şeyi anlatacaktım. Ama işimi kaybetme riskini göze alamazdım, bu hızlı ayrılığı mahvetme riskini göze alamazdım. Kıyafetlerimi çıkarıp yatağa uzandım ve Connie'yi aradım.

İlk zil sesinden sonra cevap verdi.

Bana Kieran'la geçirdiği geceyi anlattıktan sonra yarın öğle yemeğinde buluşacağımızı söyledik. Akşamdan kalma halim üzerime çökmeye başlamıştı. Abur cubur yemeye ve televizyonda dizi izlemeye ihtiyacım vardı.

Kulağa mükemmel bir cumartesi gibi geliyordu.

İKİ SAAT *ARKADAŞ* OLDUKTAN SONRA BİR BARDAK SU ALMAK İÇİN AYAĞA KALKTIM. Bardağımı doldurarak odaya geri döndüm, gözlerim başucumdaki üniteye kaydı.

Çekmeceyi açtığımda günlüğümün bana baktığını gördüm. Sanki uzun zamandır yazmamışım gibi hissediyordum, bir yazı yazmayı geciktirmiştim.

Sevgili günlük,

Uzun zaman oldu ve özür dilerim.

Hayat çok yoğun, iş, sosyal hayat, tesadüfi evlilik. Evet.

Buradaki sık kafalı o kadar sarhoş olmuş ki bu sabah parmağında bir yüzükle uyanmış. Ve daha da kötüleşiyor.

Çalıştığım şirketin büyük yatırımcılarından biriyle. Bana iş arkadaşlarımla ya da yatırımcılarla çıkmamam söylendi.

Ben de bir adım ileri gidip onunla evlendim. Adele beni öldürecek.

Ya Elijah? O da cennetten kaşlarını çatacak. Cehenneme gideceğimden eminim. Çünkü hak ettiğim şey bu. O gideli iki yıl oldu ve ben evliyim.

Tabii ki iptal ettireceğim. Onunla birlikte olamam. Oraya asla gidemeyiz.

Büyük bir hata yaptım.

Tamam.

R X

Günlüğü kapattığımda, içimde akan öfkeyi hissettim. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Avucumu başıma bastırarak gözlerimi kapattım.

Sakinleşmem gerekiyordu.

Her şey yoluna girecekti.

'Derin nefes al Reese' diye kafamın içinde defalarca tekrarladım.

Yatağımın başucundaki telefonum çaldı, uzanıp aldım.
Ekranımda bilinmeyen bir numara belirdi.

Bilinmiyor:

Reese,

Üç hafta sonra Cuma günü hakim karşısına çıkacağız.

Bizi en erken ben sokabilirim.

Seni alacağım ve birlikte gideceğiz.

Killian.

Rahat bir nefes aldım. Üç hafta. Atlatmam
gereken tek şey buydu.

BÖLÜM 12

PAZAR GÜNÜ GÖZ AÇIP KAPAYINCAYA KADAR GEÇTİ. HAFTA SONLARINDAN NEFRET EDERDİM.

çok çabuk geçti. Pazartesi sabahı ofise adımımı attığımda, çantamı masama bıraktığımda bir yığın evrakla karşılaştım.

Harika.

Bu işe bunun için girmemiştim ve olmak istediğim yere hâlâ yaklaşamamıştım. Trençkotumu arkamdaki askılığa asıp sandalyemi çektiğimde telefon çaldı. Adele'in hattıydı. Hızlıca çıplak parmağıma baktım, ofise girerken rüküş altın yüzüğü çıkarmayı hatırladığım için rahatlamıştım. Onu cebime soktum.

"Evet." Ses tonum sert ve açıktı. "Ofis."

Onunki de öyleydi.

Mutlu Pazartesi.

Telefonu tekrar yuvasına yerleştirdikten sonra dik durdum ve başımı dik tutarak ofisine girdim.

"Beni görmek istemişsin," diye gülümsedim kapıda dururken, Adele oturmuş bilgisayarının faresinde geziniyordu.

Boştaki elini kullanarak beni içeri çağırdı. Kapıyı arkamdan kapattım ve oturdum.

Birkaç dakika geçtikten sonra bana baktı, elleri masasının üzerinde çapraz duruyordu.

"Hafta sonu boyunca söyledikleriniz hakkında düşündüm. İstedığımız müşteri kitlesine nasıl daha fazla hitap etmemiz gerektiğini." Başımı salladım. "Yatırımcılarımızdan biri de seninle aynı fikirde. Cuma günkü konuşmamıza kulak misafiri oldu."

Killian.

Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Onlardan kurtulmak için ellerimi ön kolumda aşağı yukarı gezdirdim.

"Oh." Nefes nefese idare ettim.

"Harlen'e uygun bir şeyler organize etmeni istiyorum. Onu şaşırtmanı istiyorum ve eğer, biliyorum... bu büyük bir eğer, ama onunla anlşırsan... terfi edeceksin." Yüzünde hastalıklı bir gülümseme belirdi.

Vay be... Teşekkürler.

"Bu harika olurdu." Yüzümde içten bir gülümsemeyle ışıldadım.

"Bir haftan var," derken ses tonu kesikti ve hafifçe dönerek masasına baktı.

Sikeyim.

"Bir hafta mı?" Son sözlerini tekrarlariken kekeleydim.

"Mmhm," diye mırıldandı başını sallarken, "sorun ne? Meydan okumaya hazır değil misin?"

"Oh, öyleyim. Sadece seni doğru duyduğumdan emin olmak istedim." Kucağımda parmaklarımla oynadım.

"Güzel, masandaki evrakları da al. Öğlene kadar geri almam gerekiyor." Eliyle beni uzaklaştırırken gözleri benimkilerden ayrıldı.

Çifte lanet.

Koltuğu iterek hızla ofisinden çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Bir hafta içinde Harlen Laufer'i nasıl bulacaktım! Masama geri oturup başımı ellerimin arasına aldım. *Ne yapmalıydım, ne yapmalıydım.*

Çantamdan telefonumu çıkardım ve Connie'nin adını tuşladım.

Ben: Kaltak surat, daha kalkmadın mı?

Gözlerim ekrana yapışmış, tiklerin görünmesini bekledim.

Sadece. Ne var ne yok?

Ben: Yardıma ihtiyacım var. Bir hafta içinde Harlen Laufer'ı indirmem gerek.

Kelimeleri yazmak bile beni panikletti.

Lanet olsun. Evet, sıçtın.

Gözlerimi devirdim.

Ben: Teşekkürler sik kafalı, onu nasıl

yakalayacağım? Almayacaksın.

Tanrım, güven oyu için teşekkürler.

Telefonu çantama geri koydum ve interneti açtım. Bunu yapabiliyordum. İngiltere'deyken bunu uykumda yapmıştım.

Sosyal medya profilini açarak fotoğraflarına göz attım. Ya vampir dişleri ve kanıyla ya da vücuduyla. Ve adamım, bir vücudu vardı.

"Meşgulüz, değil mi?" Killian'ın sesi üzerimden ipek gibi süzüldü. Panikle dizüstü bilgisayarımın ekranını kapattım.

"Aslında öyleyim, değil mi?" Ben de karşılık verdim.

"Pek sayılmaz," diyerek elini cebinden çıkardı ve tırnaklarına baktı. Yüzüğünün hâlâ takılı olduğunu fark ettim.

"Dürüst olacağım, bu karımın bakmasını isteyeceğim bir şey değil," sesi alçak, huysuz ve tamamen ateşliydi.

Gözlerim büyüdü.

"Sessiz ol." Parmağımı dudaklarıma bastırıp onu susturdum. "Ve neden hala yüzüğünü takıyorsun?"

"Daha da önemlisi, neden yüzüğünü takmadın?" kaşları alnında dikleşti.

"Çünkü takmama gerek yok."

"Benimle evli misin, değil misin?" diyerek öne çıktı, iki avucunu da masama bastırdı.

"Maalesef." Sesim sabit.

"O zaman biz evliyken yüzüğünü takacaksın." Başını eğiyor, yüzüne lezzetli bir gülümseme yayılıyor.

"İstemiyorum."

"İsteyip istemediğini sormadım... Sana söylüyorum," derken sesi daha da ciddileşti, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"İşimi kaybedemem." Sesim acınası geliyordu.

"Yapmayacaksın," diye diklendi, "yüzüğü geri tak."
Yüzüğü cebimden çıkarıp tekrar takarken homurdandım. "İşte, mutlu musun?!"
"Çok."
"Senden nefret ediyorum."
"Ben de seni seviyorum, günışığım." Dudaklarını aptalca bir sırıtış kaplamadan önce dudak büktü ve Adele'in ofisine girip kapıyı kapattı.
Ne hıyar ama.

JULIANNE İLE ÖĞLE YEMEĞİNDE OTURURKEN, ÇATALIMI PESTO SOSUMA BATIRDIM.

Spagetti.

"Seni ısırın ne?" Julianne bir lokma köfte yerken mırıldandı. "Neredeyse hiç yemek yemedin."

"Şu Harlen Laufer meselesi yüzünden Adele'in beni otobüsün altına atmaya çalıştığını hissediyorum."

"Öyle," diyerek peçeteyle ağzının kenarlarını sildi.

Spagettimi tabağın etrafında itmeye devam ederken iç çektim.

"Biliyorsun, elimden gelse sana yardım ederdim ama böyle şeylerde işe yaramazım." Özür dilercesine omuzlarını silkti.

"Yapacağını biliyorum," diyerek uzandım ve elimi onun elinin üzerine koyarak zayıf bir gülümseme verdim.

"Şimdi yiyeceğin, beyin fırtınası yapalım." Ve beyin fırtınası yaptık.

Kafamda dolaşan birkaç fikirle ofise geri döndüğümde, işe koyulmak için oturdum.

E-posta adresine uzun bir e-posta gönderdim. Bunun sadece bir spam hesabı mı yoksa gerçek hesabı mı olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bir sonraki aşama onu takip etmek olacaktı. Bu beni endişelendirdi. Saplantılı bir hayran gibi görünmek istemiyordum, programını bile izlememiştim. Belki de izlemeliydim, en azından bu şekilde ortak bir noktamız olurdu. Öyle umuyordum. Sosyal medya profilinde gözüme çarpan hiçbir şey yoktu, sabah kahvesi için nereye gittiğini biliyordum çünkü her zaman konumu etiketliyordu, en azından buna güvenebilirdim. Ama bu son çareydi. Bunu Adele için yapmalıydım ama daha çok kendim için. Kendimi kanıtlamayı çok istiyordum; onun pis işlerini yapan bir köpekten çok daha fazlası olduğumu kanıtlamayı. Harlen hakkında kontrol

etmek istediğim şeylerin bir listesini yapmıştım, bu yşzden bu geceki gşrevim bu olacaktı. Elimde hiç

Her neyse. Connie gelebileceğini söyledi ama Kieran'la çok sık görüşüyormuş. Ona inanmıyorum. Çok ketum davranıyor; normalde çok açıktır ama nedense çok daha kurnaz davranıyor. Belki de sadece benim yüzümdendir. Belki de ona söyleyemediğim bir sırrım olduğu içindir. Bilirsiniz, şirketin yatırımcılarından biriyle evli olduğum sırrı.

Yani, cidden. Nasıl. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim. Bu kadar aptalca. Bilgisayarımı kilitleyip tabandan tavana cam panelden Adele'e el sallarken bu düşünceleri kafamdan atmayı başardım. Atkımı boynuma dolayıp trençkotumu omuz silkerek ana lobiye doğru yürümeye başladım. Julianne derin bir sohbete dalmıştı; bekleyebilirdim ama sadece eve gitmek istiyordum. Hiç vakit kaybedemezdim. Bunu Cuma günü teslim etmek istemiyordum, mümkünse yarın teslim etmek istiyordum, ama yani... bu imkansızdı.

Şirket olarak Harlen'i olduğundan daha fazla büyük, geniş dünyaya itmeye gücümüz var mıydı? Bundan şüpheliydim ama bu benim işimdi. Yapacağım son şey de olsa onu Lordes PR'a götürmem gerekiyordu.

Turnikelerden geçip güvenlik görevlilerine el sallarken topuklu ayakkabılarım yüksek parlaklıktaki mermer döşemelerde tıkırdadı. Şehrin koşuşturmacasını gördüğümde yüzümdeki küçük gülümseme kayboldu. Kalabalık olduğu zamanları sevmezdim.

Dönen cam kapılardan dışarı kaçarken soğuk hava boğazıma takıldı. Sonbahar tüm hızıyla gelmişti. Paltomu küçük bedenime dolayarak başımı eğdim ve metroya doğru yürümeye başladım. Bir korna sesi duyduğumda kendi dünyamdaydım. Başımı çevirdiğimde siyah bir Mercedes SUV'un kaldırım kenarında yavaşladığını gördüm. Koyu renkli camların arkasında kimin olduğunu tahmin etmeme bile gerek yoktu. Arkadaki yolcu camı aşağıya doğru kayarak ıslık ıslık parlayan Killian'ı ortaya çıkardı. Kahverengi saçları yüzüne dökülmüştü, koyu kahverengi gözleri bana sabitlenmiş gibi parlıyordu.

Araba durduğunda, "Arabaya binin," diye seslendi.

"Ben iyiyim, yürüyebilirim." Tekrar yürümeye başlamadan önce atkımı sıkarak ofladım. Motorun tekrar çalıştığını duydum.

"İyi olup olmadığını sormadım, arabaya binmeni söyledim," derken sesi kesik ve kısaydı.

"Arabaya binmek istemiyorum." "Ben kurtarılması gereken zor durumdaki bir genç kız değilim. Chelsea traktörünü de al ve git."

"Chelsea traktörü mü?" Sesine karışan şaşkınlığı duyabiliyordum. Yürümeye devam ederken kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsedim. Onunla birlikte

arabasına biniyordu. Hızımı artırdım ve daha hızlı yürümeye başladım. Onun gidemeyeceği bir yere gitmem gerekiyordu. Ondan uzak durmam gerekiyordu. Yakın olmamız, birlikte olmamız... bu ikimiz için de iyi değildi. Gerginliğin çok artması, aramızdaki havanın biraz daha yüksek sesle çatırdamaya başlaması, parmaklarının tenimi yakması, ağzının dudaklarımı mümkün olan en iyi şekilde morartması an meselesiydi...

Başımı usulca iki yana sallayarak köşeyi döndüm ve hafifçe yavaşlamaya başladım. Burası tek yöndü, aşağıya inme şansı yoktu. Yürürken kafamda yapılacaklar listemi gözden geçirdim, Adele'i mutlu etmek için çok çaresizdim. Ama yine de, onu mutlu etsem bile dürüst olalım... Killian'la evli olduğumu öğrenirse, anında kovulurum. Aralarında bir tür ilişki olduğu gün gibi ortada... ister sadece iş olsun, ister daha fazlası.

Ürperdim, artık benimle evli olduğuna göre onunla birlikte olamazdı, değil mi?

O

mu *Lanet olsun Reese, neden umursuyorsun ki?!*

? Bilinçaltım beni tersledi. O haklıydı. Umursamamalıyım. Büyük Vegas'ta bir Elvis taklitçisi tarafından evlendirildik, bunun bir anlamı yok. Aptalca, sarhoşça bir hatadan başka bir şey değildi.

Friends dizisindeki Ross ve Rachel gibi, tek fark biz boşanmıyorduk, evliliğimizi iptal ettiriyorduk.

"Hey, karıcığım, bekle!" sesi arkamdan yüksek sesle geliyordu. Durdum, gözlerimi devirmeden önce omzumun üzerinden baktım.

"Neden anlamıyorsun? Senden hoşlanmıyorum; seninle yürümek istemiyorum. Sen gelip her şeyi mahvetmeden önce gayet iyiydim," diye hırladım ona, elimi kalçama vurarak.

Çenesi düştü, kaşları ortada birleşti ve dimdik durdu. Gerçekten uzun boyluydu. Daha önce fark etmemiştim. Tuhaf.

"Pardon, benimle evlenmen için seni zorladım mı?" Bana doğru adım atan Killian'ın sesi yükselmişti.

"Bildiğim kadarıyla, evet!"

"Saçmalama lan," diye başını salladı ben ondan uzaklaşmaya devam ederken.

"Yürümeye devam et Reese, ben takip etmeye devam edeceğim. Gidecek başka yerim yok," derken sesinde bir eğlence danteli duydum.

"Edeceğim. Ayak uydurmaya çalışırken sana iyi eğlenceler," diye karşılık verdim, ona bir daha bakmayı reddederek.

Metroya kadar bu şekilde yürüdük. O benim iki adım arkamdaydı. Perona girdiğimde trenin yanaştığını gördüğüm için minnettardım. Bugün çok yorulmuştum, sadece evime dönmek istiyordum.

Kalabalık metroda iki yakışıklı adamın arasına oturdum ve Killian'ın oturacak bir yer bulamamış olmasına sııttım. Tren hareket etmeye başladığında başının üzerindeki kırmızı etiket ipini yumrukladı. Ben tatmin olmuştum. Telefonumda gezinirken yanımdaki adam tren raydan hafifçe çıkarken yanlışlıkla beni dürttü, özür dilerken başımı kaldırıp ona baktım. Gülümsedim ve başımı tekrar eğmeden önce ona sorun olmadığını söyledim. İşte o zaman Killian'ın ayakkabılarını ayaklarımın yanında gördüm.

Gözlerimi kırıştırarak kirpiklerimin arasından yavaşça ona baktım. Tepemde dikilmiş, öfkeli bir boğa gibi yumruklarını iki yana açmıştı. Derdi neydi bunun?

Az önce özür dileyen yanımdaki adama dişlerini gıcırdatarak, "Çekilmenizi öneririm," dedi.

"Killian," diye nefes nefese kaldım.

"Buraya ilk ben geldim," diye karşılık verdi adam.

"Aferin sana. Şimdi kalk da karımın yanına oturayım." Sesi zehir gibiydi, dili keskindi.

"Kusura bakma dostum, sorun çıksın istemiyorum. Buyur, otur." Genç adam ayağa kalktı ve hızla uzaklaştı.

Killian yanıma otururken yumruk gibi gururla gülümsedi. Öne doğru eğilip diğer yanımda oturan adamın dikkatini çekmeden önce rahatlamış bir şekilde iç çekti.

"Sana da siktirip gitmeni öneririm," diye başını salladı, "hadi git." Killian onu kovaladı ve adam vagonun diğer ucuna doğru kaçtı.

Yerin beni yutmasını istedim. Çok utanmıştım.

Tren yolculuğunun geri kalanında Killian'la konuşmadım. Ona çok kızmıştım. İnsanlarla böyle konuşmaya nasıl cüret edebilirdi? Durağıma geldiğimizde ayağa fırladım ve kapıya doğru koştum. Perona iner inmez merdivenlere koştum, Killian'ın yeterince hızlı kalkmayı başaramadığını umuyor ve dua ediyordum.

İyi, takip etmedi. Umarım mesajı almıştır. Şerefsiz.

Kaldırımda durup elimi kaldırdım ve bir taksi çağırıp içine girdim ve soföre adresimi verdim.

İş telefonumu çıkardım ve Harlen Laufer'den gelen bir e-posta gördüğümde listeyi bir kez daha gözden geçirdim.

Parmaklarım klavyenin üzerinde g e z i n i r k e n kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

"En kötü ne olabilir ki?" Kendi kendime mırıldandım.

Kalbim küt küt atıyordu; gergindim. E-postasını açarken gözlerim önemli kelimeleri aradı.

İçerideydi.

İÇERIDEYD

I!

Telefonumu kucağıma bıraktım ve ekrana tekrar bakıp e-postasını yavaşça okumadan önce rahat bir nefes aldım:

Reese,

Bunun heyecan verici ve cazip bir davet olduğunu söylemeliyim. Ama önce, herhangi bir noktalı çizgiyi imzalamadan önce, şahsen tanışmamızı önerebilir miyim? Birlikte çalışmayı kabul ettiğim insanlar hakkında bir fikir edinmeyi her zaman severim.

Aslında yeni bir halkla ilişkiler şirketi aramıyordum, ancak mevcut halkla ilişkiler ekibim ve menajerim kendi yöntemleriyle biraz eski ve Blood Lust sona erdiğinde hazır olmak için büyümeye devam etmek istiyorum. Çünkü kabul edelim, tüm iyi şeylerin bir sonu olmalı.

Yarın öğle yemeğinde buluşmaya ne dersin? Sana bir teklifim var. Öğlen Sarabeth'in yerinde buluşuruz ve oradan devam ederiz.

Seni görmek için

sabırsızlanıyorum, Harlen.

Vay anasını.

Bu olabilirdi. Takvimime dokundum ve iş yemeğimizi ekledim. Bu iyiydi. Heyecan vericiydi. Yarının bitiş çizgisi çok umut verici görünüyordu. Görevime iki gün kala Harlen'den gelen evraklarla Adele'in ofisine girdiğim anı canlandırdım. Sonra yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtışın, sahte kıç tavrı kadar çabuk kayboluşunu izleyecektim.

Hiçbir şey yüzümdeki gülümsemeyi silemezdi. Taksinin parasını ödedikten sonra atladım ve oturduğum bloğa doğru ilerlerken kapıcıyla selamlaştım.

"İyi akşamlar Bayan Reese," diyerek silindir şapkasını bana doğru eğdi. Burayı seviyordum, gerçekten seviyordum.

Apartmanın lobisinden geçerek asansöre yöneldim. Güzel bir köpük banyosu yapmak, bir kadeh şarap içmek ve ardından yarın Harlen'e sormak üzere bir soru listesi hazırlamak istiyordum.

Asansörün düğmesine basarak telefonumu çıkardım ve Connie'ye kısa bir mesaj gönderdim. Sadece kontrol etmek ve nasıl olduğunu görmek istemiştim. Bugün ondan haber alamamış olmam çok garipti. Telefonumun titrediğini hissetmeden önce kaşlarım bir an için birbirine çarptı.

Yakında ararım, seni seviyorum orospu memeleri. X

Gülümseyerek telefonumu çantama attım ve asansörün kolunun zemin kata inmesini izledim. Boş asansöre adım attığımda rahat bir nefes aldım. Küçük, kalabalık yerlerden nefret ederdim. Dönüp kapıya baktım, kapanışını izledim ama tam kapanmadan önce tanıdık siyah bir ayakkabı kapıyı durdurdu.

"Umarım seninle gelmemin bir sakıncası yoktur." İpeksi sesinden tüylerim diken diken oldu.

Killian.

"Aslında var." Gözlerimi sertçe devirdim ve o benim katımın düğmesine basarken dudak büktüm.

"Sinir bozucusun." Ona bakmayı reddederek ve her kata ulaştığımızda asansör düğmelerinin yanmasını izleyerek tersledim.

"Senin oldukça edepsiz olduğun sonucuna vardım," diyerek bana döndü; sesi biraz yaralanmış gibiydi. Gözleri düşerken yumuşadı, dudaklarını yalamadan önce birbirine sürttü.

Onunla yüzleşme isteğime boyun eğdiğimde nefesim boğazımda düğümlendi. Gerginlik yoğundu, nefes nefese kaldığımda hava ince hissediliyordu.

"Ben kötü değilim." Mırıldandım; neden bilmiyorum ama olması gerekenden daha fazla acı veriyordu.

"Üzülme Düğün Çiçeği, hoşuma gitti." Kaşlarını aşağı yukarı oynattı, gözleri vücudumda geziniyordu. "Çok alıngansın..." İleri doğru adım atarak acil durdurma düğmesine bastı. Asansör aniden durdu, kendimi durdurmak için tırabzanı tuttuğumda ayaklarımın üzerinde dengesiz duruyordum.

"Killian!" Bağırdım, elini düğmeden çekmeye çalışırken kendimi ona doğru attım.

"Olmaz, tatlım." Dudakları şeytani bir sırıtışa dönüştü. Külöt eritiyordu ama işe yaramayacaktı.

"Lütfen, Killian. Klostrofobim var. Bunu yapamam." Nefes alışım hızlandı, nefesimi tutmaya çalışırken gözlerim asansörün duvarlarını taradı. Her nefes alışımda başımın daha da döndüğünü hissediyordum.

"Dairene gelmeme ve seninle yemek yememe izin ver." Eli hâlâ düğmenin üzerindeydi.

"Killian," diye haykırdım, tenimin yapış yapış olduğunu, terin yüzeyde boncuk boncuk olduğunu hissettim, siyah noktalar görüşümü işgal ederken duvarlar yavaşça etrafımıza kapanıyordu.

"Kabul ediyorum," sesi alçak ama sahipleniciydi. Kontrolü elinde tutmayı seviyordu.

"Hayır," diye nefes aldım, kendimi sakinleştirmeye çalışırken tüm vücudum titriyordu. "Evet de," diye sıırttı, eli hâlâ düğmenin üzerindeydi.

"Tamam, tamam!" Bağırdım, içimdeki paniği ve sesimdeki korkuyu duyabiliyordunuz.

"Aferin kızıma." Dudaklarını yalayarak acil durum düğmesine bastı. Asansör tırmanışına devam etti.

Nefesimi kontrol etmeye çalışarak gözlerimi kapattım. Titreyen bir karmaşa içindeydim.

Asansör benim katıma geldiğinde pırıldadı, beni tutan duvarı ittim ve Killian'ın yanından geçtim.

"Sen bir pisliksin." Ön kapıya doğru yürürken ona tükürdüm.

Hemen arkamdaydı, kokusu bir balon gibi etrafımı sarıyordu. İtiraf etmekten nefret ediyordum ama çok lezzetli kokuyordu.

Titreyen ellerimle çantamdan anahtarlarımı çıkarıp kapıyı hızla açtım ve yüzüne kapatmak için döndüm. Ama o ve çürük ayakkabısı buna engel oldu. İri elinin kapının etrafında kıvrıldığını gördüm.

"Karım. Bu adil değil, sen de kabul ettin."

Çantamı yere fırlattım, yatak odama doğru hışım ile ilerledim ve kapıyı çarparak kapattım.

"Bunu sadece senin düğmeye basmanı sağlamak için kabul ettim seni lanet olası deli!" Sesim kısık bir şekilde bağırdım.

Orada kalabilir.

Kanımı kaynattı. Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum. Beni derimin altına aldı ve bundan nefret ettim. Daha önce beni hiç etkilememişti ama şimdi ondan nefret ediyordum.

Belki de kariyerimi bir çırpıda yok edebilecek bir ikincil hasar olduğu içindi. Feda ettiğim her şeyi yok edebilirdi.

çok çalıştım. Ben bombaydım, o da patlatıcıydı. Küçük bir parmak hareketiyle her şey biterdi.

Duvardan aşağı kaydım, kollarımı kendime sararken dizlerim göğsüme doğru çekildi. Gözlerimi kapatarak nefesime odaklandım. Beş kez nefes aldım, üç kez tuttum, yavaşça nefes verdim. Birkaç denemeden sonra kalbim yavaşlamaya başladı. Başımı duvara yaslayacak şekilde arkaya yatırdım, gözlerim yüksek tavana sabitlendi. Kapının hafifçe vurulduğunu duydum.

"Reese," sesi alçak, yumuşak ve sakindi.

"Git buradan Killian," diye tersledim. Her an gözyaşlarına boğulmaya hazırdım ama beni ağlarken görmesine izin veremezdim.

Kapı kolunun döndüğünü gördüm. Bu adam neden basit bir talimatı dinleyemiyordu?

Kafasını kapıdan uzatıp odayı taradıktan sonra beni köşeye büzülmüş ve duvara yaslanmış halde gördü. Beni görünce gözleri yumuşadı; keskin çenesi gevşedi. Yatak odama adım atarak kapıyı arkasından kapattı ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. İri elleriyle yüzümü kavradı ve kendisine bakmam için kaldırdı.

"Özür dilerim," sesi o kadar kısıktı ki zar zor duyuluyordu. Gözleri benimkiler arasında gidip gelirken gözlerindeki pişmanlığı görebiliyordum. "Çok üzgünüm," diyerek eğildi ve dudaklarını alnıma bastırarak bir süre öylece kaldı. Dudaklarını tenimde hissettiğimde midem altüst oldu, ilk yakın temasımızdı ve bu onun tam bir kibirli hıyar olmasından sonraydı.

Başımı salladım, burnumu çektim ve keskin bir nefes aldım. Pahalı ve özel dikim takım elbisesinin içinde yavaşça ayağa kalkarak geri çekildi.

Yerden kalkarak açık planlı oturma ve mutfak alanına doğru somurttum. Kanepeye yığıldım. Killian da beni takip etti ama mutfağa yöneldi. Gözlerimin beni takip etmesine izin vermedim, önümdeki boş, beyaz duvara odaklandım. Daire için biraz para harcamam ve onu biraz daha ev gibi yapmam gerekiyordu. Zaten mobilyalı olarak gelmişti ama yeni yatak takımları ve şilte almıştım. O yatakta birinin uyuduğunu düşünmek bile beni ürkütüyordu. Düşüncelerimde kaybolmam uzun sürmedi, çünkü Killian elinde büyük bir kadeh şarapla geri döndü ve bana doğru uzattı. Memnuniyetle aldım ve iç çektim.

"Teşekkür ederim."

Dudaklarını sıkı bir çizgiyle ovuşturdu, geri adım attı ve kapıya yöneldi.

"Yakında döneceğim," diyerek arkasından kapanan kapının sesi ölüm sessizliğinde yankılandı.

"Acele etme," diye bağırdım boş odaya. Kadehi dudaklarıma götürerek büyük bir yudum aldım. Şarabın tadını takdir ederek mırıldandım. Tadı daha da güzeldi çünkü çok çaresizdim.

Çantamda telefonumun çaldığını duydum, zıplayarak koştum ve Killian'ın askıya astığı çantamı karıştırdım. Arayanın Connie olduğunu görünce gülümseyerek aç tuşuna bastım.

"Neden bu kadar ortalıkta yoktun?" Güldüm.

"Bilirsin işte, erkek meseleleri," diye karşılık verdi.

"Mmhmm, keşke benim de böyle bir sorunum olsaydı," gerçi benim de böyle bir sorunum vardı, 1.80 boyunda, mükemmel bir takım elbiseye bürünmüş, öldürücü bir çene hattı ve koyu kahverengi gözleri olan bir sorun.

"Berbat bir arkadaş olduğum için özür dilerim, bu akşam yemeğe çıkalım mı?" Sesindeki çaresizliği duyabiliyordum.

"Her ne kadar cazip gelse de yarın Harlen Laufer'le yiyeceğim öğle yemeğine hazırlanmak için yapmam gereken çok şey var, akşam yemeğine gidemem ama yarına ne dersin?" Sesimde umutla söyledim.

"Boo, seni fahişe," diye kıkırdadı.

"Tamam Regina George," diye espri yaparak gözlerimi devirdim.

"Ama cidden, yarın iyi. Yarın mesaim var, sekizde başlıyorum, sen işini bitirdikten hemen sonra gidebilir miyiz?"

"Tabii ki, otelde yemeye ne dersiniz, bu şekilde çok acele etmek zorunda kalmayız."

"Mükemmel. Beş buçukta buluşalım mı?" "Beş buçuk mükemmel."

"Yarın görüşürüz sürtük memeler."

"Seni seviyorum," dediğimde yüzümdeki gülümsemenin büyüdüğünü hissettim.

Telefon kapanmadan önce "Mwah, seni daha çok seviyorum," diye öptü. Telefonu çantama geri koyarak banyoya gittim ve suyu akıtmaya başladım. Kendimi banyoda kırılmaya bıraktığımda Killian'ın gelip gelmemesi umurumda değildi ve kapıyı vurarak koridorda kilitli kaldım. Bunu hak etmişti.

Musluğu kapatarak soyundum ve kendimi banyoya bıraktım. Sıcak su gergin cildime iyi gelmişti. Kazara kocam yüzünden gergindi. Ve ne kadar güzel, inatçı bir kocaydı.

Dolgun dudaklarının tenime degeceği düşüncesiyle içime bir ürperti yayıldığını hissettim. Küçük bir an için ne yapacaklarını merak ettim.

Dudaklarımda nasıl hissettiğimi, dilinin ağzımı bastırıp işgal ettiğini. Baskın mıydı? Ya da kızın baskın olmasını mı istiyordu... Kimi kandırıyorum? Adam baskındı amına koyayım. Parmaklarının bacaklarımın arasından kaymadan önce tenimin üzerinde nasıl dolaşıp iz bırakacağını, vücudumun en hassas bölgesini sıyrıp geçeceğini ve bana yeniden sevilmenin ve hissetmenin nasıl bir şey olduğunu göstereceğini düşündüm. Ama düşüncelerim çok geçmeden onun Adele'e bunu yaptığını ve benim de bir şekilde izlediğimi ve sesimi çıkaramadığımı hatırladım.

Baloncukların altına girdim ve çığlık attım, kafamdan çıkmalarını istiyordum. Bu yanıştı. Kafam sadece Elijah ile dolu olmalıydı. Her zaman Elijah.

Suçluluk duygusu bir anda beni ezdi; sudan dışarı iterek gözyaşlarımın düşmesine izin verdim. Birkaç hafta önce Elijah'ın ölüm yıldönümü olması ve bu tarihin omuzlarımda ağır bir yük oluşturması suçluluk duygusuna yardımcı olmadı. Acı düşündüğüm gibi hafiflemedi.

Hayır, hala belirgindi ve ağrı kaybettiklerimi sürekli hatırlatıyordu.

Şarabıma uzandım ve onu içtim. Hissettiğim ihanetten başka bir şey hissetmek istiyordum. Hayatıma devam edebilecek miydim? Ya da daha önemlisi, devam etmek istiyor muydum?

BÖLÜM 13

KILLIAN

KENDİMİ TAM BİR PISLIK GIBİ HİSSETTİM. ONUN NESİ VAR BILMIYORUM AMA Onu zorlamak istiyorum, benden ne kadar alabileceğini görmek istiyorum. Bana aşık olmasını istiyorum. En çok bunu istiyorum.

Ben sahiplenici bir pisliğim,
biliyorum. Ama umurumda değil. O
benim.

Yasal olarak bana bağlısın. Ölüm bizi ayırana kadar.

Ya da en azından feshe kadar; mesele şu ki, henüz ondan vazgeçmeye hazır olduğumu sanmıyorum.

Elbette, benden 18 yaş küçük ama umurumda mı? Sevişiyor muyum?

Kaldırım boyunca yürürken küçük bir Çin lokantasında durdum. Çin yemeği sevip sevmediğini bile bilmiyordum ama yemek yemesi gerekiyordu. Ayrıca, onun dairesinden biraz çıkmam gerekiyordu, sakinleşmesine izin vermeliydim. Bu gece çizgiyi aşmıştım.

Kapıyı ittiğimde, restorana girer girmez sıcaklık beni çarptı.

"Wok 'N' Roll'a hoş geldiniz, tek kişilik masa?" Genç erkek garson bana sordu.

Elimi saçlarımın arasından geçirerek başımı salladım.

"Dışarıdan sipariş verdim, on beş dakika önce
aradım."

"Ah tamam, isim?" diye sordu, menüyü tekrar host istasyonunun altına yerleştirirken.

"Hayes."

"Gidip siparişinizin hazır olup olmadığını kontrol edeceğim," diyerek arka tarafta kaybolmadan önce bana gülümsedi. Kenara çekildim ve hevesli bir şekilde

Bir masa bulup New York'un soğuk havasından kurtulmayı uman müşteriler. Hava sıcaklığı düşmüştü, dondurucuydu.

İş telefonumu çıkardım, parmağım onun adının üzerinde geziniyordu. Neden ona mesaj atma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum ama bu dürtüyle savaştım. Onu rahat bırak. *Yeterince şey yaptın*. Bilinçaltım bana bunu hatırlattı. Telefonumu cebime geri koyup elimi uzattım ve parmağımdaki dandik, sarı altın yüzüğe baktım. İkimiz de bunu nasıl başardık? Sarhoş olduğumuzu biliyorum ama Vegas'a uçmak ve gerçekten evlenmek. Yani, daha kötüsü de olabilirdi... Reese güzel, alıngan ve zekiydi. Tüm kutularımı işaretledi. Sadece bunun bir kaza olması ve benim ondan hoşlandığım gibi onun benden hoşlanmaması çok yazık.

"Bay Hayes," garson elinde bir torba yiyeceklerle döndü.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve ondan alıp soğuğa geri döndüm. Keşke montum yanımda olsaydı. Arabadan atlayıp onu eve kadar takip ettiğimde arabada bırakmıştım. Bu bile kafamı karıştırdı, daha önce hiç bir kadını takip etmemiştim, ama sanırım benden nefret etmekte bu kadar kararlı olması onu daha çok istememe neden oluyor. O beni ne kadar iterse, ben de onu o kadar güçlü çekiyorum.

Bir şeye sahip olamayacağınızı bildiğinizde, onu her zaman daha çok istersiniz.

Elimi cebime sokarak iki anahtar çıkardım. Resepsiyondan çaldığım parlak yeni anahtara bakarak kendi kendime sııttım. Onu yalnız bırakmayacaktım. O dairede tek başına kalmasından nefret ediyorum, bu şekilde o civarda ya da binada olduğumda içeri girebiliyorum.

O binanın bana ait olduğunu ve en üst kattaki çatı katında kimin oturduğunu tahmin edin.

Bingo.

Hepsini bir arada almışsın.

Ben ona bağlıydım, o da bana. Hoşuna gitse de gitmese de.

Titreyerek apartman bloğuna yaklaştım. "Bay Hayes," dedi kapıcı Frank başını eğerek.

"Frank," diye gülümsedim, binanın önüne serilmiş halının üzerinde bir an durdum. "Git paltonu ve atkını al, burada donacaksın. Bu gece sıcaklıklar düşüyor. Ben nöbet tutarım," diye göz kırptım, yumuşak bir kıkırdama beni terk etti.

Başını salladı, küçük yan kapıdan aceleyle geçip kapıcı dairesine girdi. Frank kendimi bildim bileli burada çalışıyordu. Burada çalışıyordu.

Altmışlı yaşlarının sonundaydı ve emekli olmak istemiyordu. Birkaç yıl önce eşini kaybetti, bu yüzden sanırım meşgul olmayı seviyor. Onu personel olarak görmüyorum, ailemden biri olarak görüyorum. Noel'de olduğu gibi Şükran Günü'nde de gelir. İkimiz de yalnızız ama bu yıl değil. Hayır, Reese vardı.

Kasım ayının başıydı; Noel'de o dairede tek başına oturacağı düşüncesi hoşuma gitmiyordu. Ama kimi kandırıyorum ki, muhtemelen Noel'i benimle geçirmek istemekten daha büyük planları olacaktır.

Evet, ben güçlü bir adamım, çok sayıda iş yerim ve binam var ama bu iş kolunda arkadaşlarım yok. İş ortaklarım ve tanıdıklarım var ama arkadaşlarım yok.

Frank dışında.

Arkadaşlar sizi zayıflatır. Arkadaşlar, sıfırdan inşa etmek için yıllarınızı harcadığınız şeyi kıskanırlar. Benim tecrübelerime göre durum böyle. Tek başıma daha iyiyim. Bu şekilde kimse bana kazık atamaz.

Frank boynuna sardığı atkısı ve üzerindeki paltosuyla yeniden ortaya çıktı. "Sıcak tut Frank," diye başımı salladım, sonra da daireye girdim. Lobi. Tenimin üzerinde dans eden sıcaklık omurgamda bir ürperti yarattı.

Koridorda kapısına doğru ilerlerken, kapıyı çalmam gerektiğini düşünerek bir an duraksadım. Çalmamaya karar verdim, onu zaten tanıyordum. Açmayacaktır. Anahtarı kapının kilidine soktum, döndürdüm ve içeri girdim. Çantayı çalışma yüzeyinin üzerine koyarak kartonları ve yemek çubuklarını yan tarafa boşalttım. Neleri sevdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden onun da seveceğini umarak en sevdiklerimi aldım.

İki tabak ve çatal bıçak bulmak için dolaplarını karıştırdım. İki kadehi soğutulmuş şarapla doldurdum ve tezgâhın üzerine bıraktım. Bir masası yoktu, bu yüzden ayakta durup yemek yiyordu. Belki ona küçük bir masa alıp büyük pencerenin yanına koyabilirim. Böylece yemek yerken dışarıya bakabilirdi. Başımı iki yana sallayarak sessizce yatak odasına doğru yürüdüm, kapı aralıktı. İttim ama içeride değildi. Topuğumun üzerinde dönerken kaşlarım çatıldı. Dışarı mı çıkmıştı? Paltosu ve çantası hâlâ bıraktığım yerde duruyordu. Kapalı bir kapıya doğru yürüdüm, kulağımı kapıya dayamadan önce bir süre bekledim. Boğuk inilti duydum. Pirinç kapı tokmağını çevirerek odaya daldım.

Küvette oturuyordu, etrafını köpükler sarmıştı ve siyah gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

İhtiyacı olmadığı halde kendini örtmeye çalışırken gözleri büyüdü. Ben bakmıyordum. Banyo çarşafına uzandı ve ıslak vücudunu örttü. Çarşafının ıslak olduğunu görmek pek de akıllıca bir hareket değildi.

"Sen iyi misin?" Gözlerim onun kırmızı çerçeveli gözlerine yapışmış bir halde sordum.

"Ne düşünüyorsun!?" Sudan aniden çıkarken bana tısladı, su vınlayarak tepeden döküldü. Banyo çarşafını küçük bedeninin etrafına sıkıca sardı ve hışımla yanımdan geçip odasına girdi.

Lanet olsun, onu gerçekten etkiledim.

Ayakkabılarım dökülen banyo suyuna bulanarak yürüdüm ve suyu boşaltmak için küvete uzandım. Ellerimi asılı duran küçük el havlusunda kuruladıktan sonra havluyu yere koydum ve suyu olabildiğince kurutmaya çalıştım. Dönerek salona doğru yürüdüm. Benden kaçmaya çalışmasından bıkmıştım.

Yatak odasının kapısından içeri daldığımda onu yatağının kenarında oturmuş, sarınmış bir halde gördüm.

"Reese, sana yaptığım şey için gerçekten çok üzgünüm," diye fısıldadım.

"Mesele o değil Killian, elbette aptalca bir hareketti ama beni üzen bu değil." Başını iki yana salladı. Sarı saçları kucağına dökülürken yüzüne yapışmıştı, yeşil gözleri uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyordu.

"Ne oldu?" Ona doğru temkinli bir adım atarak sordum.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi ve dili dışarı fırlayıp dudağına akan gözyaşlarından birini yaladı.

Gözyaşlarının, dudaklarının ve ağzının tadına bakmak istiyordum.

Önünde çömeldim, başparmağımı yanağına sürttüm ve bir damla gözyaşını yakaladım.

"Benden hoşlanmadığını biliyorum ama bana ihtiyacın olursa her zaman buradayım. Yalnız acı çekme." Sesim alçaktı, nefesim titriyordu. Sadece bu küçük yakınlık bile kalbime doğru bir şok dalgası göndermeye yetmişti. Ondan aldığım hazzı seviyordum. Bağımlılık yapıyordu.

Burnunu çekti, güzel gözleri derin derin benimkilere bakıyor, ruhunu görmem için bana açıyordu. Acısını ve kederini artık gün gibi görebiliyordum. Onun olduğu her şeyi hissedebiliyordum ve bu dayanılmazdı.

O kadar saftı ki.

Hayatta bir kez gelirdi. Benim hayatımda bir kez.

Ayakta dururken ona biraz zaman tanımak için geri çekildim.

"Hazır olduğunda yemek mutfakta, istediğin kadar kalabilirsin."
Döndüm ve kapıyı arkamdan kapatmadan önce odasından çıktım. Derin bir nefes aldım, apartman kapısına doğru yürüdüm ve arkamdan kapattım. Onu bu akşam için yalnız bırakmalıydım.

Ama yarın, yarın geri dönecektim ve ondan sonraki her lanet gün.
O benimdi.

Ve bu şekilde kalmasını istedim. Bana bildiğinden daha çok ihtiyacı vardı. İsteyebileceği her şey ve daha fazlası olacaktım.

Bunu görevim haline getirmeye kararlıydım.

Beni istese de istemese de, benden o kadar kolay kurtulamayacaktı. Kemiği olan bir köpek gibiydim. Vazgeçmeyecektim. Ondan asla vazgeçmeyeceğim.

Ama bir süre daha benim küçük sırrım olarak kalmalı.

BÖLÜM 14

REESE

BÜYÜK BOY BİR TIŞÖRT VE KABARIK GÖKKUŞAĞI PIJAMA PANTOLONU GIYDIM. mutfağa doğru yürüdüm. Gözlerim odayı taradı ama Killian burada değildi. İçimde bir hayal kırıklığı dalgası hissettim. Ama ne bekliyordum ki? Ona kaltaktan başka bir şey olmadım, daha erken dönmesine şaşırdım.

Önümdeki tezgâhta duran yemeğin kokusunu alınca karnım guruldadı. Yanlarına gittiğimde iki tabak ve iki kadeh şarap gördüm.

"Ben tam bir veledim," diye iç geçirdim, tezgâhın üzerine eğilip kartonları açtım.

Erişte, pilav, Çin böreği ve buharda pişmiş köfte. Yemek çubuklarını elime aldığımında onlara garip garip baktım, daha önce hiç kullanmamıştım. Çin böreğini yemenin en kolayı olacağını düşünmüştüm ama aldanmışım. Yemek çubuğumu böreğe sapladım ve büyük bir ısırık almadan önce yanında gelen sosa batırdım. Tat alma tomurcuklarım patladı; ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim.

Yemeğimi bitirdikten sonra kalanları kutulayıp buzdolabına koydum. Killian'ın şarabını açık şişeye geri koyduktan sonra kendi şarabımı aldım ve yine ölümcül bir sessizlik içinde kanepeye oturdum.

Sadece ben.

İç çekerek telefonuma uzandım, parmağım onun adının üzerinde geziniyordu ama bir türlü yapamıyordum.

Bu gece kendimden ve davranışlarımdan iğrendim. Elbette ondan hoşlanmıyorum ama ona karşı kötü bir kaltak olmak zorunda değilim.

Telefonumu yanıma bırakarak bir kadeh şarabımı bitirdim.

Boş bardağımı lavaboya koyup kapıyı iki kez kilitledikten sonra kendimi yatağa attım.

SABAH ÇOK ÇABUK GELDI. UYKUM ŞOK EDİCİYDİ. O KADAR ÇOK Aklımda o kadar çok şey vardı ki gecenin büyük bir kısmını gözlerimi tavana dikerek geçirdim. Bugün hiçbir kapatıcı bu şiş gözlerimi kapatamayacaktı.

Hızlıca duş aldıktan sonra sarı saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yaptım ve yüksek belli gri takım elbise pantolon ve gömleğimi giydim.

Durup elime bakmadan önce kapıya doğru yürüdüm, yüzüğümü takmamıştım. Kapıdan onsuz çıkmayı düşündüm ama içimden bir ses takmamı söylüyordu. Ben de öyle yaptım. Ucuz altın yüzüğü parmağıma geçirdim ve tekrar çıkarmaya fırsat bulamadan kapıdan çıktım.

Ofislerin lobisine girdiğim için mutluydum, dışarısı çok soğuktu. Son birkaç gündür hava sıcaklığı önemli ölçüde düşmüştü ve bugün bunu gerçekten hissediyordum. Uykusuzluğun mu yardımcı olmadığından emin değildim ama fark ediliyordu. Güvenlik görevlisine başımla selam vererek turnikelerden geçtim ve doğruca asansöre bindim. Omurgamda bir ürpertinin dans ettiğini hissettiğimde titredim. Asansörün kapılarının yeniden açıldığını gördüm ve bir an için içeri girenin Killian olmasını diledim ama değildi. Kusursuz giyinmiş yaşlı bir kadındı. Birden kendimi az giyinmiş hissetmeme neden oldu. Işıkların her kata sıçrayışını izlerken gergin bir şekilde kıpırdandım. Benim katımda durduğumuzda rahatladım; kasıla kasıla dışarı çıkarak doğruca masama yöneldim. Harlen ile öğle yemeği toplantımdan önce halletmem gereken son birkaç işim vardı.

Sabah hızla geçti, kimse beni rahatsız etmedi, Adele bile, ki bu garipti. Ama beni rahatsız etmek yerine aklında başka şeyler varmış gibi görünüyordu. Telefonumun alarmı çaldı, gösteri zamanıydı. Bilgisayarımı kilitleyip masadan uzaklaşarak çantamı aldım ve asansöre doğru koştum. Geç kalmak istemiyordum.

TAKSİ ŞOFÖRÜNE DOLARLARIMI FIRLATARAK DIŞARI ÇIKTIK.

Sarabeth'in. Gergindim, midem bulanıyordu, kalbim hızla çarpıyordu. I

Bu anlaşmayı çok istiyordum.

Etrafımdaki güzel odayı görünce gözlerim açıldı. Bunu hiç beklemiyordum. Çok kmşt ve güzel bir rustik havası vardı. Sunucu bana yaklaştı ve adımı aldı. Başını salladı ve bana pencere kenarındaki sessiz bir kabini gösterdi. Harlen'in henüz burada olmadığını grdğimde içimi bir rahatlama dalgası kapladı.

Tamam, güzel. Notlarımı gözden geçirecek zamanım oldu.

Oturup çantamı yanıma koyduğumda garson yanımda durdu.

"Size bir şey getirebilir miyim hanımefendi?" diye kibarca sordu.

"Beklerken bir bardak su ieeğim, teşekkür ederim," diye gülümsedim ona. "Elbette."

Yürüyüp gitti.

Notlarıma göz gezdirdim, ona sormak istediğim soruları biliyordum. Sadece onu şaşırtacak bir şey yapmam gerekiyordu. Ona, kendisini ve adını ileriye taşıyacak doğru şirket olduğumuzu gstermeliydim. Bizim ona ihtiyaımız olduğundan daha çok onun bize ihtiyaı vardı.

Garson kız elinde bir bardak suyla döndü ve masaya koydu.

Bardağa uzanıp dudaklarıma gtrrken "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Birdenbire kavrulduğumu hissettim.

Masaya geri koymadan önce bardağın yarısını içtim. Telefonumu kontrol ettiğimde planladığımız buluşmaya beş dakika vardı. Bir an için kaşlarım çatıldı, Killian'dan haber alamamıştım ama dün gece ona davranışımdan sonra neden haber alayım ki?

Varlığını hissettiğimde bunu düşünmek için bir dakikam bile yoktu, gözlerimi kaldırdığımda Killian'ın bana doğru yürüdüğünü gördüm. Burada olduğumu nereden biliyordu ki?

"Karıcığım," diye selamladı beni, eğilip yanağımdan öperken bir süre oyalandı.

"Burada ne yapıyorsun?" Ses tonumda hafıf bir tıslama ile fısıldayarak bağırdım.

"Bir koca karısını görmeye ve ona iyi şanslar dilemeye gelemes mi?" ellerini ceplerinde yumruk yaparak ayağa kalktı. İçimden bir suçluluk duygusu geçti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve dikkatimi tekrar önümdeki notlarıma verdim.

"Bir şey değil. Bu akşam yemek yiyelim mi?" Ayaklarının üzerinde sallanırken sordu, bakışları benimkileri yakıyordu. ekim gücüne teslim oldum ve

ona baktım. Gerçekten de bambaşka biriydi. Sizi içine davet eden kahverengi gözleri, çenesini kaplayan koyu renkli kirli sakalı ve güçlü çene hattı. Koyu renk saçları karışık ve dağınıktı, akıllı görünmek için yeterince kısa, parmaklarımı geçirebileceğim kadar uzundu. Acaba görüldüğü kadar yumuşak mıydı?

"Reese," nefis sesi beni kendime getirdi.

"Eee, yapamam. Üzgünüm. Zaten planlarım var." Yüzümü buruşturarak söyledim ve ona küçük bir omuz silkme hareketi yaptım.

"Peki, seni ne zaman görebilirim? Sonra mı?"

"Sana haber verebilir miyim?" Ses tonum aceleliydi. Gözlerim onun arkasından Harlen Laufer'in garsonla konuştuğunu gördü. Döndü ve yüzünde bir gülümsemeyle bana doğru işaret etti.

"Bilmeme izin verecek ne var? Ya evet ya hayır." Sesi kısaydı; hayal kırıklığını duyabiliyordum.

"Evet, tamam." Gözlerim tekrar ona bakarken tersledim. "Toplantım burada, gidebilir misin?" Onu bir sinir bozucuymuş gibi kovaladım.

Dudakları seğirerek sıırıttı.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Başını salladı ve dönüp uzaklaşmadan önce saygıyla geri adım attı.

Omuzları birbirine değmeden önce Harlen'a bakışını izlerken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Killian'ın çenesini sıkıldığını, yürümeye devam ederken yumruklarını sıkıldığını görebiliyordum.

Derin bir nefes vererek Harlen'i selamlamak için ayağa kalktım.

"Reese?" diye sordu aramızdaki mesafeyi kapatırken.

"Evet," diye gülümsedim, "Merhaba Harlen, seninle tanıştığıma çok memnun oldum." Elimi sıkması için ona uzattım.

"Hayır, ben tokalaşmam. Ben sarılmayı severim," diyerek kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. Aksanı beni şaşırtmıştı. Amerikalı değildi. Avustralyalıydı.

Garip hissettim. Aşırı şefkatli yabancılardan hoşlanmazdım.

Kendimi tekrar kabine sokmak için geri çekildiğimde içimden gergin bir kakhaha yükseldi.

Görünüşüne baktım, simsiyah saçları, kristal mavisi gözleri vardı. Temiz kesimli, yakışıklı ve rahat biriydi. V yaka tişörtünü örten deri bir ceket, siyah yırtık skinny jean pantolon ve deri motorcu botları giymişti.

Hiç de aklımda olan bu değildi. Karşımda otururken telefonumun titrediğini duydum. Bir göz attım.

Killian.

"Bir dakika izin verir misiniz?" diye mırıldandım ve mesajını görmek için telefonumun kilidini açtım.

Arkadaşına söyle, ellerini benim olan şeyden çeksin, karıcığım.

Gözlerimi devirerek telefonumu kilitledim ve dikkatimi dağıtamayacağı bir yere, çantama attım.

"Bunun için üzgünüm."

"Ah ufaklık, sorun değil. Endişelenme." Elini kaldırdı ve bana küçük bir gülümseme verdi. Garson kız bize menüleri uzatarak yeniden ortaya çıktı.

"Teşekkür ederim." Gözlerim menüyü taradı.

"Daha önce burada yemek yediniz mi?" diye sordu, gözlerini bir an için menüden kaldırarak. Başımı iki yana salladım.

"Sizin için sipariş vermemin bir sakıncası var mı?" Bakışlarımı tutarken kaşlarından biri kalktı. "Hayır," sesim çekingendi.

"İki ıstakoz böreği ve iki margarita alacağız."

Dudaklarımı yaladım. Istakoz rulo kulağa çok lezzetli geliyordu; midem de aynı fikirde inliyordu.

Garsonun otomatik olarak getirdiği bir bardak suyu yudumlarken "Ne zamandır ABD'desiniz?" diye sordu.

"Birkaç ay," diye başımı salladım, parmaklarım kendi içkimin bardağında yavaşça aşağı yukarı geziniyordu.

"Nasıl buldun?"

"Hoşuma gitti," diye gülümsedim ona. "Peki ya sen?"

"Birkaç yıl oldu, programa başladığımda geldim." Kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslandı. "Asla eve geri dönmeyeceğim."

"Hayır mı?" İfadesi karşısında kaşlarımı çatmıştım. Eve dönmeyi asla göz ardı edemezdim, orayı çok özlerdim ve ailemi çok daha fazla özlerdim. Yapabileceğiniz görüntülü arama sayısı sınırlı. Buraya taşınmış olsam bile, eve geri dönmeyi ihmal etmezdim. Dönmek zorundayım.

"Evde bana göre bir şey yok," derken parlak ve geniş yüz ifadesi bir an için sanki bir şey hatırlıyormuş gibi duraksadı, ama yine dişlek bir sırıtışa bürünmeden önce uzun süre bu görüntünün kaybolmasına izin vermedi.

"Anlıyorum." Başımı salladım; garsonun elinde yemekle bize doğru geldiğini gördüğümde başımı çevirdim. Harika kokuyordu ve cennet gibi görünüyordu.

"Size başka bir şey getireyim mi?" diye sordu yaşlı garson, bizi oturtan garsondan farklıydı.

"İçkilerimiz?" Harlen ona sordu, ses tonu şakacıydı ve en ufak bir kabalık içermiyordu.

"Hay aksi, özür dilerim. Hemen gidip bunu senin için halledeyim," diyerek gözlerini devirdi ve ellerini havada sallayarak uzaklaşmadan önce kendi kendine mırıldandı.

Bir kahkaha attım.

Bir cipse uzandım ve ağzıma attım. "Ee Harlen, nedir bu teklifin?"

"Vay canına, doğrudan iş konuşmasına giriyorsun," diye güldü, "Bunu sevdim, istekli ve kana hazır." Elini sıktı ve masaya vurarak beni zıplattı. Heyecanlıydı. Büyük bir enerji topu gibiydi.

"Cumartesi günü gitmem gereken çok sıkıcı bir etkinlik var ve benimle çıkmanı çok isterim," dedi bir avuç cips alıp ağzına atarken.

"Cumartesi biraz geç olacak," diye itiraf ettim, allık yanaklarımı çimdikliyordu.

Garson kız elinde bir tepsiyle gelip önümüze dört margarita koyduğunda sözümüz kesildi.

"Al bakalım tatlım, müesseseden," diyerek Harlen'e göz kırptı ve arkasını dönüp bara doğru yürümeye başladı.

"Sonuç," diye alt dudağını dişledi ve arabaların arkasında gördüğünüz o başını sallayan köpekler gibi başını salladı.

"Bardağı elime alıp bir yudum aldığımda gözlerim bir an için irileşti. Oh adamım çok lezzetliydi ve çok kolay bir şekilde aşağı inebilirdi.

Bu gece Connie ile buluştuğumda, kendime bunları sipariş edeceğim.

"Ne diyordun?" Harlen ekmeğinden bir ısırık alırken sordu.

"Cumartesi çok geç olacak..." Kendimi çok garip hissettim.

"Neye geç kaldın?" Biraz şaşkın görünüyordu.

"Cuma gününe kadar seninle sözleşme imzalamam gerekiyor, eğer imzalamazsam... şey..." Sözlerim karşısında irkildim.

"Bu işe yaramayacak, değil mi..." diye iç geçirdi ve tabağını iterek telefonuna uzandı ve tıklamaya başladı.

Telefonu kulağına götürdü ve parmağını kaldırarak birazdan geleceğini söyledi. Kabinden çıkıp ön kapıya doğru yürüdü.

Kapı.

Ve ben bunu
mahvettim. Kahretsin.

BÖLÜM 15

ENDİŞEYLE PARMAKLARIMI MASAYA VURUYORDUM, İŞTAHIM aniden gitti ama susuzluğum artıyordu. İki margaritayı da yudumlarken gözlerim Harlen'in kaybolduğu yere takılı kaldı. İşimi kaybedemezdim. Onu geri kazanmalıyım.

Çantamdan telefonumu çıkarırken Killian'dan iki mesaj aldım. Onları görmezden geldim. Onun aptal mesajlarını okuyacak vaktim yoktu. Ne yapacağımı bilmiyordum, Adele'i arayıp ona her şeyi berbat ettiğimi mi söyleseydim? Connie'yi arayıp beni sakinleştirmeye mi çalışacaktım yoksa annemi arayıp bana bir uçak bileti ayarlaması için yalvaracak mıydım?

Soğuk terin tenimi diken diken etmeye başladığını hissedebiliyordum. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu, onu sakinleştiremiyordum.

Harlen'in içkisine uzanarak onu geri devirmiştım.

Karşıma otururken yüzünde sinsî bir sırıtışla bana doğru geri döndüğünü gördüğümde sustum.

"Susamıştık, değil mi?"

"Çok." Yüzüm kızarak başımı salladım. Yakalandığım için biraz utanmıştım. Alkolün damarlarımdaki kanı ısıttığını hissedebiliyordum.

"Her şey ayarlandı. Cumartesi günü benimle geliyorsun ve üç gün uzatma hakkın var. Yani, Cumartesi günü nasıl gideceğine bağlı olarak, bir sonraki Çarşamba'ya kadar kayıtlarınızda yeni bir imzalı oyuncunuz olabilir. Oyun yüzü hazır mı bebeğim?" diye göz kırptı.

Sertçe yutkundum.

"Hazır doğdum." Elimden geldiğince kendime güvenerek söyledim ama titreyen sesim beni hayal kırıklığına uğrattı ve ona ne kadar zayıf olduğumu gösterdi.

"Tartışalım, olur mu?" diye parmaklarını şıklattı ve bir tur daha içki sipariş etti. Bu sefer ben bakire margarita istedim. Adele'in ofisinde sarhoş bir Reese ile mutlu olacağını sanmıyorum.

OTELİN RESTORANINDA OTURURKEN CONNIE BANA BAKIYORDU.

"Ne?" Kokteylimden bir yudum alırken güldüm.

"Farklı mı görünüyorsun?" diye homurdandı masanın ortasından bir galeta alırken.

"İyiym, sadece Cumartesi günkü balo için biraz stresliyim. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım."

"Sana yardım edeceğim." Güzel bir gülümsemeyle övünüyordu.

"Baloya mı gittin?" diye sordum, yüzümdeki ifade ona şok olduğunu gösteriyordu.

"Gençken sadece birkaç kez gittim. Babam her zaman böyle şeylere gider. Çok kötü değiller, biraz sıkıcı ama normalde hepsi iyi bir amaç için."

"Ona baba mı dedin?" Sırıttım.

"Sperm donörü demek istedim..." diye kızardı. Bana öyle geliyor ki, onu önemsiyor.

sperm donörünün söylediğinden biraz daha fazla.

"Evet, bu hayır işi için. Sanırım bir çocuk hayır kurumu." Omuz silktim.

"Bu yürek burkucu olacak," diye iç geçirdi, "Ama inanılmaz bir neden."

Başımı salladım.

"Aranız nasıl? Sanki çok uzun zaman olmuş gibi..." Düşünüyormuş gibi yaptım, parmağımı çeneme götürdüm ve şaşkın bir yüz ifadesi takındım, "oh bekle... oldu." Yüksek sesle gülmeden önce dilimi dışarı çıkardım.

"Çok meşguldüm," dedi telaşla. Uzun kahverengi saçlarını ensesinden çekerek yavaş yavaş kızarmaya başlayan yüzünü yelpazeledi.

"Kieran'la mı?" Ben sordum.

Bana baktı, elini bırakıp başını sallaması bir an sürdü.

"Kim?" Öne doğru eğildim. Hiçbir şey söylemedi. "Connie, kiminle görüşüyorsun?" Neden bilmiyorum ama perde arkasında kötü bir şeyler döndüğü düşüncesiyle midemin düğümlendiğini hissedebiliyordum.

"Bir şeyler mi oluyor?" Artık sesimi alçaltmışım.

On

u. "Hayır, hayır..." diye yanıtladı, "öyle bir şey değil." Başını iki yana salladı

yan. "Biriyle görüşüyorum ama bu çok yeni ve çok iyi gidiyor, uğursuzluk getirmek istemiyorum. Sadece iyi olduğuma güven, olur mu?" Uzandı ve elimi kendi eliyle sıktı.

İçimi çektim, isteksizce kabul etmeden önce bir an düşündüm.

Saatine bakmadan önce "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Üzgünüm ama gitmem gerek. Sana bir taxi çağırmamı ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım, "Ben biraz burada kalacağım, yarın konuşuruz?" Ona gülümsedim.

"Her zaman," diye gülümsedi ve bana bir öpücük gönderdi.

Hesabı ödedim ve bara geçtim. Bir şişe su sipariş ettim, alkolü kafamdan atmam gerekiyordu. Yarın işim vardı ve akşamdan kalma bir halde çalışmak istemiyordum.

Oturdum ve etrafımdaki hafif konuşmaları dinledim, kalbime bir acı kıymığı saplandı. Elijah'la oturup konuşmayı özlemiştim. En sıradan şeyler hakkında konuşurduk. Akşam yemeği sırasında karşılıklı oturup birbirlerine tek kelime etmeyen çiftleri hiç anlamıyorum. Nasıl olur da konuşacak bir şeyiniz olmaz? Her zaman bir şeyler olur, her zaman konuşacak bir şeyler vardır. Ağır ağır nefes alarak yavaşça döndüm ve odaya baktım. Bir pazartesi gecesini için oldukça kalabalıktı. Kendi kendime bu içkiyi bitirip eve gideceğim konusunda anlaştım. Erken bir geceye ihtiyacım vardı ve saat sekizi henüz geçmişti.

Barmenle yüzleşmek için arkamı döndüğümde, bana verdiği bira altlığının kenarıyla oynadım. Tenimi kaplayan bir ürperti hissettiğimden ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Size katılmamın sakıncası var mı?" Killian'ın sesi içimi parçaladı. Başımı salladım.

O yanıma oturmadan önce bar taburesinin yerde sürüklendiğini duydum.

Elini çıplak bacağımın üzerine koydu ve dudaklarını kulağımın kenarına yerleştirdi. "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun." Tenim yandı, midem bulandı.

Yüzüme küçük bir gülümseme yayıldı.

"Benimkine geri dönebilir miyiz? Ya da seninkine? Aramızdaki şeylerin biraz aceleye geldiğini hissediyorum... geçen hafta sonundan beri birbirimizi gerçekten tanıma fırsatımız olmadı." Dudaklarını birbirine sürttü.

"Benim mi?" Nefes verdim. Onun evine geri dönmek istemiyordum. Evde olmayı seviyordum ve eğer yeterince param olursa onu kovabilirdim.

Başını salladı, güzel kahverengi gözlerinde küçük bir parıltı vardı. O gözlere bayılıyordum.

Barın üzerine bir avuç dolar attı, parmaklarını benimkilere geçirdi ve beni tabureden çekti. Midemi saran kelebeklere, uzun zamandır böyle bir sıcaklık hissetmemiş bir yerde aşağıdan yanan sıcaklığa engel olamadım.

Onu daireme kadar takip ettiğimde başparmağı elimin arkasına değdiğinde tüylerim diken diken oldu.

Aramızda aşk ve nefret ilişkisi varmış gibi hissettim ama aşk ve nefret arasında ince bir çizgi var, değil mi?

Asansörün kapıları kapandı ve kapanır kapanmaz vücudunu üzerimde hissettim, beni duvara yapıştırdı. Elleri çenemi kavradı ve ona bakmam için başımı kaldırdı.

"Bugün küçük randevunda oturmandan hoşlanmadım," diye fısıldadı, nefesi yüzümdeydi. O kadar yakındı ki, tek yapmam gereken hafifçe öne doğru eğilmekti ve dudaklarımız buluşacaktı.

"Bu bir randevu değildi," içim titriyor olsa da sesim güçlüydü.

"Bir randevuya benziyordu," dedi dişlerini sıkarak, dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken çenesi sıkılıyor ve tıkırdıyordu. Belki de sırf onu öpebilmek için öne doğru *düşmeliydim*. Öpüşünün nasıl olacağını hayal etmiştim ama şimdi nasıl olduğunu hissetmek istiyordum.

"Bu kadar sahiplenici davranman sence de biraz fazla değil mi? Beş dakikadır evliyiz. Birbirimizi tanımıyoruz..." Fısıldadım.

"Benim olana sahip çıkarım. Ve sen, Reese, benimsin," sesi alçaktı.

Gözlerimi devirdim.

"Lanet olası gözlerini bir daha çevir Buttercup ve seni nasıl cezalandırdığımı gör," sesi alçaktı ve bacaklarımın arasında nabız gibi atıyordu.

Sertçe yutkundum, gözlerim onun gözlerinde yanıyordu. Gerilim yoğundu, kalbim saatte bin mil hızla atıyordu.

"Bu hoşuna gitti, değil mi taçyaprağım?" diye sırttı, çenemi bıraktı ve asansörün sesi yankılanırken benden uzaklaştı. Topuklarının üzerinde dönerek koridora çıktı ve elini tutmam için bana uzattı.

Ben almadım.

Yanından geçtim ve kapıma doğru yöneldim.

Kolay bir başarı elde edemeyecektim ve onunla yatmayacaktım. Kapının kilidini açtım, çantamı bıraktım ve kanepeme düşerken ayakkabılarımı tekmeledim. Kendimi harap olmuş hissediyordum. Bugünün heyecanı sonunda etkisini göstermeye başlamıştı.

Killian yanıma geldi, ben kanepede uzanırken koyu renk gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Kenara oturdu, yorgun ayaklarımı ovmaya başlarken ayaklarımı kucağına kaldırdı.

İnledim. Oh, vay canına bu iyi hissettirdi.

"Güzel mi?" diye sırttı; gözlerini benimkilere dikmişti. Başımı salladım. "Çok güzel."

"Senin için her şeyi yaparım karıcığım."

Hafifçe kızardım; onda beni telaşlandıran şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

Ayaklarımı tekrar kanepeye onun yanına yerleştirdikten sonra ayağa kalktı ve takım elbise ceketini omuzlarından silkerek yattığım yerin koluna bıraktı.

Ayağa kalkarak mutfığa doğru yürüdüm ve su ısıtıcısını çalıştırdım.

"Çay?" Omzumun üzerinden bakarak sordum ama o oradaydı, arkamdaydı, elleri karnıma doğru ilerliyordu.

Bana hissettirdiği duyguları görmezden geldim. Bunu yapamazdım.

Arkamı dönerek başımı usulca iki yana salladım. Ellerimi onun sert göğsüne bastırarak, ona dokunmaktan duyduğum yanmayı ya da kanımın damarlarımda nasıl hızla aktığını kabul etmek istemedim. Kıvılcımlar içimde dolaşıyor, çok uzaklara ittiğim duyguları yeniden ateşliyordu. Çok uzun zamandır hissetmediğim duygular.

Onu şimdi biraz daha kuvvetle geri ittim.

"Yapamam," diye fısıldadım, başımı öne eğerek. Elini çenemde hissettim, başımı geriye doğru eğerek ona bakmamı sağladı.

"Neden olmasın?" sesi alçaktı, "Sen de bunu hissettiğini inkâr edemezsin." Boğazımın arkasındaki nefesin sıkıştığını hissettim.

Başımı tekrar salladım, bir anda nutkum tutuldu.

Onu daha sert iterek geri adım atmak zorunda kalmasını sağladım ve içime dolan yanmayı görmezden gelmeye çalıştım.

Hissettiklerimi inkar mı ediyordum? O da gerçekten hissediyor muydu yoksa seks için yanıp tutuştuğu için mi böyle söylüyordu?

İki fincan çıkarıp her birine bir poşet çay attım, ocağın üzerinde ıslık çalan çaydanlıktan kaynar suyu ekledim ve fincanları doldurdum. Prize takılan bir su ısıtıcısı almalıydım, çok daha kolay olurdu. Her ikisine de bir tutam süt dökerken, Killian'ın hâlâ orada durduğunu görmek için döndüm. Gözleri kapalıydı, beni yutuyordu.

Eline bir fincan tutuşturarak yanından geçtim ve kanepenin bir ucuna oturdum. Aramıza biraz mesafe koymam gerekiyordu. Killian ipucunu aldı ve diğer uca oturdu.

Aramıza sessizlik çöktü, gözlerim ileriye bakıyordu ama onun gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"Toplantın nasıl geçti?" diye sordu fincanın ağzını dudağına götürüp bir lokma alırken, kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Daha önce hiç çay içmedin mi?"

"Hayır, bu..." bir lokma daha almadan önce bir an durdu. "Güzel ama sanki bir şeyler eksikmiş gibi hissediyorum," diye itiraf etti. Çayımı önümüzdeki sehpanın üzerine koyarak mutfığa doğru yürüdüm ve şekerliği aldım. Kendim için çay yapmaya o kadar alışmışım ki insanlara nasıl çay istediklerini sormayı unutuyorum.

"Al, bunu dene," diyorum gülümseyerek, çayına bir çay kaşığı şeker atıp karıştırırken. Bir yudum daha almadan önce bana şüphyle baktı.

Ağızından çıkan nefis bir inilti bacaklarımın içini ısıttı. Kahretsin, eğer biraz şekerle böyle inliyorsa, onu tatmin ediyor olsaydım sesinin nasıl çıkacağını hayal edin. Şimdi dizlerimin üzerine çöküp onun tadına baksam, doruğa ulaşip ağızma pompalayana kadar onu tatmin etsem nasıl tepki verirdi?

"Mükemmel," diye mırıldandı bana gülümserken.

"Güzel," diye takıldım, aceleyle mutfığa girdim ve tekrar ona katılmadan önce şekeri tezgâha geri koydum.

"Kaçınılmaz olanla neden savaşıyorsun?" Sorusu beni şaşırttı, birdenbire yüzüme çarptı.

"Kaçınılmaz mı?" Burnumu kıvırdım.

"Evet." Sesi kısa ve çabuk çıkmıştı.

"Ben değilim. Bu," işaret parmağımı ikimizin arasında gezdirdim, "bu kaçınılmaz değil. Bu sarhoşken gördüğüm lanet bir kâbus."

Kısık bir kahkaha atmadan önce dişlerinin arasından ıslık çaldı.

"Ah Buttercup, gerçekten anlamıyorsun değil mi...?" fincanını masaya bıraktı ve bana doğru yaklaştı.

"Neyi alayım?" Fısıldadım, kanepenin koluna doğru eğilirken parmaklarım fincanımın etrafındaki kavrayışlarını sıkılaştırdı. Eli kalçama dokunduğunda gözleri bacaklarıma kaydı, şimdi biraz daha sert kavırıyordu.

"Gitmene izin vermeyeceğim..." gözleri onunkiler arasında gidip gelen benimkilerle buluşmak için yukarı kaydı.

"Bu saçma evliliği iptal ettireceğiz."

"Peki ya ben de istemiyorsam?" Sesini kaplayan hayal kırıklığını duyabiliyordum.

"Başka seçeneğin yok." Dişlerimi sıkarak tükürdüm, onu üzerimden ittim ve ondan uzaklaştım.

Kanepedeki hafif kambur pozisyonundan kıpırdamadı. Bu adamı hem çok güzel bulup hem de ondan nefret etmek nasıl mümkün olabilirdi?

"Bence gitmelisin," diyerek başımı çevirdim ve pencereden dışarı bakmaya başladım. Ona bakmak istemiyordum.

Hiçbir şey söylemedi ama bana doğru yürüdüğünü duydum. Üzerimde yükseldi, eli boğazımın dibine doğru ilerledi ve parmaklarını boğazıma doladı.

"Kolay kolay pes etmeyeceğim taçyaprağım," diye fısıldarken kulağımın kabuğuna bastırıldığı dudakları tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"Cumartesi seni dışarı çıkarayım."

Elim havaya kalktı ve bileğine dolanarak onu tenimden uzaklaştırdı.

"Benim zaten planlarım var," diyerek dudaklarımı yaladım ve ona sırttım.

"Kiminle?" cevabımı beklerken çenesi bir sıkılıp bir açılıyordu.

"Harlen," dedim olması gerekenden biraz daha yüksek sesle.

"Ne?" Hırladı, kara gözleri bana dikilmişti. Bu cevap hoşuna gitmemişti.

"Beni duydun." Onu kendimden uzaklaştırarak ön kapıya doğru yürüdüm, zinciri çözdüm ve kapıyı ardına kadar açtım.

Bana doğru hışımla yürüdü; yüzüne kazınmış öfkeyi görebiliyordum. "Gitmiyorsun."

"Pardon? Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Ona bağırdım; kapının açık olması umurumda değildi.

"Kocan."

"Sahte koca da olabilir." Gözlerimi devirdim, "Ben gidiyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve kendi kollarımı tuttum.

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Sanki öylesin," dedi.

Öfkemin kabardığını hissettim. Kim olduğunu sanıyordu ki? Kibirli, narsist bok parçası. Yüzüne sert bir tokat atmadan önce kollarımı indirdim. Dimdik durduğunda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hiç tereddüt etmedi. Orada lanet bir dev gibi duruyordu.

Gözleri kararırken yanaklarımı tuttu ve dudakları dudaklarıma çarpmadan önce beni duvara doğru itti. Onu itebilirdim, ağzımı açmayı reddedebilirdim... ama yapmadım. Onu içeri aldım, dilinin ağzımı istila etmesine ve benimkiyle dans etmesine izin verdim. Bu hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı. Dudakları benimkiler üzerinde sert ve pürüzlüydü, öpüşü çığdı. Sanki onu kurtaracak tek şey benim öpücüğüm, sanki son oksijeni almasının tek yolu beni öpmektir. Öpücük her ne kadar muhteşem olsa da, onu ittiğimde nihayet aklım başıma geldi.

"Bu ne cüret?" Tersledim, ona doğru bir adım attım ve onu tekrar ittim. Ama durmadım. Öfkenin bir kısmının dışarı sızmasına izin vermek iyi hissettirdi. Onu tekrar ittim, bu sefer geri adım attı. Ona sırtıttım. Onunla kıyaslandığımda küçücüküm. O uzun, geniş ve ağırdı. Onun dengi değildim ama bu beni ona saldırmaktan alıkoymadı.

"Bitti mi?" diye alay etti, beni duvara yapıştırırken bana yaklaştı.

Nefes nefese kaldım; gözlerimdeki mizahı gördüğümde ona yapışmışım. Göğsünü defalarca sertçe tokatladıktan sonra yüzümü sertçe kavradı ve bana sırtıttı.

Ne oldu bilmiyorum ama içimde bir şeyler koptu. Aç gözlerim onunkileri yaktı, aramızda konuşulmayan kelimeler kaldı ve tek hissettiğim arzuydu. Yakıcı, azgın bir arzu. Ellerim saçlarına doğru uçtu, parmaklarımı kahverengi buklelerinin arasından geçirdim. Elleri yanaklarımdan vücuduma doğru süzülüp popomun altından geçerek beni zahmetsizce kaldırmadan önce ağzı benimkini kapattı. Ona sarıldığımda bacaklarım beline dolandı. Beni duvara yasladı, leğen kemiği içime doğru bastırdı. Ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordum, lanet olsun. İçimin eridiğini, kalçalarımın arasındaki tepe noktasının yandığını hissettim. Parmakları gömleğimin düğmelerine dolandı ve sonra onları yırtıp açtı. Vay anasını.

Dudakları dudaklarıma çarptı, iri elleri çıplak bedenimin üzerinde dolaştı. Dudaklarını benimkilerden çekerek çeneme, boynuma ve köprücük kemiğime doğru ilerledi,

Devam ederken ısıırıyordu. Parmakları sütyenimin askısını çekerek kollarımdan aşağıya kaydırdı, böylece istediğı şeye ulaşabilecekti. Dudaklarını küçük, dik göğüslerimin etrafında gezdiriyor, yalıyor ve emiyordu. Zevk içimde akarken midem düğümlendi ve büküldü. Ellerim saçlarını çekiştiriyor, o devam ederken küçük inlemelerim dudaklarımdan kaçırıyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Tekrar bu şekilde tapılmak ve zevk almak. İlkel hayvan geri dönmeden önce becerikli ağzı çıplak tenimin her yerine yoğunlaştı.

"Seni becermem gerek Buttercup," diye hırladı tenime karşı.

"O zaman sik beni," diye nefes nefese beni öpmesi için başını kaldırdım. Dudaklarına ihtiyacım vardı.

Beni sıkıca tutarak yatak odama doğru yürüdü, beni yatağı bırakırken kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı.

Kemerinin düğmelerini açarak pantolonunu ve boxer'ını tek bir hamlede aşağı indirdi. Dirseklerimin üzerine tünedim. Yırtık gömleğim hâlâ üzerimdeydi, gözlerim ne paketlediğini görmek için vücudunda gezindi. Ve o lanet olası bir şey paketliyordu.

Sert, kalın ve çok güzel.

Gömleğini çıkarırken parmakları hızla çalıştı ve eğilmeden önce yere düşmesine izin verdi. Kolu ileriye doğru hareket etti, beni yatak başlığına doğru iterken eli kapalı amımı kavradı.

"Çok fazla giymişsin," diye homurdandı üzerimde sürünürken, parmakları pantolonumun düğmelerini açıp bacaklarımdan aşağı çekerken.

Üzerimde küçük siyah pamuklu bir şort vardı. Süslü dantelli külotlar yoktu. Ben rahatına düşkün bir kızdım. Parmaklarını şortun yan tarafına geçirdi ve hızlı bir hareketle indirip çıkardı.

Yüzümü kapattım, kızarıklık tenime yayılıyordu. Parmakları kalça kemiğimden yukarı doğru kayarak karnımın üzerinde dans etti ve sert meme ucumu parmaklarının arasında yuvarladı, diğer eli kalçamı kavradı.

"Sana sahip olacağım; bir daha asla başka bir erkeğı istemeyeceksin," diye homurdandı, dudakları meme ucumun etrafında alçalırken ısırdı ve ısırdı, sonra sertçe emdi. Karnımın alt kısmına bir sancı saplandı. Eli bacaklarımdan arasına kaymadan önce kalçamdan hareket etti, iki parmağı sertçe içime girdi. Sırtım hafifçe eğildi, göğsüm ağzına doğru itildi. İnlediğini duydum, gözlerim onu izliyordu. Parmaklarını yavaşça içime sokup çıkarıyor, beni geriyor ve hazırlıyordu. Yanmaya hazırdım. Her

Duygu canlıydı ve patlamaya hazırdı. Kalın parmaklarının etrafında kasıldığını hissettim ama benden hemen önce parmaklarını çekti. Onları dudaklarının arasına itti, geriye doğru diz çöküp ayrılmış bacaklarımın arasına otururken onları yalayarak temizledi.

"Çok güzel amına koyayım." Hırıldayarak üzerime eğildi, dizlerimden birini tuttu ve bacağımla yukarı kaldırıp genişçe iterek doğrudan içime girdi. Onun büyüklüğünü hissettiğimde nefesim boğazımda düğümleniyordu. Amım onun etrafında en lezzetli şekilde geriliyordu.

O andan itibaren hiçbir şey umurumda değildi. Tek istediğim bu güzel adam tarafından istendiğimi hissetmekti.

Aletini ucuna kadar çekerek, sert ve hızlı bir şekilde tekrar içime itmeden önce bir an durdu.

Bağırdım.

Yine yaptı yapacağını.

Gözleri birbirine bağlı bedenlerimizin arasında geziniyor, benimle dalga geçmesini izliyordu.

İkimizle de dalga geçti.

Parmakları dizimi kavradı ve sıktı, diğer eli beni sertçe sürmeden önce kalçamı kavrarken beni tuttu. Aleti beni kabzasına kadar dolduruyor, okşuyor ve g noktama çarpıyordu. "Evet, oh lanet olsun evet," diye bağırdım, beni becermesini izlemek için dirseklerimin üzerine eğildim. Elini vücudumda gezdirerek parmaklarını boğazıma doladı ve içime girdi. Amım onun etrafında kenetlenirken tüm vücudum tüylerim diken diken oldu.

"İşte benim güzel kızım, sikimi sanki senin için yapılmış gibi alıyorsun. Benim için gel Buttercup, kocan için gel. Sikimin üzerine geldiğini hissetmek istiyorum," diye homurdandı kalçaları içime daha hızlı girerken, birbirimize çarpan etlerimizin sesi beni zaten olduğumdan daha da fazla tahrik ediyordu. "O lanet olası feshi almakta iyi şanslar şimdi," alayını duydum ama görmezden geldim.

"Sen benimsin, anlıyor musun?" diye homurdandı.

"Evet," diye nefes aldım. "Killian," diye haykırdım, sert bir şekilde boşalmadan önce üzerimde bir ürperti dans ederken tüm vücudum titriyordu. Orgazmım içinde parçalanıyor, yıldızları görürken başım geriye düşüyordu.

"Benim iyi kızım," diye tükürdü dişlerini gıcırdatarak, orgazm olurken parmakları boğazımı hafifçe sıktı ve kendini içime boşalttı. Killian üzerimde yatarken nefes nefese kalarak yere yığıldım.

"Evet karıcığım, düşündüğüm her şey ve daha fazlasısın," diye fısıldadı, yan dönmeden önce dudaklarını başıma bastırdı ve

Arkamda. Karanlığa gömülmeden önce kolu üzerime düştü ve beni kendine çekti.

BÖLÜM 16

KILLIAN

BANA AIT OLMAYAN BİR YATAKTA YUVARLANIRKEN KOLUM BOŞ BİR YERE ÇARPTI. yanımda duruyordu. Reese'in gittiğini gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kokusunu hâlâ alabiliyordum, vanilya ve biraz da şeftali kokusu. Kaşlarımı birbirine yapıştırarak yavaşça doğruldum ve odaya baktım. Her yere atılmış giysiler, dudağımın bir kenarını yukarı çeken bir sırtıma.

İyi bir gecenin işareti.

İyi bir sikiş olacağını biliyordum, ama dün gece tüm beklentilerimi aştı. Daracık amcığı, sikimi sanki onun için yaratılmış gibi germesi ve içine alması. Dün gece yaşayacaklarımın sadece bir tadıydı. O benim olmuştu.

Yorganı arkaya atarak kıyafetlerimin olduğu yere doğru yürüdüm ve boxer külotumu aldım. Onları yukarı çekerek gömleğime uzandım ve onu omuzlarımın üzerine çektim. Yatak odasının kapısını açtığımda Reese'in kahve makinesinin başında telefonuyla konuştuğunu gördüm.

Yavaşça ona doğru yürüdüm ve kulak misafiri olduğumu düşünmemesi için boğazımı temizledim.

"Gitmem gerek," diyor kısık sesle, "seninle sonra konuşuruz." Telefona gülümsüyor ve yüzüstü tezgâhının üzerine koymadan önce kapatıyor.

"Günaydın," diye cıvıladı, döndü ve bana bir fincan kahve uzattı. Gözlerim vücudunda serbestçe aşağı yukarı dolaştı. İnce ve minyon yapılıydı. Saten uzun kollu bir pijama tişörtü ve ona uygun bir şort giymişti. Mükemmeldi. Uzun, biçimli bacaklarının tekrar belime dolanacağı düşüncesi sikimin seğirmesine neden oldu.

"Günaydın," diye gülümsedim ona ve bana verdiği sade kahveden bir yudum aldım. "Krema yok mu?" diye sordum.

Oturma odasına doğru yürürken omuzlarını silkti ve "İstersen buzdolabında süt var," dedi. İngiliz aksanına bayılmışım, sesi çok seksiydi.

Sütle uğraşmadım. Aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi peşinden koştum.

Koltuğa oturdum, gözlerimi ona dikmişken uzun parmaklarım kola vuruyordu.

"Sana hiç Daniel Gillies'e benzediğini söyleyen oldu mu?" Sorusu beni şaşırttı.

"Kim?" Ona şaşkın şaşkın baktım, Daniel Gillies'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"O zaman hayır," diye güldü, "*The Originals* adlı bir dizide bir karakteri canlandırıyor. Sen sadece ona benziyorsun, hepsi bu." Gülümsedi, ama kendini düşüncelere kaptırdığı için gülümsemesi çabucak kayboldu.

"O da benim kadar yakışıklı mı?"

"O çok daha iyi," diyerek göz kırptı ve kahvesini yudumladıktan sonra koltuktan kalkıp mutfığa doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" Dönüp onu bir şahin gibi izleyerek sordum.

"İşe." Elindeki bardağı lavaboya bırakırken gülümsedi.

"Evde mi kalayım?"

"Hayır," diye tekrar göz kırptı, yatak odasına doğru yönelirken. Ayağa fırladım ve onu takip ettim, beni gördüğünde gözlerini devirdi.

"Cumartesi mi?"

"Ne olmuş ona?" dedi, bir aşağı bir yukarı zıplayıp iş pantolonunu yukarı çekerken.

"Benimle çık."

Güldü ve düğmelerini iliklerken başını iki yana salladı.

"Hayır."

İçimdeki öfkenin kabarmaya başladığını hissettim. Çenem sıkıştı. "Ne demek hayır?"

"Yani, hayır," diye gülerek beyaz bir bluz aldı ve üzerine geçirdi.

üz

eri "Sakın bana hâlâ Harlen'la çıktığını söyleme."

nd "Tek seferde aldım bebeğim," diye alay etti uzun, altın sarısı saçlarını e. fırçalarken.

Saç.

"Gitmiyorsun lan," diye hırladım, "dün gece ne dediğimi duymadın mı? Sen bana aitsin. Sen benimsin." Ona doğru bir adım attım, kollarım beline dolanarak onu vücuduma çektim.

"Seni duydum ama Killian, ben gidiyorum. Beni durduramayacaksın, seni dinlemeyeceğim ya da senin tarafından herhangi bir şekilde manipüle edilmeyeceğim." Bana hastalıklı bir gülümsemeyle baktı, yeşil gözleri beni itmeden önce parlıyordu.

Benden uzaklaşırken bileğinden tuttum ve onu geri çektim.

Ben.

"Bana gitmeyeceğini söyle." Dudaklarım kulağının kabuğuna bastırırken fısıldadı. Nefesinin kesildiğini duydum, elim parmaklarımı boğazına dolamadan önce yan tarafını sıyırdı ve boynunun çıplak etini ısırırken başını geriye doğru eğdi.

"Anlat bana," diye tekrar sordum devam ederken.

"Ben gidiyorum," diye tersledi ve elimi boğazından çekip benden uzaklaştı.

"Dün gece neyi anlamadın? Sana benim olduğunu söyledim.

Benim."

"Evet Killian, sen de öyle söyledin. Birçok kez." Bana lanet gözlerini devirdi. Onu arkadan ittim, yatağa ön üstü düştü, arkasında diz çöktüm, hareket edemesin diye onu kısırdım. Pantolonunun düğmelerini açarak, sevimli külotuyla birlikte aşağı indirdim ve çıplak kıcını ortaya çıkardım.

Mükemmeldi. Avuç içimi yanağına sürterek, kulağına fısıldamadan önce sırtına doğru eğildim.

"Sana bir daha bana gözlerini devirirsen seni cezalandıracağımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

Cevap vermedi ama başıyla onayladı. Parmaklarımı yanağında gezdirerek bacaklarının arasından geçirdim ve parmak uçlarımı ıslak deliğinde gezdirdim. Amı benim için çok hazırды.

Ondan küçük bir inilti duydum.

"Söyle bana..." onu kızdırmaya devam ederken sesim alçaktı, "Cumartesi günü hala dışarı çıkıyor musun?" iki parmağımı şimdi biraz daha içine sokarak onu geri yordum.

İnledi.

Devam ettim.

"Düğünçeyeğim, seni duyamıyorum." "Hayır," diye nefes aldı.

"İşte benim iyi kızım, tek gereken biraz ikna etmektir..." Parmaklarımı onun içinden çıkarırken alt dudağımı ısırdım. Dizlerimin üzerine çökerek onu yukarı çektim. Döndü, telaşlıydı ve açıkça bitirmediğim için biraz kızgındı. Yavaşça ayağa kalktım, ona bakarken başımı aşağıya eğdim.

Pantolonunu geri çekerken "Sen bir pisliksin," diye tükürdü. Sırıttım.

Biliyorum.

Eğildi ve yatağının üzerinde duran ceketimle birlikte takım elbisemin pantolonunu aldı ve hışım ile yanımdan geçti.

"Reese..." Onu odadan çıkarken takip ederken alçak sesle ve yavaşça söyledim.

Dairesinin kapısını açtı ve giysilerimi lobiye fırlattı, sonra dönüp ayakkabılarımı yerden aldı ve teker teker koridora fırlattı.

Gururla ayağa kalktı ve onlar alkışlarken ellerinin tozunu aldı.

"Cumartesi günü hala gidiyorum; küçük şovun işe yaramadı. Şimdi defol git evimden," diye hırladı bana.

Fokur fokur kaynıyordum. İçimdeki öfke dışarı sızıyor, kırmızı sis yavaş yavaş gözlerimi kaplıyordu.

Ona doğru bir adım attım ve onu duvara doğru ittim.

"Cumartesi görüşürüz," dedim dişlerimi sıkarak. Ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Umurunda bile değildi.

"Yapamayacaksın," diye sırtarak beni itti ve orta parmağını kaldırdı. "Senden nefret ediyorum," diyerek beni tekrar açık kapıya doğru itti. "Evliliğimizin feshi için sabırsızlanıyorum."

Kapıdan çıkarken derin, gırtlaktan gelen bir kahkaha attım. Yüzümü ona döndüğümde dudaklarımda bir sırıtış dans ediyordu.

"Seviştik bebeğim, artık fesih yok." Arkamdan kapıyı çarpmadan önce gülmeye devam ettim.

BÖLÜM 17

REESE

KİM OLDUĞUNU SANIYORDU KI? İYİ RUH HALİM ONUN YÜZÜNDEN MAHVOLMUŞTU.

Bana söylediği son sözler zihnimde dönüp duruyordu. *Seviştik bebeğim, artık fesih yok.* Bunu bana yapmazdı... değil mi? Başımı hızla iki yana salladım. Ona bir an daha zaman ayırmayacağım. Saçlarımı at kuyruğu yapıp ayakkabılarımı giydim ve çantamı alıp kapıya doğru koştum. Taksiye binmek istemiyordum, kafamı belli bir kişiden temizlemek için yürümek istiyordum. Yine, adı lazım değil.

Yine de itiraf etmeliyim ki, dün geceki seks olağanüstüydü, seksin bu kadar iyi hissettirebileceğini kim bilebilirdi. Ama bu anlık bir hataydı. Bir daha olmayacak.

Yaptığım şey yüzünden kalbime bir acı saplandı. Elijah'tan sonra hayatımın geri kalanında bekâr kalamayacağımı biliyordum ama bu yine de işimi kolaylaştırmıyordu. Yeni biriyle her yattığımda, onu biraz daha kaybettiğimi hissediyordum. Azar azar, azar azar, parça parça.

Soğuk hava tenimi ısıyor, gözlerim kavurucu soğukta sulanıyordu. Sıcaklığın bu kadar çabuk değiştiğine inanamıyordum. İngiltere'deki evimizde böyle havalar olmazdı. Cebimdeki telefonum çaldı, elime aldığımda Connie'nin adını gördüm. Gülümsedim.

Kulaklığımı takıp bağlanmasını bekledikten sonra cevap verdim.

"Günaydın," soğuk hava ciğerlerime dolduğunda nefesim kesilmişti, Bacaklarım daha hızlı hareket ediyordu, ben de ısındım.

"Günaydın, benim küçük erik şekeri perim. Akşamın nasıl geçti?" diye sordu, arkasındaki insanların konuşmalarını duyabiliyordum. Belli ki resepsiyon görevindeydi. En sevdiği.

"Akşam oldu..." Dudağımı kemirmeden önce bir an durdum, ona söyleyemezdin. Henüz söyleyemezdin. "Sessiz ol," diye alay ettim. "Senin mi?"

"Eh..." diye durdu; sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Telefon hattı bir an için sessizliğe gömüldü. "Şükran Günü hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

Beni yalnız bırakmamak için Şükran Günü'nü onunla geçirmek isteyip istemediğimi soruyordu ama ben eve gideceğimi sanıyordum. Ama Harlen ve Killian'la olanlardan sonra eve dönmek şu anda yapılacak en doğru şey gibi görünmüyor.

"Eğer çok geç değilse, seninle geçirmeyi çok isterim," diye gülümsedim.

"Yaşasın! Bu çok heyecan verici! En son ne zaman bir arkadaşımı ağırladığımı hatırlamıyorum, babama haber veririm."

Sertçe yutkundum.

"Baban mı?" Hafifçe kekeledim, "Sadece birlikte olacağımızı düşünmüştüm."

"Hindiyi kim pişirecek sanıyorsun?" diye alay etti, "Ben pişirmeyeceğim, herhalde."

"Oh dostum, baban beni orada istemeyecek, sorun değil, ben bir mikrodalga yemek ayarlarım," diye elimi havada salladım, çalıştığım yüksek binaya bakarken gözlerim yukarı doğru gezindi.

"Yapmayacaksın!" Connie çığlık attı.

Gözlerimi devirdim, şehvet öfkeye dönüşmeden önceki sabahı düşünürken yanaklarım yanıyordu.

"Sadece eminsen," dedim sessizce.

"Pozitif."

"Neden annelerinizle birlikte değilsiniz?"

"Yıldönümleri falan için uzaktalar," diye kıs kıs güldüğünü duydum, "o yüzden sevgili babacığım olsun."

"Ah tamam! Gitmem gerek Con, isteyim. Yarın akşam yemeği?" Yumuşakça sordum.

"Akşam yemeği kulağa mükemmel geliyor."

"Hoşça kal Con," diyerek telefonu kapattım ve çantama attım. Derin bir nefes alarak dönen cam kapıları ittim ve doğruca masama yöneldim.

JULIANNE İLE ÖĞLE YEMEĞİNDEN YENİ DÖNMÜŞTÜM, ONA EL SALLIYORDUM. oturduğum yere doğru devam ettim. Sandalyemde oturan ve ayaklarını masama dayamış olan şeytanın ta kendisiydi. Benim kocam.

"Bu zevki neye borçluyum?" Gözlerimi devirerek masamın önünde durdum.

"Gözler," diye göz kırptı, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

Az önceki soruma cevap vermesini bekledim. Orada öylece oturup sırttı.

"Ne istiyorsun, Killian?" Kollarımı önümde kavuşturarak tersledim.

"Sadece karımı görmek istedim, sorun olur mu?" parmakları çenesinin altına bastırdı.

"Benimle kafa bulma," diye alçak sesle konuşurken masaya doğru eğildim ve ellerimi yüzeye bastırdım.

Şimdi bana gözlerini devirdi, ayaklarını masamdan kaldırarak sandalyemde dik oturdu.

"Bir nedenim olmak zorunda mı?" diye sordu, gözleri gözlerime yapışmıştı. Cevap vermedim. Sanırım o da cevap vermedi.

"Sandalyemi geri alabilir miyim, meşgulüm." Ses tonum kesikti, masamın yanından geçerken kollarımı indirdim.

"Evet, görmek istediğim kadın şimdi içeri giriyor..." Adele'in bize doğru yürümesini izlerken gözleri benimkilerden ayrıldı. Killian ayağa kalktı, takım elbisesinin ceketini yukarı kaldırdı ve Adele'in olduğu yere doğru yürümeye başladı. Adele yanımızdan geçerken bana bakmadı bile, sadece başını dik tutup sırttı. Killian onun arkasına düştü, ofisinin önünde durdu ve kapı kapanmadan önce bana göz kırptı.

Ugh.

Killian içerideyken kendimi gergin hissetmekten başka bir şey yapamıyordum. Aptal buzlu cam yüzünden hiçbir şey göremiyordum. Düşündükçe acı bir tat dilimi kaplıyordu. Ya onu orada beceriyorsa? Ve daha da önemlisi, neden umurumdaydı ki? Kıskanç bir tip değildim ama dün gece o güzel aletini içime sokmuş olması ve şimdi de küçük bir ihtimalle taşaklarına kadar kızın içine girmiş olması hiç yardımcı olmuyordu. Bu düşünce beni ürpertti.

Kıskanç bir insan değildim ve yeşil kesinlikle benim rengim değildi ama şu anda onun güzel bir tonunu giyiyordum. Kıskanmamalıyım bile. Evliliğimiz ve ilişkimiz bir saçmalıktı. Hiçbir şey değildi.

Hiçbir şey. Saçmalıyorum, dürüst olmak gerekirse birbirimize katlanamayacağımızı bile biliyordum, sadece cinsel bir çekim vardı. Hepsi bu.

Çalışma belgemde aşağı yukarı gezinirken bir türlü harekete geçemiyordum. Ne yapmam gerektiğini biliyordum; etrafımda biriken işlerin bir kontrol listesi vardı. Yine de lanet olası aklım o ofiste onlarla birlikteydi.

Büyük ihtimalle Killian o kapının ardındaki ejderhaya muhteşem sikini yalatmıyordu, sıkıcı bir toplantıda olduklarına şüphe yoktu. Evet, işte buydu. Sıkıcı bir toplantı.

Kulaklığımı takıp *Blondie*'yi açtım. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Ve o mükemmel bir seçimdi.

Bir saat sonra ve *Sunday Girl*'ün yarısında Adele'in ofis kapısının açıldığını gördüm. Killian dönüp elini sıkmadan önce dışarı çıktı. Gözlerimi hızla kaçırdım ve önümdeki işe odaklandım. Düşüncelerimi işgal ettiğini ona bir an bile göstermek istemiyordum.

Ona hastalıklı bir gülümseme verdiğinde midem bulandı, geri adım atıp kapısını kapatmadan önce gözleri bana kaydı.

Masamın önünde durduğunda Killian'ın ayakkabılarının sesi yerde tıkırdadı. Eğilerek kulaklığımı çıkardı ve kulağına taktı. *Sunday Girl*'ün nakaratını duyunca kaşları havaya kalktı.

Sandalyemi iterek, kulağından kaptım.

"Senin olmayan şeye dokunma," diye hırladım ona, sandalyeme geri oturdum ve kulaklığı kulağıma geri soktum.

Tekrar çıkardı.

"Ama sen benimsin, yani teknik olarak onlara dokunabilirim," diye yumuşak bir kıkırdama çıkardı.

"Ben senin değilim," diye başımı salladım, "Buraya sadece beni kızdırmak için mi geliyorsun? Çünkü senin aksine ben meşgulüm. Para kazanmak için burada gerçekten iş yapmak zorundayım." Gözlerimi tekrar ekranıma çevirirken ses tonum keskindi.

"İşlerim *çok* yoğun," diyerek Adele'in ofisine baktı ve dudaklarını yavaşça yaladı.

"İğrençsin, benden uzak dur," diyerek onu bir baş belası gibi kovaladım. Yanıma doğru yürüdü ve dudaklarını kulağıma doğru indirdi.

"Dün gece sikimi ağzına aldığında iğrenç olduğumu düşünmedin değil mi Buttercup?"

Kıpırdamadan durdum, karnım dönüyordu, tanıdık yanık bacaklarımın arasına geçmeden önce karnımı ısıtıyordu.

"Dün gece olmadı. Bir hataydı." Boğazımı temizlemeden önce sertçe yutkundum.

"Oh bebeğim, oldu işte. İniltilerin hâlâ kafamın içinde tekrarlanıyor." Derin bir nefes aldım. Aramızdaki gerilimi, bizi birbirimize doğru çeken çekimi hissedebiliyordum ama yine teslim olamazdım. Dün gece bir zayıflık anıydı.

"Devam et Killian, sana meydan okuyorum," diye bağırdım.

Yüzünde ukala bir sırıtışla doğruldu.

"Gelecek hafta Şükran Günü'nü benimle geçirmeni istiyorum," sesi alçaktı, ellerini ceplerine sokmuştu.

"Kusura bakmayın, meşgulüm," dedim ve ona bakma zevkini bile tattırmadım.

"Kiminle?" Sesinin ne kadar kalın olduğunu duyabiliyordum, çenesini ne kadar sıkıtiğından ağrıyor olmalıydı.

"Harlen," diye sırttım. Değildim ama o bunu bilmiyordu.

"Şaka yapıyor olsan iyi edersin Reese," diye homurdandı elini hayal kırıklığı içinde tatlı buklelerinin arasından geçirirken.

"Yoksa ne olur?" Sandalyemde dönüp ona bakarak alay ettim, "Beni durduracak mısın?" İşime dönmeden önce başımı iki yana salladım.

Hiçbir şey söylemedi, sadece topuklarının üzerinde döndü ve öfkeli bir boğa gibi ofisten çıktı. İyi kurtulduk.

Telefonum çaldı, Adele'in adı yanıp sönüyordu. Hoparlöre tıklayarak cevap verdim.

"Evet," sesimdeki hayal kırıklığı açıkça belli oluyordu.

"Bir dakika." Telefonu kapattı ve sonra telefon kapandı. İşte başlıyoruz.

Adımlarımda bir sıçrama ile odasına doğru yürürken, içeri çağrılmayı beklemeden önce kapıyı çaldım. Kapıyı açtığımda yüzüme boktan bir sırıtma yerleştirdim.

"Beni mi görmek istediniz?" Ayağa kalkıp kapıyı arkamdan kapatırken gülümsedim.

Ben.

"Neden Killian Hayes'in az önce masanızdan hışımla uzaklaştığını gördüm?"

önce mi?" Cevap vermemi beklerken parmaklarını çenesine bastırdı. "Emin değilim. Şükran Günü için ne planladığımı soruyordu, Sonra telefonu çaldı, cinsel yolla bulaşan hastalık sonuçlarıyla ilgili bir şeydi.

Onları acilen görmesi gerekiyormuş," diyerek omuz silktilim ve dilimi damağıma vurdum.

Gözlerinin genişlemesini izledim. Başım hafifçe düştü, çenem gevşedi.

"Oh..." Nefes aldım, arkamı yokladım, "Oh..." Farkına varmış gibi yaptım. "Onunla aranızda bir şey mi var? Kahretsin, özür dilerim..." Yüzümü buruşturdum. "Yerinde olsam onu arardım."

Bir şey söylemedi ama neden söylesin ki? Onların birlikte olduklarını ya da en azından bir noktada birlikte yattıklarını daha yeni doğrulamıştım.

"Hepsi bu kadar mı?" Ona sessizce sorarken işaret parmaklarımı kenetledim.

Beni kovaladı; ona kibarca başımı salladım ve size bahsettiğim o boktan sırtış yüzümde daha fazla yayılmadan önce topuklarımın üzerinde döndüm. Ben daha kapıdan çıkmadan telefonu elindeydi.

Oyun başladı Killian.

BÖLÜM 18

REESE

YIRMI CEVAPSIZ ARAMA.

Yirmi.

Killian'ı görmezden gelmeye devam ettim. Kızgındım. Gerçekten çok kızgındım.

Telefonumu kapatarak çantama attım ve taksinin arkasında sessizce oturdum. Sadece eve gitmek istiyordum. Donmuştum. Küvette güzel bir banyo tam da doktorun istediği şeydi.

Şoföre parasını uzattıktan sonra çantamı aldım ve doğruca asansöre yönelmeden önce apartman bloğuma doğru yürüdüm. Harlen'le randevum için zihinsel olarak hazırlanmam gerekiyordu ve şimdi bunu çok daha fazla bekliyordum.

Banyodan sonra yüzüğümü çıkardım ve iç çamaşırı çekmeceme attım. Öngörülebilir bir süre için orada kalabilir.

Vücuduma bir havlu sararak mutfığa gittim ve kendime büyük bir kadeh şarap doldurdum. Odama dönerken kapının vurulduğunu duydum.

Kim olduğunu çok iyi bildiğim için

görmezden geldim. Bang bang bang.

"Defol git!" Yatak odamın kapısını çarparak kapattım.

Kapının diğer tarafında durup şarabımdan bir yudum aldım ve isteğimi dinlediği için kendi kendime gülümsedim.

Killian Hayes'i küçümsemekle ne kadar da yanılmışım.

"Reese!" Sesi dairemde böğürerek yankılandı. Yatak odamın kapısını açtığımda dairemde öfkeli bir Killian gördüğümde yaşadığım şok yüzümden okunuyordu.

"İçeri nasıl girdin?!" Havlumu vücuduma sımsıkı çekerek çığlık attım.

"Lanet olası bir cinsel yolla bulaşan hastalık, gerçekten mi?" Bana hırlarken sesi alçaktı. Dudaklarımı birbirine sürtmeden önce bir kahkaha attım.

"Daha dikkatli olmalısın," diyerek kendimi tutmaya çalıştım ve şarabımı yudumladım.

"Gülmüyorum Reese."

"Adele nasıl? Umarım bir şey kapmamıştır." Çok kızgındı. Gözleri neredeyse kararmıştı, burnundan soluduğu sıcak hava sessiz odayı dolduruyordu.

"Konuşmayı kes," diye homurdandı bana doğru adım atarken, elleri yüzümü kavradı ve ağzı yüzümü kapladı. Aç dili dudaklarımın arasından geçip benimkini okşadı. Şarap kadehim elimden düştü ve halının üzerine düştü. Ama şu anda umurumda değildi.

Ellerinden birini yüzümden indirip havluyu üzerimden çekerken kollarım boynuna dolandı. Beni mutfaktaki tezgâhın kenarına oturtmadan önce otomatik olarak bacaklarımı beline doladım.

"Sana çok kızgıyım," derken sesi alçaktı ve öfkesini dizginlemeye çalışırken titriyordu.

"Ve sana çok kızgıyım," diye karşılık verdim, "Adele'i becerdiğini biliyordum," diye tükürdüm, ağzıma dolan iğrenç tadı engelleyemiyordum.

"Becerdiğim tek kişi sensin." Bir saniye içinde öfkenin yerini sakinlik aldı.

"Sana inanmıyorum." Gözlerim onunkileri yakarken parmaklarım ensesine dolanmıştı. Etrafımızdaki hava çok yoğundu, bu nefret, itme ve çekme dayanılmazdı ama bir şekilde işe yarıyordu. Onun kokusu duyularımı doldurdu, aloe vera ve biraz pamukla kaplı meşemsi bir misk. Garip bir kombinasyondur ama onda güzel kokuyordu.

"Yalan söylemem," diye fısıldadı sert elleri göğüslerim olan küçük tümsekleri kavrarken, dili fiske vurup dik meme ucumu yalamadan önce sertçe sıktı. Sıcak ağzı ustalıkla emiyor, dişleri açıkta kalan derimin üzerinde geziniyordu. Zevk içime işlerken başım geriye düştü. "Adele'i becerdim mi... evet," diye mırıldandı tenime karşı. Görmezden geldim İhanet duygusu ve mide bulantısı içime çöktü. "Ama seninle evlendiğimden beri değil." Dudakları aşağı doğru indi, elleri küçük kıvrımlarımda gezinirken kalçalarımın geldi ve tenimi daha sıkı kavradı.

"O zamandan beri sadece sen varsın," diye nefes aldı, dizlerinin üzerine çöktü ve bacaklarını araladı.

"Sen tam bir veletsin, bunu biliyor musun?" diye sordu kirpiklerinin arasından bana bakarken, kahverengi gözleri parlıyordu.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak sertçe ısırdım.

"Ama sen benim veledimsin," diye homurdandı, diliyle amımın dudaklarını ayırıp klitorisimi yalayıp emerken. Tutuşumu sıkılaştırırken parmaklarım tezgâhın kenarına dolandı. Dili kıvrımlarımda aşağı yukarı kayıyor, klitorisimi sertçe emmeden önce açıklığımda dönüyordu.

Başım öne düştü, onu izlerken şehvet beni ele geçirdi. Hâlâ takım elbisesinin içinde, önümde dizlerinin üzerindeydi. Dili içimin derinliklerine gömülüydü, ben ise çırlıçıplak tezgâhımın üzerinde oturmuş bana zevkin yeni diyarlarını gösteriyordu.

Parmağının ucunu açıklığıma doğru iterek, dili yumruğumun üzerinde gezinirken içime derinlemesine daldı. Duvarlarımın kasıldığını ve sıkılaştığını hissettim.

"Killian," diye haykırdım. Durmadı, dili şimdi daha hızlı hareket ediyordu, parmağı içime girip çıkarken daire çiziyor, g noktamı defalarca okşamak için kıvrılıyordu.

Bacaklarım titremeye başladı, boşalırken tenimin üzerinde bir ürperti dans ediyordu, orgazmım bir yük treni gibi içimden geçiyordu.

Nefesim kesilmişti ama parmağını çekip emerken gözlerim ondan ayrılmadı, gözleri hep üzerimdeydi. Yavaşça ayağa kalktı, eliyle yanaklarımı kavradı, dilini açık ağzıma daldırıp beni öpmeden önce onları sıktı. Hava ciğerlerimden çekildi ve ciğerlerimin yanmasına neden oldu. Ama durmadı, durmasını istemedim. Öpüşü şiddetli ve sertti. Boşta kalan eli çıplak kalçamı sıyırdı, parmak uçlarını kalça kemiğimde gezdirdi ve yan tarafımdan yukarı doğru devam etti. Parmakları omzumun üzerinden koluma doğru ilerlemeden önce, hâlâ sert olan göğüs ucumu parmağı ve başparmağı arasında yuvarlıyordu. Hâlâ tezgâhın etrafında kıvrılmış olan elimde durdular. Geri çekilirken, gözleri bana doğru dönmeden önce parmaklarıma kaydılar.

"Yüzüğün nerede?" dudağının iç kısmını dişlemeden önce çenesi sıkıştı.

"Çıkardım," diye omuz silktim.

Hışımınla yanımdan uzaklaştı ve odama girdi. Gözlerimi devirip tezgahımdan kaydım. An bitti. Arkasından koşarak yerdeki havluyu aldım ve vücuduma sardım.

Çekmecelerimi karıştırırken sırtıttı, gözleri iç çamaşırı çekmecemdeki bir şeye odaklanmıştı.

Lanet olsun.

Connie'nin birkaç ay önce bana aldığı gümüş vibratörü çıkardı. "Peki bu kim?" diye sordu, kaşlarından biri havaya kalkmıştı.

"Adı Harlen," diye yanağımın içini çiğnedim. Başını hızla çevirdi, bana doğru yürürken gözleri tekrar karardı. Bir elinde vibratör, diğerinde yüzük vardı. Önümde durdu ve yüzüğü tekrar parmağıma taktı.

"Ciddiyim Reese, bir daha çıkarırsan onu parmağına süper yapıştırırım," diye homurdandı. Homurdandım.

"Şimdi lanet yatağa uzan, bacaklarını benim için aç..." diye sırtarak havlumu üzerimden çekti.

Ben de dediğini yaptım.

"Ne kadar iyi bir kızsın, bu senin içine girmesine izin verdiğin diğer tek horoz," diye eğildi ve beni alnımdan öptü. Soğuk, gümüş vibratörü kıvrımlarımda gezdirdi ve hassas tenimde ne kadar soğuk olduğunu görünce nefesim kesildi. "Bunu lanet bir velet gibi kabul edeceksin ve ben söyleyene kadar boşalmayacaksın..." dudaklarını yaladı, gözleri vibratörü içime sokarken izliyordu. "Beni anlıyor musun, karıcığım?"

BÖLÜM 19

REESE

KARNIMDAKI SINIRLER TEDIRGIN EDICIYDI. NE OLDUĞUM HAKKINDA HIÇBİR FIKRİM YOKTU.

Bu akşama girecektim ve bundan hoşlanmadım. Kendimi hazırlıksız hissediyordum. Connie bana bir elbise ayarladı; iş o kadar yoğundu ki dışarı çıkıp kendim için bir elbise seçme şansım olmadı. Killian bir koy tutmuştu ve bu beni biraz huzursuz hissettirdi. Belki de benden bıkmaya başlamıştı. Neredeyse hiç işe gitmiyordu ve işe gittiğinde de Adele'in ofisinde kilitli kalıyordu, bu da beni rahatsız ediyordu. İşi bitince de sanki beni hiç tanıımıyormuş gibi yanımdan geçip gidiyordu. Ve bu beni gerçekten rahatsız etti.

Kısa takımımınla yatağımın kenarına oturmuş Connie'yi bekliyordum. Öğleden sonra gelip elbise giyme oyunu oynamak istiyordu. Buna minnettardım çünkü bu tür şeylerde işe yaramazdım. Erkek fatma gibiydim, yapmam gereken kızsı şeyleri yapmazdım. Basit bir YouTube videosunu bile takip edemiyorum. Oturup başparmağımı ekrana vurdum. Killian'a mesaj atmak istiyordum ama içimdeki inatçı damar buna izin vermiyordu. Belli ki hâlâ vibratörüne Harlen dediğim için bana küsmüştü ya da Şükran Günü'nü onunla geçirmeyeceğim için canı sıkılmıştı. Her iki durumda da, erkek gibi davranması gerekiyordu. Otuzlu yaşlarının sonlarında olmalıydı, bu sadece bir tahmindir ama yaşına uygun davranmaya başlaması gerekiyordu, ergen gibi değil. Zil çaldı ve kapıya doğru koşmadan önce telefonumu düşürdüm. Kapıdaki küçük delikten içeri baktığımda Connie'yi elinde bir bavul, bir elbise çantası ve şampanyayla gördüm. Kapıyı açtığımda içimi bir heyecan dalgası kapladı.

"Sindirella'laşmaya hazır mısın?"

"Bu bir kelime bile değil," diye kıkırdadım kenara çekilip onu içeri alırken.

"Öyle," diye gözlerini devirdi. "Tamam, çok kötü görünmüyorsun.

Bununla çalışabilirim," diyerek elini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

"Tanrım, teşekkürler," diye gözlerimi devirdim, Killian'ın hafta başında gözlerimi devirdiğim için bana yaptıklarını düşününce yanaklarım kızardı.

Soğutulmuş şampanya şişesini elime tutuştururken, "Şimdi, kes, kes," diye şarkı söyledi. "Şişeyi patlat, seninle yatak odasında buluşuruz," diye sırtarak kaşlarını oynattı.

"Rüyada görürsün," diye yüksek sesle güldüm ve mutfağa doğru yürürken başımı salladım. İki bardak aldım, mantarını açtım ve altın rengi sıvının bir kısmını dökmeden önce hafifçe köpürmesini izledim. Hızlıca bir yudum aldım, baloncuklar dilimde patlıyordu. Tattıklarımın en iyisi değildi ama en kötüsü de değildi.

Yatak odasına geri döndüğümde, elbise çantam gardırobun üzerinde asılı duruyordu ve Connie tüm makyaj malzemelerini tuvalet masamın üzerine yaymıştı.

"Doğru, güzelim, gel gel..." diye gülümsedi bana, bir eliyle tabureyi okşarken diğer eliyle bardağına uzandı. Ben de sırtarak bardağı eline tutuşturdum. Büyük bir yudum aldı, hafifçe yüzünü buruşturdu.

"Vay canına, bu şok edici." Güldü ve onu tuvalet masasının üzerine koydu. Ellerini birbirine vurarak hızla döndü. "Hadi yapalım şunu."

Sertçe

yutkundum.

"Evet, yapalım."

Bir saat sonra makyajımı bitiriyordu. Doğal kalması için yalvardım. Pasta gibi bir yüzüm olsun istemiyordum. Makyajın ciltte çok kalın görünmesinden, pütürlü ve kek gibi olmasından nefret ediyordum.

Altın sarısı, bal sarısı saçlarımı plaj dalgalarına dönüştürdü. Harlen bana aşırıya kaçmak zorunda olmadığını söyledi ve Connie'nin bu tür şeylerden bir ya da ikisine katılmış olması onu destekleyebilirdi.

"Mükemmel," diyerek ellerini birbirine vurdu ve yaptığı işe bakarak gülümsedi.

Oturdum ve karşımdaki kıza baktım, vay canına, Connie gerçekten sihrini konuşturmuştu. Gözlerimde hafif bir altın tozu ve daha doğal bir renk vardı, bu da gözlerimdeki yeşil ipucunu ortaya çıkarıyordu. Uzun, siyah kirpiklerim onları mükemmel bir şekilde çerçeveliyordu. Yanaklarıma biraz pembe allık sürdükten sonra bronzlaştırıcı ile tamamladım. Dudaklarım sütun kutusu kırmızısıyla kaplanmıştı. Bunu kendim asla seçmezdim ama işe yaradı. Yani, gerçekten işe yaradı.

"Vay canına," diye tekrar mırıldandım.

"Şimdi elbiseni giy," diyerek ayaklarını hızla hareket ettirdi.

Elbisemin asılı olduğu yere giderek fermuarını açtım ve ortaya kısa, mini, beyaz, spagetti askılı bir elbise çıktı.

Büyüleyiciydi. Gerçekten öyleydi.

Yüzümü ona döndüğümde ellerim hâlâ çantanın üzerindeydi, "Bunun içinde küçük popom donacak," diye kahkaha attıktan sonra gözlerim önümdeki malzemede gezindi.

"Evet, evet öylesin," diye başını salladı, "ama korkma, palton var, değil mi?" "Elbette, paltom var." Gözlerimi devirdim.

"O zaman iyi olacaksın," diye sıırttı, dili dışarı fırladı. "Şimdi elbiseyi giy ve küçük sevimli külotlar giydiğinden emin ol. Büyük kız külotu değil." Başını onaylamaz bir tavırla salladı.

"Bacağımı aldırmayacağım, Tanrım, bu sadece bir iş anlaşması." "Hmm, göreceğiz," diye göz kırptı.

Elbiselerimi çıkardım ve askıdan elbiseyi alıp içine girip küçük kıvrımlarımın üzerine çekerken yere düşmelerine izin verdim. Dikişsiz, çıplak bir tangayla yetindim. Elbise her yerime yapışuyordu, külot çizgisi istemiyordum ve kesinlikle komando olmak istemiyordum.

Hayır.

Sütyene ihtiyacım yoktu, bu da küçük göğüslü olmanın bir avantajıydı. İnce kumaşın üzerine serpiştirilmiş küçük, işlemeli gümüş yıldızlar vardı.

"Ayakkabı mı?" Çıplak ayaklarıma bakarak sordum.

"Senin çıkarabileceğin tek ayakkabı," diye mırıldanarak yatağımın kenarındaki çantaya uzandı. Bana önünde *Louboutin* yazan beyaz bir kutu uzattı.

Lütfen topuklu olmayın. Lütfen topuklu olmasın.

Ayakkabıları açtığımda, kırmızı imzalı tabanı ile en güzel yüksek top deri spor ayakkabı çiftini gördüm.

"Sen nasıl..." Durdum ve gözyaşlarımdan tehdidiyle ona baktım.

"Sperm bağışçısına teşekkür ederim," diye omuz silkti. "Adamda akıldan çok para var."

"Lütfen bana kendine biraz aldığını söyle?"

"Tabii ki yaptım. Birbirimize çok yakışıyoruz," diye ekledi. "Seni seviyorum."

"Seni sevdiğim kadar değil, şimdi ayakkabılarını giy. Gitme vakti geldi."

KALDIRIMDA DURDUM VE BİRKAÇ SANİYEDE BİR TELEFONUMU KONTROL ETTİM.

Harlen yolda olduğunu söylemek için mesaj atmıştı ama Killian'ın haftanın büyük bir bölümünde beni görmezden gelmesinden duyduğum hayal kırıklığını gizleyemiyordum. Kolay biri değildim, bunu biliyorum... ama birbirimizin nasıl çalıştığını anladığımızı sanıyordum; belli ki yanlış anlamışım. Yani, birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Tek bir ortak noktamız var. Evli olmamız.

Bu kadar.

İki haftam kaldı, sonra özgür olacağım. Ağzını sıkı tutacağı ve kolay bir fesih yapabileceğimiz konusunda biraz umutluyum, gerçekten boşanmak istemiyorum.

Adına tıkladım ve okunmamış bir mesaj gördüm.

Killian: Unutma... arkadaşına söyle o lanet ellerini kendine saklasın ve benim olan şeyden uzak dursun, karıcığım.

Bir kahkaha attım. Sahiplenici, talepkâr, güzel, becerilebilir Killian. Gözlerimi kaldırdığımda karartılmış bir limuzinin kaldırımı yanaştığını gördüm. Camı aşağı kaydı.

"Atla! Memelerin donacak," diye güldü Harlen ve pencereyi tekrar açtı. İleri atıldım, kapıyı açtım ve kendimi içeri attım.

Mükemmel bir şekilde oturtulmuş siyah bir takım elbise ceket, kırpılmış sigara pantolonunun üzerine sarkan yüksek yakalı fırfırlı saten bir gömlek giymişti. Görünümünü siyah, yüksek topuklu spor ayakkabılarıyla tamamlamıştı.

Harika görünüyordu.

Siyah saçları şekillendirilmişti ve kristal mavisi gözleri benimkileri arıyordu. "Çok ateşli görünüyorsun," dedi kaşlarını aşağıya daldırmadan önce oynatarak.

"Sen de hiç fena görünmüyorsun," diyerek uzun sarı saçlarımı dramatik bir şekilde omzuma attım.

"Orada uzun süre kalmamız gerekmeyecek, sadece yapmamız gereken birkaç şey var, sonra noktalı çizgiyi imzalayacağım."

Gözlerimi açtım.

"Gerçekten mi?"

Çığlık attım.

"Gerçekten," diye gülümseyerek bana bir bardak baloncuk uzattı ve bardaklarımızı tokuşturdu.

Pazartesi günü ofise gidip bunu Adele'in boğazına tıkmak için

sabırsızlanıyordum.

Gideceğimiz yere varmadan önce hafif bir sohbete daldık. Rockefeller Plaza'nın önünde durduk. Ağacın dikilmiş olduğunu görmeyi bekliyordum ama belki de Kasım ayı biraz erkendi.

Şoför indi ve Harlen'in kapısını açtı, dışarı çıktı ama durdu ve elime uzandı. Endişeliydim. İlgi odağı olmaktan nefret ederdim ve en büyük korkumu yaşamak üzereydim.

Titreyen elim uzandı ve onunkini sıktı. Bana harika bir gülümseme verirken başı aşağı eğildi. Ayağım altımdaki kırmızı halıya değene ve yüksek sesli konuşmaları ve kamera tıkırtılarını duyana kadar sinirlerim bir anlığına yatıştı.

Vay anasını.

Elime yapıştı, kolu belime dolanırken beni kendine doğru çekti.

"Harlen! Harlen!" diye bağırdı bir muhabir biz fotoğraf için poz verirken. Bunun için kaydolmamıştım.

"Gizemli kız kim? Kız arkadaşın mı?"

Harlen usulca kıkırdadı ve muhabirin gözleriyle buluşmadan önce başını öne eğdi. "Asla bilemeyeceksin."

Elini kaldırarak kendisine yöneltilen soru yağmurunu susturdu ve beni içeri buyur etti.

Paltolarımızı teslim ederken, "Bunun için üzgünüm," diye fısıldadı.

"Sorun değil," diye geçiştirdim, her ne kadar içimde iyi hissetmesem de. Killian'ın o fotoğrafları göreceğini ve bir şeyler olduğunu düşüneceğini bilmek korkunçtu. Ama aslında umursamamam gerekirdi. Adele'le takılıyor, beni Harlen'le görmesinden neden endişeleneyim ki?

Paltomun biletini alarak çantama attım ve Harlen'i takip ederek tıklım tıklım dolu bir odaya girdim. Etkinlik odasının adı *Gökkuşağı* Odası olunca gülümsedim.

Gökkuşaklarını severdim, bizim olayımızdı ama Elijah öldüğünden beri onlara olan sevgim biraz azaldı. O bizimkiydi. Benim değil.

Başparmağımı parmağımdaki mavi yüzüğün üzerinde gezdirdim, aniden göğsümü dolduran huzursuz bir ağrı her şeyi ağırlaştırdı.

Küçük bir iç çekiş beni terk etti.

"İyi misin?" Harlen durdu, gözleri yüzümü ararken başparmağıyla elimin arkasını okşadı.

Başımı salladım. Ona açılmaya ve canımı yakan şeyi söylemeye dayanamıyordum.

"Tamam," diye gülümsedi, "hadi bir içki alalım."

ELİMDE BİR KADEH ŞAMPANYA İLE DURDUM, GÖZLERİM ETRAFIGE DÖNÜYORDU.

insanların Harlen'e akın etmesini izledim. Çok aranan bir aktördü ve söylediklerine bakılırsa çok yetenekliydi. Tek yapmamız gereken bu olayı atlatmaktı ve ardından önümüzdeki beş yıl boyunca kayıtlarımızda olacaktı. Ve eğer ayrılmak isterse, ağır bir kaçış ücreti ödemek zorunda kalacak. Ama umarım ayrılmak istemez, tabii Adele öfkeli bir kaltak olup onun kemiklerini kırmaya çalışmazsa.

Neden burada olduğumdan ya da Harlen'in benden ne yapmamı istediğinden tam olarak emin değildim ama yakında bana haber vereceğine dair güvence verdi. Bana bakmaya devam etti, dikkatini kıcını yalamaya çalışan kişiye geri çevirmeden önce dudaklarında küçük gülümsemeler belirdi. Onda bir şeyler vardı. Benimle açıkça flört etmiyordu, onun önünde kendimi bir et parçası gibi hissetmiyordum. Ondandır herhangi bir cinsel istek duymuyordum ve bir şekilde bu beni onun yanında çok daha rahat hissettiriyordu. Onu yanımda istiyordum, onu bir arkadaşım olarak görebiliyordum. Umarım ömür boyu sürecek bir arkadaş.

Yaşlı bir kadın sahneye çıkıp elinde mikrofonla salonu taradığında düşüncelerimden sıyrıldım.

"İyi akşamlar güzel misafirlerim," dedi yüksek sesle; oda alkışladı. Öylece durdum, gözlerimi ona dikmişim ki bir kolun belime dolandığını hissettim.

"Hazır mısın?" Harlen sordu.

"Neye hazırsın?" Dedim, kadının gevezeliklerini dinlerken dikkatim dağılmıştı.

üz

eri "Benim üzerime bahis oynadığın için."

nd Başımı yana çevirdim, "Bahis mi?"

e. "Evet, açık artırmayla s a t ı l ı y o r u m ... ve bu azgınları yenmeniz gerekiyor

Kadın olsun olmasın," diye gülümsedi; gözleri muziplikle doluydu.

"Nasıl ödeyeceğim? Monopoly parası mı?" Elimi artık nemli olan alnıma bastırarak kekeleydim. Paniklemeye başladım. "Bunu bana daha önce söylemeyi düşünmedin mi?! Bir şeyler ayarlayabilirdim."

"Şşşt, sorun yok. Sen sadece teklif ver, gerisini ben hallederim," diyerek göz kırptı ve öne doğru bir adım attı, "ve Reese..." durdu ve omzunun üzerinden baktı, "iyi şanslar, bu hanımlar acımasız..." kalabalığın içine doğru yürümeden önce kıs kıs güldü.

"Evet hanımlar, çek defterlerinizi, kredi kartlarınızı ve kocalarınızın cüzdanlarını alın..." salonda kahkahalar yükseldi, "çünkü karşınızda ilk sıradaki kişi, biricik Harlen Laufer. *Chasing Rainbows* yardım kuruluşunun elçisi ve kurucusu. Bu yardım kuruluşu ölümcül hastalığı olan çocukların hayallerini destekliyor ve onların hayallerini gerçeğe dönüştürüyor. Lütfen olabildiğince çok ses çıkarın." Sarışın bomba ellerini birbirine çırttı, oda tezahürat ve gürültüyle yankılandı.

Gözyaşlarımın gözlerimin arkasına sızdığını hissettim, sertçe yutkunurken boğazımdaki yanma belirginleşti.

Sinsi bir çocuktü.

Harlen mikrofonu aldı, gözleri kalabalık salonda geziniyordu.

"Bağış kampanyalarımın birine daha katıldığınız için hepinize teşekkür etmek istiyorum, biliyorsunuz bu kalbime çok yakın bir amaç, yeğenimi iki yıl önce nöroblastom kanserinden kaybettikten sonra, o sonsuza kadar dört olacak, sonsuza kadar benim gökkuşağı seven meleğim olacak. Bana mümkün olduğunu bile bilmediğim bir güç gösterdi ve başka bir sabahla kutsanmış olduğum her gün ona teşekkür ediyorum. O benim kahramanımdı, hep öyleydi ve hep öyle kalacak. Bu yüzden, derinlere inmeye hazır olun, utanmayın..." göz kırpmadan önce gözleri benimkileri buldu.

Yanağımdan süzülen bir damla yaşı avuçlarımla uzaklaştırdım. Kırılmış hissettim.

Mikrofonu bıraktı, bunu yaparken parmaklarını öptü ve gökyüzüne doğru kaldırdı.

Sahnenin arka fonu nötr pastel renklere dönüştü ve üzerinde o güne kadar gördüğüm en güzel küçük çocuğun resmi vardı. Tıkandım, gözlerim bir tsunami gibi doldu. İstesem de onları durduramazdım. Takım elbiseli bir adam bana üzerinde bir numara olan bir kürek uzattığında dikkatim dağıldı. Kaşlarım derinlere indi, sonra ne için olduğunu anladım.

"Pekâlâ hanımlar... Teklifi başlatalım. Harlen Laufer kırk sekiz saatliğine sizin olsun... açılış teklifleri on bin dolardan başlıyor!" kadın geri döndü, heyecanlı sesi odada yankılandı.

On bin mi?

Vay canına.

İki kadının ellerindeki küreklerle ileri geri dövüşmesini izledim.

Harlen'in gözleri bana kilitlendi ve devam ettikçe hafifçe genişledi.

Yirmi bin, otuz bin, kırk, elli, altmış.

Ne yaptığımı biliyordum.

Bir kadın avazı çıktığı kadar "Yüz bin" diye bağırdı. İçimde bir adrenalin patlaması hissettim.

"İki yüz bin!" Çılgılık attım.

Gözler beni buldu, odanın ilgisini hissettiğimde tenim kızardı.

Yerin beni yutmasını istedim.

"İki yüz bin! Bir kere gidiyor..." diye bağırdı sarışın bomba.

"Üç yüz!" sıksa bir kadın burnunun ucuyla bana baktı.

"Beş yüz bin!" Küreğimi havada salladığımda Harlen'in bana sırtıttığını gördüm.

Ev sahibi, Harlen'in kolunu baştan çıkarıcı bir şekilde okşarken, "Bu gece odada aç bayanlar var," diye güldü.

"Beş yüz bir kere gidiyor... iki kere gidiyor..."

Kalbim güm güm atıyordu; kulaklarımda kanın hızla aktığını duyabiliyordum. Kadına bakıyordum, kocası ona doğru adım atıyor ve başını sallamadan önce kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Kocan tarafından azarlanman çok kötü.

"Satıldı! Beyaz elbiseli küçük şirin şeye!" diye bağırdı, salon da onunla birlikte tezahürat yaptı.

Tekrar kızardım, Harlen yanıma gelip beni belimden tutarak sıkıca kavradığında kalabalık dağıldı.

"Teşekkür ederim," diye kulağıma fısıldadı ve yanağını öptü.

"Umarım bunu ödeyecek durumda olmadığımı biliyordur," diye fısıldadım.

"Ben hallederim. Bana yarım saat ver ve sözleşmeyi imzalayalım, tamam mı?"

Başımı salladım.

"Birazdan görüşürüz, git ve bir içki al," diye göz kırptı ve tekrar insan denizinin içinde kayboldu.

Mutlu bir iç geçirdim, bir şekilde yardımcı olduğum için mutluydum ve Lordes PR ile sözleşme imzalayacağı için sevinçliydim.

Heyecanlandığımı söylemek hafif kalır.

Dışarı kaçarak bara doğru yöneldim ve kendime bir bardak daha söyledim. Köpükler başımı döndürüyordu ama umurumda değildi. Biraz rahatlayıp eğlenmeye ihtiyacım vardı.

Garsona teşekkür ederek döndüm ve salondaki koşuşturmayı izledim. İnsanlar dans ediyor ve eğleniyordu. Bunu görmek güzeldi.

Bardağı dudaklarıma götürüp baloncukların dilimin üzerinde dans etmesine izin verdiğimde yanımda birinin olduğunu hissettim, kolu belime dolanmıştı, dudakları kulağımın kenarındaydı.

"Çok fazla içmemeye dikkat et, karıcığım."

Tüylerim diken diken oldu, ensemde soğuk bir ter oluştu.

Bana hissettirdiği derin açlığı, karnımdaki şiddetli ateşi ve sadece ona yakın olmanın bile uyluklarımın tepesini yakmasını görmezden gelmeye çalışarak kenara çekildim.

"Başka bir adam için güzel bir teklif..." çenesini sıktı; sesindeki gerginliği duyabiliyordum.

"Kıskandık, öyle mi?" Kaşlarımı kaldırdım, bardağımın geri kalanını devirmeden önce ona baktım ve bir tane daha sipariş etmek için bar personeline döndüm.

"Sanırım yeterince içtin, değil mi?" diye hırladı.

Başımı salladım. "Seninle uğraşmak zorunda kalacak kadar değil," diye gözlerimi devirdim, barmene teşekkür edip bardağı ondan alırken ağzımın kenarı seğirdi.

"Beni kızdırma, karıcığım," diye hırladı.

"Yoksa ne olur?" Kaşlarımı birbirine ördüm, başımı dik tutarak ona meydan okudum.

Boğazındaki kısık gümbürtüyü duydum.

"Nerelerdeydin?" "Evime gelip, iri yarı ve boktan bir şekilde beni yiyip sonra da hayalet gibi dolaşabileceğini mi sanıyorsun?" diye çıktım. Gerilmiş olan elastik bant sonunda pes etmişti. Umursamak istemedim ama umursadım. Umursadım. Neden artık ben yokmuşum gibi davrandığını bilmek istiyordum.

"Bebeğim, ben buradayım," diye kışkırttı, yüzünde güzel bir gülümseme vardı.

"Siktir git, Killian," diye el salladım, ona sırtımı dönerek uzaklaşmaya başladım ama eli bileğime dolandı ve beni kendine çekti.

Geri çekilmeye çalışıyorum ama tek yaptığı sıkıca kavramak oluyor. Burun delikleri genişliyor, çenesini sıkıyor ve sıktıkça tıkırdıyor.

"Çekil. Çık. Of. Benden." Dişlerimi sıkarak ona bağırdım.

Beni arkasından çekiştirerek etkinlik salonunun çıkışına doğru yürüyor. Ona karşı mücadele ettim, kolumu mengene gibi kavrayışından çekmeye çalıştım ama faydası olmadı.

"İki şey..." Mağaza dolabı gibi görünen bir şeyi açıp beni içeri ittikten sonra arkasından kilitlerken sesi alçak çıkıyor.

"Birincisi, ben çok ama *çok* kışkanç bir adamım. Ve bir şey benim olduğunda, sadece benimdir..." papyonunu çekiştiriyor ve çözülüyor. "İki, sana bir şey yapmanı söylersem yaparsın," gözleri sol elime düşüyor, yüzüksüz elime bakıyor

Parmağımı. "Onu parmağına yapıştıracağımı söylerken şaka yapmıyordum," diye hırladı, öne doğru itti ve sırtım duvara çarparken uzun parmaklarını boynuma doladı. Dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi, alt dudağımyı çekiştirirken dişleri alt dudağıma battı, benden bir inilti kaçtı. Parmakları elbisemin eteğıyle oynarken boştaki eli vücudumda geziniyordu.

Bu yanıştı.

Ona tekrar teslim olmamalıym. Ama işte buradayım. Hayır diyemeyecek kadar zayıf olduğum için bana istediğini yapmasına izin veriyorum.

Nefesim kesildi, kıvılcımlar içime aktı. Parmakları boğazımın etrafında sıkılaştı, parmak uçları tenimde küçük daireler çizirken parmakları elbisemin altından sıyrıldı.

"Killian," diye nefes aldım, sesim zar zor duyuluyordu.

"Adımı öyle yüksek sesle haykırmanı istiyorum ki buradaki herkes bana ait olduğunu bilsin."

İnledim. Aç eli elbisemi belime doğru itti ve bana mükemmel kolyeyi veren eli vücudumda gezinirken, tangamın içine takıldı ve bacaklarımdan aşağı kaydıldı. Yavaşça çömeldi, ayağı kalkmadan önce dışarı çıkmama yardım etti, tangamı burnuna götürdü ve smokininin ön cebine sokmadan önce içine çekti.

Parmağı pantolonunun düğmesiyle oynadı ve pantolonu poposunun hemen yanından aşağı itti. Elini tekrar boğazıma doladı, beni duvara daha sıkı yapıştırdı, hafifçe sıktı ve tenime baskı uyguladı.

Kalçamı tutarak bacaklarımdan birini beline doladı, sikinin başı sırlıklam olmuş açıklığımda tepe yapıp taçlandı.

"Çok hazır, çok ıslak," diye sırttı sesi titrerken. Elini boğazımdan hafifçe yukarı iterek başımı yukarı kaldırdı, sikini sert ve hızlı bir şekilde amıma soktu.

"Aferin kızıma," diye inledi, beni duvara yaslayıp sertçe sikerken gözleri benimkileri yakıyordu. Pompaları yavaş ve cezalandırıcıydı. Bana kime ait olduğumu gösteriyordu. Bu oydu. Her zaman o olacaktı.

"Daracık amcığının sikimi nasıl içine aldığını görüyor musun? O benim, birbirimize tam uyuyoruz Reese, bunu ne zaman anlayacaksın?" diye pantolonunu indiriyor, her yerim karıncalanmaya başladığında kalçamı sıkıca kavırıyor. "Sen. Aitsin. Bana. Bana." diye homurdanıyor, şimdi bana daha sert vuruyor, horozu ucuna kadar çekiliyor,

Bana çarpmadan önce beni gerdi. Sırtım duvara çarpıyordu ama iyi hissettiriyordu. Durmasını istemiyordum.

"Killian," diye nefes alıyorum.

"Daha yüksek sesle söyle," diye emretti.

"Killian," diye bağırıyorum.

"Ne oldu velet? Söyle bana," diye kışkırtıyor, bana sırtıırken parmakları boynumda gevşiyor.

"Çok yaklaştım," diye ağlıyorum, "çok yaklaştım."

"Küçük dar amcığının etrafımda kasıldığını hissedebiliyorum, benim tarafımdan becerilmeyi seviyorsun, değil mi? Seni kullanmamdan, kontrolün kimde olduğunu göstermemden hoşlanıyorsun. Bir velet gibi davranıyorsun çünkü bunu istiyorsun..." başını boynuma gömüyor, çıplak tenimi emiyor ve ısıırıyor. O emmeye devam ettikçe zevk içimi parçalıyor, eli boğazımdan ayrılıp çıplak popomun altından geçiyor, daha önce hiçbir erkeğin olmadığı bir yerde parmağını gezdirirken yanaklarımı ayırıyor.

"Killian," sesimdeki panik açıkça belli oluyor.

Parmak ucu kışıma giriyor, kendimi onun etrafında sıkışmış hissediyorum. "Bir velet gibi davran, ben de sana öyle davranayım," diye homurdanıyor, iki eli de

Kalçalarını sert ve cezalandırıcı hamlelerle içime doğru sallarken şimdi altımda.

"Şimdi benim için boşal, karıcığım," diye emrediyor, ben sertçe boşalırken parmağı artık kışıma tamamen dolduruyor, tüm vücudum titriyor ve onun etrafında paramparça oluyor.

"Ne kadar iyi bir kız," diye övüyor kendi kafasını bulduğunda, orgazmı ürpermesine neden oluyor.

İkimiz de kıpırdamadan duruyoruz, parmağı içimden kayıyor ama sert siki hâlâ içimde gömülü. Boğazımı kavradı, dudakları kulağıma ulaştı.

"Şimdi, bir velet gibi oraya gitmeni ve ona o lanet sözleşmeyi imzalatmanı istiyorum, böylece döllerim bacaklarından aşağı akarken o benim şirketime ait olacak." Sesi alçak, içimden çekiliyor ve pantolonunun içine geri sokuluyor. Titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum, alnıma bir öpücük kondurup kapıya doğru yürümeden önce nefesimi toplamaya çalışıyorum.

Şirketi mi?

BÖLÜM 20

SAÇLARIM BAŞIMIN ÜZERINE KAZINMIŞTI; DAĞINIK TOPUZUMDA altın sarısı dökülüyordu. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, mutfağım bir ipucuydu. Dolabımdan konserve yer elmalarını kaptığım gibi burnumu yukarı çevirdim. Yer elmasını Google'da arattım, tatlı patatesmiş. Konserve edilebildiğini bile bilmiyordum. Fırını önceden ısıtarak kontrol listemi gözden geçirdim. *Taylor Swift'in Enchanted* şarkısına eşlik ederken ellerimi önlüğüme vuruyordum.

Konserve yer elmalarını süzdüm ve patateslerin üzerine eşit miktarda tereyağı koyarak bir fırın kabına yerleştirdim. Minyatür marshmallowlarla kaplamadan önce hafifçe esmer şeker serptim.

Ellerimi kalçalarımaya koyarak önümdeki lapaya baktım. Bunun ana yemek mi, yan yemek mi yoksa tatlı mı olduğunu bilmiyordum. Patatesin yanına asla şekerleme koymazdım. Fırına vermeden önce burnumu kıvırdım.

Mükemmel.

Çoktan açılmış olan şarap şişesine uzandım ve kendimi oldukça memnun hissederek kadehimi doldurdum.

Mutfağıma baktım, yeşil fasulye güvecini denemeye karar verdim, ama bakınca, onu almakla uğraşacağımı sanmıyorum. Bir şeyler, bir yerlerde, bir şeyler ters gitti.

Kapıya vurulduğunu duydum, aceleyle kapıyı açtım ve Connie'yi gördüm. "Hey!" diye seslendim.

"Hey sen, giyinmiyor musun?" diye bana baktı, gözleri neredeyse hiçbir şey giymemiş koca memeli bir kadının vücudundan oluşan önlüğüme bakıyordu.

Kendime baktım.

"Kendimi temizlemem gerekiyor," diye mırıldandım, biraz çakırkeyif bir halde.

"Bu koku da ne?" diye sordu, burnunu kaldırıp koklayarak kokuyu mutfağa kadar takip etti.

"Aman Tanrım, o yeşil fasulye güveci mi?!" diye seslendi ben takip ederken.

"Eh... olması gereken buydu," diye omuz silktilim.

"Çöpe atın. Atalarımızın yemeklerini bu bokla rencide etmeyin," diye kıkırdadı. Kabı aldı ve doğruca çöp kutusuna attı. İtiraz edecek oldum ama haklıydı. Babasının evine bununla gidemezdin.

"Yer elması mı pişiriyorsun?!" fırının içinde kararan yemeğe bakarken gözleri büyüdü.

Mutlu bir şekilde başımı salladım, şimdi onlar; onlarla gurur duyuyorum.

"Oh, biz yer elması yemeyiz," diye yüzünü buruşturdu, yüzündeki üzüntüyü görebiliyordum ama kahkahasını bastırması uzun sürmedi.

"Yani bütün emeklerim boşa gitti," diyerek elimi kalçama vurdum.

"Özür dilerim," diye güldü, şişeden bir yudum aldı ve kuvvetle yere çarptı. "Babam çok güzel fırında tatlı patates yapar, bu yüzden onlara yüklenebiliriz."

"Boş ver, patatesleri ben getiriyorum!" "Şimdi bana beş dakika müsaade edin, kendimi hazırlayayım." diye seslendim. Yatak odama doğru yürümeye başladım, "ve Connie," diye seslendim, "patateslerimin yanmasına izin verme."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi," derken ses tonundaki alaycılığı duyabiliyordum. Görmezden gelmeyi tercih ettim.

YARIM SAAT SONRA KAPIDAN ÇIKTIK. CONNIE SABOTE ETTİ

Yer elması. Tek yapması gereken marshmallow'larıma göz kulak olmalı ama marshmallow'lar güzel altın rengi bir yapışkan olmak yerine siyah ve çıtır çıtırdı. Web sitesindeki fotoğrafa hiç benzemiyorlardı. Çok kızmışım. Üzerimi değiştirmedim, sadece saçlarımı taradım ve biraz makyaj yaptım. Kırmızı, kabarık kollu bir kazak ve siyah yüksek belli bir kot pantolon giymişim, görünüşümü rugan Dr Martens'lerle tamamlamışım. Saçlarımı kulaklarımın arkasına topladım, elimi mahvolmuş patateslerime uzattım ve ana asansöre doğru ilerlemeye başladım. Connie durmuş, başını sağa sola sallıyordu.

"Bu taraftan," diye işaret parmağıyla beni geri çağırdı. Kafam karışmış bir şekilde ona baktım, onu takip etmek için döndüğümde kaşlarım çatıldı. Koridorun diğer ucuna yöneldik ve bir duvarın yanında durduk.

"Ee, ne yapıyorsun?" Eğildim ve kulağına fısıldadım. "Sadece izliyorum," diye gülümsedi.

"Bu bir platform 9 ¾ sihri mi?" Bir anahtar kartı çıkarıp kaplamadaki küçük bir yuvaya yerleştirmesini izlerken kıkırdadım.

Bunu hiç fark etmezdim.

Kapı sahte bir duvarın içine doğru kayarak özel bir asansörü gösterdi.

"Connie..." Onu asansöre kadar takip ederken sesim kesildi.

"Evet?" diye sordu, eğildi ve PH yazan düğmeye bastı. "Baban benim binamda mı oturuyor?"

Başını salladı.

"Ha," diye kaşlarımı kaldırdım ve hızla en üst kata çıkmadan önce kapıların kapanmasını izledim.

Neden bilmiyorum ama gergin hissediyordum, ya babası korkunç biriye? Babasından pek övgüyle bahsetmezdi, çoğu zaman ondan sadece sperm donörü olarak bahsederdi, bazen ondan daha fazlasını düşündüğü belli olsa da. Kapılar açılıp lüks, parlak ışıklı bir lobiye girdiğinde derin bir nefes aldım.

"Baba?" diye seslendi içeri girerken, ben de hemen arkasından onu takip ettim. Bu daire inanılmazdı. New York silüetinin manzarası uğruna ölünecek gibiydi. Haklıydı, babasının mantıklı olandan daha fazla parası vardı.

"Hey Prenses, buraya gel!" diye seslendi ve ben donakaldım. Ses içimi parçaladığında tüylerim diken diken oldu. Connie'nin hızlanmasını ve köşede kaybolmasını izledim.

"Hey baba," sesindeki hastalıklı tatlılığı duydum.

"Şükran Günün kutlu olsun Balkabağım," diye ona karşılık verdi, "arkadaşın nerede?"

"Ah," diye iç geçirdiğini duydum Connie'nin, "tam arkamdaydı."

Hareket edemiyordum. Bacaklarım yere yapışmış gibi hissediyordum.

Connie yeniden ortaya çıkar, yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümseme vardır, ardından Killian onu takip eder.

Nefesim boğazımda düğümlendi, taşıdığım porselen tabağı düşürmeden önce gözlerim büyüdü, her şey ağır çekimde gerçekleşiyordu. Connie'nin gözleri benden babasına, oradan da elimden serbestçe düşen tabağa kaydı, benim gözlerim ise Killian'a odaklanmıştı. Bakışlarımız

Birbirimizin içinde yanarken, aramızdaki gerilim sürekli artarken, birdenbire tabağımın fayanslara çarpmasıyla sıçradım ve kendimden geçtim.

Şekerlenmiş yer elmalarım.

"Kahretsin," diye fısıldadım, geri adım atarken ellerim saçlarıma gitti. Olanlara inanamıyordum.

"İyi misin?" Connie bana doğru adım atarken sordu.

"Balkabağım, yapma, orada kal." Killian kolunu Connie'nin önüne uzatarak onu durdurdu. "Şunu temizleyelim, ikinizin de incinmesini istemeyiz, değil mi..." gözleri bana kaymadan önce kızına kayd. İçlerindeki yakıcı arzuyu hissedebiliyordum; kalbim göğsümde çarpıyordu. Gözlerim onun eline kayd, yüzüğü hâlâ takılıydı. Benimki takılı değildi. Lanet olsun.

Yaşlı bir hizmetçi elinde faraş ve fırçayla dışarı koştu, Killian Connie'yi geldikleri yere geri götürdü. Sonunda tuttuğum nefesi dışarı verdim.

Koyun gibi onları takip ettim. Kendimi hiç bu kadar konfor alanımın dışında hissetmemiştim. Köşeyi döndüğümde, dekoratif balkabaklarıyla dolu gösterişli yemek masasını ve masanın iki ucunda duran mumları gördüm. Connie'nin Killian'ı sorguladığını gördüm. Parmaklarımı birbirine kenetleyerek tökezleyerek ilerledim.

"Yer elmaları için çok üzgünüm," sesim alçak ve sessizdi.

Killian'ın başı bana döndü, gözleri yumuşacıktı, "Yer elmalarını dert etme."

Zorlukla yutkunarak başımı salladım. Connie'nin bana bakmasını istedim ama bakmadı.

Ona söylemiş miydi? Yoksa o sadece bu berbat yapbozun parçalarını birleştirmeye mi çalışıyordu?

"Affedersiniz, tuvalete gitmem gerekiyor," diye mırıldandım, geri çekildim ama birinin bana nereye gideceğimi söylemesini bekledim.

"Soldaki üçüncü kapı, mutfak geçince," diye gülümsedi Connie, gözleri o an için yumuşamıştı.

Küçük, zayıf bir gülümseme verdim, topuklarımın üzerinde döndüm ve tuvalete doğru yürüdüm. Kapı kapanır kapanmaz derin bir nefes aldım.

Buradan çıkmam gerekiyor. Aynanın karşısında dururken parmaklarım porselen lavaboya dolandı.

"Sadece akşam yemeği," diye mırıldandım. "O mu seninle çalışıyor, yoksa sen mi onun için çalışıyorsun?" Şaşkınlıkla başımı salladım. Neler olup bittiğini bilmiyordum.

Ne boktan bir durum.

Gözlerimi kapattım. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı. Hepsi bu kadar. Sonra orada oturacak, yemek yiyecek, şarap içecek ve şükredecektim.

Kapının açıldığını ve sonra tekrar kapandığını duyduğumda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kalbimin küt küt attığını, nefes alış verişimin hızlandığını hissettim. O olduğunu biliyordum. Vücudum ona tepki veriyor, ben istemesem bile.

"Düğünçiçeğim," sesi hırıltılıydı, tenim çakıllı.

Onunla yüzleşirken dik ve uzun durdum. Kollarımı göğsümde kavuşturarak gözlerimi vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirdim. Dar kesim kot pantolon ve V yaka tişört giymişti, göğüs kıllarının hafif tozunu ve yara izinin üst kısmını gösteriyordu.

"Bana bir kızın olduğunu söylemeyi düşünmedin mi?" Tersledim, ses tonum keskindi ama öfkeliydim.

"Ree-" Sözü nü kestim.

"Bana Reese deme! Bana bir kızın olduğunu söylemedin; benimle aynı apartmanda yaşadığını bile söylemedin!" diye bağırdım.

"Hiç sormadın," diye tersledi, bana doğru adım atarak.

"Hiç şansım olmadı!"

Yavaşça nefes verdiğini, nefesinin sığlaştığını duydum.

"Ben sadece bu apartmanda yaşamıyorum, buranın sahibiyim..." Hafifçe irkildiğini gördüm.

"Tabii ki var, tıpkı çalıştığım şirket gibi." Gözlerimi devirdim. "Teknik olarak evet, ama aynı zamanda hayır..." diye sırtıttı.

"Sırtıma lan!" diye çıktım, "Sana çok kızgınım! Connie'ye ne söylemem gerekiyor?" Ayağa kalktım, cevap vermesini bekledim, ama tam ağzını açtığında onu durdurdum ve devam ettim, "Oh üzgünüm kanka, sadece senin ateşli babanı becermekle kalmıyorum, aynı zamanda onunla evliyim. SÜRPRİZ! BEN SENİN YENİ ÜVEY ANNENİM!"

"Sesini alçaltır mısın?" diye omzunun üzerinden bakarak beni uyardı, ağzının kenarındaki o lezzetli çekiş kalktı, "benim çok ateşli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Siktir git Killian," diye başımı sallıyorum ve kollarımı tekrar kavuşturuyorum.

"Benim çatım altında küfür etme... küçük kız." Bana ters ters baktı, bana doğru adım atarak beni duvara yasladı.

"Özür dilerim... Baba," diye alay ettim onunla. Öfkeden kuduruyordum. Kanımın vücudumda ne kadar sıcak dolaştığını hissedebiliyordum.

Çenesi sıkılmıştı, gözleri dudaklarımdaydı. Gerilim yoğundu, duvarlar etrafımda kapanıyordu. Nefes alamıyordum.

"Ben *arkadaşımın* yanına dönüyorum," diye iç geçirdim. Onu iterek banyonun kapısını açtım ve arkama bakmadan hışımlla dışarı çıktım.

İnce bir çizgideydim.

Connie'yi şişeden şampanya yudumlarırken buldum. Dikkatli adımlarla yaklaşp parmaklarımı önümde birleştirdim.

"Hey," dedim utanarak.

"Hey," sesi daha kırılmıştı.

"Bakın, açıklayabilirim..." Neredeyse başarıyordum, eminim boğazım kapanmak üzereydi. Sözlerimi kekeleyerek söyledim, bu düşündüğümünden daha zordu.

"Reese ile çalışıyorum, onun patronuyum, bir nevi... Ben onun patronunun patronuyum." Killian arkamdan söyledi. "Ona bir kızım olduğunu söylemedim, bu yüzden çok şaşırdı," diye devam etti Connie'nin yanında durup kolunu omuzlarına atarak.

"Yani hepsi bu mu?" Connie biraz ikna olmamış bir şekilde, "Evet," dedi. "Evet," dedi ben ve Killian hep bir ağızdan.

"Peki." Gözlerini devirdi.

Connie buzdolabına doğru yürüdü ve yeni bir şişe şampanya aldı. Killian bana dönmeden önce bir süre onu izledi. Gözleri beni yutarken yüzünde şeytani bir ifade vardı. Parmaklarını kirli sakalında gezdirdi, bana doğru adım atarken alt dudağını yaladı, dudakları kulağıma yaklaştı.

"Seninle işim henüz bitmedi, karıcığım."

Bir adamla konuştuğunu duyduğumda geri çekilip mutfakta kaybolmadan önce kalbim küt küt atıyor, nutkum tutuluyordu.

Connie elinde bir bardakla yeniden ortaya çıktı ve bardağı bana uzattı. "Teşekkür ederim ve sana söylemediğim için özür dilerim."

"Özür dileme, bilmemen gerekirdi..." Connie gözlerini devirdi, omzunun üzerinden bakınca babasının ve kapıcı Frank'in belirdiğini gördü.

Eve gitme vakti gelmedi mi daha?

BÖLÜM 21

LÜKS YEMEK MASASINDA OTURDUK, KREM RENGİ MASA ÖRTÜSÜ

kenarlardan sarkıyor ve kırmızı bir süsle tamamlanıyor. Güzel, abartısız. Önümüzde duran lezzetli yemekler karşısında ağzım sulandı. Hindi, püre, fırında tatlı patates, yeşil fasulye güveci ve ekmek ruloları. Şekerlenmiş yer elmalarım hala resimde olsaydı mükemmel olurdu, ama değillerdi. Killian'ın zemininde parçalandıktan sonra şimdi çöp kutusundaydılar.

Connie sohbet ediyordu ama ben dinlemiyordum. Yanımda oturan ve Frank'le sohbet eden Killian'ı izlemekle meşguldüm. Koyu renk gözleri üzerimde geziniyordu, baştan çıkarıcı ve boğucu. Yanakları yüksek elmacık kemiklerinin altında hafifçe çukurlaşırken çenesi mükemmel yuvarlak bir noktaya dönüşüyordu. Çenesi keskin ve belirgin, sevdiğim koyu renkli kirli sakallarıyla tozlanmıştı. Pürüzsüz, yumuşak tenimdeki pürüzlerin sürtünmesini hissetmeyi seviyordum.

"Reese," dedi Connie bana bir rulo fırlatarak, "beni duydu mu?"

Gözlerimi Killian'dan ayırarak başımı salladım, "Evet, evet," diye mırıldandım. "Harika, tanışma randevusunu a y a r l a y a c a ğ ı m ," diye bağırdı Connie, ellerini çırparak.

Ellerini. Gözlerim büyüdü, nabzım derimin altında hızla atmaya başladı. Eminim zonkladığını görebiliyordunuz.

"Harika." Hemen dışarı fırladım, şarabıma uzandım ve yudum yudum içtim. Killian'a bakmaya cesaret edemedim.

"Frank, teşekkür etmek ister misin?" diye sordu soğukkanlılıkla, kendi şarabından bir yudum alırken. *Fazla soğukkanlı.*

Frank başını salladı, bunu yapmasının istenmesinden memnun olduğu belliydi.

Frank'ın söylediklerini dinlerken yüzümde oluşan gülümseme, Killian'ın elinin kalçamı sıkıca kavradığını ve parmaklarını kotumun üzerinde dans ettirdiğini hissettiğimde kayboldu.

Nefesimi düzene sokmaya çalıştım, nefesim dudaklarımdan geçerken titriyordu.

Connie yemeklere yumulmuş, tabağına yığıyordu.

Killian alçak sesle, "Kendine biraz yiyecek ayarla lütfen," dedi, parmakları hâlâ kalçalarımın tepesine doğru ilerliyordu.

Nefesim kesildi, parmakları tam ulaşmak istediği yerde duran dikiş boyunca ilerliyordu.

Karşıya eğilerek kaşığı aldım ve tabağıma doldurmaya başladım. "Aferin kızıma," diye fısıldadı.

Karnımdaki yanma dikkatimi dağıtıyordu, alnımda boncuk boncuk birikmeye başlayan ter masadakilerin görmesi için kendini gösteriyordu. Eli kendi yemeğini tabaklamak için bedenimden ayrıldığında derin bir nefes verdim.

Hindiden küçük bir lokma aldıktan sonra gözlerim Frank ile derin bir sohbeta dalmış olan Connie'ye kaydı. Kalbim ısındı, ailemi ne kadar özlediğimi fark ettim. Göğsümdeki ağrıyı ovuşturdum, işimiz biter bitmez onları arayacağım.

"İşler nasıl gidiyor Connie?" Killian eli tekrar kalçamda yerini bulup yavaşça eski yerine doğru ilerlerken sordu.

"Ugh," gözlerini sertçe devirdi, "iyi gidiyor, inleyemiyorum." Omuz silkti ve ağzına bir kaşık dolusu peynirli makarna tıktırdı.

"Ne zaman gelip benim için çalışacaksın?" diye sordu, parmağı göbeğimde aşağı yukarı gezinirken sözleri yavaştı, kotumun dikişi her seferinde doğru noktama çarpıyordu.

Titrek nefesimi gizlemeye çalıştım.

"Cehennem buz tuttuğunda," diye çatalıyla babasını dürtükledikten sonra ona göz kırpmıyor.

"Yapma Prenses, o kadar da kötü değil... Reese'e sorman yeterli." Başını hafifçe çeviriyor, parmakları yavaş ve alaycı darbelerle beni okşamaya devam ederken gözleri bana kayıyor.

"Hiç fena değil," diyorum fısıltıyla, çatalın etrafındaki tutuşum sıkılaşıyor. "Adele dışında, değil mi?" Connie kıs kıs gülüyor.

"Evet... onun dışında," diye gözlerimi deviriyorum, ama bu zevkten miydi yoksa adının verdiği hayal kırıklığından mı? "Öfkeli sürtük."

Parmakları artık küçük, yavaş dairesel hareketlerle hareket ediyor, orgazmım doruk noktasında.

Connie ağzına daha fazla yemek atarken şimdi gerçekten kıkırdıyordu.

"O *kadar* da kötü değil," diye eğildi, kulağıma doğru alçak sesle konuştu, parmağı

Şimdi daha sert bastırıyor ve klitorisimin zonklamasına neden oluyor. Kendimi tutamadım. Karıncalanmalar beni sardı, boşalırken serin bir esinti gibi tenimin üzerinde dans eden bir ürperti, başım öne düştü. İstedğini alır almaz, parmaklarını dudaklarına götürmeden önce çekti ve alt parmaklarında gezdirdi.

Sadist piç.

"Balkabaklı Turta mı?" diye sordu, peçetesini masaya fırlatıp sandalyesini geriye iterek.

BÖLÜM 22

HAFİF ÇAKIRKEYİF CONNIE İLE KOL KOLA YÜRÜYEREK daireme doğru. Kapının kilidini açarak içeri girdi.

"Beni şükran gününe davet ettiğin için teşekkür ederim," diye gülümsedim, "gerçekten iyi vakit geçirdim."

Yalan değildi. İyi vakit geçirdim.

"Rica ederim, her zaman rica ederim. Üzgünüm, babam biraz havasız ve tutucu, sadece yaşlı ve kendi yöntemlerine bağlı," dedi ve kanepeye uzandı.

"O yaşlı değil," diye bir kahkaha attım, onun yanına otururken. "Öyle," yan gözle bana baktı, "kırk beş yaşında."

Tamam, düşündüğümden daha yaşlı. Ama yine de *o kadar* yaşlı değil.

"İhtiyar," diye güldüm ve telefonuma uzandım. "Sadece ailemi arayacağım."

"Dostum, saat farkı." İç çekti; gözlerim saate odaklandı.

Saçmalık.

Burada saat dokuzu çoktan geçmişti, yani annem ve babam şimdiye kadar seslerini duymuşlardır. Yarın uyanır uyanmaz onları arayacağım. Seslerini duymayalı ya da yüzlerini görmeyeli birkaç gün oldu. Onları çok özledim.

Acı göğsümden içeri girdi.

Connie telefonuna gülümsüyordu, bugünü tekrar hatırlamak için bir dakikamı ayırdım.

En iyi arkadaşımın babasıyla yatıyorum. Farkına varmak beni buharlı bir tren gibi çarptı.

Başparmağım isminin üzerinde gezinirken tıkladım ve karşıma çıkan mesaja sııttım. Zihnim hâlâ masadaydı.

yemek sırasında beni orgazm etti. Ne yaptığını biliyordu.

Ben: Bil bakalım kaç yaşında olduğunu kim öğrendi... Yaşlı adam.

Yaşlı erkekler pek bana göre değil.

Düşünmeye fırsat bulamadan gönderdim, yanaklarımın kızardığını hissederken dudağımın içini kemiriyordum. Telefonumu kucağıma bırakıp Connie'ye döndüm.

"Doğru, detayları bilmek istiyorum. Kim seni telefonuna bir deli gibi gülümsetiyor?" Dirseğimi kanepenin arkasına dayamış, başımı ellerimin arasına almış halde sordum.

Connie kanepeye uzanmış, başını kanepenin arkasına yaslamıştı. Başını hafifçe çevirip bana baktı ve telefonunu göğsünde tuttu.

"Henüz söylemek istemiyorum, o kadar iyi gidiyor ki..." gözleri bir an için benimkilerden ayrıldı, sonra tekrar buluştular, "uğursuzluk getireceğimden korkuyorum."

"Anlıyorum," diye gülümsedim ona, "ama lütfen söyle bana... Kieran mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, o horoz çoktan yelken açtı." Kıkırdayarak vücudunu döndürdü, gözleri yüzümü arıyordu.

"Güzel, seni hak etmedi."

"Peki ya sen? Bilmem gereken bir şey var mı?"

Cevap dilimin ucundaydı, ona söylemediğim için nefret ediyordum ama söyleyemezdim... şimdi daha da çok.

"Hayır, Harlen ile çıktım. Bu beklenmedik bir şeydi," dediğimde içimden bir kahkaha yükseldi.

"Beklenmedik, iyi mi? Ya da..."

"Hayır, iyiydi. Gerçekten iyi vakit geçirdim," diye gülümsedim. "Onu tekrar göreceksin?"

"Emin değilim, top biraz onun sahasında kaldı." Onu başından savmak için omuz silktim. "Şarap?" O daha cevap vermeden koltuktan kalkıp mutfığa koşarken sordum.

"Bu gece burada kalabilir miyim? Taksiyle geri dönmeye zahmet edemem."

"Evet," diye bağırdım mutfaktan, şarabın mantarını açtım ve bize iki büyük kırmızı bardak doldurdum.

Salona geri dönerken bardağı ona uzattım.

"Sağ ol boo," diye esnedi, koltuğuma sokuldu ve kürklü örtüyü üzerine çekti.

Jane The Virgin ile kanepede rahatımıza *bakmadan* önce kadehlerimizi tokuşturduk.

Örtülerin altında telefonumu ararken, minderlerin ortasında buldum. Çıkardığımda Killian'dan gelen üç mesajı görünce neredeyse şarabımdan boğulacaktım.

Killian: İhtiyar mı? Sen kime ihtiyar diyorsun?

Killian: O ismi ağzından aldığımda sana göstereceğim ihtiyar.

Killian: Cevap ver Reese, yoksa velet geri mi döndü? Eğer önümüzdeki beş dakika içinde cevap vermezsen, orada olacağım ve bu 'yaşlı adamın' sana neler yapabileceğini göstereceğim.

Saati gördüğümde gözlerim büyüdü. Hay sikeyim.

Kapüşonumun kapüşonunu yüzüne çekmiş, usulca horlayan Connie'ye baktım.

Bang bang bang.

Yorganı arkaya attım, aceleyle kalktım ve kapıya doğru koştum. Gözetleme deliğinden baktığımda, sinirli bir Killian'ın orada durduğunu gördüm.

İki seçeneğim vardı.

Kapıyı aç ve içeri girmesine izin ver. Kapıyı tekmeleyene kadar onu görmezden gel.

Zinciri kaydırarak kapıyı hafifçe açtım.

"Üzgünüm, burası bakım evi değil. Sanırım sen kaybolmuşsun ve biraz da bunamışsın," dediğimde boğuluyorum.

"Yemin ederim, aç şu kapıyı," diye homurdandı.

"Hayır," diye başımı salladım, omzumun üzerinden bakarak, "Connie uyuyor." "Ve?"

"Ve hiçbir şey. Git buradan." Kapıyı iterek kapattı, ayakkabısı hızla boşluğa kaydı. Kapıyı iterek açarken parmakları kapının kenarına dolandı.

"Killian!" Fısıltıyla bağırdım, eşikten geçip kapıyı arkasından usulca kapatırken geri adım attım. Kanepede uyuyan kızına bakarken gözleri benimkilerden ayrıldı.

Başını eğip bana baktı, beni yatak odasına sürükleyip kapıyı kapatırken eli bileğime dolandı. Onu durdurma şansım bile olmadı.

Gözleri karardı, o güzel, güçlü çenesi bana doğru adım atarken kenetlendi. Parmaklarını boğazıma dolayarak beni yatağa itti. Yüzümde bir sırtıma belirdi, *benim neyim vardı?*

Dizlerinin üzerine çöktü, iri elleri bol pijama tişörtümü boynuma doğru itti, parmakları vücudumun yan taraflarında gezindi, dudakları parmaklarının geçtiği yerleri takip etti. Belimi sıktı, ağzının sırtışıını tenimde hissediyordum ve dişleri hafifçe ısıırıyordu.

"Killian," diye sızlanıyorum, onu izlerken dirseklerimin üzerine oturuyorum. Parmakları şortumun bel bandına dolandı, sonra şortumu bacaklarımdan sıyrıp odanın diğer ucuna fırlattı. Nefesim kesildi, dişlerim alt dudağıma battı.

"Sessiz ol," diye emretti, dudakları kasık kemiğıme bastırıyordu. Ağzının altında kıpırdandım, parmaklarım çarşafıların içine girdi.

"Bir velet gibi davranmak istiyorsan, sana bir velet gibi davranacağım," diye homurdandı, dili kıvrımlarımın arasından geçerek ucunu klitorisimin üzerinde döndürdü. Kalçaları yukarı kalktı, eli belimi itip kavradı ve beni yerimde tuttu. Gözlerini kaldırdı, benimkileri delip geçti.

"Sessiz olsan iyi olur, küçük kız. Kızımı uyandırmak istemeyiz, değil mi... Babasının en iyi arkadaşını diliyle becerdiğini görmekten hoşlanacağından emin değilim."

Hay sikeyim.

İki parmağını içime sokarak sert davrandı. Ama buna ihtiyacım vardı. Serbest kalmaya ihtiyacım vardı.

"Senin amına bağımlıyım," diye fısıldadı, diz çöktü ve beni parmaklarken kendini izlerken aşağı baktı. Beni sabitleyen eli vücudumda yukarı doğru kaydı, göğsümü sertçe kavradı, parmakları beni tekrar okşamadan önce meme ucumu yuvarladı ve çekti. Sert elleri her yerimdeydi, beni işaretliyor, bana sahip oluyor ve yaramaz bir çocuk gibi yerime oturtuyordu.

"Yaklaştım," diye bağırdım, zevk dalgaları içimde dalgalanırken başım geriye eğildi, parmağı uca doğru çekmeden önce derinlere daldı ve parmaklarını uyarılmamda döndürdü.

Başını eğdi, beni sertçe ısırmadan önce kalça kemiğımi öptü. Kıpırdamadan durdu, üzerimde sürünürken parmakları içimden kaydı ve dudaklarımdan arasından geçirdi.

"Şimdi tadına bak," diye inledi.

Parmaklarını yalayıp emerek temizledim.

"Ama gelmeye en fazla bu kadar yaklaşabilirsin, sadece iyi kızlar gelebilir ve sen, velet... iyi bir kız değilsin."

Ayağa kalktı, başını iki yana salladıktan sonra dönüp dairemden çıktı.

Ne oluyor lan?

Ya da daha çok, kızının en iyi arkadaşı.

O gittikten sonra sinirli ve azgın bir şekilde uzandım. Orada yatıyordum, parmaklarım şortumun içine dalmadan önce karnımdan aşağı kayıyordu. Hassas klitorisimi okşarken, içimdeki zevki hissettim. Bir parmağımı ıslak, sıcak amıma soktuğumda, sert bir şekilde boşalırken kendimi sıkışmış hissettim.

Bu bir serbest bırakmaydı ama Killian'ın yaptığı kadar iyi değildi.

BÖLÜM 23

ŞÜKRAN GÜNÜ'NÜN ÜZERİNDEN BİR HAFTA GEÇMİŞTİ, CONNIE'NİN BUNDAN HABERİ YOKTU.

babasının o akşam uğradığını söyledi. Ve bunu asla bilmeyecekti. Tüm bu sırlar etrafımda birikiyormuş gibi hissediyordum, her biri omuzlarımda ağır bir yükü.

Kendimi bok gibi hissediyordum, Killian'ı görmek istemiyordum. Ondan gelen sayısız mesajdan sonra numarasını engellemiştim.

Benden bir velet gibi davranmamı mı istedi? İşte geliyor.

Ofise girerken başımı dik tuttum. Her gün buradaydı. Adele'i görüyor, sonra da masamın etrafında dolanıyordu. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Buna bir son vermeliydim, istemediğim bir adama aşık olduğumu hissedebiliyordum.

Bir planım vardı ve ona sadık kalmam gerekiyordu.

İşimde ayaklarımın üzerinde durmaya çalışacağım, birikim yapmaya devam edeceğim ve doğru zamanın geldiğini düşündüğümde bir sperm donörü bulacağım. Oh, ve evliliğimi iptal ettireceğim.

Connie'ye yaklaşp onunla bu konu hakkında konuşmak ve belki de sakıncası yoksa her iki annesiyle de oturup hangi kliniği kullandıklarını sormak istedim. İstedüğimin bu olduğunu biliyordum; sadece yanımda 1.80 boyunda iri yarı bir erkek istemiyordum.

Bağları koparmak zorundaydım. Evliliğimizin feshi bu hafta ve Killian'ı görmek sadece köprüleri yakacak ve bizi boşanma riskiyle karşı karşıya bırakacak. Dudaklarını kapalı tutmasını umuyorum. İkimizin de iyiliği için.

Masamda otururken kendimi işime kaptırmıştım. Harlen Kasım ayının sonunda Lores PR'da bizimle çalışmak üzere buraya taşınıyordu ve ben çok heyecanlıyım. Onun etrafındaki havada belli bir vızıltı vardı. Bu iyiydi. Lores için harika olacaktı. Yanaklarımı üfleyerek, işimin bitmesini bekledim.

e-posta y ü k l e m e k için. Killian'la konuşmaya hazır olmamın tek yolu e-postalarımıdır.

Küçük mü? Kesinlikle.

En üstte Killian'ın adını gördüm, kalbim bir an için göğsümden fırladı. Sertçe yutkundum ve faremi isminin üzerine getirdim.

Reese,

Cuma çünkü randevumuzu teyit etmek istedim, seni alacağım ve birlikte gideceğiz.

Saygılar,

Killian Hayes

Birlikte gitmemizin imkanı yoktu.

Parmaklarımı şıklatarak bir cevap yazmaya başladım.

Killian,

Birlikte gitmemizin akıllıca olacağını sanmıyorum, ya sen?

Adliyede buluşalım.

Benim kağıtlarım imzalandı, seninkilerin de imzalandığından emin ol Killian.

Saygılar,

Reese

E-postalarımı kapatarak kendimi işime verdim. Kafamı boşaltmaya ihtiyacım vardı ve Killian bu konuda kesinlikle yardımcı olmadı.

Julianne ile uzun bir öğle yemeği yemeye karar verdim, Killian Adele ile haftalık iki saatlik toplantısı için geldiğinde ofis dışında olmak istiyordum. Muhtemelen sikini yalatıyordu.

Bu düşünce beni ürpertti. Onunla birlikte olma düşüncesinden nefret ediyordum ama buna alışmam gerekiyordu. Çünkü Cuma gününden itibaren o benim için en iyi arkadaşımın babasından başka bir şey değildi.

Eve vardığımda hava kararmıştı. Biraz daha geç saatlere kadar çalıştım çünkü Adele'in sabaha kadar bekleyemeyeceği birkaç işi halletmem gerekiyordu. Kendimi bitkin hissediyordum.

Akşam yemeğini atladım, soyundum ve günlüğüme uzanmadan önce yorganın altına girdim. Çok uzun zaman olmuştu.

Sevgili günlük,

Bugün yine cehennem gibi bir gündü. Killian'dan kaçmak ve Adele ile uğraşmak zorunda kalmak... Buna değmeli, değil mi?

Her geçen gün Elijah'ı biraz daha kaybediyormuşum gibi hissediyorum ve bu bana acı veriyor. Hayatıma devam etmem gerektiğini biliyorum, bu hayatın bir parçası. Ve evet, Killian'la birlikte olmak yeniden hissetmeme yardımcı oldu ama aynı zamanda kendimi pislik gibi hissetmeme de neden oldu. Bunu Elijah'a nasıl yapabildim? Bu beni berbat bir insan mı yapar?

Nefes alarak avuç içimle göğsümü ovuyorum, kalbimdeki ağrı kendini gösteriyor.

Ne yaptığımı bilmiyorum. Ne yöne gitmem gerektiğini bilmiyorum. Bu iş çok uzun zamandır istiyordum, ancak şimdi ona sahibim, düşündüğüm gibi memnun hissetmiyorum.

Ağır yük için özür dilerim, sadece konuşacak başka kimsem yok. Elbette Connie ve Julianne var ama Connie Killian'ın kızı ve Julianne de benimle çalışıyor, dolayısıyla Killian'ı tanıyor. İkisine de ondan bahsedemem. Bir de onunla evli olduğum düşünülürse, bu yanımda taşımam gereken ağır bir yük.

Ama Diary, bir umut ışığı var.

Cuma günü her şey bitmiş olacak. O yoluma çıkmadan hayat planıma geri dönmekte özgür olacağım.

Küçük adımlar.

*Bir adım daha
yaklaştım. Her şey
yoluna girecek.*

Kahverengi deri günlüğümü kapatıp yatağımın başucuna koyarken kendi kendime gülümsüyorum.

Gözlerim tavana sabitlenmişti, çok yorgundum ama bir türlü uyuyamıyordum. İçimde Killian'la birlikte olmak isteyen küçük bir parça var mıydı? Kesinlikle vardı.

Ama yapamazdık. Asla çalışamazdık. Çok dengesizdik.

Telefonum çaldı, iç geçirerek uzandım ve açtım. Gülümseyerek Connie olduğunu gördüm.

Sürtük memeler, babam günlerdir sana ulaşmaya çalıştığını söyledi. İhtiyacın olursa diye numarası burada. Onu tanıyorum, muhtemelen bir rakamı yanlış yazmıştır.

İletişim: Sperm Donörü.

Gözlerimi devirerek kendi kendime başımı salladım.

Ben hallederim.

Engelini kaldırmayacaktım; buna ihtiyacım yoktu. Bana e-posta atabilir, ben de yarın işten alırım.

BÖLÜM 24

KILLIAN

MESAJ GÖNDERİLEMEDİ.

LANET OLSUN! YUMRUKLARIMI SIKIP SAÇLARIMIN ARASINDA GEZDIRİYORUM ve kökünden çekiştirirken telefonu yan tarafa düşürdüm.

Connie'den bu işe karışmasını istemekten nefret ediyordum ama başka ne yapacağımı da bilmiyordum. Elbette oraya gidebilir, kapısına vurabilir ya da anahtarla içeri girip bir isyan başlatabilirdim ama bu beni nereye götürürdü?

Onu kızdırdığımı biliyordum, bana zaman ayırmazdı. Ama bu beni dondurma olayı onun için bile biraz çocukçaydı.

Dairemde bir aşağı bir yukarı dolaşırken, aklım onun dairesine gitmem ve benimle konuşmasını talep etmem için bağıırıyordu.

İç çekerek mutfağımın kemerinde durdum, gözlerim Cuma günü için imzalanması gereken evraklara takıldı.

Hazır değildim.

Evliliğimizi iptal ettirmek istemedim.

Parmaklarımı evrakların üzerinde gezdirirken gözlerim belgeleri taradı. Bunu ben yapmıyordum.

Telefonumu kaptığım gibi telefondaki numarayı aradım ve sesli mesaj bıraktım.

Bunu şimdi yapmıyordum. Evliliğin iptali için geri adım atmam gerektiğini söyledim.

Reese bana kızacaktı ama yapılması gerekiyordu.

E-postalarımı açarak ona hızlıca bir tane gönderdim. Şimdi okumazdı; akşamları iş e-postalarını asla kontrol etmez... Bunu biliyorum ya da eğer

ama asla cevap vermez.

Reese,

Az önce adliyeden bir sesli mesaj aldım, program çakışması nedeniyle fesih işlemimiz bir ay ertelenmiş. Ocak ayının ilk haftasına kadar görüşemeyeceğiz.

Görünüşe göre bir ay daha benimle takılacaksın...

Killian

Yanaklarımı şişirerek telefonumu arka cebime attım ve viskime yöneldim. Kafamı dağıtmak için bir şeye ihtiyacım vardı ve viski bu işi halletti.

Deri koltuğuma doğru ilerleyerek oturdum ve uzun işaret parmağımı kristal bardağımın kenarına vurdum.

Kızımın en iyi arkadaşına aşık olmak için bana güvenin. Açıkçası, kafayı bulup evlenmeden önce bunu bilmiyordum, ama yine de. O yirmi yedi yaşındaydı, ben ondan neredeyse yirmi yaş büyüktüm. Ama umurumda değildi. İlişkimizin yürüyüp yürümeyeceğini bile bilmiyordum ama denemek istiyordum. İkimizin arasında hissettiğim kimyayı ve enerjiyi inkâr edemezdim, bu sadece cinsel bir çekimden çok daha fazlasıydı. Bardağımın kenarını dudaklarıma götürerek büyük bir yudum aldım. Hoş bir yanık boğazımı okşamadan önce dilimi kapladı. Karnımın kehribar rengi sıvıyla ısındığını hissettiğimde irkildim, ön kapımın vurulduğunu duyduğumda sarsıldım. Kaşlarım aşağıya indi ve bardağı sehpanın üzerine bırakırken kıstırdım.

Bang bang bang

"Durun, geliyorum." Kapıya doğru hışımla koşarak bağırdım.

"Aç şu lanet kapıyı, Killian!" Kapının ardından onun güçlü İngiliz aksanını duydum. Ağzımın kenarları çekiliyor, sikim seğiriyordu.

Benim sorunum neydi? Aksanından bile etkilendim.

Kapıyı açtığımda, gözlerim vücudunda aşağı yukarı gezinirken yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Daha önce hiç ince, zayıf tipleri tercih etmemiştim. Ama Reese? Onda bir şeyler vardı. Minyon vücudu, her zaman dik ve diri duran küçük göğüsleri. Hafif bir kıvrımı vardı.

Kalçaları, poposu şeftali gibiydi ama bacakları ince ve sıkıydı. Alıştığımın tam tersiydi. Ve bazen zıt kutuplar birbirini çeker, değil mi?

"Yüzündeki o lanet gülümsemeyi çıkar, Killian." İnledi, alt dudağı dışarı fırlamıştı, opal gözleri karanlık ve kapüşonluydu, bana doğru bakıyordu.

"Ah, Buttercup... böyle yapma," diye takıldım, geri çekildim ve onu içeri aldım.

Düz, pürüzsüz karnını gösteren beyaz bir tişört ve yüksek belli siyah bir pantolon giymişti. Ayağında ayakkabı bile yoktu, sadece çorapları vardı. Aceleyle dışarı fırlamış olmalıydı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayaklarını yere vurarak dururken nefesleri ağırlaşmıştı.

"Bu zevki neye borçluyum, karıcığım?" Alay ettim. Onu kızdırmayı seviyordum ve o e-postayı göndererek tam olarak bunu elde ettim.

"E-postan bir şakaydı, değil mi?" diye tükürdü ve elini kalçasına vurdu.

"Şaka gibi mi görünüyor?" Kaşlarımı kaldırdım ve onun asık, kızgın yüzüne gülümseme dürtüsüyle savaştım.

"Nedir bu program çatışması saçmalığı?" diye homurdanıyor, gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

"Nereden mi biliyorum? Sadece bir koca olarak doğru olanı yapıyorum ve seni bilgilendiriyorum." Omuz silkiyorum, soğukkanlı davranmaya çalışıyorum.

Dairemin koridorunu boydan boya yürürken eliyle ağzını kapatarak volta atmaya başladı.

"Neyin var?" Ona biraz daha yaklaşarak usulca soruyorum.

"Hiçbir şey," diye iç geçiriyor ve dönüp bana bakmadan önce duruyor. "Sadece bunun bitmesini istiyorum, hayatımı geri istiyorum." Sesi biraz titriyordu, bu Reese'in daha önce görmediğim bir yanıydı. Hassas. Ona bir adım daha yaklaşırken kaşlarım çatıldı.

"Gerçekten o kadar kötü müyüm?" Alay ettim ama sesimdeki hafif acıyı duyabiliyordunuz.

"Hayır," diye nefes aldı, cevabı fısıltıyla çıkmıştı. Ona doğru bir adım daha atarken, kollarımı ona dolamamak ve onu kucaklamamak için içimdeki dürtüyle savaşmak zorunda kaldım. Dudakları utangaç bir gülümsemeye dönüştü.

"O zaman birkaç hafta daha ne fark eder?"

"Bu planın bir parçası değildi," diye sustu ve başını kaldırıp bana baktı.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için son bir adım daha atarken nefesi boğazında düğümlendi.

"Planlar sıkıcıdır," diye fısıldadım, gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu. Gözlerindeki kırılmalığı görebiliyordum; acı, suçluluk ve ısırap dolu bakışlar o güzel yeşil gözlerde toplanmıştı.

"Benimki değildi," diye başını salladı, başını öne eğdi, parmaklarını birbirine geçirdi.

"Bir de bana sor..." Biraz dürttüm, onun her şeyini bilmek istiyordum... Gerçek şu ki birbirimizi o kadar iyi tanı mıyorduk.

Birlikte çalıştık.

Kızımın en iyi arkadaşıydı.

Ve evlendik. Kazara evlendik.

"Reese?" Onu aklından çıkarmaya çalıştım. "Biliyorsun bu işi yürütebiliriz; bir şans verebiliriz... Sana istediğ in her şeyi verebilirim." Kahretsin, ne diyordum ben?

Benden uzaklaşmadan önce derin bir nefes aldı ve başını salladı.

"Bir bebek istiyorum, Killian. Bir aile istiyorum." Gözlerini kaldırıp gözlerimin içine baktı, hiç tereddüt etmeden ve yemin ederim gözyaşlarının biriktiğini gördüm.

Boğuldum, ondan uzaklaştım ve aramıza hatırı sayılır bir mesafe koydum. Gözleri içimi yakıyordu; alt dud ağını çiğnediğini görebiliyordum. Başını usulca sallıyordu. Kollarını iki yanına indirdi.

Bir şey söyle seni aptal.

Ama kelimeler kifayetsiz kaldı.

"İşte bu yüzden çalışmayacağız Killian," diye alaycı bir kahkaha attı ve elini cebine atıp yüzüğü çıkardı. Bana doğru yürürken bileğimi kavradı, elimi yukarı çevirdi ve yüzüğü avucuma bıraktı.

Kafam ve kalbim bana bağı rıyordu ama işe yaramıyordu. Konuşamayacak kadar sersemlemiştim.

Arkamdan çarpan kapı beni zıplattı, sonunda her şeye yetişebildim. Gözlerim düşüp elime baktı. Ucuz, altın yüzük orada duruyordu. Elimi yumruk yapıp sıkıca kavradım.

"Bir çocuk mu?" Dairemi çevreleyen açık boşluğa ve sessizliğ e doğru mırıldanıyorum. "Hayır, bunun için çok yaşı lıyım."

BÖLÜM 25

REESE

NEDEN AĞLIYORUM?

Hayal kırıklığı içimi doldurdu; dökülen gözyaşları yüzünden gözlerim yaşardı. Ağlamaya hakkım yok, birbirimize sonsuza kadar ve her zaman söz vermiş değiliz. Sarhoş olduk, evlendik ve birkaç kez takıldık. Birbirimiz için yanlış olduğumuzu biliyordum; bu asla olduğundan daha fazlası olmayacaktı.

Tesadüfi bir evlilik.

Tabii ki çocuk istemezdi, kırk beş yaşındaydı. Yirmi bir yaşında bir çocuğu vardı, neden şimdi tekrar baba olmak istesin ki?

Kendime kızgındım. Neden ona söyledim ki? Aptal çenemi kapalı tutup yalan söyleyebilirdim ama hayır, ona çocuk istediğimi söylemek zorundaydım. İçimde bir yerlerde bunu deneyebileceğimizi düşünen bir yanımdı ama kimi kandırıyordum ki? Asla yürütemeyecektik.

Spektrumun tamamen farklı uçlarındaydık.

Onunla birlikteyken dünyanın bir kaleydoskopu bakmak gibi olmasının bir önemi var mıydı? Daha önce hiç görmediğim renklerin patlaması, ona kadar her şey çok siyah ve beyazdı.

Ona kadar.

Suçluluk ve keder beni ezdi. Böyle hissetmemeliydim bile. Elijah'ım vardı. Elijah'ı seviyordum.

Çok sevdim.

Elijah artık burada değildi. Elijah iki yıldır burada değildi ve yine de ne zaman hayatıma devam etmeye yakın bir şey yapsam kalbim sızlıyordu.

Belki de hayatıma devam etmemem gerekiyordu.

Planda bu yoktu.

Planım bunu tek başıma, kendim için, Elijah için yapmaktı. Onun bana veremediği bir bebeğe yapabileceğim en iyi anne olmaktı.

Ona veremediğim bir bebeğe.

Boğazımdaki yanma çok fazlaydı, yumru boğuluyormuş gibi hissediyordum

Ben.

Kendimi kandırmaya başlamıştım ve ağlayacak gözyaşım kalmadığında uyuyakaldı.

İŞTEKİ HAFTA BULANIK BİR ŞEKİLDE GEÇTİ, OFISİN SESİNİ HER DUYDUĞUMDA Killian olma umuduyla kalbim yerinden fırladı ve çırpındı. Ama değildi. Tabii ki Killian olamazdı.

Ona ne istediğimi söyledim. O istemedi.

Hiç yapmadı.

Beni istediği zaman dokunabileceği ve sahip olabileceği ateşli bir tüy parçası olarak görüyordu. Kaçamaktan başka bir şey istemiyordu.

Kaçamaklar eğlenceli görünür, ama bir erkeğe karşı hissetmemeniz gereken duygular beslemeye başladığınızda değil. O sınırların dışındaydı. Zaten devam eden ilişkimizi bitirmemiz gerekiyordu. Bu hiçbirimiz için adil değildi, özellikle de Connie için.

Metroya doğru yürüdüm, trenimi yakaladım ve eve doğru yola çıktım. Connie'yle bu akşam şarap ve Çin yemeği yiyecektik. Pazartesi gününe kadar teslim etmem gereken bir işim vardı ve Adele, Killian'ın yokluğunda daha da kötü davranıyordu. Bana gerçekçi olmayan baskılar ve teslim tarihleri uygulayarak altında çalışmamı zorlaştırıyordu. Harlen'i imzalamam halinde söz verdiği yeni iş unvanımı almaya hâlâ yaklaşmamıştım.

Harlen birkaç hafta içinde işe başlayacaktı ama ben hâlâ Adele'in köpeği olmaya devam ediyordum ve doğrusu bundan bıkmıştım. Sadece daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Ailemden ve Elijah'dan binlerce kilometre uzağa ne için taşınacağım? Asla gelmeyecek bir iş için boş bir vaat.

Metrodan çıktıktan sonra kutup havasında eve doğru yürüdüm. Bu gece buraya kar yağacaktı ve ben heyecanlıydım. İngiltere'de en son ne zaman Aralık ayında kar yağdığını hatırlamıyordum.

Neredeyse donmak üzere olan Frank'e başımı sallayarak sıcak apartman lobisine adım attım ve asansöre yöneldim. Asansöre binerken hep gergin olurum.

Killian'la her an yolumun kesişebileceğini bilerek binaya girdim. Mesafesini korumuştı ve her ne kadar biraz canım yansa da buna ihtiyacım vardı.

Mesafe sadece ona karşı hissettiğim duyguları bastırarak. Bu sadece bir aşktı, ama sonra tekrar, bunun bir aşk olduğunu bile düşünmüyorum. Sadece cinsel bir bağ.

Benzin ve ateş gibi.

Birlikte iyi yanarlar ama sadece dehşet verici hasara neden olurlar.

Eşarbımı açıp sarkıttıktan sonra uzun, kabarık siyah ceketimi omuzlarımdan indirdim ve eşarbımın üstüne astım. İliklerime kadar donmuş hissediyordum. Telefonumdaki saate baktım, Connie gelmeden önce hâlâ bir saatim vardı. Sıcak bir banyo yapmak ve ailemi görüntülü aramak istiyordum. Sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi hissediyordum. Yatağın kenarına oturup telefonumu kaldırdım ve bağlanmasını bekledim.

"Reese, mi amor!" Babam telefona ışınlıyor.

"Selam baba," diye gülümsüyorum ama normalde olduğu gibi gözlerimle tam olarak buluşmuyor.

"Qué equivocado, mi el amor?" kaşları çatıldı, yüzünde endişeli bir ifade belirdi.

"Ben iyiyim baba, gerçekten. Sadece iş, kışımı tekmeliyor."

"Çok fazla strese girme, çalışmak eğlenceli olmalı, yaşamak için çalışmalısın, çalışmak için yaşamamalısın." Dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşti.

O haklıydı.

"Biliyorum," diye şişindim, "sadece patronum Harlen'i kayıtlara geçirirsem terfi sözü verdi. Harlen'i kayıtlara geçirdim ama hâlâ terfi alamadım. Her gün on ton bokun içine giriyorum-"

"Küfür!" diye azarladı annem. Yirmi yedi yaşında olabilirdim ama hâlâ ailemin önünde küfretmeyi sevmiyordum.

"Üzgünüm," diye yüzümü buruşturdum, "masamda on ton iş var. Aslında ben onun kişisel dosya dolabıyım."

"Özür dilerim Prenses," babamın sözleri yüreğimi burkuyor, istenmeyen gözyaşlarını kırpmaya çalışırken gözlerimin arkasına bir sızı saplanıyor.

"Sorun değil," diye gülüyorum, gözlerimi avuçlayarak, "sadece düşündüğüm gibi değil, bir yanım toplanıp eve dönmem gerektiğini düşünüyor. Burada benim için hiçbir şey yok, Connie dışında." Gülümsüyorum, ama beni ve babasını öğrendikten sonra ona ne kadar sahip olabilirdim ki?

"Eve gelmiyorsun Reese!" diye bağırdı annem arka planda, takır tukur sesler çıkararak. Telefon elinden alınmadan önce babamın yana baktığını gördüm. "Beni dinle Reese Gloria Hernández, uçağa binip eve dönmüyorsun. Seni özlüyoruz, gerçekten. Ama dışarıda hedefleyeceğin çok daha fazla şey var. Benimle ve babanla çalışmakla yetinmek için geri dönme. Çok daha fazlasını hak ediyorsun." Sesi şimdi oldukça yumuşamıştı, "Bir sürtük yüzünden pes etme. Oraya git ve ona neler yapabileceğini göster ve eğer buna rağmen çekilmezse, siktir git."

Bir kahkaha attım ve yanağımdan süzülen bir damla yaşı sildim. Annem bir şey onu gerçekten kızdırmadıkça pek küfretmezdi ve sanırım Adele onu kızdırmıştı. Yani beni etkiledi. Pamukçuk gibiydi; lanet bir tahriş edici.

"Bir kişi yüzünden hayallerinin peşinden gitmekten vazgeçme," diye gülümsedi, kendi gözleri parlıyordu.

Gerçek şu ki, sadece bir kişi değildi. İki kişiydi.

"Yapmayacağım," diye iç geçirdim. Zilin çaldığını duyduğumda konuşmaya devam ediyordu, bu da beni zıplattı.

"Kim o?" diye sordu annem.

"Connie..." Telefonumdaki saate baktım, kaşlarım çatıldı, "Sanırım..." erken gelmişti. Connie asla erken gelmezdi.

"Git aşkım, yarın konuşuruz."

"Tamam anne, hoşça kal, seni ve babamı seviyorum." Telefonu kapatıp yatağa fırlatmadan önce annemlere bir öpücük gönderdim.

Sıçrayarak kapıya gittim ve Killian'ı görmek için kapıyı açtım. Bugün olmaz Şeytan.

Kapıyı iterek kapattım ve zinciri geçirdim. "Git buradan, Killian!" Kapıya doğru bağırdım.

"Reese, lütfen," diye yalvardı, duvarlarım tekrar yükselmeden önce kalbimin bir saniyeliğine sıkıştığını hissettim.

"Hayır," diye cevap verdim, arkamı döndüm ve kapıyı çarparak yatak odama doğru yürüdüm.

Al sana Killian Hayes.

Pes etmiyordum. Ona bebek istediğimi söylediğimde tam bir pislik gibi davranan oydu.

Beni nazıkçe yüzüstü bırakabilirdi; benimle orada bitirse bile umursayacağımı sanmıyorum. Ama hiçbir şey söylemedi.

ağzını kapattı, en çok acıtan da buydu.

Kapıya yüksek sesle, defalarca vurdu ama umurumda değildi. İstedığı kadar vurabilirdi. Kızı yakında burada olacaktı ve neden kapımı kırmaya çalışan kızgın bir mağara adamı gibi olduğunu açıklamak zorunda kalacaktı.

Garip.

Salona geri dönerek telefonumu Bluetooth'uma bağladım ve *abcdefu - GAYLE*'yi çaldım. Belki mesajı almamıştır diye sesini sonuna kadar açtım. Kapının önünde dans ettim, şarkıyı avazım çıktığı kadar söylerken kapıyı kapattım.

Kalçalarımı sallayarak buzdolabına doğru yürüdüm ve beyaz şarap şişesini aldım. Üstündeki lastik mantarı dişlerimle ısırarak büyük bir yudum aldım. Artık onun için ağlamayacaktım.

İşimiz
bitmişti.

Finito.

Tamam.

Belki onun güzel aleti için ağlardım. Ama dökülecek tek gözyaşı bu olurdu.

Bir süre sonra, vuruşmalar tamamen durdu. Ona kolay lokma olmadığımı göstermeliydim. Ne yapmam gerektiğini biliyordum ve o beni hayallerimin olduğu yerden başka bir yöne yönlendirmeyecekti.

Zil tekrar çaldı, gülümseyerek kapıya doğru koştum, gözetleme deliğinden baktım ve Connie'yi elinde Çin yemeği ve daha fazla şarapla görünce heyecanlandım. Zinciri kaydırarak kapıyı açtım ve kendimi ona doğru attım.

"Vay canına, sana da merhaba," diyerek güldü Connie. "Selam," diyerek

Çinliyi ondan aldım ve kendi evime doğru yürüdüm.

Daire.

"Tek kişilik küçük bir parti veriyoruz, değil mi?" diye göz kırptı ve şarap şişelerini bir kenara bıraktı.

"Evet, neden olmasın?" Çantayı yumruklayıp kartonları çıkarırken omuz silktim. "İyi misin?" Gözlerimi poşetten kaldırıp ona bakarken sordum. "Evet, iyiyim." Kızardı; bu kız armanın çok iyi bir şey olduğunu biliyordum...

Allık.

"Güzel," diyerek ona yemek çubuklarını uzattı ve yemek yerken hafif bir sohbete daldık. Genelde benim hakkımda ve Adele'den ne kadar hoşlanmadığımı hakkında.

"Bırak onu, seni hak etmiyor," diye iç geçirdi Connie, başını iki yana

sallayarak. "Ben de ondan hoşlanmıyorum, sürekli etrafı kokluyor.

Babam. Bu çok garip." İtirafı karşısında kaskatı kesildim. Yani yakın olduklarını biliyor.

"Birlikte falan mıydılar?" Bilmek için çok çaresiz görünmemeye çalışarak sordum.

"Hayır, sanmıyorum," diye omuz silkti, "dürüst olmak gerekirse bilemiyorum. Bildiğim tek şey onun sinek gibi bir şey olduğu." Homurdandım. "Senin çalıştığın şirketi kurmasına yardım etti, daha önce Adele'den bahsettiğinde aklıma bile gelmemişti," hafifçe özür dileyerek bana baktı. "Bir türlü vazgeçmiyor. Açıkçası babamın bir türlü durulmamasının nedenlerinden birinin o olduğunu düşünüyorum. Babamın hayatında o kadar ön planda ki hiçbir kadın buna dayanamıyor." Ağzına bir sigara böreği attı, gözleri beni izliyordu. Babasıyla ilişkim olduğunu belli etmek istemiyordum. Uygun kelime buydu.

"Öyle görünüyor," diye kabul ettim, birden iştahım kaçtı. "Peki, kapıdan girdiğin andan itibaren yüzüne yapışan o güzel gülümsemenin sebebi nedir?" "Ya da sebebi kim mi demeliydim..." diye dürttüm onu.

Kızardı, bir şişe şarapla kanepeye yığılmadan önce ortalığı toplamama yardım etti.

"Her şeyi anlatın, hiçbir detayın atlanmasını istemiyorum..." Şarabımı yudumlarırken ona göz kırptım.

Kıkırdamaya başlamadan önce mutlu bir iç çekişin onu terk ettiğini duydum.

"Öncelikle... kızma, tamam mı?" aksanının hafif tınısı kalbimi ısıttı, sesini seviyordum.

"Neden kızayım ki?" Kaşlarımı çimdikleyerek omuzlarımı geriye ittim, sırtım hafifçe yukarı kalktı.

Gözlerini devirdi, "Sana daha önce söylemediğim için."

"Çok nazlı ve ketum davrandın, bu benim ilgimi çekti. Dilini ısırarak senin yapacağın bir şey değil..." Küçük bir kahkaha attım.

Rahat bir nefes almış gibiydi, gözleri tekrar benimkilerle buluşmadan önce gülümseyerek tavana baktı.

Tek söylediği "Dene" oldu.

"Tryst!? Chord'dan mı?" Çılgılık attım.

Öne doğru sürünüp bana sarılmadan önce içinden bir kahkaha yükseldi.

"Bunu çıkarmanın ne kadar iyi hissettirdiğini biliyor musun?" dedi rahatlamış bir şekilde.

Bana sıkıca sarıldı, "Gerçekten bana kızacağını düşünmüştüm."

Başımı salladım, kendi kollarım şimdi onu sıkıca sarıyordu, "Sana asla kızgın olamam. Asla." Fısıldadım, aniden içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Ona söylemem gerekiyordu; ikimizin de söylemesi gerekiyordu. Sertçe yutkundum, boğazım kurudu.

"Connie," diye fısıldadım.

"Öyle mi?" diye sordu beni bırakıp tekrar koltuğa otururken.

"I..." Sustum, boğazım düğümlendi, yapamadım. Boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Orada oturmuş, söylemeye çalıştığım her neyse ağzımdan çıkmasını bekliyordu ama kelimeler bir türlü gelmiyordu.

"Seni seviyorum," diye gülümsedim, onu tekrar kendime çekmeden önce yanaklarım kızarmıştı. Lanet olası bir korkaktım.

"Ah, boo, ben de seni seviyorum."

BÖLÜM 26

CONNIE BANA TRYST HAKKINDA HER ŞEYİ VE NE YAPTIKLARINI ANLATIRKEN OTURUP DİNLEDİM.

bir şeyler yapıyordu. Kulağa fırtınalı bir aşk gibi geliyordu ama mutluydu.

"Ah Con, senin adına çok sevindim," diyerek onu kendime doğru çektim,

ona bir kez daha sarıldım. Onun için içim sıcacık ve tüylerim diken diken olmuştu.

"Teşekkür ederim," diye sıktı beni geri çekilmeden önce, "ama babama söyleme. Henüz değil... O Tryst'in en büyük hayranı değil," diye yüzünü buruşturdu.

"Ben olsam babana söylemezdim. Birlikte çalışıyoruz, arkadaş sayılmayız." *Yalancı, yalancı, pantolon yanıyor.* Bilinçaltım tekrar tekrar söylüyordu. Onu görmezden geldim. "Baban Tryst'i nereden tanıyor? Babanla bu kadar çok görüştüğünü sanmıyordum." Kaşlarımı çatmıştım.

"Bilmiyordum, hala da bilmiyorum. Arada bir tatile çıkıyordu ama annemlere her zaman kim olduğunu bilmemi istediğini söylerdi. Anonim bir donör olmak istemedi. Annemler onu seçtikten sonra, numunesini saklandığı doğurganlık kliniğinden çıkardı. Bir çifte yardım edebildiği için mutluydu ve bunun yeterli olduğuna karar verdi." Omuz silkti, "Beni yanlış anlamayın, o boktan bir baba olmadı, sadece ben idare edilebilir ve tuvalet eğitimi almış olana kadar pek çaba sarf etmedi. Görünüşe göre ben yeni doğduğumda uğruyormuş, ama işleri yoğunlaşınca bu da azalmış." İcini çekti, "ama her neyse, evet Tryst. İlkokulu birlikte okuduk, sonra ortaokula... falan filan," okulu birlikte okuduklarını belirtmek için bileğini çevirdi. "Ara sıra çıkıyorduk ama o içine kapanık, yalnız bir inekti, ben ise popüler kalabalığın içindeydim. Sonunda çatışmaya başladık ve ben kızlarla eğlenmekle meşguldüm." Göz kırptı, "sonra bana ulaştı, buluşup buluşamayacağımızı, kahve içip içemeyeceğimizi sordu, bilirsin?" Şaraptan

bir yudum aldı, dili

dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı, "bu yüzden bir sürü uuming ve ahhing'den sonra pes ettim ve onunla tanıştım ve evet, gerisi tarih."

"Connie, bu inanılmaz. Çocukluk aşkları." Elim kalbimin üzerine koydum ve göğsümdeki gümbürtüyü hissettim. Birden içimi bir hüzün kapladı. Bir zamanlar var olan gülümsemem artık solmuştu.

"Reese?" Connie'nin sesindeki endişe beni boğdu.

"Özür dilerim, ben iyiyim," diye başımı salladım ve gözlerimin arkasında tehditkâr bir şekilde beliren iğneyi kırptırdım.

"İyi değilsin."

Burnumu çektim ve kazağımın koluyla burnumu sildim.

"Konuş benimle," diye yalvardı, bana yaklaşıırken sesi yumuşaktı, eli kalçamdaydı.

Dudağımın içini kemirirken gözlerim kucağıma düştü. Parmaklarım birbirine kenetlendi, kalbim derimin altında hızla çarpmaya başladı.

"Reese," diye fısıldadı.

Tavana bakarak gözyaşlarımı akıtmaya çalıştım. Boğazımdaki acıklı yanmayı görmezden gelmeye çalıştım. Ama yapamadım.

"Sadece..." Burnumu çektim, ona bakarken başım yavaşça öne eğildi.

"Beni korkutuyorsun."

"İlk aşkımı kaybettim, Elijah." Fısıldadım, gözyaşlarım çenemden kaymadan önce yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Onun öldüğünü biliyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. "İki yıl önce Elijah bir iş görüşmesinden eve dönerken öldü." Zar zor konuşabiliyordum, göğsümdeki ezici ağırlık çok güçlüydü. "Direksiyon başında yere yığıldı; bana hiç acı çekmeyeceği söylendi." Burnumu çektim. Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken görüşüm bulanıklaştı. "Bunu anlamam biraz zaman aldı, öldüğüne inanamıyordum. Çocukluk aşkıydık, nişanlıydık, geleceğimizi planlıyorduk, ailemizi..." Boğuldum, kendimi sakinleştirmeye çalışırken derin derin nefes aldım. Gözyaşları olmadan çok iyi idare etmişim ama şimdi sanki sel kapıları açılmıştı ve duramıyordum.

"Ah," diye hıçkırdığını duydum Connie'nin, bana doğru atıldı, kollarını sıkıca omuzlarıma doladı ve ben hıçkırırken bana sarıldı. Karşılıklı hiçbir kelime konuşulmadı, buna gerek de yoktu.

Sadece beni rahatlattı. İhtiyacım olan ve istediğim tek şey buydu. Arkadaşıma ihtiyacım vardı.

GÜNLER BİRBİRİNİ KOVALIYORDU; İŞ GÜNLERİM TELAŞLIYDI.

Akşamları sessizdi, ihtiyacım olan da buydu.

"Noel için ne yapıyorsun?" Connie, kalabalık mağazalar arasında amaçsızca dolaşırken sordu.

"Annem ve babam uçakla geliyorlar, ya sen?" Peter Pan yakalı kırmızı bir kazak alıp havaya kaldırarak sordum.

"Sadece annemlerle, Şükran Günü'nde babamla birlikte olduğuma göre, onlarla birlikte olacağım." Başıyla üstünü işaret etti, "Beğendim, çok şirin," diye gülümsedi.

Yürümeye devam ederken kazağı tuttum.

"Gelenekleriniz nelerdir?" Connie sordu.

"Noel arifesi mi?"

"Evet."

"Eee," bir an duraksadım, göz kırptım. "Şey, evde Noel müziği çalarken günü yemek pişirerek geçiririz, sonra Noel *Baba*'ya sarılırız ve yatağa girmeden önce sıcak çikolata içeriz." İçimden bir kahkaha yükseldi.

"Çok şirin," diye gülümsüyor altın rengi, pullu bir numara alırken. "Peki ya sen?"

"Hepimiz birer hediyeği paylaşıyoruz, sonra Times Meydanı'nda yürüyüşe çıkıyoruz ve ambiyansın tadını çıkarıyoruz. Sonra şarap, Çin yemeği ve büyük, şişman adam için yatağa hazırlanmak üzere eve dönüyoruz." Elbisesini ince, zayıf vücuduna yaslayarak göz kırptıyor.

"Beğendim. Elbiseye de bayıldım, satın al." Başımla onu onaylıyorum.

"Neden sen ve ailen Noel arifesini bizimle geçirmiyorsunuz? Çok güzel olur," diye soruyor Connie, elbiseyi kolunun üzerine koyup göz atmaya devam ederken.

"Bakalım ne diyecekler, eğer sorun olmazsa? Yirmi üçünde gelecekler ve annemin jet lag yüzünden dram yaşayacağını biliyorum," diye gülüyorum.

"Tamam, sorun değil. Ama umarım gelebilirsin," diye omuz silkiyor ve bu nedense kalbime dokunuyor. "Bu hafta iş nasıldı?" diye soruyor yürüyüşümüze devam ederken.

"Kahretsin," diye iç geçirdim, "Gerçekten bırakmayı düşünüyorum; ona katlanamıyorum. Bana pislikmişim gibi davranıyor, baban onun her isteğine boyun eğiyor..." Parmağımı boğazıma sokuyorum ve öğürüyormuş gibi yapıyorum.

"Bu Adele."

"Adele'in canı cehenneme." Parmağımı çekip e t r a f ı m d a k i dükkânı kapatırken arkamdan gelen derin bir kahkaha sesi duydum.

Killian.

Tüylerimin diken diken olduğunu, kalbimin göğsümde güm güm attığını, ciğerlerimdeki havanın çekildiğini hissettim. Connie döndü, uzun, kahverengi at kuyruğu koluma çarparak sallandı.

"Baba! Burada ne yapıyorsun?" Connie'nin şaşkın sesi yankılandı. "Bir uğrayayım dedim; telefon uygulamamda yerini gördüm."

Arkamı dönmediğim halde sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Derin nefes aldım.

"Tabii ki yaptın, ucube." Connie sırtıttı.

"Reese?" Killian sordu, nefesimi bırakarak arkamı döndüm.

"Oh, selam," diye gülümsedim, beceriksizce el salladım.

Lezzetli gülümsemesi yüzüne yayıldı.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu, sesi şimdi daha alçaktı. "Bu bir iş meselesi, hafta sonu olduğunu biliyorum ama gerçekten önemli..." Gözlerindeki umudu görebiliyordum.

Connie'nin babasına dönmeden önce gözlerini üzerimde

hissettim. "Yani, seni arayacaktım ama numaramı

engellemişsin." Gözlerimi devirerek bir adım öne çıktım.

"Oh, Bay Hayes!" Nefes nefese kaldım, ellerimi ağzıma götürdüm, "Çok özür dilerim... Numaranızın blokesini kaldıracam. Yanlışlıkla yapmış olmalıyım! Numarayı tanımıyordum, herhangi bir sapığın bana mesaj atıp durmasını istemedim." Sırıtarak yanından geçtim ve sesimi sadece onun duyabileceği şekilde alçalttım, "Beş dakikanız var." Dükkânın önüne doğru yürürken tersledim. Ben uzaklaşırken seslerinin mırıltısını duydum.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak kalabalık yola baktım, Noel alışverişi yapanlarla dolup taşıyordu. Çoğunu internetten sipariş etmiştim, kalabalık yerlerde bulunmaktan hoşlanmıyordum. Connie için bir istisna yaptım çünkü babası ve işiyle o kadar meşguldüm ki ona fazla zaman ayıramadığımı hissediyordum. Yutkunurken kuruyan ağzımı ve boğazımı kaplamaya çalıştım ama işe yaramadı.

Onu duymadan önce vücudum ona tepki verdi. Bana bu şekilde ihanet etmesinden nefret ediyordum.

"Velet," sesi alçaktı, arkama geçerken homurdanır gibiydi. Kıpırdamadım.

"Connie," diye fısıldadım.

"Connie senin ve onun kıyafetlerinin parasını ödemeye gitti, yani yalnızız... bu dükkânın önünden geçen yüzlerce insan dışında."

"Ne istiyorsun?" sesim titriyordu ama dik durdum. Beni ne kadar etkilediğini görmesini istemiyordum.

"Seni görmek istiyorum; beni donduruyorsun ve bu hoşuma gitmiyor," parmak uçları kolumda gezindi. Yüzümü ona dönerek tersledim.

"*Seni* donduruyor muyum?" Sesim şimdi biraz daha yüksek çıkıyordu, içimde öfke kabarıyordu. "Salak gibi davrandığında kendini dondurdun," diye homurdandım.

Kaşları çatılmıştı, söylediklerim onu şaşırtmıştı.

"Hapçı mı?" kaşlarını çattı, gözlerini bana dikti.

"Bir ahmak, bir aptal, bir baş belası," diye homurdandım, başımı sallayarak, "Bunun için zamanım yok." Kenara çekilerek Connie'ye ulaşmak için yanından hızla geçmeye çalıştım.

Eli karnıma doğru uzandı ve beni durdurdu. O tek dokunuşla içime akan kıvılcımlar sinir uçlarımı güçlendirdi. Nefesim boğazımda düğümlendi ve beni istediği yere, onun önüne doğru tökezleyerek geri döndüm.

"Benden kaçma," dedi kaşlarından biri kalkarak.

"Kaçmıyorum, sadece artık burada olmak istemiyorum," dedim sıkıntıyla, kollarımı yine göğsümde kavuşturarak.

"Ah, Buttercup. Sen tam bir veletsin," diyerek eliyle çenemi kavradı ve sıkıca tuttu.

"Lordes'te mutlu olmadığını duydum, bu doğru mu?" diye sordu, sesi şimdi gerçekten endişeliymiş gibi daha yumuşaktı.

Bir an tereddüt ettim, aklım nereden bildiğine takılmıştı. *Connie*.

"Evet," diye iç geçirdim.

Kaşları çatıldı, boynunu bükerken başı öne eğildi. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Çünkü bunun seninle bir ilgisi yok," gözlerim onunkileri delip geçti, güzel kahverengi gözlerinde karamel izleri vardı.

"Bunun benimle çok ilgisi var," diye nefes aldı, naneli nefesi yüzümdeydi. Dudaklarımı birbirine sürterek elini kendimden çektim ve o da

Ben.

"Gitmeliyim," diye fısıldadım, ona bu kadar yakın olamazdım. O beni öldürüyordu. Etrafından dolanarak parmaklarıyla bileğimi kavradı ve beni kendine çekti.

Onunla yüzleşmem için.

"Reese," gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, "Pazartesi günü ofisime gel, numaramın blokesini kaldır, sana adresi göndereceğim."

"Connie'ye soracağım, numaranın engelini kaldırmama gerek yok." "Çok aşağılıksın," diye homurdanıyor.

"Evet," uzun sarı saçlarımı omzumun üzerinden savurdum ve arkamdan gelen homurtuya aldırmadan Connie'ye doğru yürüdüm.

BEŞİNCİ CADDENİN KÖŞESİNDEKİ KÜÇÜK BİR RESTORANA GİTTİK.

Geçen hafta yağan kar erimeye başlamıştı ama gece bir fırtına daha bizi bekliyordu. Atkılarımızı ve paltolarımızı açarak alışveriş çantalarımızın üzerine yığdık. Restorandan gelen ılık hava dondan ısırılmış tenimizi ısırarak yanaklarımızın kızarmasına neden oldu.

Çırpılmış krema, marshmallow ve mini nane şekerleri ile tamamlanmış nihai sıcak çikolatalar sipariş ettik.

"Babam ne istedi?" Connie parmağını krem şantinin içinde gezdirip emerken sordu.

Omuzlarım hafifçe öne düştü.

"Gitmek istediğimi biliyor," diye gözlerimle onu kıstırdım, bunun ondan gelmiş olması gerektiğini biliyordum.

Bana dişlerini gösterdi, kocaman gülümsedi, "Kızmadın, değil mi? Lütfen kızma" diye yalvaran bir ses tonuyla konuştu.

Parmaklarımı fincanımın etrafına doladım ve başımı sallarken dudaklarıma götürdüm, "Değilim."

"Güzel, senin için yaptım."

"Yaptığını biliyorum."

"Ne yapacaksın?" diye sordu, biraz daha krem sürerek. "Ofisine gideceğim," diye omuzlarımı silktim.

"Belki sana bir iş teklif eder," diye sırtıttı.

"Bundan şüpheliyim, zaten onunla çalışmak istediğimden de emin değilim," dedim dürüstçe, kalın, kadifemsi sıcak çikolatadan bir yudum alarak. Çok lezzetliydi.

"Neden?" kaşları çatıldı.

"Bilmiyorum." Gerçek buydu, bilmiyordum. Belki de evlendiğimiz içindi, sevişmiştik ve o küçük umut kırıntısı

İlişkimizi bir sonraki seviyeye taşıma arzusu, gelecekte bir bebek istediğimi söylediğimde cevap vermediğinde yıkıldı. "Doğrudan babanın altında çalışmam garip olmaz mıydı?" Onun şirketinde çalışmam ve patronumun Şeytan olması zaten biraz garip.

"Bunu göz ardı etme, tamam mı?"

"Yapmayacağım. Adele'den uzak olduğum sürece mutlu olacağım."

"Hey! Arada biraz oyalanmaya ihtiyacın varsa sana otelde bir iş ayarlayabilirim."

"Teşekkür ederim tatlım, bunu kabul edebilirim."

Bir şey bulamazsam yardımı olurdu ve sırf evli olduğumuz için Killian'ın bana iş bulmasına bel bağlamak istemiyordum.

"Senin için her şeyi yaparım benim küçük erik şekerim," diye gülümsedi ve elindeki çatalı cipslere batırıp ağzına attı.

Onunla birlikte yerken bir kahkaha attım.

KOL KOLA APARTMANIMA DOĞRU YÜRÜRKEN

Ellerimi. Dışarısı çok acıydı.

"Tryst ile işler nasıl gidiyor? Babana ne zaman söyleyeceğin hakkında bir fikrin var mı?" Connie'yi dürttüm. İç çektiğini duydum.

"Yakında hatırlayacağım," diye başını salladı, "muhtemelen onu hatırlamayacak bile, biriyle çıkıyor olmamdan hoşlanmadı. Biraz aşırıya kaçtı," 'biraz'ı tırnak içine aldı.

"Hadi canım," diye güldüm, Killian'ın nasıl biri olabileceğini biliyordum.

"Ama şimdi iyi olabilir, ben daha yaşlıyım, daha olgun ve sofistikeyim," diye beni dürttü.

Apartman bloğunun dışında beklerken durup, "Öylesin," diye göz kırptım.

"Yakında bir randevu ayarlayacağım, ben, sen, Tryst ve ben senin için bir tanışma randevusu ayarlayacağız," diye göz kırptı.

Görücü usulü bir randevuya çıkma düşüncesi beni germiştir ama Killian'ı unutmam gerekiyordu ve bir randevu buna yardımcı olabilirdi. Umarım.

"Evet," diye mırıldandım, binanın içine bakarak, "Yukarı gelmek ister misin yoksa?" "Çok isterdim ama bu gece Tryst ile randevum var, o yüzden gitmem gerek. giyinmiş."

"Tamam tatlım," diye sarılmak için onu kendime çektim. "Bugün için teşekkürler, sanırım bunlar için de babana teşekkür etsem iyi olacak!" Alışveriş poşetlerini tutarken kızardım.

Yukarı.

"Merak etme, o teklif etti." Geri adım attı ve yürümeye başladı
Uzakta.

"Bu gece iyi eğlenceler ve dikkatli olun!" Arkasından seslendim.

"Yapacağım!" diye seslendi arkasını dönüp gözden kaybolmadan önce.

Kendi bloğuma girmeden önce onun gözden kaybolmasını bekledim.

"İyi günler Reese," Frank ben yaklaşırken başını eğdi.

"Merhaba Frank," diye gülümseyerek asansöre doğru yürüdüm ve kendi katıma çıktım. Sıcaklığın içinde olduğum için minnettardım. Bu gece için büyük planlarım vardı; ben, şarap ve iyi bir film.

Asansör durduğunda kapılar çaldı; çantalarımı kaptığım gibi daireme doğru yürümeye başladım. İçeri girdiğimde çantaları ayaklarımın altına bıraktım ve paltomu ve atkımı silkeledim. Isıtıcıyı çalıştırırken, tezgahımın ortasında duran kocaman bir buket kırmızı gülü görünce donup kaldım. Hareket etmem bir anımı aldı. Yavaş adımlarla ilerleyerek güzel çiçeklerin arasında duran karta uzandım. Kartı başparmağımla işaret parmağımın arasına sıkıştırırken yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım.

Reese,

Baştan başlayalım.

Seni bir randevuya

götürüyorum. Yedide

görüşürüz.

K x

Midemde uçuşan kelebekler hafifçe başımı döndürdü, yoksa mide bulantısı mıydı beni harekete geçiren? Kartı tekrar küçük tutucusuna yerleştirdikten sonra, giyinmek için yatak odama gitmeden önce ön kapıdan çantalarımı aldım.

Dikkatimin dağılmasına engel olamıyordum, bir yanımda bunun bir felaket olduğunu ve bu işi bırakmamız gerektiğini düşünüyordu. Ama yapamadım. Bir şey bana gitmem gerektiğini söylüyordu, bunu ona ve kendime borçluydum.

Yeni kırmızı, peter pan yakalı kazağımla giyerek yüksek belli dar siyah kot pantolon ve doc martens ile eşleştirdim.

Rahatlık istiyordum. Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu, umarım sıkıcı ve havasız bir yer değildir. Umarım Killian da bunu biliyordur. Ama kimi kandırıyordum ki, birbirimizi hiç tanımıyorduk.

Saçlarımı düşük bir at kuyruğu yaptım, dudaklarıma merhem sürdüm ve bej trençkotumu giydim. Saate baktım, saat yediyi geçiyordu. Ön kapıya yöneldim, dışarı çıktım ve Killian'ın koridorda beni beklediğini gördüğümde kapıyı kilitledim.

"Çok güzel görünüyorsun," diyerek bana gülümsedi ve bana doğru bir adım atarak yanağımdan öptü.

"Teşekkürler," sözleri karşısında kızardım, "çiçekler için teşekkür ederim."

Önümde duran adamın güzelliğini takdir etmek için bir an durdum. Çok yakışıklıydı, çok güzeldi. Koyu kahverengi saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve yüzünden uzağa doğru itilmişti. Kahverengi gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinirken parlıyordu. Koyu gri balıkçı yaka bir kazak, siyah bir puffer mont, siyah kot pantolon ve botlarla örtülmüştü.

Lezzetli görünüyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu, elini bana doğru uzatırken yüzüğün olmadığı parmağıma baktı.

"Nereye gidiyoruz?" Parmaklarımı onunkilere geçirerek sordum.

"Bu bir sürpriz," diye göz kırptı, beni kendine çekti ve başımın yanını öptü.

Hiçbir şey söylemedim, elini sıkıca kavradım, beni sokağa çıkardı. Heyecanlı, endişeli ve tedirgin hissediyordum. Yeni bir başlangıç yapabileceğimizi umuyordum; yeniden başlamamız gerekiyordu. Sadece arkadaş olsak, evliliğimizi feshetsek ve sonra arkadaşlığımıza devam etsek bile. Connie yüzünden o artık hep hayatımda olacaktı ve ben de onunla asla arkadaş olmayacaktım.

Apartmanın lobisine doğru yürüdük ve Frank'in yanından geçtik. Killian başıyla onayladı ve beni kaldırımda bekleyen bir arabaya çekti.

Kapıyı arkamızdan kapatırken, "Süslü araba," diye takıldım.

"Eh, sorun değil," diye sırtı ve kendi emniyet kemerini takmadan önce eğilip beni bağladı.

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Biraz umutlu bir şekilde sordum.

"Hayır," araba yoğun akşam trafiğine girerken burnunun kenarına hafifçe vurdu.

"Spoil sport."

Bir an için arabanın içine bir sessizlik çöktü, garip hissettirmiyordu, sadece biraz sinir bozucuydu. O da benim kadar gergin hissediyor muydu? Karnımda kelekler uçuşuyor, sanki sürekli takla atıyormuş gibi hissediyordum.

"Birbirimizi biraz daha yakından tanımamızı istiyorum..." Yüzünü bana döndü, karanlık gözlerinde bir şeylerin parıltısı belirdi. "Benim için çalıştığını biliyorum; kızımı tanıyorsun ve İngilizsin... Tek bildiğim bu." İçinden hafif bir kıkırdama geçerken omuzları hafifçe titriyor.

Başımı sallayarak onayladım.

"Ve senin sahiplenici olduğunu biliyorum, bir baba ve benim patronum..." Omzumu ona vurdum, bu da bir kahkaha daha atmasına neden oldu. İri eli kalçamda yerini buldu, yumuşak bir sıkımayla onun da aynı fikirde olduğunu anladım.

Ön camdan kırmızı ışıkların kuyruğuna bakarken sesi nazikti: "O halde birbirimizi tanıyalım."

"Ne bilmek istiyorsun?" sesim yoğun gerilim ve araba motorunun alçak gürültüsü arasında zar zor duyuluyordu.

Gözlerim Porsche'sinin direksiyonuna vuran parmaklarına odaklandı.

"Arabamı beğendin mi?" diye kaşlarını oynattı.

"Evet," diye güldüm, "çok hoş." Başımı salladım. Arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. "Öyle mi? Ne olduğunu biliyor musun?"

"Duh... bu bir Porsche," diye gözlerimi devirdim. "Yine mi gözlerini deviriyorsun, karıcığım?"

Kahkahamı bastırmaya çalışarak alt dudağımı dişledim. Ona gözlerimi devirmekten hoşlanmam yanlış mıydı?

"Ve evet, bu bir Porsche... modelini biliyor musun?" Kavrayışı kalçamda sıkılaştı.

"Erm..." I kızardı altında onun Saldırı, "Ne o Bu, yirmi bir soru?" Şaka yaptım.

Başını geriye eğdi ve kısık bir kahkaha attı.

"Özür dilerim, sadece etrafımızı sardığını hissettiğim bu çok ciddi havayı hafifletmeye çalışıyorum."

İçimi çektim. Haklıydı... Ruh hali bozuktu.

"Bu bir 911 GT3, pembe altın jantlarım hakkında yorum yapmış olabileceğini düşündüm," diyerek bana göz kırptı, "Connie onların kız işi olduğunu düşünüyor."

"Pek dikkat etmedim," diye itiraf ettim, bir şeyler yapmak için ellerimi birbirine sürterek.

"Peki, durduğumuzda bana anlatabilirsin," diye sırtıttı, "şimdi bana kendin hakkında bir şeyler anlat, herhangi bir şey..."

Derin bir nefes aldım. Henüz Elijah'tan bahsetmek istemiyordum, çok erkendi. Parmaklarım parmağımdaki yüzüğü ovuşturdu ve bükte.

"Ben yarı Venezuelalıyım," diye omuzlarımı silktim.

"Anne tarafından mı baba tarafından mı?"

"Baba." Gülümsedim.

Trafik ilerlemeye başladığında, "Hep halkla ilişkiler alanında mı çalışmak istiyordun?" diye sordu.

"Hayır, ne yapmak istediğimi gerçekten hiç bilmiyordum. Bir şekilde halkla ilişkiler işine girdim ve onu takip ettim. Annemle babama küçük bistrolarında da yardım ederdim." Başımı salladım, ailemi düşünürken dudaklarımı büzdüm. Onları görmek için sabırsızlanıyordum.

"Anlıyorum."

"Ben önemsizim ve bir velet gibi davranıyorum..." ağzımın köşesi hafifçe yukarı kalktı.

"Bunu zaten biliyorum," diyerek yan yola sapmadan önce göz kırptı.

Yüzüm kızarak pencereden dışarı baktım, güzel manzarayı seyreliyordum.

New York'a. Bir yeraltı otoparkına girdik, Killian'ın arabasının motoru boşlukta kükrüyordu.

"Neredeyiz biz?" Noel ışıklarını kaybettiğimiz için üzgün bir şekilde sordum.

"Bir otopark," diye gülümsedi altında yer ayrılmış bir araba park yerine girerken.

Araba koltuğumun kenarına geçerken "Burası rezerve," diye işaret ettim.

"Biliyorum, burası benim

alanım." "Tabii ki öyle."

"Sorun mu var?"

"Hayır." Ellerimi kaldırdım, dudaklarıma bir gülümseme yayıldı.

"Güzel." Motoru kapattı, bana doğru eğildi ve burnumun ucundan öptü.

"Sarın bebeğim, dışarısoğuk," diye fısıldadı, kapısını açtı ve yanıma koştu. Kapımı açarak elini tutmam için bana uzattı, ben de memnuniyetle tuttum.

"Randevumuz için hazır mısın?" diyerek beni kendine çekti. Kollarını belime dolayarak beni kendine yaklaştırdı, dudakları dudaklarımdan birkaç santim uzaktaydı. Beni öpmesinden, bana sarılmasından ve bunu denemek istediğini söylemesinden başka bir şey istemiyordum.

Ama yapmazdı.

"Öyleyim," diye fısıldarken ellerim göğsüne gitti ve onu ittim. Ona bu kadar yakın olamazdım. Sanki ciğerlerime su doluyor, yavaş yavaş onun içinde boğuluyordum.

Otoparkın çıkışına doğru yürümeye başladım, Killian'ın parmakları bileğimi sararak beni kendisine doğru çekti.

"Hey, neden kaçıyorsun?" kaşları çatıldı.

"Değilim, sadece heyecanlıyım." Tam olarak gülümseyemiyordum bile, kalbim acıyordu ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Benimle yürü." Bana soruyor muydu yoksa söylüyor muydu bilmiyordum. Başımı salladım; birlikte yürürken parmakları benimkilere dolandı. Ve hayatımda ilk kez doğru hissetmişim.

"Nereye gittiğimize dair bir fikrin var mı?" Killian beni izlerken sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye nefes aldım, bu kadar yakinken konuşmak zordu.

Onu. Beni boğdu.

Beni kalabalık caddelere doğru çekti, ellerim koşturmadan anında nemlendi.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. Ona bunun en kötü kabusum olduğunu söylemek istemedim; bilmesine gerek yoktu. Beni gideceğimiz yere doğru götürmeye devam etti, Rockefeller Buz Pisti'nde durduğumuzda gözlerim büyüdü.

"Buz pateni mi?" Yüzümü ona dönerek sordum, yanaklarımı ısırarak soğuk beni kızartıyordu.

Başıyla onayladı. "Buz pateni yapabiliyorsun, değil mi?"

"Elbette, asıl soru Bay Hayes, yapabilir misiniz?"

Botlarımızı giymeye giderken kendinden emin bir şekilde "Ben bir profesyonelim," dedi.

Oturduk, ben botlarımı giyerken Killian da bana botlarımı uzattı. Ayaklarını botların içine sokmaya çalışırken bir prenses gibi davranan Killian'ı bekledim.

"Daha büyük bir bedene mi ihtiyacınız var?" Gülmemek için yanağımın içini ısırarak sordum.

"Bedenimi aldım, on iki numarayım," diye homurdandı ve ayağını bir kez daha botun içine sokmaya çalışırken elini saçlarının arasından geçirdi.

"Bana *Külkedisi*'ndeki çirkin kız kardeşin kendisine küçük gelen terliğe sığmaya çalışmasını hatırlatıyorsun..." Gözlerimi devirerek ona doğru yürüdüm ve botunu büyük ayağından çektim. "Gidip sana bir numara büyüğünü getireyim ihtiyar," diye takıldım, paten botunun kanadında yürürken. I

Muhtemelen bunu yapmamalıyım ama prensesi beklersem hiç kayamayacağız.

Bir üst bedeni yüzüne fırlatarak benden aldı ve ayaklarına yerleştirdi.

"İşte oldu Prenses, uydular, tamam mı?" Ayağa kalkmak ve kendini sabitlemek için beni tuttuğunda homurdandım.

"Siktir git, Reese."

İkimiz de buz pateni pistine doğru ilerlerken kıkırdadım.

Buzun üzerine çıkmak için küçük basamağın üzerine çıktım, Killian da onu takip etti ve tüm bu süre boyunca yan tarafa tutundu.

Buzun üzerinde süzıldüm, durdum ve Killian'ı bekledim.

Orada durdu, elleri kenara yapışmıştı. Paten kayabildiğini söylediğini sanıyordum, ne halt ediyordu?

"Ne yapıyorsun?" Karşıya doğru bağırdım.

"Sadece alışmaya çalışıyorum!" diye bağırdı, açıkça telaşlanmış ve sinirlenmişti.

"Elini tutmamı ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim!" diye buzun üzerinde tepindi. Önümde onu izlerken kaşlarım havaya kalktı, ilk kez buza çıkan Bambi gibiydi. Bir profesyonel mi? O profesyonel değildi.

Gözlerimi devirerek ona doğru kaydım ve elini tuttum.

"Bana güveniyor musun?" diye sordum.

Yanıt olarak homurdandı.

Elini sıkıca tutarak onu buz pateni yapılan akarsuya götürdüm. Bir bok kayamıyordu, yürüyordu, süzölmüyordu.

"Yemin ederim Reese, eğer düşersen..."

"Yere çok sert çarpacaksın," diye güldüm, "unutma koca oğlan, bu senin fikrindi..." Onu bırakıp zarifçe süzöldükten sonra patenimi kaydırarak dönüp onunla yüzleşirken alay ettim.

"Sadece ayaklarınızı ileri doğru itin, sanki evinizdeki güzel, cilalı mermer zeminlerde kayıyormuşsunuz gibi."

Bana gözlerini devirdi.

"Bana gözlerini devirmenle ilgili ne demiştin?" diyerek ellerimi kalçalarımın altına koyup onunla alay ettim.

"Reese," diye hırladı bana uyarı tonunda.

"Ne yapacaksın? Bana doğru damganı vuracaksın," diye bir kahkaha attım.

"Beni zorlama."

"Hadi ihtiyar, gel ve beni yakala." Üst dudağımı yavaşça yaladım, onunla alay ediyordum.

Ve yaptı da. Bana doğru ilerledi, beni yakaladı ve ben dengemi kaybedip düşmeden önce can havliyle tutundum.

Kahkahalara boğuldum, Killian da üzerime uzanırken benimle birlikte gülüyordu. "Kahretsin, Reese, iyi misin?!" sesi panik içindeydi, gözleri Yüzümde yayılım ateşi vardı. Başımı salladım, hâlâ gülüyordum.

"Randevumuzda bunu yapacağımızı düşünmemiştim," dedi nefes nefese.

Gülüştüm söndü; ikimiz de bakışlarımızı kilitlediğimizde gözlerimiz birleşti. "Kalksak iyi olacak," diye fısıldadım.

"İstemiyorum..."

"Diğer patencilerin etrafımızda paten kaymaya devam etmek isteyeceklerini sanmıyorum."

"Diğer patencilerin canı cehenneme," diye homurdandı, dudakları dudaklarıma bastırırken elleri yüzümü kavradı.

Kalbim göğsümde kabardı, ellerim saçlarını çekiştirirken dolandı, dillerimiz birbirininkiyle dans ederken iniltisi içimde titreşti.

"Killian," diye nefes aldım, "kalkmamız gerekiyor." Tüm gücümle onu üzerimden itmeye çalışıyordum.

Pes etti ve kendini dizlerinin üzerine itti. Tutmam için elini uzattı, beni yukarı çekti, kendimi ayağa kaldırmayı başardım ama Killian hala dizlerinin üzerindeydi.

"Yardıma ihtiyacım var," derken yanaklarının kızardığını gördüm.

"Şimdi mi?"

"Reese başlama..." diye iç geçirdi ama gözlerinde dans eden eğlenceyi görebiliyordum. Ellerimi tutması için uzattım, üç katım ağırlığındaydı, ona nasıl yardım edecektim bilmiyorum.

Bir sürü başarısız denemeden sonra sonunda onu ayağa kaldırdım.

"Tanrım," diye soludu, ceketini çıkarırken, "buz pateni yapmak kimin fikriydi?!" dedi, kolunu omzuma doladı ve beni kendine doğru çekip başımın yanını öptü. "Hadi şu ölüm tuzaklarını ayaklarımızdan çıkaralım."

Kendi ayakkabılarımıza geri döndüğümüzde, Killian beni durdurup başını iki yana salladığında arabaya doğru yürümeye başladım.

"Henüz işimiz bitmedi," diyerek göz kırptı ve beni yanına çekti. Buz pateni pistine doğru geri döndük ama bu sefer pistin yanından yürüdük.

"Ne kadar zarif kaydıklarını görüyor musun?" "Ne demek istiyorsun Reese?"

"Öyle görünmüyordun... Profesyonel olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Ben profesyonel bir izleyiciyim," diye homurdandı ve bu da içimden bir kahkaha yükselmesine neden oldu. Killian beni durdurdu ve Rockefeller ağacına bakmam için beni çevirdi. Gözlerim yavaşça ağaca doğru ilerledi ve her santimini içine çekti. Gerçekten nefes kesiciydi. Onu televizyonda ve filmlerde defalarca görmüştüm ama gerçekten önünde durmak, bizzat görmek bambaşka bir şeydi.

"Vay canına, çok güzel," diye fısıldadım, tek yapabildiğim buydu. Kelimeler kifayetsiz kaldı.

"Doğru biliyorum," bakışlarını üzerimde hissettim. Bir süre sonra Killian'ın eli belime dolandı ve arkama geçti, kokumu içine çektiğini hissettiğimde yüzü boynuma gömüldü. "Ama senin kadar güzel değil."

Tüylerim diken diken oldu, omurgamda dans eden bir ürperti kollarımdaki ve boynumdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Bana nasıl hissettirdiğini açıklayamazdım. Ona karşı bir şeyler hissetmenin yanlış olduğunu biliyordum ama kendimi durduramıyordum.

Birbirimiz için çok yanıştık.

Ama ona doğru olan çekim, görmezden gelemeyeceğim kadar fazlaydı. Onunla yüzleşmek için arkamı döndüğümde nefesimi tutmak zorunda kaldım. Onun ne kadar güzel olduğunu asla unutabileceğimi sanmıyorum. Parmaklarım çene çizgisinin üzerindeki kirli sakalına değdi, sürtünme parmaklarımın ucunu yaktı. Ellerim yüzünü kavradı ve dudaklarını benimkilerle buluşması için aşağı çekti. Güçlü olmak ve bu dürtüyle savaşmak istedim ama yapamadım. Bu son öpücüğümüz, son randevumuz, sadece ikimizin olduğu son an olsa bile. Burada olmasını istedim. Dünyada ikimizden başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bu mükemmel anda.

"Seni öpmeyi asla bırakmak istemiyorum," diye fısıldadı dudaklarımı tekrar kapatmadan önce.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Kendimi daralmış hissettim.

"Hislerimiz karşılıklı." Ondan uzaklaşırken alt dudağımı içime çektim, "ama bu asla yürümeyecek, Killian." Gözlerimin arkasında bir damla yaş belirdi ama onları kırıştırarak uzaklaştırdım. Ağlamak istemiyordum.

Nasırlı başparmağı yanağıma sürtünerek akan tek bir damla gözyaşını sildi.

"Bunu başarabiliriz," diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım.

"Bunu Connie'ye yapamam, bunu Connie'ye yapamayız; diğer nedenlere hiç girmiyorum bile." O tanıdık yanma boğazımdan aşağı aktı; nefes almak için soluğumu tutarken ciğerlerim sıkıştı. Sanki nefes boruma çelik bir boru sokulmuş gibi hissediyordum.

Killian başını salladı, eli hâlâ yanağımı kavriyordu, bana doğru bir adım attı ve dudaklarını büzerek alnıma yerleştirdi. Bir süre oyalandı; gözyaşlarımın dökülmeye başladığını hissettiğimde gözlerim kapandı. Ve bu sefer onları durdurmadım.

"Gel," dedi usulca, elimi tuttu ve bizi Noel ağacından uzaklaştırdı.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum, sadece henüz eve varmamış olmayı umuyordum.

RAHAT, KUYTU BİR K A F E D E OTURDUK. KAHVENİN KOKUSU

Burnuma fasulye kokuları geliyordu. Tezgâhın arkasında taze kekler ve hamur işlerinin yanı sıra çeşitli küçük çikolatalar da vardı.

Killian elinde dolu iki sıcak çikolatayla masaya geri döndü. Gülümsedim ve ellerimi ısıtırken benimkini ondan aldım.

Paltosunu silkti ve kabinimizde yanındaki boş koltuğa bıraktı.

"Konuşalım," diyerek uzandı, elimi tuttu ve başparmağını sırtıma sürttü.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" akıllı ağzım beynimden daha hızlı çalışıyor.

"Her şeyi. Daha önce de söyledim, senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum," diyerek gülümsedi.

Başımı salladım, gözlerim içkimin üzerindeki eriyen krem şantiye kayarken derin bir nefes aldım.

"Tamam," diye nefesimi tutarak içimde patlayan sinir fişliğini sakinleştirmeye çalışırken, kalbim göğsümde güm güm atıyordu. "Yani, başka biriyle evlenmem gerektiğini söylediğimi hatırlıyor musun?" Hala gözlerimi kaldırmadım, ona bakamıyordum, bunun yerine içkime odaklandım, kremanın kalın, kahverengi sıvı içinde yavaşça erimesini izledim.

"Evet," sesi alçaktı.

"Çocukluk aşkım Elijah ile nişanlıydım." Gözlerimin arkasına iğneler battığını hissettim ama ağlamamaya kararlıydım. Bunu yapabilirdim.

"Ne oldu?" diye sordu ben devam edemedim.

"İki yıl önce vefat etti; bir iş görüşmesinden eve dönüyordu. O noktaya gelmek, kariyeri için ihtiyaç duyduğu bir sonraki adımı atmak için çok çalışmıştı. Bana mesaj atıp gideceğini söyledi ama bir daha gelmedi. Sonra bir de baktım ki polis kapıma dayanmış, direksiyon başında öldüğünü söylüyor. Bana ani ölüm sendromundan öldüğünü söylediler, ne bir açıklama ne de bir sebep. Elijah sağlık delisiydi, haftada beş gün spor yapardı, her zaman temiz beslenirdi..." Alt dudağımın titrediğini hissettim ama görmezden geldim. Bu hikâyeyi ağlamadan bitirmem gerekiyordu. "İnanamadım, polis memuru bana ölümcül bir trafik kazası geçirdiğini söyledikten sonra bile iyi olup olmadığını sormaya devam ettim. Başka kimse zarar görmedi ama Elijah'ım kurtulamadı." Burnumu çektim, gözlerime dolmaya başlayan yaş havuzunu kırıpıştırarak uzaklaştırdım. "Hayatımızı planlamıştık, bir bebek sahibi olmaya çalışıyorduk ama onun iş planları yüzünden bunu birkaç ay erteledik... Bir aile olma şansımız olmadı." Elma büyüklüğündeki yumruyu yuttum, gözlerim hala aşağıya bakıyordu. "O benim hayatımın aşkıydı, hayatıma devam edeceğimi hiç düşünmemiştim..." ama şimdi onları kaldırdım, sulu bakışlarım onun bakışlarını yakaladı ve tuttu.

Kendi gözleri de akmamış yaşlarla parlıyordu.

"Ta ki..." diye yutkundum.

"Ta ki..." Başımı salladım.

Sessizlik üzerimize çöktü, havada yoğun bir gerilim vardı. Gözlerim tekrar sıcak çikolatama kaydı, şekerlemeler aşağı yukarı sallanırken krema içeceğimin içinde tamamen ermişti.

"Özür dilerim Reese." Killian'ın kolu masanın üzerinden uzandı ve parmakları bileğimi sardı.

"Neyse o," gözlerim tekrar ona kayıyor, kalbimin tekrar kırıldığını hissettiğime eminim, suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyor.

"Öyle söyleme." Killian başını salladı.

"Ne?" diye kaşlarımı çatarak sordum. "Neyse o' deme."

"Neden?"

"Çünkü olanların normal olduğunu kabul ediyorsun."

Kolumu ondan çektim.

"Yaptığım şey bu değil," diye tersledim. "Olanları kabul ettim, bundan daha fazlasını kabul etmedim. Artık herhangi birinin bana yaptığı herhangi bir şey beni Elijah'ı kaybetmek kadar rahatsız etmiyor. İnsanlar beni incitebilir, Killian, insanlar beni ağlatabilir ama kimseye kalması için yalvarmayacağım, kimsenin beni sevmesi için yalvarmayacağım. Beni sevmiyor musun? Olur. Gitmek istiyorlarsa? Gitsinler. Ben kırıldım, Killian. Hiçbir şey beni Elijah'ın ölümü kadar incitemez. Bunun benim yolum olduğunu kabul ettim, bu benim kaderimdi, *olan* bu." Bakışlarımı sabitledim, gözümü kırpmadım ya da bir saniye bile onunla temasımı kesmedim.

"*Bu* senin kaderin değildi Reese, burası senin kaderin. Şu anda yaşadığın an senin kaderin. Kendi kaderini yarattığına inanıyorum; hayatının senin için planlandığına inanmıyorum. Bu saçmalık. Ya hayata dört elle sarılırsınız ya da hayatın sizi mahvetmesine izin verirsiniz. Ben ilk seçeneği seçtim. '*Ne olacaksa olsun*' dediğim anlardan payıma düşeni almadığımı mı sanıyorsunuz? Bir avuç dolusu yaşadım. Ama ben karşı çıkmayı seçtim ve zihniyetimi değiştirdim." Çenesinin sıkıldığını, gözlerinin benimkilere dikildiğini gördüm.

"Aferin sana." Kollarımı kavuşturarak kendimi kabindeki koltuğa geri attım.

"Reese..."

"Ne?" Şakayla karışık söyledim.

"Böyle davranma... Sadece olayları benim gördüğüm gibi görmeni sağlamaya çalışıyordum." Devam ederken sesi yumuşaktı, "Ne oldu..." bir an durakladı, adını söylemeyi kabul etmemi beklerken gözleri benimkileri arıyordu. Usulca başımı salladım. "Elijah'ın başına gelenler yıkıcıydı. Hiç kimse hayatının aşkını kaybetmek zorunda kalmamalı... ama bu seni biraz daha iyi anlamamı sağladı. Bencilce, biliyorum." İçini çekti, kirli sakalını ovuşturdu, dudaklarını yaladı, "Seni eve götürebilir miyim?"

Daha fazlasını söylemek istediğini hissedebiliyordum ama belki de çizgiyi aşmaktan korkuyordu.

"Evet," diye fısıldadım, ceketimi yanımdan aldım ve kabinden dışarı kaydım. Paltomu silktim ve Killian'ı bekledim. Yere birkaç dolar attı, elimi tuttu ve arabaya doğru yürüdük.

Etrafımıza kar yağıyordu, hava acıydı. "Bana kendin hakkında hiçbir şey anlatmadın."

Elimi sıkıca kavradığını hissettim.

"Beni tanımayı başka bir geceye saklayalım..." başını çevirdi ve gülümseyerek bana baktı.

Başımı salladım. Bu gece ona aşırı
yüklenmişim. Ama ikimiz de bunun bir
son olduğunu biliyorduk.
İkimiz de oyunu kaybettiğimizi
biliyorduk. Başka bir gece olmayacaktı.
Sadece bu gecemiz vardı.
Ve hepsini hatırlamak istedim.

BÖLÜM 27

KILLIAN

ONA OLANLARDAN NASIL HABERIM OLMAZ?

Ama yine de nereden bilebilirdim ki? Birbirimizi tanımıyorduk. Hala birbirimizi tanımıyoruz.

Bu bizim için yolun sonuydu.

Connie konusunda haklı olduğunu biliyordum. Kızımı sevdiğim herkesten üstün tutmalıyım, çünkü o benim dünyamdı.

Boktan bir babaydım ama bunu düzeltmeye çalışıyordum.

Elbette, bana atıfta bulunmaktan hoşlandığı gibi onun 'sperm donörü' idim, ama onun için bundan çok daha fazlası olmak istiyordum. Hiçbir şeyin bunu mahvetmesini istemedim.

Arabayı apartmanımızın yeraltı otoparkına çekerek motoru durdurdum. Sandalyemde dönerek onunla yüzleştim.

"Geceyi benimle geçirmek...?" Ona sordum, gözlerim onunkilerle birleşti. Kusursuzdu. Saftı. Bir kadında olmasını istediğim her şey onda vardı.

Ama o haklı. Biz çalışmayız. Benim ona veremeyeceğim şeyleri istiyor ve ben çocuk istemediğim için ondan çocuk yapmamasını istemek bencillik olur.

"Çok isterim," diye gülümsedi, altın rengi tenine tanıdık bir kızarıklık yayılmıştı.

Şükürler olsun ki evet dedi.

Kapıyı açıp yanına gittim ve çıkmasına yardım ettim. El ele apartmanın arka girişine doğru yürüdük. Asansörü beklerken hiç konuşmadık. Eğer bu son vedamızsa, onun her parçasını hatırlamak istiyordum. Parmaklarımın onun dış hatlarını ve ince vücudunun her kıvrımını izlemesini istiyordum. Bu akşamın beynime kazınmasını istiyordum, böylece her zaman aklımda olacaktı.

Onda beni bağımlısı yapan bir şey vardı. Bu gecedен sonra sadece bir *arkadaş* olacağı düşüncesi göğsümü ağırlaştırdı, dayanılmaz bir acı içimi kavurdu.

Hiç aşık olmamıştım.

Hiç aşık olmak istememiştim.

Ve bunu istememi sağlayabilecek tek kız sınırların dışındaydı.

Kızımın en iyi arkadaşıydı.

Asla birlikte olmamız gerekmiyordu.

Kapıyı açarak önce onun çatı katına girmesine izin verdim, sonra da kapıyı kapattım. Arkasına geçtim, kendi ceketimi çıkarmadan önce onun ceketini omuzlarından alıp astım.

Hâlâ sırtı bana dönük bir şekilde ayakta duruyordu. Aramızdaki boşluğu kapattım, ellerim beline dolanırken onu tuttum, ellerim karnının üzerinde yayıldı. Burnumu saçlarına gömdüm ve tanıdık vanilya ve şeftali kokularını içime çektim. Onun kokusunu seviyordum. Her zaman yanımda olsun diye şişeleyip saklamak istiyordum.

Dudaklarım boynundaki nabız gibi atan damara değdiğinde keskin bir nefes alışını duydum. Kalbi hızla atıyordu. Dudaklarım kulak memesine doğru ilerlerken çıplak tenine yavaş, yumuşak öpücükler kondurdum ve kulağının kabuğuna geldiğimde durdum.

"Seninle sevişmek istiyorum," diye fısıldadım ve bu fısıltı onu ürpertti.

Onları üzerimden çekerken elleri benimkilerin üzerinde hareket etti. Yavaşça bana döndü, gözleri benimkilerle kilitlendi ve yemin ederim altımızdaki zeminin hareket ettiğini hissettim. Ruhuna açılan bir pencere taşıyordu, onun her şeyini görmemi istiyordu ve sonunda gördüm. Her şeyini gördüm. Kusurlu, güzel, ruhunu yok eden ve kalp kıran her parçasını.

Ve şimdi bütün akşamı onu tekrar bir araya getirmek için elimden geleni yaparak geçirmek istiyordum. Onu tamamlanmış hissettirmek için.

Küçük elleri yüzüme doğru hareket etti, parmak uçlarına doğru itip beni öperken beni yerimde tuttu. Tatlı iniltileri içinde uğulduyordu, nefisti. Nefesini kesmek istiyordum, tatlı inlemelerinin odayı doldurmasını duymak istiyordum.

Parmaklarımız birbirine dolanmadan önce ellerim vücudunun üzerinde dolaştı, "Gel." Basit bir kelime ama çok güçlü.

Onu yatak odama götürdüm, gözleri odanın içinde dolaşırken genişledi.

Duvarlar gri renkteydi, orta boy yatağım siyah, masif ahşap bir yatak başlığıyla duvara yaslanmıştı. Oda oldukça sadeydi ama işimi görüyordu.

Kendini fazla kaptırmasını istemediğim için ona doğru yürüdüm, kolumu sırtına doladım ve vücudunu kendime çektim.

Diğer elimdeki parmağım kırmızı kazağının omzunun altına takıldı. Yavaşça aşağı çekerek parlayan, bronz tenini ortaya çıkardım. Dudaklarımı boynuna bastırarak yaka kemiğine ve omzuna doğru kaydurdım. Küçük elleri kazağımın kumaşına dolanarak bana yapıştı.

Dudaklarımı ondan ayırmak hayal ettiğimden daha zordu, uzaklaşmak için çok fazla güç gerekiyordu. Başının üzerinden çekip yere atarken parmaklarım kazağının eteklerini kavradı. Kot pantolonuna doğru ilerledim, düğmesini kurcaladım ve ince, uzun bacaklarından aşağı itmesini izledim. Aletim kotumun içinde zonkluyordu. Çok güzeldi. Küçük siyah külotu ve ona uygun sütyeniyle önümde duruyordu. Uzandı ve uzun, bal sarısı saçlarını saç bağından çıkardı, gevşetmek için parmaklarını köklerinde gezdirdi. Saçlarının göğüslerinden aşağıya, kaburgalarına doğru dökölüşünü izledim.

Bana doğru yürüdü, kazağımı başımdan çekerken elleri kazağımın üzerindeydi. Birbirimizi soymak kadar basit bir şeyin bu kadar şehvetli olabileceğini kim düşünebilirdi ki? Hızlıca pantolonumu çıkarıp ayaklarımdan tekmeledim. Vücutlarımız birbirine yapıştı, başını arkaya yatırırken ellerim saçlarında, dudaklarım onunkileri kaplarken eğiliyordu. Dillerimiz birbirini okşuyor ve birbirine karışlıyordu. Onu yatağa doğru yürüttüm, dudaklarımız hala kilitliydi. Onu nazıkçe dürttüğümde dizlerinin arkası yatağın kenarına çarptı, böylece sırt üstü yorganımın içine düştü. Altın sarısı saçları etrafında dalgalanıyor, bacakları benim için açılıyordu.

"Buttercup, bu yavaş, sert ve harika olacak," diye fısıldadım, yatakta bacaklarının arasına diz çökerek.

Alt dudağını ısırđı.

"Dudağını ısırma." Alt dudağını ısırmadan önce onu şiddetle öperken çenesini sıkıca kavrayarak uyardım ve bir inilti çıkmasına neden oldum. Sustum, yatak odasındaki müziği açtım, *Chris Brown - Take You Down* odayı doldurdu.

Reese yine alt dudağını ısırırken, "Böyle müzik dinlemek için biraz yaşlı değil misin... *ihhtiyar*," diye alay etti.

İnledim, sikim kalınlaştı.

"Yaşlı adam," diye alay ettim. Ona sahip olmak ve onu işaretlemek istiyordum ve yapmak üzere olduğum şey de tam olarak buydu.

Nasırlı parmaklarım göğüslerini pamuklu sütyeninden çıkardı, dilim onunkini okşarken sertleşmiş meme ucunu iki parmağımın arasında yuvarladı.

"Killian," diye inledi.

Dudaklarına karşı sııttım.

Devam ettim, elim çenesinden vücudunun yan tarafına doğru kayarken külotunun yan tarafına kaydı. Benim için çoktan sırılsıklam olmuştu. Parmaklarımın ucunu açıklığında döndürerek, hassas klitorisinin üzerinde daire çizmeden önce onları uyarılmasında kapladım. İnledi, sikim jokey şortuma karşı zorlanıyordu. Onun içinde olmayı çok istiyordum. Ama yapamazdım, henüz değil. Çünkü şimdi sırılsıklam amına girsem boşalırdım. Henüz bitmesini istemiyordum. Parmaklarımı ıslak kıvrımlarından geçirdim ve ikisini içine soktum, g noktasını okşarken onları kıvırdım. Sırtını dikleştirdi ve küçük memesini ağzıma bastırdı. Onu okşadım, sertçe emerken göğsünü sıktım, dilim meme ucunun üzerinde dönüyordu.

"Siktir," diye küfrettiğini duydum.

"Henüz gelme, velet," dedim sıcak tenine karşı.

Islak ağzımı onun hassas teninde gezdirdim ve külotunun üst kısmında durdum. Dilimi dışarı çıkararak, külotunu çıkarıp yere atmadan önce karnının alt kısmını yaladım.

Parmaklarımı uslu bir kız gibi ağzına alırken çıplak amcığı parlıyordu. Elimi karnının üzerinde kaydırarak, ağzım tümseğini kaplarken, klitorisini yalayıp emerken orada tuttum. Yorganımın üzerinde kıvrandı, onu yaklaşan orgazmına yaklaştıırken bacakları titriyordu.

Parmaklarını saçlarıma doladı ve kökünü çekiştirerek beni açgözlü küçük amının derinliklerine itti. Parmaklarımı amının derinliklerine pompalamaya devam ederken dilimi kıvrımlarının arasında sürükleyerek yaladım ve emdim.

Uyarı vermeden, boşalırken tüm vücudu sarsıldı. Parmaklarımı çıkardım ve balını içerken ağzımı aşağı doğru kaydırdım. Tek bir damlasını bile ziyan etmek istemedim.

"Killian, kahretsin," diye haykırdı, sırtı kamburlaştı, orgazmı onu parçaladıkça bacakları titriyordu. Elimle onu tekrar aşağı bastırdım, böylece

sırtı yatağa düştü. Hareket etmesini istemiyordum, onu içmek istiyordum, her damlasının tadını çıkarırken hareketsiz kalmasını istiyordum.

Vücudunun kasılması durduktan sonra elimi tuttu ve vücudundan uzaklaştırdı. Yatağın kenarına oturdu, parmaklarını şortumun içine daldırıp kalın kalçalarımından aşağı yuvarladı, sert, kalın sikim dışarı fırladı.

Gözleri büyüdü, bana bakarken dudaklarını yaladı.

Bana yaklaşırken dudaklarını büzdü, dudakları sikimin ucuna kilitlendi. Döllerim ucunda toplanıyordu. Onu yaladı, sonra beni sertçe emerken ağzının derinliklerine aldı. Ağzına boşalmak istemiyordum, oyunun bitmesini istemiyordum ama ıslak küçük ağzı sikimin etrafında çok iyi hissettiriyordu. Elim başının arkasını kavradı, ben boğazını sikerken onu sabit tuttu. Homurdandım, o beni bir kraliçe gibi içine alırken vücudum gerildi. Küçük parmakları kolanımı sarmış, itişlerimin ritmine uyacak şekilde yukarı aşağı pompalıyordu. Serbest kalan elim sertleşmiş meme uçlarında gezindi, bacaklarının arasına kaymadan önce cimcikledi ve çekti. Bir parmağımı amına sokarak onu parmaklarımla becerdim.

İnledi ve homurdandı, ama aletim ağzını sonuna kadar doldurduğı için boğuldular. Beni ucuna kadar çekerken, beni yutmadan ve derinlere götürmeden önce dilini üzerinde gezdirirken sikimin seğırdiğini hissettim.

"Bebeğim," diye tükürdüm dişlerimi gıcırdatarak, kalçalarımı onun sıcak, ıslak ağzının derinliklerine doğı ittim. Kendini çok iyi hissediyordu.

Siktir et.

Belki de sadece ağzına boşalırim. On dakika içinde ikinci tur için hazır olacağım.

Küçük eli onları kavrayıp tırnakları yumuşakça gıdıklamadan önce hafifçe masaj yaparken taşaklarımin karıncalandığını hissettim. Sikim onun ağzında sarsılırken sıkılaşıp daraldılar. Kokusu sırlıskılandı, bundan o kadar tahrik olmuştu ki bu beni daha da tahrik etti.

Parmaklarımla ucuna kadar çekerek tekrar içine soktum. Amcığı etrafımda sıkılaştı.

"İyi bir kız gibi benim için gelecek misin?" Çenem sıkıştı, elim saçlarını kavradı ve köklerinden çekti.

İnledi.

"Ne kadar iyi bir kız," diye ağzına pompaladım, beni derinlemesine içine çekerken gözleri yaşardı.

Tam bir profesyoneldi.

Taşaklarıma masaj yapan eli kıcıma doğru hareket etti ve beni iterek ağzının derinliklerine itti, beni boğazının arkasında tutarken yanakları çukurlaştı, beni derin derin boğazladı, dudakları kasık kemiğime bastırdı. Başını yavaşça iki yana salladı, bu his tarif edilemezdi. Tenimin üzerinde bir ürperti dans ederken tüm vücudum karıncalandı, titreyerek patladım.

"Boşalacağım," diye homurdandım, kendimi onun masum ağzına boşaltırken, yutkunurken inledi, tek bir damlaya bile dokunmadan bırakmadı. Beni yavaşça ağzından çekerek, yüzük parmaklarıyla ağzının köşelerini silmeden önce ucunu yaladı.

"Siktir," diye inledim, dizlerimin üzerine çöküp parmaklarımla onu sertçe becerirken parmaklarım boğazını sarıyordu.

"Benim için gel, parmaklarımin her yerine boşalmanı istiyorum," diye fısıldadım kulağının kabuğuna, sonra dizlerimin üzerine çöktüm ve parmaklarımin içine girip çıkmasını izledim.

"İyi kızlar dinleyin, şimdi gelin," diye emrettim, boynundaki kavramamı sıkılaştırdım. Elleri göğüslerine uzandı, onları yoğurdu ve sıktı, parmakları şişmiş klitorisine inerken ellerinden biri vücudundan aşağı kaymaya devam etti. Dairesel hareketlerle ovuşturdu, kalçaları parmaklarıma doğru sallanıyordu. Başı geriye düşmeden önce amının kasıldığını ve etrafımda sıkılaştığını hissettim, parmakları meme ucunu yuvarladı, diğer parmakları titrerken klitorisini daha sert ovuşturdu, içinden bir orgazm patladı. Kendine gelmesi için ona bir an verdim, sonra parmaklarımı dışarı kaydırarak dudaklarımin arasına ittim ve emerek temizledim.

Bitkin görünüyordu.

"Oh, bebeğim... Seninle işim henüz bitmedi."

Onu ön tarafına yatırarak üzerine tırmandım. Saçlarını omzunun üzerinden iterek parmak uçlarımı omurgasında gezdirdim, dudaklarımin izleri takip etti.

Parmaklarımin şeftali gibi kıcının derisi üzerinde dans ediyor, dudaklarımin ıslak öpücükler konduruyordu. Onunla sarhoş olmuştum.

Bir kez daha sertleştiğimi hissettim; onu yuvarlarken ellerim küçük beline doğru hareket etti. Gülümsedi, gözleri her zerremi içine çekiyordu.

"Vay canına, hazır mısın ihtiyar?" diye alay etti, kalçalarını birbirine bastırırken dudağını dişledi. Bir kahkaha attım, yatağın üzerine diz çöktüm, ellerim dizlerini kavradı.

"Sana göstereceğim ihtiyar," diye göz kırptım. Yorganımın üzerine yayılmış, tamamen çıplak ve tekrar oynamam için hazır olmasını sevdim.

Ama bu sefer sevişmeyecektik... Sevişecektik. Yavaş, tutkulu, derin, anlamlı bir aşk.

Dizlerini bastırarak açmaya başladım, Reese dizlerini tekrar kapatırken kıkırdadı.

"Bırak gireyim, velet," diye fısıldadım, bacaklarını benim için ardına kadar açarak. Üzerine uzandığımda nefesi kesildi, tekrar kapatmasına izin vermedim.

"Zoru oynama Buttercup... Bunu en az benim kadar istediğini biliyorsun."

Başını sallayarak nefes nefese kaldı.

"İstiyorum," diye fısıldadı, "ama biliyorum ki bu iş bittiğinde aramızdaki her şey bitmiş olacak."

Dişlerimin arasından bir nefes çektim. Şimdi bunu düşünmek istemiyordum, başımı iki yana sallayarak kendimi yumrukladım, damlayan ıslak amina doğru hizaladım. Ucunu içeri soktum, şişmiş başım onun dar amcığına bastırıyordu.

Vücudu benim için en lezzetli şekilde gerilirken ağzı küçük bir 'o' oluşturdu.

"İşte böyle, iyi bir kızmışsın gibi al beni," diye övdüm onu, kalçalarını yavaşça içine doğru sallayıp kabzasına kadar doldururken.

Kısık iniltiler ondan kaçtı ve odamı doldurdu. Üzerine uzandığımda ellerim yüzüne gitti, parmaklarım saçlarına dolandı, gözlerimiz kilitlendi.

"Bana bak bebeğim," diyorum usulca. Bacakları belime dolanıyor ve ona daha derinden sokmama izin veriyor, sikimin ucu g-noktasına sürtünüyor.

Bu anı asla unutmak istemedim. O kadar saf ve güzeldi ki. Sikimi ucuna kadar kaydurdum, sertçe içine geri kaymadan önce bir an durdum.

Mızımızlandı. Benim için miyavlamasını seviyordum, bu yüzden tekrar yaptım. "Hoşuna gitti mi?" Onu kandırdım, gözleri benimkilere yapışmıştı.

"Evet," diye nefes alıyor, parmak uçları göğsümü kazıyor, tırnakları beni işaretliyor. Ama bir kez olsun gözleri yara izime takılmadı. Onu rahatsız ediyor gibi bile görünmüyordu.

Boynumu eğip dudaklarımı bir an için onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. Tatlı nefesi yüzümde, amı etrafımda sıkılaşıyor.

Elleri göğsümden yukarı kayıyor ve ağzımı kendine çekerken boynuma dolanıyor. Dudaklarımız birleşiyor, dillerimiz birlikte dönüp dans ediyor. Kalçalarımı şimdi daha hızlı itiyorum, yaklaşan orgazmım yükselmeye başladıkça hızım dağılıyor.

"Daha fazla dayanamayacağım," diye fısıldıyorum ağzına karşı. "Ben de öyle, gelmemi sağla Killian," diye yalvarıyor beni öpmeden önce Tekrar.

Geri çekilirken ellerim saçlarından ayrılıyor ve kalçalarını kavıyor. Bacaklarından birini omzumun üzerinden kaldırarak ucuna doğru kayıyorum ve bir an için tutuyorum. Parmakları vücudunda geziniyor ve klitorisini nazıkçe ovuyor. İçine girip çıkarken, amı etrafımda kenetleniyor. Vücutlarımızın birbirine çarpma sesi, hızım dağınık ve özensiz ama umurumda değil. Başımı arkaya eğiyorum, orgazmımı yavaşlatmaya çalışırken gözlerim kapanıyor.

"Siktir, Killian, daha sert sik beni," diye haykırıyor. Şimdi ona vuruyorum, istediği gibi sert ve hızlı, orgazmımın taşıtığını hissettiğimde cildim karıncalanıyor, durduramıyorum.

"Boşalacağım," diye haykırıyorum, kalın sikimin onu kolaylıkla becermesini izlerken gözlerim bedenlerimizin arasına düşüyor.

"Kahretsin," dişleri gıcırıyor, beni aşağı çekerken eli yukarı uzanıyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyor, boşalırken dişleri alt dudağıma batıyor. Vücudu titriyor ve ben onun üstüne yığılmadan önce içine boşaldığımda sikim sarsılıyor.

Sessizce uzandık, başı göğsümdeydi ve saçları arkasında dağılmıştı. Parmaklarım çıplak omurgasında bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Kelimelere gerek yoktu. Bu tam anlamıyla mükemmeldi; mükemmel bir vedaydı.

BÖLÜM 28

REESE

GÖZLERİMİ ÇIRPARAK AÇTIĞIMDA, NEREDE OLDUĞUMU FARK ETMEM BİR ANIMI ALDI.

öyleydi. Killian usulca horluyordu, başım göğsündeydi. Onu uyandırmamaya dikkat ederek kendimi yavaşça yukarı ittim. Parmağım pembe yara izinin üzerinde gezinerek kaburgalarının altına kadar takip etti. Ne olduğunu merak ederken kaşlarım çatıldı.

Parmağımı kaldırarak sessizce yataktan kalktım ve onun dairesinden gizlice çıkmadan önce üzerimi giyindim.

Mükemmel bir vedalaşmaydı. Başka söze gerek yoktu.

Aceleyle koridordan geçip asansöre bindim ve daireme varana kadar devam ettim.

Kapıyı arkamdan kilitleyerek soyunmadım bile, sadece yatağa girdim. Huzurlu bir uykuya dalmadan önce yorgunluk üzerime çöktü.

BİR HAFTA OLMUŞTU VE KILLIAN SÖZÜNÜ TUTMUŞTU. BEN DUYMAMIŞTIM İş için bile olsa. Ayarladığı iş toplantısını iptal etti, bunun en iyisi olduğunu ama ihtiyacım olursa her zaman gidip onu görebileceğimi söyledi. Aramıza mesafe koydu ve bunun için ona minnettardım.

Her gün sabah erkenden ofisteydim ve her günün Adele'in söylediği gibi beni terfi ettireceği gün olmasını umuyordum. Ama şu ana kadar bana iki kelime bile etmemişti. Onu üzecek ne yapmıştım bilmiyorum, tabii Killian ona iş dışında bir ilişkimiz olduğunu söylemediyse. Aslında buna ilişki diyemeyiz.

Birkaç kez seviştik. Gerçek bir ilişki değildi.

İç çekerek, Adele'in cevap vermeye zahmet edemediği bazı e-postalara cevap yazdım, çünkü müşterilerine cevap vermek artık ona göre değildi, her şeyi onun için yapan bir köpeği vardı.

Bir saat sonra, bir fincan kahve yapmak için masadan uzaklaştım. Tadı bok gibiydi ama ellerindeki yirmi farklı aromalı çaydan daha iyiydi. Masama doğru geri döndüğümde Adele'in ofisinden gelen hafif konuşmaları duydum. Kapısı aralıktı, kulak misafiri olmamalıydım ama elimde değildi. Yavaşça kapısına doğru yürüdüm, buzlu camdan gölgemi görmemesi için kenara çekildim.

"Bunu aşması gerekecek," diye sert bir tonda konuştuğunu duydum. "Yaptığımı biliyorum ama o benim elime oynadı. Onun iyi olduğunu biliyordum, bize istediğimizi verdi ve artık ona ihtiyacım yok."

Kalbim hızla çarpıyordu.

"Bu benim son kararım, terfi alamayacak. Eğer çekip giderse bir şey kaybetmeyeceğim. Aslında ondan kurtulduğuma sevineceğim, zaten er ya da geç ondan ayrılmasını isteyeceğim."

Kalbimin göğsümden fırladığını hissettim. Sendeleyerek geri döndüm, masama çarptım, döndüm ve fincanımı yüzeye koydum. Burada kalmayacaktım.

Eşyalarımı çantama attım, Connie ve ailemle çektirdiğimiz fotoğraf çerçeveleri de dahil. Paltomu, atkımı ve şapkamı kaptığım gibi kolumun üzerine attım. Turnikelerden aceleyle geçerken kordonumu çıkardım ve ön masanın üzerine bıraktım.

Resepsiyon görevlisi adımı söylediğinde durmadım, elimi kaldırdım ve dönen kapılardan yumuşak kar fırtınasına doğru ilerlemeden önce onu tersledim. Donuyordum ama durmak istemiyordum. Soğuk hava ciğerlerimi yaktı, gözlerimden sıcak yaşlar aktı ama karda yürümeye devam ettim. Havaya ihtiyacım vardı; düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Sadece eve gitmek istedim.

I SAT AÇIK BENİM SOFA İÇİNDE BENİM KONFOR
KIYAFETLER OF LEGGINGS VE AN

bir fincan çayımı yudumlarken büyük boy kazağımı giydim. Az önce ne olmuştu öyle?

Beni bırakacak mıydı? Lorde's'e bugüne kadarki en büyük imzayı attırdıktan sonra sözünü tutamadı.

Sinirlendiğimi söylemek hafif kalırdı. Yanımdan telefonumu kaparak Connie'nin adına tıkladım.

Bilin bakalım bugün kim işinden ayrıldı. O lanet kadın bir dev.

Cevap verdiğini göstermek için üç nokta belirdi

Hayır. Sikeyim. Way. Ne köpek ama. Ne oldu??????

Gözlerimi devirdim, kanımdaki ısının pompalandığını hissedebiliyordum, öfke beni tüketiyordu.

Ben: Onu telefonda duydum, şüphesiz babana, söylediklerinin arkasında durmayacağını ve terfiyi alamayacağımı söylüyordu. Kiminle konuşuyorsa ona nedenini sormuş olmalı, o da benim onun oyununa geldiğimi ve istediğini aldığımı söyledi. Çekip gitmem umurunda değildi, benden kurtulduğuna sevinecekti ve zaten yakında benden kurtulacaktı.

Telefonumun ekranına o kadar sert vurdum ki kıracağımdan korktum.

O kaltak.

Tekrar yazmaya başladığında üç noktanın belirdiğini gördüm.

Babamla konuşmamı ister misin?

Cevabımı yazarken sanki o buradaymış gibi başımı salladım.

Ben: Hayır, hayır hayır!!! Babanla konuşmak yok. Bu iş bitti. Bir şeyler ayarlayacağım. Kahretsin, Noel'e çok az kaldı. Siktir et. Belki de çekip gitmemeliydim.

Telefonu kucağıma bırakmadan önce mesajı gönderdim. Ne yapmıştım ben? Telefonum çalmaya başladı, Connie'nin adını gördüğümde gülümsedim.

"Alo?" Biraz endişeli bir şekilde sordum.

"İyi misin?" diye sordu, sesi alçaktı.

"Evet, neden bu kadar sessiz konuşuyorsun?" diye sordum.

"İşteyim, telefonla konuşmamalıyım... Sadece iyi olup olmadığını görmek istedim."

"İyiyim, sadece sinirliyim ama daha çok hiçbir şey söylemeden çıkıp gittiğim için kendime kızgınım." Gözlerimi boş odaya doğru yuvarladım.

"O zaman oraya geri dön ve ona ağzının payını ver," diye kıkırdadığını duydum Connie'nin. "Eğer işte olmasaydım, kesinlikle seninle birlikte orada olurdum."

"Yapacağını biliyorum."

"Gerçekten babamla telefonda konuştuğunu mu düşünüyorsun?" Sanki Connie beni görebiliyormuş gibi omuz silktim, "Sadece tahmin ettim." "Bunu kabulleneceğini sanmıyorum."

"İş ve para söz konusu olduğunda insanlar sizi şaşırtıyor." "Sadece Harlen'i gemiye almak için bu kadar çok çalıştığım ve şimdi de göz ardı edildiğim için sinirliyim."

"Biliyorum tatlım, bu gerçekten alçakça bir şey," diye iç geçirdiğini duydum Connie'nin, "bak, gitmem gerek. Eğer istersen sana varıya ayarlayabilirim... haber ver yeter."

Telefonu kapatmadan önce "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Connie'nin başının belaya girmesini istemedim, ihtiyacımız olan tek şey buydu, ikimizin de işsiz kalması.

Senaryoyu kafamda tekrar tekrar oynayarak oturdum. Bir şeyler söylemeliydim, bunun yerine bir korkak gibi sıvıştım. İşimi seviyordum, yaptığım işi seviyordum, sadece onun için çalışmaktan hoşlanmıyordum.

Kanepeden kalkıp adım atmaya başladım.

Yemin ederim, eğer Killian'la telefonda konuşuyorsa ve o dangalak beni aramamış ya da mesaj atmamışsa... işte o zaman onu hâlâ engellediğimi fark ettim. Telefonumu karıştırarak kilidini açtım ve Killian'ın adını bulup engelini kaldırdım. On dakika bekledim, birkaç cevapsız arama bildirimi ve mesaj geldi ama son bir haftada hiçbir şey olmamıştı. Ne göt herif ama. Bunu biliyor muydu? Gitmemin isteneceğini biliyor muydu?

Telefonumu kanepenin üzerine fırlatarak kapıya doğru yürüdüm. Çıkarken atkımı ve montumu aldım, kapıyı çarpmadan önce kendimi sardım.

Kapı.

Kızgınlıktan da öte, öfkeliydim. Bana haber verme nezaketini bile göstermemeye nasıl cüret ederdi?

Connie bana çalıştığı yeri söyledi, ofisime yakındı. Bir taksi çağırdım, atladım ve şoföre Killian'ın adresini verdim.

Yol beklediğimden uzun sürdü, yolun çoğunda arka lambalar vardı ve bu da bana öfkemi bastırmak için daha fazla zaman verdi. Şoföre parasını attım ve para üstünü beklemeden kapıyı açtım ve ofisinin ana kapısına doğru uçtum. Resepsiyondan içeri dalarak nereye gittiğimi sorduğunda durmadım. Asansörün düğmesine sürekli basarak katları inişini izledim. Sinirli bir of çekerek asansöre bindim ve en üst kata bastım. Tabii ki en üst kat onun olacaktı. Kendini beğenmiş pislik.

Ayağımı yere vurarak okun katlar arasında ilerleyişini izledim.

"Hadi," diye inledim boş asansöre doğru. Sonunda kapılar pıt diye açıldı. Asansörü bekleyen birkaç kişinin arasına daldım. Koridora bakarken bir an durakladım. Sola mı sağa mı?

Doğru karar verdim.

Dar koridorda hızla ilerlerken, üzerinde *Killian Hayes'in özel kalem müdürü* yazan bir tabelanın yanından geçtim.

Bingo.

"Üzgünüm, oraya giremezsiniz," dedi genç bir adam masanın arkasından ayağa kalkarken.

"Isır beni. Ben onun karısıyım." Onu tersledim ve kapıyı iterek açtım, kapı sallanıp duvara çarptı. İrkildim.

Oops.

Geniş ofisi taradım, masasının arkasında tavandan tabana pencereler vardı, bir duvarda büyük kitap rafları, diğerinde ise aptalca pahalı olduğuna şüphe olmayan sanat eserleri vardı. Bence bok gibi görünüyordu. Burada kendine ait bir giyinme odası ve banyosu bile vardı. Tabii ki vardı. Bana deli bir kadınmışım gibi şaşkınlıkla bakan genç asistana döndüm. Hastalıklı bir şekilde gülümsedim ve işaret parmağımı dudaklarıma götürerek ona sessiz olmasını söyledim.

Başını salladı.

Geri adım atarak ofisin kapısını kapattım ve kanepeye oturup sık kafalının gelmesini bekledim.

Ne kadar zamandır orada oturduğumu bilmiyordum ki ayakkabılarının belirgin tıkırtısını duydum, ardından yüksek topuklu ayakkabılar geldi.

Sikeyim.

Ayağa kalkarak kapıya doğru koşmaya başladım ama artık çok geçti. Zamanım kalmamıştı. Odaya baktım ve Killian'ın kutulu masasını gördüm. Koşarak altına saklandım.

Kapı kapanırken Adele'in kahkahasını duydum. Killian'ın oturacağı yerin karşısına otururken Adele'in topukları yerde tıkırdadı. Sandalyeyi çekerken ayakkabılarını gördüm, gözleri masasının altına, dizlerimin üzerine çökmüş, ellerimi yere bastırmış olduğum yere kaydı. Beni görünce gözleri büyüdü, benim gözlerim de onunkileri yansıtıyordu.

Sonra bacaklarını ayırıp otururken yüzünde günah kadar sıcak bir gülümseme belirdi. Elimden geldiğince hareketsiz kalmaya çalıştım, Adele'in burada olduğumu bilmesini istemiyordum.

İşten bahsedip duruyordu ama dürüst olmak gerekirse ilgimi kaybetmiştim. Öfkem hâlâ dinmemişti ama o buradayken onunla tartışamazdım. Killian'la aramda neler geçtiğini bilmesini istemiyordum.

Alt dudağımı ısırdım, gözlerim Killian'ın takım elbise pantolonundaki belirgin şişkinliğe odaklandı. Tahrik olmuş muydu?

Parmak uçlarımı kalçalarında gezdirdim ve sandalyesinde kıpırdanmasına neden oldum. Sırıttım. Ona yaklaşıp devam ettim. Parmaklarım düğmelerini karıştırıp aşağı doğru çekti. Beni durdurmadı.

Dudaklarımı yalayarak sertleşmiş sikini kısıtlayıcı boxer'ından çıkardım ve dizlerimin üzerinde ona doğru yaklaştım.

Bunu yapmalı mıyım? Hayır.

Bu beni durduracak mıydı? Hayır.

Dudaklarımı sikinin ucuna bastırarak ağzımı yavaşça aşağıya doğru ittim.

Dişlerinin arasından bir nefes çekti. Bir an için onu boğazımın arkasında tutarken, eli saçımdan bir avuç tutmadan önce uyluğundan aşağı kaydı, başımı yukarı çekti ve sonra tekrar aşağı itti.

Adele hâlâ konuşuyordu; Killian belli ki dikkatini vermiyordu. Sikinin benim tarafımdan emilmesinden zevk alıyordu.

Ben bu güzel adamı memnun ederken onun masanın diğer tarafında oturduğunu bilmek beni tahrik ediyordu.

Ağzımın içinde sarsıldığını hissettim, boğazında kısık bir inilti titreşiyordu. "İyi misin?" Sürtüğün sesindeki endişeyi duydum.

"Tamamdan da öte, devam et," diye kendini tutmaya çalışırken sesi alçaktı.

Parmakları saçlarımın kökünü çekti, onu derinlere çekerken iniltimi bastırdım, boşalırken taşakları kasıldı, uzun sürmedi. Yumruğunu masaya vurdu.

"Ne dediğimi duydun mu?" Adele'in kahkahası, sesi ofiste yankılanırken kesildi.

"Hayır," diye nefes aldı Killian, elini başımdan çekip sikini gizlice pantolonunun içine sokarken, yüzümde bir gülümsemeyle ağzımı sildim.

"Haberler, bu sabah ne oldu?"

"Ne haberi?" Killian'ın ilgisiz sesi beni gülümsetti.

"Reese'den kurtuldum."

Parmaklarım kalçasına girdiğinde Killian'ın gerildiğini gördüm ve hissettim. Masanın altında donup kaldım, gözlerim büyüdü.

Bu sabah onunla telefonda konuşmamıştı.

"Sen ne?" diye hırladı ona.

"Reese, ondan kurtuldum," ses tonu hiç rahatsız edici değildi, "yani, yürüdü... ama ondan kurtulacaktım."

"Bunu neden yaptın? Sana Harlen Laufer'ı mı aldı?! Şirketin şimdiye kadarki en iyi anlaşması!" Tükürdü, sesi öfkeliydi. Yüzünü şimdi zihnimde görebiliyordum. Güzel çenesi sıkılmış, gözleri kocaman ve şişkin. Nabızı hızla atıyor, boynundaki damarlar zonkluyor olmalıydı. "Ve sen ondan kurtulmak mı istedin?!" Ayağa kalkarken ellerini masaya vurdu.

"Reese'e işini geri vereceksin."

"Hayır," dedi Adele benim hoşuma gitmeyecek kadar sakın bir şekilde, sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordunuz.

"Adele," diye homurdandı.

"Aslında bilmediğine şaşırdım..." Bir an için dalıp gitti.

"Peki neden?" Çenesini şimdi daha da sıkıldığını, ses tonunun sinirlendiğini söyleyebilirdim.

"Bana biraz kredi verin," diye bir kahkaha attı.

Killian cevap vermedi, ellerini iki yanında kavuşturduğunu görebiliyordum.

"Onunla yattığını biliyorum. Çalışanlarımın müşterilerle ya da yatırımcılarla yatmasını hoş karşılamadığımı en başından beri biliyordu." Güldü,

"Ne sürtük ama, bu kadar kolay yatacağını düşünmemiştim."

"Bir daha asla o kelimeyi ve Reese'in adını aynı cümlede kullanmanı istemiyorum. Ayrıca, birlikte yatmıyoruz." Sesi sabitti, kalbim duracak gibi oldu. Gerçekten ona yalan mı söyleyecekti?

"Biz evliyiz."

Adele ile aynı anda nefes nefese kaldım. "Sen ne?"

"Beni duydun, şimdi kendine bir iyilik yap... çantayı topla ve ofisimden defol git," diye homurdandı.

Adele kımıldamadı.

"DEFOL!" Sesi duvarlarda yankılanarak bğrd. Yerimden sıçradım; kızgın Killian ters düşmek isteyeceğim biri değildi.

"Killian," dedi Adele biraz şaşırarak.

"Güvenliği çağırıp seni dışarı attırmadan önce hemen dışarı çık Adele."

"Bunu yapmazsın; söz konusu olan senin de adın Killian. Bunu unutmamalısın."

"Son uyarı..."

"Ben gidiyorum," dedi sessizce, sandalye yere sürtündü ve ardından topukları hızla tıkırdadı.

Kapı kapandıktan sonra Killian çömeldi ve bana sırtıttı. Öfkeli Killian Adele'le birlikte gitmişti ve şimdi şakacı, güzel Killian buradaydı.

"Merhaba, sen."

Bana yardım ederken eli masanın altına uzandı. Ayağa kalkarak kendimi fırçaladım.

"Hey," diye nefes aldım, saçımın gevşek bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Uzun sürmedi, değil mi?" "Beni o kadar zledin mi?" diye takıldım. Kızardım.

"Senin o küçük pis ağzınla işim hiç uzun sürmüyor."

Göğsüne bir tokat attım.

"Seni gördüğüme memnun olmadığımdan değil, ama neden buradasın?" sandalyesine oturdu, ayaklarını masasına vurdu. Parmaklarımı birbirine dğmleyerek yavaşça diğer tarafa doğru yürüdüm.

"şey," diye nefes aldım, "sana bağırmaya geliyordum." Gözlerim kucağımda duran ellerime kayarken alt dudağımı kemirdim.

"Nedenmiş o?" dedi sırtıtmamak için kendini zor tutarak.

"Bu sabah işte olanlar yüzünden erken geliyorum, bilirsin... kafamı meşgul etmek için." Duydum ki

"Kendime bir içki hazırlamaya gittim ve geri döndüğümde Adele'in telefonda konuştuğunu duydum. İçeride olduğunu bile bilmiyordum. Her neyse, telefonda birine beni terfi ettirmeyeceğini ve er ya da geç gitmeme izin vereceğini söylüyordu." Gözlerimi kaldırıp onunkilerle buluşturdum, yüzünde çatık kaşlı bir ifade vardı, dinlerken kaşları çatılmış ve çatılmıştı.

"Ama artık telefonda seninle konuşmadığını biliyorum..." Omuz silktim, "Sinirliydim çünkü yaşadığımız onca şeyden sonra bana haber verme nezaketini göstereceğini ya da en azından iyi olduğumdan emin olacağını düşünmüştüm... ama o öfke ve kızgınlık şimdi geçti çünkü hattın diğer ucundaki sen değildin."

"Reese, beni bundan daha iyi tanıyor olmalısın..." ayaklarını masasından çekti ve ofis koltuğunda öne doğru eğildi. "Bu konuşmayı düşünmezdim bile."

Odada yoğun bir gerilim vardı, bakışlarımız kilitlendiğinde boğulduğumu hissettim. "Geri dönüyorsun, değil mi?" Killian sonunda sessizliği bozdu.

Başımı iki yana salladım. "Çıkıp gittikten sonra nasıl geri dönebilirim? Ayrıca Adele'e bizden bahsetmişsin... Bir aydan biraz fazla bir süre içinde evliliğimiz iptal edilecek. Şimdi benden daha çok nefret edecek."

Hiçbir şey söylemedi, sadece işaret parmağıyla başparmağını kirli sakalında gezdirdi.

"Sadece yeni bir başlangıç yapmak istedim. Burada kendim için bir şeyler yapmak istedim... ancak hiçbir şey planladığım gibi gitmedi. İşimi kaybettim, yanlışlıkla en iyi arkadaşımın babasıyla evlendim... Ve masasının altında ona sakso çektim çünkü Adele'in orada oturuyor olması hoşuma gitti ve bunu sana da yapabilirdim." Yüzümü avuçladım, birden heyecanlandım.

"Bunu yapman hoşuma gitti..." diye göz kırptı, dili üst dudağını yalamak için dışarı fırladı. "Ne yazık ki ikimiz de bunu bir daha yapmamaya karar verdiğimiz için bu iyiliğine karşılık veremeyeceğim..." sesi kısıktı, koltuğunun kenarına doğru kayarken gözleri kapalıydı.

"Biliyorum..." "En iyisi bu" diye fısıldadım. Ağzımda biraz tükürük hissedebilmek için dua ederek yutkundum.

"Öyle," diye başını salladı.

Zonklayan seksimin acısını dindirmek için bacaklarımı birbirine bastırıyordum. Yapamayacağımızı biliyordum, bir şey yapmaktan kaçınmalıydık.

En iyi arkadaşımın babasıydı.

Buna bir son vermeliydik, ikimiz de aynı fikirdeydik.

Kendimi bu baştan çıkarıcı durumdan kurtarmalıyım. Onun için yanıp tutuşuyordum, ellerini ve ağzını üzerimde görmek istiyordum. Artık yasaktı.

O, vazgeçemeyeceğim bir baştan çıkarıcıydı.

Ayağa kalkarken tüm vücudum uğulduyor, bakışları tenimi yakıyordu. Geri adım atmak zordu, delici bakışları beni sabitliyordu. Ofis kapısına doğru geri adım atarken nefesimi tuttum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, masasından kalkıp temkinli bir şekilde bana doğru yürürken.

"Buradan çıkmam lazım... birimizin mantıklı olması gerekiyor." Yutkundum, sırtım kapıya çarptı.

Aramızdaki boşluğu kapattı, ellerinden biri başımın yanındaki duvara yaslanmıştı, diğeri ise cebinin derinliklerindeydi.

"Senin için yapabileceğim başka bir şey olmadığına emin misin?" sesi baştan çıkarıcıydı.

"Çok eminim." Hızlıca başımı salladım, göz temasını kesip kolunun altına girdim.

Kapıyı açıp eşikten içeri adımımı attığımda nefes alamadığımı hissettim.

"Hey, Hey... Reese!" diye seslendi kapının önünde dururken ve kaçamayayım diye kolumu tuttu.

"Ne?" Fısıldadım.

"Lordes'e geri mi dönüyorsun?" sesi alçaktı, güzel kahverengi gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

Başımı iki yana sallamadan önce derin bir nefes aldım, "Hayır," diye nefes aldım. "Onun kazanmasına izin veremezsin."

"Kazanmasına izin vermeyeceğim, Killian. Sadece artık onunla çalışmak istemiyorum. Daha iyisini hak ediyorum," diyerek kolumu onun sıkı kavrayışından çektim. "İyi olacağım, Connie gerekirse bana otelde birkaç vardiya ayarlayabileceğini söyledi." Omuzlarımı silktilim, "Daha önce garsonluk yaptım, kolay para."

Killian başını hızla sallayarak, "Hayır, hayır," dedi sert bir ses tonuyla. "Daha kalıcı bir şey ortaya çıkana kadar benimle çalışabilirsin. Zaman ayıramadığım yarım kalmış işlerde bana yardımcı olabilirsin." Gözleri evet demem için bana yalvarıyordu.

"Bunu düşünebilir miyim?" Başını salladı.

"Cuma akşamı Connie ile yemeğe gel, Noel tatilinden önce bir şeyler içip hasret gideririz. Seni görmek güzel olacak," diyerek evine geri döndü.

"Lütfen evet de."

Başımı salladım.

"Bu çok hoş olurdu."

Bana gülümsedi.

"Cuma günü görüşürüz."

"Cuma günü görüşürüz." Ve böylece ayrıldım.

BÖLÜM 29

KILLIAN

MASAMDA OTURURKEN, PARMAKLARIMI MASANIN SERT TAHTASINA VURDUM. sağlam, siyah meşe masam. Dikkatim dağılmıştı. Reese gelip masanın altında bana olağanüstü bir sakso çektiğinden beri aklımdan çıkmıyordu.

Onunla ilgili her şey baştan çıkarıcı.

Adele hafta boyunca beni defalarca aramaya çalışmıştı ama onunla konuşacak enerjim yoktu. Beni içine soktuğu ruh hali beni sadece harekete geçirecek ve pişman olacağım bir şey yapmama neden olacaktı.

İşle ilgili olarak aklımı başımda tutmam gerekiyordu. Özel hayatımı bu işin dışında tutmalıyım.

Adele'e Reese'le evli olduğumuzu söylemeli miydim? Hayır. Çenemi kapalı tutmalıyım ama beni çok kızdırdı. Kanımın hiç bu kadar kaynadığını hatırlamıyorum.

Gözlerim bilgisayar monitörümdeki saate kayd, saat henüz üçü gösteriyordu. Ayrılıp eve gitmeye o kadar hazırdım ki.

Bu akşam Connie ve Reese'i ağırladım, Connie'yi Noel'de çok fazla görüp göremeyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden bu akşam erken bir akşam yemeği yemeye karar verdim. Connie gelmek konusunda hep tereddütlüydü ama Reese'in de orada olacağını bilmesi karar vermesini kolaylaştırdı.

"Siktir et bunu," diye homurdanarak masadan kalktım ve bilgisayarımı kapattım. Ofisimden çıkmadan önce takım elbisemin ceketini ve paltomu aldım.

"Ben, aramalarımı iptal et. Bugünlük işim bitti." Bir şey söyleyip söylemediğini duymak için durmadım, asansöre doğru yürüdüm, karda adım atmadan önce ceketimi ve montumu silktim.

Arabam kaldırımın kenarında duruyordu, Colin'e teşekkür ederek arkaya geçtim ve beni eve götürmesine izin verdim. Kendimi gergin hissediyordum. İş beni rahatsız etmiyordu. Evet, Adele

ama sanırım daha çok günün her dakikasında Reese'e gitmemek için kendimi zor tutmam gerektiği gerçeğiydi. O bir mıknatıs gibiydi. Beni sürekli ona doğru çekiyordu.

Asla çalışmayız. Bunu Connie'ye yapamazdım. Bencil olamazdım ve eğer Reese'le bir ilişki sürdürürsem, bu bencilce nedenlerden dolayı olacaktı.

Evliliğin feshini bile istemiyordum ama sırf içten içe onu bırakmak istemediğim için Reese'in benimle evli kalmasını bekleyemezdim. Evraklar hala ofisimde imzalanmamış olarak duruyordu, sadece bir dakika sürecekti ama yine de bunu yapmaya kendimi ikna edemiyordum.

Kafamın içinde sürekli bir savaş vardı. Kafamdan ve kalbimden gelen sesler sürekli bu konuda tartışıyordu.

Daha kolay olacaktı; olacağını biliyordum. Sadece sabırlı olmalıydım.

Daireme girdim, yatak odama gitmeden önce paltomu ve atkımı vestiyere astım. Duş almam gerekiyordu. Kış havası çok acıydı.

Kravatımı gömleğimin yakasından çekip çıkararak yatağın üzerine attım. Gömleğimin düğmelerini açıp yere attıktan sonra üzerine bastım ve takım elbisemin pantolonunu indirdim. Duşun düğmesini çevirerek çoraplarımı indirdim ve sıcak suya girdim. Gergin tenime iyi geliyordu, kendimi köpürttükten sonra saçlarımı yıkarken kaslarım dalgalanıyordu. Nane kokusu burun deliklerime doldu, durularken gülümsedim.

Heyecan baloncuklarının patlamadan önce midemde yüzeye çıktığını hissettim. Reese'i göreceğim için heyecanlıydım. Böyle hissettiğim için kendimi neredeyse yanlıştır hissediyordum, onun burada olduğunu ama Connie yüzünden ona dokunamadığımı düşündükçe midem çalkalanıyor ve sürekli kıvrılıyordu. Bazen onları kapatabilmeyi diliyorum ama bu o kadar basit değil, değil mi? Çünkü inanın bana, eğer yapabilseydim, yapardım.

Kurulandıktan sonra kot pantolonumu ve tişörtümü giydim. Dairenin soğukluğunu gidermek için ısıtıcıyı açtım ve buzdolabına birkaç şişe şarap koydum. Banyoya geri dönerek dişlerimi fırçaladım, ardından kahverengi saçlarımı şekillendirdim, karıştırdım ve yüzümden geriye doğru ittim. Elimi çenemde gezdirirken kirli sakallarım sertleşmişti ama ehliileştirmek ya da şekillendirmek için yeterince uzun değildi. Sakal bırakmaya hiç niyetim yoktu ama kirli sakalım Reese'in hassas cildini sıyırdığında yüzünde beliren boğucu bakış ve dudak ısırıkları, sakal bırakma isteği uyandırdı. Böylece kaldı.

Aynada kendime son bir kez baktıktan sonra salona doğru yürüdüm. Kendimi huzursuz hissediyordum, ne yapacağımı bilmiyordum. Bir türlü rahatlayamıyordum. Ses sistemine doğru yürüdüm, müziği açtım, Lionel Richie odayı doldurdu. Güzel, yumuşak bir müzik. Düşüncelerimle savaşıırken çatı katımın genişliğinde bir ileri bir geri yürüyordum.

Mutfağın dışında durup hizmetçimi kontrol ettim. Connie'nin en sevdiği yemeği pişiriyordu. Somon, beyaz pirinç ve kuşkonmaz. Harika kokuyordu. Limonlu sosu seviyordu ama yanında olması gerekiyordu. Tabağındaki diğer yemeklere karışmasından hoşlanmıyordu. Sonra ahududulu dondurmali geleneksel New York cheesecake'i yedik. Hepsi ev yapımı, sadece benim tarafımdan değil.

Biraz kurabiye almıştım, Connie onları akşam yemeğini beklerken süte batırarak atıştırmayı severdi. Ayrıca Reese için İngiliz çayı ve poşet çay aldım. Çay yapmakta o kadar iyi değildim ama onun için denerdim. Hizmetçime elektrikli su ısıtıcısı bile aldırđım. Ben hiç su ısıtıcısı kullanmadım, aromalı bir çay istediğimde her zaman bir bardak suyu mikrodalgada ısıtırdım, ama internete baktıktan sonra Reese'in çay yapmak için kullanacağı şey buydu.

Neden bu kadar gergindim? Elimi saçlarıımın arasından geçirdim, evlilik yüzüğümün soğuk metali kafa derime sürtünüyordu. Cildim beklentiyle karıncalandı; kalbim sabit bir tempoda ama normalden biraz daha sert atıyordu.

Saate baktım, akşam altı olmuştu. Birazdan burada olurlardı.

İleri geri volta atarken, bakışlarım saat ile çatı katımın kapısı arasında gidip geliyordu. Elimi saçlarıımın arasında gezdirip hafifçe karıştırdıktan sonra kapının çalındığını duyunca sustum.

Gürültüye doğru yürüdüm, parmaklarım terli avuçlarıımla kapı kolunu kavradı, parmaklarım sıkıca kilitlendi. Çevirirken yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Kapıyı açtığımda Reese'in elinde bir şişe şarap ve bir kartla orada durduğunu gördüm.

"Selam," diye gülümsedi. Gülümsemesi odayı anında aydınlattı, sarı saçları dalgalar halinde göğüs kafesine kadar iniyordu. Yeşil gözleri beni içine çekerken parlıyordu, bakışlarımız kilitlendi. Birbirimize attığımız yoğun bakışlar karşısında kalbim küt küt atmaya başladı, nefesim kesildi ama bunu boğazımı temizleyerek gizledim.

Ne giydiğine bakarken gözlerim vücudunda gezindi. Kot pantolon ve v yakalı bol bir tişört. Sade. Tişört derinlere dalıyor, sadece

göğüs kemiğinin önünde, muhteşem, bronz tenini ortaya çıkarıyordu. Ufak tefek ve ince yapılıydı, küçük göğüslerinin dışarı taşıdığını görmeden böyle üstler giyebilmesi hoşuma gidiyordu.

Dudaklarım sırtarak seğirdi.

"Hey," diye nefes aldım ve onu içeri almak için kenara çekildim.

"Bu senin için; hangi şarabı sevdiğini bilmiyordum, o yüzden en sevdiğimi aldım." Biraz yüzünü buruşturdu ve şişeyi ve kartı siyah sehpanın üzerine koyarken omuzlarını silkti.

İçimden hafif bir kahkaha yükseldi.

"Teşekkür ederim ama bana bir şey almana gerek yoktu," diyerek kapıyı usulca kapattım ve dönüp spor ayakkabılarını çıkarıp kapının yanına düzgünce yerleştirmesini izledim.

Beyaz, kabarık çoraplar giydiğini görünce alay ettim. Bulutlara benziyorlardı ve içlerine küçük gökkuşakları dikilmiş gibiydi.

Şirinmiş.

Yüzünü bana dönerek garip bir gülümseme takındı. Ellerini kot pantolonunun arka ceplerine soktu, sonra dudaklarını yaladı. Sessizlik üzerimize çökerken göğsü öne doğru itiliyordu.

Neden bu kadar garipti?

"Ailen ne zaman geliyor?" Şarap soğutucusuna doğru yürürken şaraba ve karta uzanırken sordum.

"Noel arifesinden bir gün önce," diye hafifçe içini çekti, "kar denecek gibi görünmüyor ve uçuşlarının eve geri dönmek üzere iptal edilmesinden endişeleniyorum."

Şarabı kaldırırken ona zayıf bir gülümsemeyle, "Senin için her şeyi göze alıyorum," dedim.

"Burada işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama İngiltere'de en ufak bir kar yağışı bile durma noktasına geliyor, yani buradaki hava bizim memleketteki gibi olsaydı, İngiltere eriyip giderdi." Parmakları tezgâha vururken güldü

Ben de onunla birlikte güldüm, gözlerim bileğime kaydı. *Connie hangi cehennemdeydi!?*

Ona bu kadar yakın olmak ve uzak durmak zorunda kalmak bir işkence. Tek yapmak istediğim onu kollarıma almak, kokusunu içime çekmek, sonra dolgun dudaklarını dişlerimin arasına almak ve dişlerimi çene çizgisinde gezdirdikten sonra dudaklarımı tekrar onun dudaklarına götürüp öpmek.

"Connie'den haber aldın mı?" Ortadaki adaya doğru ilerlerken sordum.

"Evet, biraz geç kalacağını söyledi," gözlerinin hafifçe açıldığını gördüm, "beklemeli miydim? Özür dilerim, gidip geri geleceğim. Hiç düşünmedim bile," diye saçmalamaya başladı, konuşurken elleri havada uçuşuyordu. Dudağımın içini sertçe ısırarak gülmemi engellemeye çalıştım.

"Tek başına yalnız kalıyorsun..." sesi bir an için düştü, gözleri benimkileri buldu.

"Evet..." Başımı salladım; ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Her gün evde yalnız olduğunuzda akşamlar uzun oluyor.

Aramıza sessizlik çöktü, gerginlik bizi çevreleyen havada çatırdıyordu.

Nefesi boğazında düğümlendi, göğsü şimdi biraz daha hızlı yükseliyordu. Yeterince yakından bakarsanız kalbinin derisinin içinde attığını görebilirdiniz.

"Bir tur ister misin?" Ona sordum, hareket etmeye devam etmek zorundaydım. Aramıza biraz fiziksel mesafe koymaya çalışmalıyım.

"Elbette," sesi tizdi ve sanırım içten içe o da minnettardı.

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırarak, ona her yaklaştığımda hissettiğim çekim gücünü yumuşatmaya çalışmak için yanından hızla geçtim.

Yürürken başını öne eğerek birkaç adım geriden takip etti. "Yani, oturma alanını biliyorsun..." Sırıttım ve elimi uzattım. O da Ben devam etmeden önce bana gülümsedi. Şehre bakan banyoya doğru yürüdüm, manzarayı seyrederken dudaklarından bir nefes geçti.

"Nasıl gidiyorsun?" diye sordu.

"İster inan ister inanma, alışıyorsun ve bir de bakıyorsun ki apartmanda manzaralı bir oda daha." Omuzlarımı silktim, ses tonum düz ve donuktu. Gerçek buydu. Evet, dairemin çatı katı hayallerden oluşuyordu ama günün sonunda, bunu paylaşmak istediğin kişiye sahip olamadıktan sonra tüm bunların ne anlamı vardı.

Topuklarımın üzerinde dönüp merdivenlere doğru ilerlemeden önce hızla başımdan kaçtım, elim tırabzandan yukarı kaydı, Reese'in meşe merdivenlere çarpan yumuşak ayak seslerini arkamda duydum.

"Tamam, burada üç yatak odamız, üç banyomuz ve yatak odalarından birinin banyosu var." Geriye doğru yürürken ellerimi birbirine sürterek döndüm.

Merdiven korkuluğu olan camın üzerinden bakarak, "Alt kattaki üç odayı atladınız," diye işaret etti.

"Sabırsızlanma, onları sana sonra göstereceğim," diye şakacı bir tavırla gözlerini devirdim.

"Özür dilerim..." Önüme geçip kollarını göğsünde kavuştururken yaptığı espriyi duydum.

"Yardımcı olabilir miyim?" Sırıttım; bununla nereye varmak istediğini biliyordum ama onunla dalga geçmeyi seviyordum. Her zaman eğlenceli bir ruh hali içinde olmamı isterdi. Onunlayken olduğum kişiyi seviyordum. Bana ondan önceki huysuz halimi unutturdu.

"Gözlerini devirdin..." diye kabarık örtülü ayağını altındaki zemine vurdu.

"Ve?"

"Beni hep tehdit ediyorsun... o yüzden... ben de seni tehdit edeceğim," dudaklarında bir gülümseme belirdiğini gördüm, sonra yine somurtmaya başladı.

"Devam et o zaman, Düğün Çiçeği." Onun sabit bakışlarını tutarken üst dudağımı yavaşça yaladım.

"Bana bir daha gözlerini devirirsen, seni dizlerinin üstüne çökertirim."

"Ne yapmak için?" Ona doğru bir adım attım, aramızdaki hava yüksek sesle çatırdıyordu, gerilim yoğunlu.

"Sana haber veririm," diyerek göz kırptı ve yanımdan geçerken beni itti. "Hadi kocacığım, bana odanı göster." Döndü ve kapalı kapıların dışında gezinmeden önce bana gülümsedi, "Yine."

Odamdaki son gecemizi düşününce sikim sertleşti. Lezzetli, şaşırtıcı, dünyayı sarsan bir geceydi.

Üst katta hızlıca bir tur attıktan sonra aşağı indik. İlk kapalı kapıya doğru yürüdüm ve spor salonunu göstermek için hızlıca açtım. İhtiyacınız olabilecek tüm ekipmanlar vardı.

"Huh," diye alay etti, "seni spor yapacak bir adam olarak düşünmemiştim," dedi hafifçe kafasını kapıdan uzatıp beni dürtmeden önce. "Sıradaki." diye seslendi.

Görünüşe göre o da eğlenceli bir ruh halindeydi.

Bir sonraki oda bir kütüphaneydi, yerden tavana kadar uzanan kitap rafları aklınıza gelebilecek her kitapla doluydu.

"Vay canına," diye fısıldadı, odaya adımını attı ve hayranlıkla etrafına bakındı. "Okumayı sever misin?" diye sordu.

"Biliyorum," diye başımı salladım.

"Şu anda fazla zamanım yok," sanki kelimeler onu boğuyormuş gibi aniden durdu. Dönüp bana baktı, omuzlarını hafifçe yukarı kaldırdı. "Sanırım şimdi var... artık bir işim olmadığına göre."

Kendimi gergin hissettim. Adele'le aramı düzeltmem gerekiyordu, açık değildi.

"İster benimle, ister Loredes'ta ya da Connie ile bir işin olacak..." Ona doğru bir adım attım, ellerim otomatik olarak ince gövdesini sararken alnımı onunkine bastırdım, "Söz veriyorum." Kelimeler dudaklarımdan bir fısıltıyla döküldü. İri gözleri benimkileri buldu, gözlerindeki parıltı kalbimi acıttı. Üzgün olmasından nefret ediyordum, acı çekmesinden nefret ediyordum ve bu şekilde hissetmesini engellemek için hiçbir şey yapamamaktan daha da çok nefret ediyordum.

Sadece başını salladı, elleri daha önce yaptığı gibi göğsüme bastırdı, ama bu sefer başı düşmeden önce bir an için ellerini orada bıraktı. Derin bir iç çekti ve sonra kendini üzerimden iterek kapıya yöneldi.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken sırtım ona dönük bir şekilde durdum.

"Geliyor musun? Hâlâ bir oda daha var..." tatlı sesi etrafımda yankılandı.

"Elbette," diyerek döndüm, gülümsememi yüzüme geri yerleştirdim ve onu takip ederek dışarı çıktım.

Son kapıyı açıp içeri girerken gülümsedi. Benim ofisim.

Masa maun, oda ise koyu bisküvi beji rengindeydi. Duvara dayalı raflarım vardı ama kütüphanedekinden farklı türde kitaplarla doluydu. Bunlar son birkaç yıldır büyümeme yardımcı olan kişisel bakım ve kişisel gelişim kitaplarıydı.

Masaya doğru bir adım attı, parmakları masanın üzerinde gezindi.

Arkasında oturan sandalye koyu, kiraz kırmızısı bir deriydi. Bunu neden seçtiğimden pek emin değilim, sadece kendime karşı dürüst olmam gerekirse hoşuma gitmişti.

Oda deri ve cila kokuyordu, yumuşak kokular odanın içinde süzülüyordu.

Masanın solunda altın bir küre vardı ama bu sadece bir küre değildi.

Reese kürenin yanında dururken usulca, "Aç şu küreyi," dedim. Şöyle bir baktı

dikkatini küreye çevirmeden önce omzuyla bana baktı. Yan taraftaki mandalı açmadan önce parmakları yüksek parlaklıktaki soğuklukta gezindi. Her iki elini de kullanarak yavaşça açtı ve iki kristal bardak ile kazınmış bir kristal viski sürahisi gördü.

"Tipik bir iş adamı..." diye dalga geçerek bardaklara uzandı ve onları masanın üzerine koydu. Ardından sürahiye uzandı, doldururken kapak sesi odanın içinde yankılandı.

S rahiyi tekrar kürenin içine yerleştirdi ve iki cam bardağı da aldı. Ona doğru bir adım attım, bir tanesini ondan aldım ve havaya kaldırdım.

"Tipik iş adamı mı?" Ona doğru yaklaşırken son sözlerini tekrarladım.

"Ofislerinde her zaman bir sürahi viski bulundurmak zorundadırlar."

Gözlerimi devirdim ve içimden gelen derin bir kahkaha attım.

Be

n. Az önce ne yaptığımı fark ettiğimde kahkahalarım kısa sürede kesildi. Lanet olası gözlerimi devirmiştim.

Reese küçük kı ını kenara dayamış kendini beğenmiş bir şekilde bakıyordu.

masamın üzerinde. Orada iyi görünüyordu. Kollarından birini göğsüne bastırmış, bacak bacak üstüne atmış ve tüm ağırlığını masanın üzerine vermişti.

"Tut tut," dedi, gözleri kadehinin dibindeki koyu kehribar renkli sıvıya bakıyordu, kadehi dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. Yüzünü buruşturmasını dikkatle izledim ama olmadı.

Onu taklit ederek kendi bardağımı dudaklarıma götürdüm, bir yandan da yanan sıvıyı bir dikişte geri devirirken gözlerimi ondan ayırmadım. Kolumun yanıma düşmesine izin verdim, parmağım şimdi boş olan bardağa vuruyordu.

"Ne büyük bir kayıp, bu kadar iyi bir burbonun tadının çıkarılması gerekir... tadını çıkarmak..." dudaklarını yaladı, gözleri sonunda benimkilerle buluştu ve yemin ederim altımdaki lanet zeminin hareket ettiğini hissettim. Ona doğru bir adım attım, bardağı arkasındaki masaya koyarken vücudum onunkine baskı yapıyordu.

Bir lokma daha aldı, benden etkilenmediğine beni ikna etmek için şov yapmaya çalışıyordu.

Ama ben onun saçmalıklarını görebiliyordum.

Bardağı elinden alıp onunkini bitirdim ve bu sefer biraz daha sert bir şekilde arkasındaki masaya vurdum, bu da onun irkilmesine neden oldu.

Titreyen nefesini duyabiliyordum; ben ona bakarken gözleri benimkilerden ayrılmıyordu. Kendimi ona doğru iterken ellerim kalçalarına dolandı. Vücutlarımız aynı hizadaydı.

"Killian," diye fısıldadı, kendini sabitlerken parmakları arkasındaki masanın kenarına dolanıyordu.

"Evet, karıcığım," diye fısıldadım, parmaklarım kot pantolonunun bel bandı boyunca ilerleyip d ğmelerinde dururken. D ğmeyi açarak parmaklarımı bel bandının iç kısmına geçirdim ve hızlı bir hareketle pantolonunu kalçalarından aşağıya doğru çektim.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde nefesi boğazında düğümlendi.

"Dizlerimin üzerine düşeceğimi söylediğinde kastettiğin bu muydu?" Dudaklarımı kalçalarının yumuşak tenine bastırarak sordum, kokusunun esintisi içime doluyordu. Uyluklarının tepesinde durmadan önce dudaklarımı hassas teninde gezdirdim. Dudaklarımı ince ipek kumaşın üzerine bastırarak yaladım ve ısırdım. Nefesi titriyordu.

"Killian," diye nefes aldı; bana bakarken başı öne düştü.

"Söyle bana, Buttercup... istediğin bu muydu?" Soruyorum, parmaklarım külotunun yan tarafına kayıyor, kıvrılıyor ve yana doğru çekmeye hazır.

Cevap vermedi, parmakları masanın kenarına sıkıca sarılmıştı. Beyaz, ipek kumaşın üzerinde biriken ıslaklığı görebiliyordum. Parmaklarımın çıplak amının önünü hafifçe okşamasına izin verdim, bu da küçük bir inlemenin ondan kaçmasına neden oldu.

"Velet... söyle bana," diye inledim ağzımı külotuna götürürken, malzemeyi ısırdım ve dişlerimle tenini sıyırdım.

"Evet," diye nefes aldı sonunda.

"Aferin kızıma." Ona bakarak külotunu yana çektim ve ağzım onun üzerindeydi. İki parmağım amının dudaklarını aralayarak klitorisine daha iyi erişmemi sağladı. Bacağını omzumun üzerinden sarkıtarak masanın üzerinde biraz daha geriye çekildi.

"Bu hızlı olmalı, Buttercup," diye inledim, klitorisini emdim, sonra dilimin kıvrımlarında yukarı ve aşağı kaymasına izin verdim. Dilimi onun açıklığında döndürerek, dilimi yavaşça klitorisine doğru sürükledim. Parmak ucumu klitorisinin açıklığına bastırırken, boşta kalan elim kalçasının iç kısmında gezindi. Kalçalarını öne doğru savurarak inledi, parmakları gerildi.

"Evet, lütfen," diye nefes nefese kaldı ben onunla alay ederken. Hassas tenine karşı gülümseyerek, iki parmağımı kolaylıkla içine soktum. Parmaklarımı içine sokup çıkarırken açgözlü küçük amcığı geriliyordu. Tatlı inlemeleri odayı doldururken dilimi klitorisinin üzerinde döndürdüm ve emdim.

"Tadın çok güzel amına koyayım," diyerek dudaklarımı ondan ayırıyorum, ağzımdaki uyarılmışlığını yalıyorum. "Tadına bağımlıyım, sana bağımlıyım," diye inliyorum, gözlerim kalın parmaklarımın onun dar küçük amını sikmesini izlemek için düşüyor.

Yavaşça çıkarırken, tam ucunda duruyorum. Amı parmaklarımı sıkıyor. Tekrar yapıyorum, izlerken kendi nefesim titriyor.

"Oh," diye haykırıyor.

Parmaklarımı aceleyle çekiyorum, elimi boğazına doluyorum ve onu masanın üzerine geri itiyorum, böylece tamamen üzerine oturuyor. Dizlerimin üzerine çökerek her iki bacağını da masanın kenarına doğru itiyorum.

"Onları orada tut," diyorum, gözlerim onun parlayan amcığına kayıyor.

Parmaklarımla klitorisini hızlıca ovuşturduktan sonra parmaklarımı kıvrımlarının arasında kaydırarak içine doğru ittim.

"Şimdi beni izle velet, amını parmaklamamı izle," diye inliyorum, istediğimi yaptığından emin olmak için gözlerim bir anlığına ona kayıyor.

"Sen çok iyi bir küçük kızsın," diye övüyorum onu pantolonunu indirirken. Parmaklarımı ucuna kadar çekip tuttuktan sonra içeri iterken gözleri beni izliyor. Yedek elimi amının üzerinde gezdirip klitorisine sert bir tokat atarken gözlerim kararıyor.

"Siktir," diye fısıldıyor ben tekrar yaparken.

Çok tahrik oldum; onu becermek için her şeyi yapardım ama yapamıyorum. İzlerken kot pantolonumun üzerinden kendimi avuçluyorum. İçimdeki yanmayı, patlayıp infilak etme ihtiyacını hissediyorum ve duruyorum. Elim kalçasının iç kısmını kavramak için hareket ediyor, ağzımı klitorisinin üzerinde gezdirirken parmaklarım derisini kazıyor. Sertçe yalayıp emerek onu ısıriyorum ve çığlık atmasına neden oluyorum.

Parmaklarım sırlıklam oldu, bu hayatta tatmak istediğim tek balla kaplandı. Çok fazla olacağından endişelenerek açıklığına üçte birini bastırıyorum ama açgözlü amcığı beni kolaylıkla alıyor. Parmaklarımı şimdi daha hızlı ileri geri kaydırarak ona ihtiyacı olan sürtünmeyi ve hızı veriyorum. Amcığı parmaklarımı sürerken kalçaları öne doğru itiliyor, onu yerken dilim amının derinliklerine gömülüyor.

"Killian," diye inliyor, başı geriye doğru eğiliyor.

"Baba?" Ön kapı kapanırken Connie'nin sesinin apartmanda yankılandığını duyuyoruz. Reese donup kalıyor, benden uzaklaşmaya çalışıyor ama ona izin vermiyorum. Bunun yerine elimi kalçasından beline götürüp sıkıca tutuyorum ve parmaklarımı tenine batırıyorum.

"İyi bir kız gibi parmaklarımın her yerine boşalacaksın, beni anlıyor musun?" Sesim sadece onun duyabileceği kadar alçak.

Başını sallıyor.

"İşte benim iyi kızım."

Yüzük parmağımı onun küçük, dar göt deliğine sokup çıkarırken parmaklarım kolaylıkla içine girip çıkıyor. Hoşuna gidiyor ama henüz itiraf

etmiyor.

Parmağımı içine bastırırken dilim hala klitorisinde çalışıyor, ben bunu yaparken tüm vücudu kasılıyor ve sıkılıyor.

"Bırak gireyim," diye fısıldadım, "rahatla bebeğim."

Ve öyle de yapıyor, ben onu parmaklarımla sikerken dilim klitorisini yumuşakça emiyor.

"Siktir" diye sesleniyor, gözleri benden kapıya doğru kayıyor.

"Baba?" Connie tekrar seslendi.

"Bizi bulacak," diye fısıldıyor.

"Şşşt," klitorisini dişlerimin arasına almadan önce onu yatıştırıyorum. Parmaklarımı yavaşça içine sokuyorum, ucuna kadar kaydırıyorum, yüzük parmağım hala sıkı kıkına gömülüyken onları orada tutuyorum. Emerken ve kemirirken dilim klitorisinin üzerinde yavaşça kayıyor.

Aminin sıkıldığını hissediyorum, kalçaları istemsizce hareket ediyor ve benden ihtiyacı olan dolgunluğu almaya çalışıyor. Göğsü kabarırken nefesleri kısa ama hızlı bir şekilde düşüyor, onu orgazma ulaştırmamı izlerken başı öne doğru yuvarlanıyor.

"Baba? Reese? Neredesin?" Connie sesleniyor, yaklaşan ayak seslerini duyduka sesi daha da yükseliyor.

Tek gereken de bu. Yakalanma korkusu.

Sert bir şekilde boşılırken parmaklarımı sırlsıklam olmuş amına hızlı ve sert bir şekilde sokuyorum, orgazmını yaşarken çığlıklarını durdurmak için elim ağzına çarpıyor.

Sırıtırım, parmaklarımı yavaşlatıyorum ve emerek temizlemeden önce kaydırarak çıkarıyorum. Hızla ayağa kalkıyorum, eğilip Reese'i alnından öpüyorum ve fısıldıyorum, "Kocan için ne kadar iyi bir kızsın."

Geri çekilip kapıya doğru yürüyorum ve Reese'i kendini toparlaması için yalnız bırakıyorum. "Hey, Connie sevgilim... Buradayım." Çalışma odasının kapısını kapatarak bağırdım.

Connie ona ulaşmadan hemen önce.

"Selam baba, geciktiğim için üzgünüm. Reese nerede?"

"Sadece ailesiyle telefonda konuşuyordum," diye yalan söyledim ama Connie yuttu.

Üç kadeh şarap doldurduğum mutfaka doğru uzaklaştık. Onun tadı hâlâ dilimde, kokusu hâlâ parmaklarımdaydı. Bana verdiği heyecanı seviyordum; ve bu gece sadece zaten bildiğim şeyi doğruladı.

Henüz ondan vazgeçmeye hazır değildim.

BÖLÜM 30

REESE

TATLIYI YENİ BITİRMİŞTİK, KILLIAN'IN HİZMETÇİSİ EVİMİZİ TEMİZLEDİ.

Bir tepsi kurabiye, süt, fincan ve tabak getirmeden önce tabakları kaldırdı.

"Bir fincan çay içmek istersin diye düşünmüştüm." Killian karşımda gülümsedi, ağzını ve birkaç saat önce bana yaptıklarını düşününce kızardım. İçim hala sersemlemişti.

"Teşekkür ederim," diye gülümsedim, "bir fincan çaya hayır demem."

Killian gülümseyerek arkasına yaslandı, kremayı kapmış kedi gibi görünüyordu. Kelime oyunu yapmak istemedim.

Çay fincanına uzandığımda, kaynar sıcak suyun içinde yüzen bir çay poşeti gördüm. "Etkilendim," diye göz kırptım ona.

"Sadece senin için gidip bir su ısıtıcısı aldım."

Connie'nin babasıyla benim aramda gidip gelen bakışlarındaki yanmayı hissettim.

"Partiye geç mi kaldım yoksa...?"

"Evet, öyleydin," diye gülüyor Killian ve bir kurabiye alıp tabağı Connie'ye uzatıyor, o da bir bardak sütle birlikte alıyor.

"Hayır, gerçek anlamda demiyorum," diye gözlerini devirdi, "siz ikiniz... Çok tuhaf davranıyorsunuz."

Önce Connie'ye sonra da Killian'a bakarken gözlerimi büyütüyorum. Killian sesini yükseltti.

"Hayır, Tanrım Connie. Bu kadar saygısız olma. Ben ve Reese birlikte çalışıyoruz, çayı sevdiğini biliyorum ve işini kaybettiği için onu biraz neşelendirmeye çalışıyorum."

Connie, yüzünde sinsi bir gülümsemeyle, "İşi bırakıp gitti," diye araya girdi. "Tamam, çekip gitti ama zaten işini kaybedecekti."

Connie bir kurabiyeyi süte batırırken aynı anda hem başını salladı hem de omuz silkti.

Onların konuşmaları arasında kendimi kaybettim... Connie'nin bilmesini istemiyordum. Daha önce yaptığımız şey pervasızca ve çok riskliydi. Ateşle oynamazsın, özellikle de eve bu kadar yakinken.

Eğilip küçük süt sürahisini aldım ve çayıma bir fiske ekledim, sütü karıştırıp renginin değişmesini izledim. Çay poşetimi kenarından süzerek kaşıkla çıkardım ve tepsiye koydum.

"Çay poşetini içinde bırakmıyor musun?" Killian sordu, sesi biraz şaşkındı.

"Hayır," diye usulca güldüm ve bir çay kaşığı şeker alırken başımı salladım. Normalde şeker yemezdim ama bu gece canım çekti.

"Hiç böyle bir çay içmediniz mi?"

"Hayır, yapmadık," dedi Connie, Killian sadece gülümsedi.

"Çok şey kaçıyorsunuz," diyerek ikisine de sııttım ve porselen çay fincanını dudaklarıma götürüp hafifçe üfledikten sonra bir yudum aldım.

"Mm," diye mırıldandım, "en son ne zaman doğru dürüst bir fincan çay içtiğimi hatırlamıyorum, bu yüzden teşekkür ederim Killian ve hizmetçinize de teşekkürlerimi iletin."

Bir kurabiye kaptım, kurabiyeyi çayıma batırdım ve bir iki saniye beklettikten sonra çıkarıp yedim. Çikolata parçaları çoktan yumuşamıştı ve tereyağlı kurabiye kelimenin tam anlamıyla dilimin üzerinde eridi.

"Bu da ne-"

"Kibar ol," diye azarladı Killian.

"Kurabiyeni çaya mı batırıyorsun?" Connie benden tamamen iğrenmiş görünüyordu.

"Bu tıpkı senin kurabiyeleri süte batırman gibi bir şey..." Başka bir smaç için içeri girerken kaşlarımı kaldırdım.

"Ama süt soğuk."

"Ve çayım sıcaktır, daha denemeden burun kıvrırma. Memlekette bisküvi ve çay bir lezzettir," diye kıkırdıyorum, "kraliçe bile çayına biraz banmayı sever."

İkisi de bana bakıyor.

"Sizin bisküvileriniz bizimkilerden farklı. Bizde sadece kurabiye yok; çaya banmak için her çeşit kurabiye var, biz onlara bisküvi diyoruz." Saçmalıyordum ve eminim benim deli olduğumu düşündüler. "Sadece deneyene kadar eleştirmeyin," diye omuz silktim ve başka bir kurabiyeye uzandım

smaçtan önce. "Farklı şeyler için söylediğiniz şeyler hakkında konuşmaya devam edebilirim, ama sanırım bu bir solucan kutusu açacak."

Killian gülerken başıyla onayladı, Connie de kısa süre sonra ona katıldı.

"Evini terk ettiğine göre şimdi ne yapacaksın?

Lordes?" Connie bir yudum süt alırken sordu.

Üzerime çöken katıksız panik beni terletti, omurgamda aşağı yukarı dans eden korku ürpertisi midemi bulandırdı.

"Kahretsin," diye kekeledim, gözlerim Connie'ye kaydı. "Dairem aklıma bile gelmedi." Nefes nefese kalarak elimi ağzıma götürdüm. "Sanırım hasta olacağım." Gözlerimi kapatarak bu duyguyu bastırmak için elimden geleni yaptım. Bu sadece benim endişemdi, panik moduna girmiştik ve bu ne benim ne de vücudum için iyi bir şeydi.

"Özür dilerim Reese, aklıma bile gelmedi," Connie kollarını omuzlarıma sararken sandalyesinden kalktı.

"Özür dileme. Benim hatam, her şeye o kadar dalmışım ki en önemli şeyi unutmuşum. Eğer düzenli bir iş bulamazsam, eve geri dönmek zorunda kalacağım." Boğazımın düğümlendiğini, yakıcı bir yumrunun oraya yerleştiğini hissettim.

"Eve gitmek zorunda kalmayacaksın." Connie saçlarımı okşadı, "Benim ve annemlerin yanına taşınabilirsin, ayrıca sana bir iş bulacağız."

"Onun bir işi var," diye araya girdi Killian. "Eğer Lordes'a geri dönmek istemiyorsa, benimle bir işi var... taşınma konusunda olduğu gibi, burada senin için boş bir yatak odam var."

Burnumu çektim, Connie'ye sarıldım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, "ve sana da teşekkür ederim Killian, çok nazıksın. Seninle çalışmamdan memnun olursan onur duyarım, ama başka bir şey bulana kadar, hayır işi olmak istemiyorum." Gülümsüyorum ve o da sertçe başını sallıyor ama Killian'ın nasıl çalıştığını biliyorum.

"Taşınmayla birlikte Connie, senin ve annenin yanına taşınmayı çok isterim, tabii beni kabul ederlerse."

Killian'ın masa örtüsünü sıktığını gördüm.

"Hayır, hayır," diye başını salladı Killian, "burada kalmanda ısrar ediyorum, dairen bana ait ama Lordes'la olan mali ilişkilerime bağlı olduğu için Lordes çalışanı olmadığın sürece sana kiralayamam. Sözleşmeyle ilgili bir saçmalık var, bu yüzden bunu çözene ve daireni geri alana kadar burada kalman konusunda ısrar ediyorum."

"Baba!" Connie benden uzaklaşıp kollarını göğsünde kavuşturarak ona bağırdı. "O benimle kalıyor, kahraman olmaya çalışmayı bırak," diye homurdandı Connie.

"Sen öyle diyorsan," dedi Killian içkisinden bir yudum alırken dudakları kıpırdadı.

Gözlerimi devirdiğimde Killian'ın dudaklarında sıkılmış bir çene ve sinsî bir gülümseme belirdi.

Onu tahrik etmesine bayıldım.

BÖLÜM 31

KILLIAN

DAIREYİ ADIMLADIM; SESSİZDİ. REESE HALA uyuyordum; saat sabahın beşini henüz geçmişti. Bir ritüelim vardı; kalkmak, spor salonuna gitmek, sonra duş almak ve hafif bir kahvaltı yapmak. Bir kadınla yaşamaya alışmam birkaç haftamı aldı. Daha önce hiç kimseyle yaşamamıştım, bu yüzden bu benim için yeni bir şeydi. Ama bundan zevk alıyordum, hatta bayılıyordum. Onun burada olmasını seviyordum ve yakında gideceği düşüncesi kalbimin göğüs kafesine çarpmasına neden oluyordu. Gitmesini istemiyordum, eğer yapabilseydim, onu sonsuza kadar burada benimle kilitli tutardım ve anahtarı atardım. Dudaklarıma sadist bir sırıtma yayıldı; bunu yapabilirdim... muhtemelen.

Onu tamamen kendime saklayacağım düşüncesi sikimi kasıyordu. *Kes şunu.*

Tsking, spor salonundaki çalışmamdan sonra yıkanmak için banyoya doğru yürüdüm. Zihnimi meşgul etmem gerekiyordu, çünkü bunu yapmazsam Reese'i yalnız bırakamazdım. Altından sarkan küçük yanaklarıyla kısa şortları ve kırılmış üstleriyle etrafta zıplıyordu. Eğer şort giymiyorsa, benim tişörtlerimi giyiyor. Uzun bacakları ve ince vücuduyla dairemde çıplak ayakla dolaşıyor.

Sikim şortuma doğru daralıyor. Hissettiğim gerginliği biraz olsun hafifletmek için avuç içimi kendime sürüyordum. İşe yaramadı, bu beni daha da tahrik etti.

İlk birkaç gece sadece onu izlemek için odasına gizlice girerdim. Ona doyamıyordum. Ona dokunmak zorunda değildim; onunla konuşmak zorunda bile değildim. Sadece ona yakın olmam gerekiyordu. O benim için lanet bir uyuşturucu gibiydi, onun yanındayken sürekli uçuyordum ve yanımda olmadığı anda yoksunluk hissi başlıyordu. Ben muhtaç bir adam değilim, ama Reese ile sikişmek? Hayatımda hiç bu kadar muhtaç olmamıştım.

Banyoya girerken üstümü başımı çekiştiriyorum, banyomun etrafına bakarken alay ediyorum. Reese'in tüm küçük parçaları etrafa saçılmıştı. Kendi banyosu vardı ama tabii ki benimkini kullanmak istemişti. Bunu beni kızdırmak için yaptığından yüzde doksan dokuz nokta dokuz emindim.

Açık pembe şeritli krem rengi banyo havlusuna bakıp sııttım. Eski, alçak tüylü banyo paspasımı kabarık bir banyo paspası ile değıştirdi. Dürüst olmak gerekirse, buna kızmamıştım. Duştan her çıkışında kendimi bir bulutun üzerine çıkmış gibi hissediyordum. Tamponları lanet bir ödöl gibi kenarda duruyordu, onları kaldırabilirdi ama bir nedenden dolayı sergileniyorlardı. Bu beni rahatsız etmedi, küçük vajina tıkaçlarını orada görmeye alışmıştım.

Çoraplarımla birlikte şortumu da aşağı çekerek, sıcak duşun altına girmeden önce onları yıkama sepetine attım. Duş jeline uzanıp kendimi köpürttüğümde buhar odayı dolduruyordu. Kendimi temizlerken meyveli koku duyularımı ele geçirdi, onun ürünleri benimkilerden çok daha iyiydi. Köpükleri duruladıktan sonra hemen onun şampuanına uzandım. Kapağını açarak burnuma göturdüm ve derin derin içime çektim. Bu tanıdık koku karşısında tüm vücudum tüylerim diken diken oldu, artık evim gibiydi. Tüm dünyada en sevdiğim kokuydu, şişeden çıktığı gibi güzel kokuyordu... ama benim kriptonitim onun üzerindeki bu kokuydu. Beni sarhoş ediyor, her duyumu sonuna kadar dolduruyordu.

O benim için iyi değildi.

Onun için iyi değildim.

Ama o benim kriptonitimdi ve emin olabilirsiniz ki ben de onunkiydim.

Kremsi, yoğun sıvıdan az miktarda avucuma sıkarak saçlarıma sürdüm ve kafa derime masaj yaptım. *Taylor Swift'in - Blank Space şarkısı* aklıma geldiğinde gözlerimi kapatarak mırıldanmaya başladım. Nakarata girdiğimde biraz daha yüksek sesle şarkı söylemeye başladığımda sözler beni sardı. Duşun altına girerek başımı öne eğdim ve yağmur ormanı duşunun üzerimden akıp gitmesine, kokusunun etrafımı sarmasına izin verdim. Tekrar şarkıya başlamadan önce inledim.

Duşu kapattıktan sonra geri çekildim ve büyük banyo çarşafına uzanıp onu belime sardım. Dönerek melodiyi ıslıkla çalmaya devam ettim. Gözlerimi açtım, onu orada dururken gördüğümde yüzümde bir gülümseme belirdi. Dağınık yatak saçları, benim büyük boy tişörtüm ve onun uzun, görkemli, lanet bacakları. Dudaklarında şakacı bir sırıtma vardı, gözleri üzerimde bir aşağı bir yukarı gezinirken kaşları yukarı kalkmıştı.

"Ne kadar güzel bir sesin var..." diye alay etti, alaycı bir ses tonuyla. "Swiftie hayranı kızlardan biri olduğunu hiç bilmiyordum..." kıkırdadı ve kahkahasının sesi odayı doldurdu ve kalbimi sardı.

"Kimse bilmiyor..." Göz kırptım, yanaklarımda küçük bir kızarıklık hissettim, ama asla bilmeyecekti... oda o kadar sıcaktı ve buharla doluydu ki cildim zaten biraz daha kırmızı olacaktı.

"Bunu küçük sırrımız olarak saklayacağım," diye sırttı ve dudaklarını kilitleyip anahtarı atar gibi yaptı.

Sırttım, gözlerim vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Onu kucağıma alıp duşa geri götürmeden ve onu becermeden önce dışarı çıkmam gerekiyordu.

Onunla yaşamak cennetten bir parça gibi olsa da... aynı zamanda kendi kişisel cehennemimde yaşamak gibi.

Şekerci dükkanında istediğim her şeye dokunamayan bir çocuk gibi. Olacaktı... Kaderimizde vardı.

"Ben gidip çaydanlığı koyayım," dedi tatlı bir sesle, bana sırtını dönüp kalçalarını iki yana sallayarak banyodan çıkmadan önce gözleri parlıyordu. Uzanıp saçlarını dağınık bir topuz yaptı. Giydiği tişört kalçalarına kadar iniyor ve kışının küçük yanak kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Başımı eğdim, alt dudağımı ısırdım, sikimin tekrar sertleştiğini hissettim.

O bir horoz alay oldu, ama ben lanet sevdim.

Gözden kaybolduğunu anladıktan sonra duşa girdim ve kendime baktım.

O burada yaşarken her günü atlatabilmemin tek yolu buydu. Bana gününü göstermeyen kızın üzerinde ezilen azgın bir ergen gibiydim. Elbette, elim işe yarıyordu, ama sert sikimi onun daracık amına sokmayı tercih ederdim.

İnlerken başım arkaya düştü. Başımı öne eğerek kendimi okşayışımı izledim. Elim yavaşça yukarı ve aşağı pompalıyordu. Elimi kiremitli duvara vurduğumda, titremenin tenimi kapladığını hissettim, orgazmım üzerime çökmeden önce sallanıyordu.

Üzerimi temizledikten sonra hızla giyindim ve küçük veledimi görmek için mutfığa doğru yürüdüm.

Benimkini.

BÖLÜM 32

REESE

EVLİLİK FESHİMİZ YARINDI. KALBİMDE BİR SIZI VARDI.

ve karnımda beni her gün korkuyla dolduran bir hastalık vardı.

Bir aydan biraz daha kısa bir süredir Killian'la yaşıyordum, tabii ki kendi bildiğini okuyordu. Eminim Connie'nin annesine hayır dedirtmiştir. O adamla ilgili hiçbir şey beni şaşırtmıyor.

Evlilik feshi belgelerini milyonuncu kez okurken, her 'T'nin altı çizildi ve her 'T'nin üstü çizildi.

Killian mesafesini korudu ve birlikte yemek yediğimizden beri aramızda cinsel bir şey olmadı. Riskler zevkten daha ağır basıyor ve ikisini de arkadaş olarak kaybetmek istemiyorum, özellikle de Connie'yi.

Noel'de kendimi dibe vurmuş gibi hissettim. Ailem, İngiltere'deki korkunç kar fırtınası nedeniyle uçamadı ve onları yere indirdi. Kalbim kırılmıştı ama Connie'nin anneleri beni kollarını açarak karşıladı.

Ve her yıl olduğu gibi, Elijah'ın ölümü beni sakat bıraktı. Akşam yemeğimi yedikten sonra Killian'ın evine geri döndüm ve kendimi odama kilitledim. Dört gün boyunca onu ve Connie'yi görmezden geldim.

İçimi dökmeye ve kendi zamanımda iyileşmeye ihtiyacım vardı ve onlar da bunu anladılar. En iyi arkadaşımın babasıyla yakın bir ilişkim olması garip mi? Biraz evet. Umursuyor muyum? Hayır.

Killian kalbimde bir daha asla kapanmayacağından endişe ettiğim kocaman bir kara deliğin dolmasına yardımcı oldu.

Onu asla kaybetmek istemiyordum ve bunun olmaması için her şeyi yapmaya çalışacaktım.

Evliliğin feshinden önceki gece burada olmak bana garip geliyordu ve dürüst olmak gerekirse bunu yapmak istemiyordum. Aramızdaki şeyler büyük ölçüde değişmişti ama yapılması gereken doğru şey buydu. Karı koca olarak çok uzun zamandır birlikte yaşıyorduk. İkimizin de hatırlamadığı sarhoş bir geceydi, öyleyse neden hala evliyiz?

Bu hafta Hayes Yatırım'da Killian ile çalışmaya başladım. İşle zevki karıştırmak konusunda endişeliydim ama bu sadece bir molaydı. Bana uygun bir iş bulana kadar bir boşluk doldurmak için. Bu fırsat ve iş güvencesi için minnettardım. Killian Lordes'te işleri yoluna koyacağına dair bana sürekli güvence veriyordu ama oraya geri dönmek isteyip istemediğimi bilmiyordum. Adele ile tekrar çalışamazdım. Hayatımı cehenneme çevirirdi, şimdi gerçekten evli olduğumuzu bilmek daha da fazla. Killian'a Adele'le aralarındaki meselenin ne olduğunu sormak istiyordum ama soracak kelimeleri bulamıyordum.

Zaten beni ilgilendirmezdi, yarından sonra artık yasal olarak birbirimize bağlı değildik.

Killian benden kira almıyordu, ben de ev işlerine yardım etmeye çalışıyordum. Hizmetçisi burada olduğu için pek bir şey yapamıyordum ama arada bir yemek yapmayı başarıyordum ve bu gece de o gecelerden biriydi. Ona geleneksel bir İngiliz yemeği yapmak istedim ve şanslıydım ki annem Noel'den hemen sonra bana bir bakım paketi gönderdi, bu yüzden bir sürü güzel şeyim vardı ve bu yemek için ihtiyacım olan tek şey sos granüllerimdi.

Fırını camdan kontrol ettiğimde, hamurun güzelce kabardığını ve sosislerin kızardığını gördüm.

Bıçağımı patateslere batırdığımda hala biraz sertlerdi, bu yüzden ocağın ısısını hafifçe artırdım ve kapağı kapattım.

Kalçalarım kulaklığıma doğru sallanıyordu, *benimle edepsiz konuş* - *Jason Derulo* bangır bangır çalışıyordu. Baştan çıkarıcı bir şekilde dans etmek için elimden geleni yaparken mimik yapıyordum. Gözlerimi kaydırarak saate baktım, Killian on beş dakika içinde kapıdan içeri girecekti. Her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra tuvaleti kullanmak için hızla üst kata koştum. Aynaya bakmak için durduğumda gülümsedim. Farklı görünüyordum ama en iyi şekilde. Cildimde uzun zamandır görmediğim hafif bir parlaklık vardı. Gözlerim kıyafetlerimi taradı, gerçekten değişmeliydim ama kısa pamuklu şortum ve Killian'ın çamaşırhaneden aldığım tişörtlerinden biriyle rahattım. Temizdi ama üzerinde hâlâ onun kokusunun izleri vardı.

Altın sarısı saçlarım dağınık bir topuz haline getirilmiş ve birkaç tutamı gevşetilmişti. Kendim gibi hissediyordum, bu bendim. Sonunda kendimi geri çekerek tuvaleti kullandım, ellerimi yıkadım ve aşağıya indim.

Patatesleri süzdükten sonra püre haline getirmeden önce süt, tuz, karabiber ve bir parça tereyağı ekledim. Delikteki kurbağa ocağın rafında soğuyordu ve yeşillikler tereyağlanıp tabağa konmuştu.

Makul miktarda püre yapmayı bilmediğim için sebzelerin yanına iki büyük püre tepeciği koyduktan sonra delikteki kurbağayı kestim, hamuru keserken altın rengi çatırdıyordu. Midem homurdandı. Açlıktan ölüyordum.

Killian'ın aldığı su ısıtıcısını fişe taktım ve su doldurduktan sonra çalıştırıp kaynamaya bıraktım. Bir karıştırma sürahisinin dibine sağlıklı miktarda sos granülü döktüm çünkü sosumu kalın severim. Su kaynadıktan sonra suyu granüllerle karıştırarak doğru kıvama getirdim ve tabağımın üzerine döktüm. Gerçekten beğenip beğenmeyeceğini bilmediğim için Killian'inkini yapmak istemedim. Büyük yemek masasına doğru yürüyüp tabakları yerleştirdikten sonra sos ve çatal bıçak takımını almak için geri döndüm.

Yuvarlak kapı kolunun dönüşünü izlemeden önce kapının klik sesini duydum.

"Bebeğim, ben geldim," diye sesleniyor, gülümsemesi odayı aydınlatıyor, sonra durup beni masada otururken görüyor. Onunla yaşamaya başladığımdan beri "*bebeğim ben geldim*" demeye devam ediyor, bu bir sıkıntı olarak başlamıştı, şimdi ise bayılıyorum. Taşındığımda bunu kesinlikle özleyeceğim.

"Hey," çantasını yan masanın yanına yere bırakıp kapıyı iterken elimi kaldırıp el sallıyorum.

"Harika kokuyor," diyor bana doğru adım atıp otururken, "nedir bu?" diye gülüyor.

"Delikteki kurbağa," ev yapımı yemeğime bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum.

"Delikteki kurbağa mı?" diye tekrarlıyor, biraz kafası karışmış bir şekilde.

"Mmhmm, temelde hamurda sosis... nereden geldiğinden tam olarak emin değilim... google'da arayabilirim ama yano..." Omuz silktim, bıçağımı ve çatalımı aldım.

"Üzerimi değiştirecektim ama vazgeçtim. Bu sosisin tadına bakmak için sabırsızlanıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Delikteki kurbağa," diye kıkırdadım.

"Oh, kahretsin evet, kurbağa." Bıçağını ve çatalını kaldırırken benimle birlikte güldü.

"Sos istemiyor musun?" Ellerim dolu tabağımın üzerinde gezinirken sordum.

"Sos ister miyim...?" diye sordu.

Başımı salladım, "Sos olmadan delikte kurbağa yiyemezsin..."

"Tamam, evet lütfen, biraz sos alabilir miyim, karıcığım?" Sürahiye uzanırken gülümsemem bir an için kayboldu, sonra sürahiye geri taktım ve yemeğinin üzerini kapattım. Her ne kadar bir kaza, bir hata olsak da, artık birlikte olamayacağımız düşüncesinin içimde yarattığı acıyı, üzerime çöken duygu dalgasını inkâr edemezdim.

Sadece rol olsa bile.

"Al bakalım, kocacığım. Afiyet olsun."

BÖLÜM 33

REESE

GÖZLERİMİ KAPATIP DERİN BİR NEFES ALDIM VE DENGESİZ HAREKETLERİMİ SAKINLEŞTİRMEYE ÇALIŞTIM.

Kalbim. Bir süre sonra gözlerimi açtım ve adliye binasının kapısını çektim. Ben uyandığımda Killian çoktan gitmişti, bu yüzden dün geceden sonra hiç konuşma fırsatımız olmamıştı. Uzak durmak için elimden geleni yaptım ama birkaç kadeh şaraptan sonra ikimiz de ateşe düşmüş pervaneler gibiydik. Birbirimizden uzak duramıyorduk. Birbirimizle olamayacağımızı bildiğimiz için daha çok arzuluyorduk. Her zaman sahip olamadığınız şeyi istersiniz. İkimiz de bunun vedalaşmak için mükemmel bir yol olduğu konusunda hemfikiridik. Sabahın erken saatlerine kadar seviştik ve ben dışarı çıkıp kendi yatağımda uyudum.

Ayrıca taşınmayı da düşünmem gerekiyordu, Killian'la daha fazla kalamazdım. Kendi hayatıma devam etmeliydim, kendi planlarım ve takip etmem gereken hayallerim vardı ve Killian'ın bunları daha fazla askıya almasına izin veremezdim.

Koridorda yargıca doğru yürürken bacaklarımın ağırlaştığını hissettim. Killian'ın avukatını görmek için sol tarafa baktım ama Killian yoktu.

Dün gece Killian'ın beni istemesi, benim yaptıklarımı istemesi ve evli kalıp sonsuza dek mutlu yaşayabilmemiz için sessizce dua etmiş ve yalvarmışım. Ama o bunu istemediğini açıkça belirtti, Connie onun önceliğiydi, ki bu doğrudu. Yüzde yüz. Ama içimdeki küçük, minicik bir parça onun da beni önceliği olarak istediğini umuyordu.

Ama yapmadı.

Fesih istiyordu ve burada değildi.

Yargıçla yüzleşmeye dönmeden önce bana ciddi bir gülümseme veren avukatına sertçe başımı salladım.

"Günaydın," dedi yargıç ikimize de, "bugün burada Bayan Reese Hernández ve Bay Killian Hayes'in evliliğinin feshi için bulunuyoruz, doğru mu?"

"Evet, sayın yargıç," dedi ben ve avukatı hep bir ağızdan.

"Hadi başlayalım." Gülümsedi, avukatla yüzleşmek için döndü.

"Sayın Yargıç, başlamadan önce müvekkilim Killian Hayes'in bugün burada olmayacağını, ancak kendisi ve Bayan Hernández tarafından imzalanmış belgeleri olduğunu size bildirmem gerekiyor."

"Peki Bay Hayes neden bugün burada olamadı?" Öne doğru eğilirken kaşları kalktı.

"Kişisel meseleler," avukatının sesi gergindi, "ama Bay Hayes'in kişisel işlerinin yanı sıra mali durumu üzerinde de tam kontrole sahibim. Bugün olması gereken her şeyin tamamen farkındayım."

O burada değildi.

Fesih törenimize bile gelme nezaketini gösteremedi. Burada olmak istemedi.

Beni istemedi.

Acı gerçek bir samuray kılıcı gibi kalbime saplandı ve onun kapattığı tüm yamaları yok etti. Ama sadece bu kadar. Onlar yamalardı. Yok olan kalbimi onarmaya çalışan küçük onarımlar. Benimle bir geleceği asla olmadı. Olduğu şeyden daha fazlası olmasını hiç istemedi. Bir ganimet çağrısı.

Yasak bir aşk ilişkisi.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasına battı, boğazım daraldı ve yanan yumru nefes boruma yerleştiği için sıkıştı.

Nefesim ciğerlerimden söküldü.

O gelmiyordu.

"Bayan Hernandez?" Yargıç şimdi biraz daha yüksek sesle söyledi. "Özür dilerim, evet sayın yargıç."

"Tekrar hoş geldiniz." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Sorumu tekrarlayacağım, Bay Hayes'in avukatı Colin'in Bay Hayes adına hareket etmesinden ve feshiniz için onu temsil etmesinden memnun musunuz?"

Nefesim boğazımda düğümlendi, nutkum tutuldu, yanağımdan aşağı yuvarlanırken tek bir damla yaş süzüldü. Gözyaşımı hızla silip başımı salladım.

"Devam edelim."

GENEL SÜREÇ KISA VE TATLIYDI, BIRAZ BENİM Kİ GİBİ VE

Killian'ın sarhoş evliliği. Her şeyi o halletmişti. İfadesinde bunun sarhoşken yapılan bir hata olduğunu, evliliğin hiçbir zaman tamamlanmadığını ve evliliğimizi feshetmemizin birkaç ay sürmesinin nedeninin iş programlarımızın çakışması olduğunu söyledi. Ayrıca istemediğim halde anlaşmanın bir parçası olarak eski dairem bana geri verildi.

Artık resmileşmişti.

İlişkimiz bitmişti, artık onunla yaşamamı istemiyordu.

Kızgındım, üzgündüm ve en önemlisi hayal kırıklığına uğramıştım. Onun için bundan daha fazlasını ifade ettiğimi sanıyordum, arkadaş olduğumuzu sanıyordum.

Evrakları imzaladı ve avukata yüzüğünü bana vermesi için verdi ama ben saygıyla reddettim. Bunu neden isteyeyim ki?

Eve sersemlemiş bir şekilde yürüdüm, aklım neden gelmediğiyle doluydu ama artık önemi yoktu. Herhangi bir bağımız yoktu. Killian'a doğru yürümeye devam ederken hava hâlâ soğuktu ve tenimi kemiriyordu. Uyuşmuştum. Duygusal ve fiziksel olarak. Frank'in yanından geçerken, bana iyi günler dilediğinde cevap bile vermedim, sadece asansöre doğru ilerledim.

Killian'ın dairesine girdiğimde, burada olduğum için midemin bulandığını hissettim. Artık beni istemiyordu. Beni artık burada istemiyordu.

Ön kapının kilidini açtım ve topuklu ayakkabılarımı çıkardım, kanepeye doğru ilerledim, oturdum ve yorgun, ağrıyan ayaklarımı ovuşturdum. İşte bu yüzden topuklu ayakkabı giymeyi sevmiyordum, rahatsız ediyorlardı. Kadınların onları bütün gün, her gün giymesi beni şaşırtıyor. Bana her gün bir çift düz ayakkabı ya da spor ayakkabı verin.

Ayağımın yere düşmesine izin vererek başımı Killian'ın koltuğuna yasladım ve gözlerimi tavana diktim. Neden içim içimi yiyordu? Neden kalbimi yakıp kavuran bir acı vardı? Neden sürekli hastalıklı bir his vardı içimde? Evliliği istemiyordum, ikimiz de ayrılmaya karar vermiştik. Yine de, neden o gelmediğinde kalbim kırıldı? Beni korkutacak kadar belirgin olan ağrıyı hafifletmek için avuç içimle göğsümü ovuşturdum.

Asla çalışmayacaktık. Bunu biliyordum.

Derinlerde bir yerde bunu biliyordum.

İyi olacaktım; sadece saklanıp yaralarımı sarmam gerekiyordu. Her şeyden önce taşınmam gerekiyordu. Çantamı düşürdüğüm ön kapının yanından telefonumun ping sesini duyunca başımı kaldırdım. Olamazdım.

Ayağa kalkma zahmetine katlanarak, tekrar ping sesini duyana kadar hareket etmedim. Gözlerimi devirerek koltuğundan kalktım ve kapıya doğru yöneldim. Çantamdan telefonumu aldım ve Killian'ın adını gördüğümde olduğum yerde durdum.

***Bu gece evde olmayacak.
Fesih ile her şeyin hallolduğuna
sevindim. K***

"X" yok.

Gözlerimin arkasından yaşların süzüldüğünü hissettim, yanıyormuş gibi hissetmeme rağmen tenimi serin bir ter kapladı.

Ne haltlar dönüyordu?

Telefonumu yan ünitenin üzerine bıraktım ve kapıyı arkamdan çarparak yatak odasına doğru yürüdüm.

İHTİYACIM OLAN BİR BANYO VE SAÇ YIKAMADAN SONRA KENDİMİ BIRAZ DAHA SAKIN HİSSETTİM. I

Sessiz apartman dairesini adımladım ve telefonumu elime aldığım anda yanında bir anahtar gördüm. Bu benim dairemin anahtarıydı.

Sertçe yutkunarak, burada olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım ama yoktu. Yalnızdım.

Onun ve kendiminkileri alarak kapıya doğru yürüdüm ve arkamdan kilitledim. Asansörden inip daireme doğru ilerlerken kalp atışlarım hızlandı. Anahtar kilitte denemeden önce bir süre dışarıda durdum, kilidin açıldığını duyduğumda bir gülümseme yayıldı. Yavaşça açtım ve içeride olmaması gereken birinin olmadığından emin olmak için önce kafamı uzattım. Düşünebiliyor musunuz? İçeri girdiğimde dairenin kiralanmış olduğunu?

Kapıyı arkamdan kapattığımda tezgahın üzerinde duran küçük bir buket gülü fark ettim. Dikkatle onlara doğru yürürken kaşlarım çatıldı. Anahtarları yanlarına bırakıp kırmızı güllerin arasında duran kartı aldım ve sessizce okudum.

*Evine
Hoşgeldin
K*

Hala 'x' yok. Göt herif.

Kartı çiçeklerin arasına geri koyarken parmağımı tezgâhın kenarında gezdirdim, burada en son birlikte olduğumuz anları hatırlayınca yanaklarım kızardı. Ben tezgahın üzerinde, o bacaklarımın arasında. Hiç böyle seks yapmamıştım ve bunu düşündüğüm için bile kendimi çok suçlu hissediyordum. Yani, Elijah için nasıl bir nişanlıydım ki böyle şeyler düşünebiliyordum. Ama gerçek buydu, bunu inkâr edemezdim. Killian'la aramızdaki bağ patlamaya hazırdı. Daha önce hiç böyle bir gerilim ya da kimya hissetmemiştim, elbette fazla deneyimim yoktu ama Killian'la aramızdakinden daha iyisi olamazdı.

Kanepeye uzandım ve ayağımı yere vurdum. Bu gece Killian'ın dairesinden çıkmak istedim, taşınacak fazla bir şeyim yok. Tüm mobilyalar hâlâ burada, sadece giysilerim ve birkaç ufak tefek şey var. Bunu yapabiliyordum.

Ve ben de gidiyordum.

Kanepeden kalkarak anahtarları çalışma masasının üzerinden aldım ve valizlerimi toplamak üzere Killian'ın evine doğru yola koyuldum.

Saat henüz iki olmuştu, daha çok zamanım vardı.

Son bavulu da Killian'ın dairesinin dışına taşıırken, anahtarımın kopyasını yan masanın üzerine bıraktım ve parmaklarım kapının kolunu sıkarken bir an oyalandım.

Bu, bu bölümün sonuydu. Bir hayat dersi daha tamamlandı.

Bana sadece acı veren bir deneyim daha. Ve incinmekle işim bitmişti.

Başımı eğerek kapıyı arkamdan kapattım, parmaklarım hâlâ kapı koluna sarılıydı. Bırakmak istiyordum; sadece mücadele ediyordum. Ama gerçek şu ki, bunun elim değil, kalbim olduğunu düşünüyordum.

Kabul etmek istemiyordum ama düşmüştüm.

Kanca, çizgi ve lanet platin.

Patronuma aşık olmuşum.

En iyi arkadaşımın babasına.

Şimdi eski kocam.

BÖLÜM 34

ERTESİ SABAH EŞYALARIMI YERLEŞTİRMİŞTİM VE KENDİMİ ÇOK DAHA İYİ HİSSEDİYORDUM.

buraya geri dönmekle ilgili. Kendimi evimde gibi hissediyordum ve buradaki sessizliğe aldırmıyordum.

Oturma odama bakarken kanepedeki kürklü örtünün altına sarınmışım. Ayrılmak zorunda kaldığımda daha yeni dekore etmişim. Duvarlar bembeyazdı, rahat ve açık planlı alanın etrafına siyah fotoğraf çerçeveleri asılmıştı. Connie ile benim, annemle babamın, vefat etmiş olan büyükannemle büyükbabamın ve tabii ki Elijah'ın fotoğrafları vardı. O her zaman hayatımın bir parçası olacaktı; her zaman benimle birlikte olacaktı.

Fotoğrafına bakıp gülümsedim; Cornwall'daydık. Onun en sevdiği koyda, bizim en sevdiğimiz koyda duruyorduk. Evlenme teklif etmeden önceki sabahtı. Çok güzeldi ve tamamen beklenmedikti. Ama anlarla ilgili olan şey de bu, çok ani, çok rastgele, çok bunaltıcı... çok beklenmedik olabiliyorlar.

Bu anlar üzerinde hiçbir kontrolümüz yok, sadece içinde yaşamalı ve her saniyesinin tadını çıkarmalıyız çünkü bir daha ne zaman böyle bir an yaşayacağımızı asla bilemeyiz. İç çekerek elimi uzattım ve günlüğümü aldım. Açtım ve parmaklarım sayfalar arasında gezindi. Elijah öldüğünden beri buna yazıyordum, istediğim kadar çok yazmamıştım ama bilirsiniz... hayat biraz çılgıncaydı.

Sayfaları karıştırdım, küçük parçalar okudum ve çoğu Killian hakkındaydı.

Beni ne kadar delirtti.

Beni ne kadar kızdırdı.

Zaman zaman beni ne kadar sevdiğini hissettirdi. Bana kendimi ne kadar güzel hissettirdiğini.

Ve en önemlisi, bana nasıl inandığını. Sahiplenici bir pislik olduğunda bile.

O benim sahiplenici hıyarımdı.

Öyleydi.

Öyleydi.

Bir sonraki boş sayfaya döndüm ve yazmaya başladım.

Sevgili günlük,

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Pek çok açıdan çuvalladığımı hissediyorum ama nedenini size söyleyemem.

Tamam, belki de öncelikle sarhoş olup en iyi arkadaşımın babasıyla yatmamalıydım. Teknik olarak Connie'nin babası olduğunu bilmesem de.

Şükran Günü'nde hoş bir sürpriz oldu.

Killian beni delirtti. Sahipleniciydi. Kontrolcüydü.

Yürüyen bir kırmızı bayrak gibiydi.

Ama ondan uzak duramadım.

Ona karşı daha önce hiç hissetmediğim bir öfke duydum ama ona karşı hissettiğim çekim tarif edilemezdi.

Ve gerçek bu.

Bana nasıl hissettirdiğini açıklayamam

bile. Onunla olduğum kişiyi seviyorum.

Kaygısızım, hayattan yeniden heyecan duyuyorum ve en önemlisi... Mutluyum.

Evet, bir planım var.

Onu planımda

istiyorum. Onu her

şeyin içinde

istiyorum.

Ama o bu işin içinde olmak istemiyor. Çocuk istemiyor, yani onu suçlayamam. Yirmi bir yaşında bir kızı var, kırklı yaşlarının sonunda, neden yeniden başlamak istesin ki...

Ve çocuklar, üzerinde pazarlık yapmak istemediğim bir konu. Benim için de onun için de anlaşmayı bozan bir şey.

Biz her zaman kaybeden bir oyunduk. Daha başlamadan bitmiştik. Bunu ikimiz de biliyorduk ama yine de gözlerimizin önünde gelişen felaketi durduramıyorduk.

Asla çalışmayacaktık. Bunu biliyordum.

Bunu biliyordu.

Ama son zamanlarda buna inanmak istemiyordum, bu işi başarabileceğimize inanmak istiyordum.

Ve bugün, fesih.

Bir an için gözlerimi kapattığımda kalemimi sayfaların üzerine bıraktım ve açtığımda bir damla gözyaşı yanağımdan yuvarlanıp günlüğüme düştü. Ne kadar zavallı olduğumu fark ettiğimde içimden bir kahkaha yükseldi.

Neden onun için ağlıyordum? Neden o şerefsizin düşünmeye daha fazla zaman ayırmasına izin veriyordum? Neden o bencil hıyarın gözyaşlarımın bir kısmını bile almasına izin veriyordum? Başımı iki yana sallayarak kalemimi tekrar elime aldım ve yazmaya başladım.

Amcık görünmüyordu.

Evet. Küfür tarihindeki en kötü küfrü kullandım. Ama o bunu hak ediyor.

Beni orada yalnız bıraktı.

Evrakları imzaladı ve yüzüğünü bir avukata bıraktı.

Nedenini bilmek ister misin? Çünkü o lanet bir korkak.

Artık evli olmadığım bir korkak... ve şükürler olsun ki evlendiğimde ayrıldım.

Şimdi, Connie dışında özel hayatımdan çıktı. Ama dürüst olalım, Killian'la ilgili her şeyden kaçınacağım. Ve eğer sorarsa, ona babasının sik kafalı olduğunu ve onu görmek istemediğimi söyleyeceğim.

Suçu Adele'e atacağım.

Evet. Mükemmel.

Sürtük Adele.

Eminim arkasında o vardır. Benim ve Killian'ın birlikte olmamızdan nefret ediyordu.

Sadece işimi halletmem gerek. Profesyonel kalacağım. Ama başka bir yere bakacağım.

Bir an durdum, nefes aldım ve elimi salladım. Çok hızlı yazdığım için kramp girmişti.

"Bu hiç mantıklı değil..." Odaya fısıldadım, "Hiç mantıklı değil..."
Kalemimi elime alarak birkaç kelime daha karaladım.

Gelmedi.

Bu da kalbime indirilen enayi yumruğuydu. Farkına vardım.

Gerçekler.

Gelmedi.

BÖLÜM 35

BUGÜN YENİ BİR BÖLÜMÜN BAŞLANGICIYDI.

Feshin üzerinden iki hafta geçmişti ve bu iki hafta içinde Killian'ı iki kez görmüştüm.

Dürüst olmak gerekirse, benim için sorun değildi. Aslında bu şekilde benim için daha iyi oldu. Bu bana onu unutmam için bir şans verdi. Connie'ye neler olup bittiğini sormak istedim ama o zaman geçmişimize dalmak zorunda kalacaktım ve Killian'la ikimiz de bunun asla konuşulmayacağı konusunda anlaşmıştık. Bu yüzden her şeyi dökebileceğim tek yer zihnim.

Masama oturdum; çayımı içerken parmaklarım fincanıma sarıldı. Gözlerim bilgisayarımın takvimindeki tarihe sabitlenmişti.

Bu öğleden sonra jinekoloji randevum vardı. Connie'nin annesinin doğurganlık doktorlarıyla görüştüm ve bir donör bulmam için her şey yolunda görünüyordu. İstedığimin bu olduğunu biliyordum. Her zaman istediğim şey.

Bir bebek.

Bir erkeğe ihtiyacım yoktu. Ben bağımsız bir kadındım.

Birikimim vardı, bir işim vardı... Tamam, kalıcı değildi ama bir işti. Ve Killian beni kovmazdı.

Aslında seni dairesinden kovdu - bilinçaltım bana nazikçe hatırlattı.

Gözlerimi devirerek takvimi kapattım ve dikkatimi sürekli büyüyen gelen kutuma çevirdim.

PALTOMU KAPTIĞIM GIBI ÜZERIME GEÇİRDİM VE ATKIMI BOYNUMA SARDIM.
boyun. Heyecanlı ama gergindim. Bugünden sonra işlerin yoluna girmesi için dua ediyordum. Bir ofis çalışanı tarafından durdurulup cevaplamam gerekmeyen sorular sorulmadan önce aceleyle ofisten çıktım. Kapıyı iterek ciğerlerimi dolduran soğuk havayı içime çektim. Kahretsin, iyi hissettirdi. Elimi kaldırarak gördüğüm ilk taksiyi durdurdum ve arkasına tırmandım.

Kapıyı kapatırken kibarca "1016 5th avenue lütfen," diye sordum.

Şoför homurdandı, ışıklarını söndürdü ve işlek yola girdi. Kalbim hızla çarpıyordu ama en iyi şekilde, tüm vücudum beklentiyle karıncalanıyordu.

İhtiyacım olan şey buydu.

Beklediğim şey.

Kısa taksi yolculuğundan sonra taksi şoförüne birkaç not fırlatarak indim ve doktorların merdivenlerini adeta zıplayarak çıktım.

Ofise girer girmez sıcaktan kavruldu, aydınlık ve havadar resepsiyon alanına baktım. Bunlar evdeki doktorlarımızdan çok daha havalıydı.

"İyi günler, Doktor Kyra'nın ofisine hoş geldiniz, randevunuz var mı?"

Masanın arkasında oturan güler yüzlü bayana gülümsedim, küt kahverengi saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti. Yanaklarında pembe bir parıltı vardı ama makyajından mı yoksa bütün gün yanan kaloriferden mi kaynaklandığından emin değildim.

"Evet, evet..." diye gergin bir kahkaha attım, "Randevum var. Adım Reese Hernández, saat ikide randevum var." Nedenini bilmeden sessizce söyledim.

"Çok güzel," diye gülümsedi klavyeye dokunurken, "oturun Bayan Hernández, Doktor Kyra birazdan çıkacak."

Geri çekilip tertemiz ve modern bekleme salonuna oturduğumda gülümsemem hâlâ dudaklarımdaydı. Önümdeki sehpanın üzerinde duran dergilere baktım.

Bebeğim, bebeğim, bebeğim.

Kalbim ısındı, bulanıklık içime yayıldı. Bunu çok istiyordum. Çaresiz hissediyordum. O kadar yakındı ki, onu yakalamama ve hayatım pahasına hayalime tutunmama milimetreler kalmıştı.

"Bayan Hernández?" dedi sarışın genç bir kadın, açık pembe önlüğü ve uzun, beyaz doktor ceketiyle dururken. Bekleme odası sessizdi, birkaç çift oturuyordu ve ben burada tek başıma oturuyordum.

Tekrar.

Ayağa kalktım, çantamı aldım ve onu ofisine kadar takip ettim.

"Lütfen oturun," dedi masasının arkasına otururken, elini açıp karşısına oturmamı işaret etti.

İngilizdi, birden kendimi evimde gibi hissettim.

"Tamam, dosyanız burada. Her şey harika görünüyor." Açık kahverengi bir klasörün içindeki evraklara bakarken gözlerini yere indirdi. "Sağlıklısın, gençsin..." gülümserken gözleri benimkileri buldu. "Buna devam etmek istediğinden emin misin?" Arkasına yaslandı, parmakları çenesine bastırıyordu.

"Neden olmayayım ki?" Bir kahkaha kabarcığı beni terk etti.

"Genç olduğunuz için, biriyle yuva kurmanız için hala zamanınız var..."

Başımı hızla iki yana salladım, "hayır, hayır," diye devam ettim. "Birini beklemek istemiyorum, biri vardı... o öldü. Bunu tekrar yaşayamam. İstedığimin bu olduğunu biliyorum... Bunu yapabilirim... Bunu benden alma." Sesim artık daha çok bir yalvarış gibiydi.

"Reese, senden hiçbir şey almayacağım. Sadece kontrol etmek istedim; sormak zorundayım..." dosyamı kapatırken yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Kaybınız için üzgünüm."

Onun onaylaması üzerine ciddiyetle başımı salladım. "Tamam," diye fısıldadım, "Özür dilerim, ben sadece..."

"Biliyorum." Nazikçe başını salladı, masasından uzaklaştı, "bir ultrason yapalım, nasıl görüldüğüne bakalım, sonra oradan devam edebiliriz," dedi ultrason masasına otururken, eldivenlerini giydi ve probu elinde tuttu.

Temkinli bir şekilde yürüdüm, sinirlerim bir zamanlar hissettiğim heyecanı aniden bastırdı. Bunu istiyor muydum? Bunu yalnız mı yapmak istiyordum?

"Yatağa uzanın ve üstünüzü kaldırın lütfen."

Dediğini yaptım, kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

"Ne kadar zamandır bu şehirdesin?" diye sordu soğuk bir jel sürerken, biraz zıplamama neden oldu. "Üzgünüm, biraz soğuk olabilir."

"Birkaç ay."

Ultrason probunu karnımın alt kısmına bastırırken "Hoşuna gidiyor mu?" diye sordu. Bunu yaptırmadan önce işlemeliydim.

"Öyleyim, buraya iş için geldim. Biraz telaşlıydı ve işler pek planladığımız gibi gitmedi ama bugünden sonra her şeyin yoluna gireceğini umuyorum." Gülümsedim, ona bakmak için başımı çevirdim ama sözlerim kulak ardı edildi. Gözleri ekrana sabitlenmiş, orada ne varsa onu inceliyordu.

"En son ne zaman regl oldun?" diye sordu, bir yandan klavyesindeki bazı tuşlara basarken bir yandan da sondayı karnıma daha sert bastırıyordu.

Sorusu beni şaşırttı.

Düşünemiyordum, tamamen zihnim bulanıktı.

"Ben, şey... Hap kullanıyorum, onları takip ediyorum... Sadece aklıma gelmiyor," diye itiraf ettim. Onun sözleri beni paniğe sürükledi. En son ne zaman regl olduğumu bile bilmiyordum. Kahretsin. Lanet olsun. Dirseklerimin üzerine eğilerek ekranı görmeye çalıştım ama işe yaramadı. Ekran ona dönüktü; boynumu eğsem bile göremiyordum.

"Her şey yolunda mı?" Sordum, artık sesimi endişe kaplamıştı. Bir sorun mu vardı?

"Her şey mükemmel," diye gülümseyerek ekranı bana doğru çevirdi. "Con..." sesi ofisinin kapısının açılmasıyla kesildi.

"Efendim! Oraya giremeyeceğinizi söyledim," diye seslendiğini duydum resepsiyon görevlisinin, ağır nefes alan, kapüşonlu gözlü Killian kapıda dururken.

"Affedersiniz," dedi Doktor Kyra sandalyesinde dönüp Killian'a bakarken. "Siz kimsiniz? Bir hastamla birlikteyim. Patricia'ya güvenliği çağırmadan önce gitmenizi rica edeceğim." Sesi sert, aksanı kalındı. Gözleri bir an bana kaydı, "Çok özür dilerim," diye fısıldadı.

"Her şey yolunda." Onu rahatlattım, başımı çevirip Killian'a baktım. Killian odaya girerken, "Ben onunla birlikteyim," diye tersledi. "O değil," diye başımı salladım.

"Reese, şimdi şımarıklık yapmanın sırası değil," diye homurdandı; çenesi sıkılmıştı. "Sakın buna cüret etme. Çık dışarı Killian. Bunu benim için mahvedemeyeceksin." "Ben kalıyorum." Bana bir adım daha yaklaştı, Patricia geri çekiliyordu, Gözlerini benden Doktor Kyra'ya çevirdi.

Kyra beni ve Killian'ı izlerken bir anlığına Patricia'yı sakinleştirmek için elini kaldırdı.

"Sen ne sikimsin. İki hafta önce burada olma hakkını kaybettin, şimdi lütfen... git." Sesim bir yalvarışa dönüşmüştü, gözlerim dökülmemiş sıcak

Gözyaşları. Bu adamın bana kendimi böyle hissettirmesine sinirlenmiş ve çileden çıkmıştım. "Güvenliği çağırmamı ister misin Reese?" Kyra'nın gözleri benimkilere sabitlendi;

Sesi sessizdi. Anlamıştım. Başımın belada olduğunu düşünüyordu.

Başımı salladım, "Sorun değil..." Onu rahatlatmak için elimden geleni yaptım. "Dürüst olmak gerekirse, kalabilir." Sesimdeki yenilgiyi duyabiliyordunuz. Sadece sorunun ne olduğunu bilmek istiyordum, Killian'la daha sonra ilgilenecektim.

"Bir sorun mu var?" Killian odadaki havayı sezmişti. Gözlerimdeki yaşları görünce sesi yumuşadı, elini çenesine götürdü. Diğer eli ise derin bir şekilde cebindeydi.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım, başımı doktora çevirerek. "Sorunun ne olduğunu öğrenmeden deli bir adam gibi kapıdan içeri daldınız."

Kyra'nın Patricia'ya her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için kapıya doğru başını salladığını gördüm. O da başıyla onayladı ve Killian'ın arkasından kapıyı kapattı.

Üçümüz bir süre sessizce bekledik, Killian yanımdaydı, kaşları hala göremediğim ekrana çatılmıştı.

"Bu bir..." Killian'ın rengi soldu, gözleri büyüdü ve şişkinleşti.

"Öyle." Kyra ekrandan bana dönmeden önce sıırttı. "Tebrikler Reese, görünüşe göre çoktan hamilesin," sesi nazik ve mutluluk doluydu, tonu hafifçe yükseliyordu. "Yaklaşık on haftalık diyebilirim ama bu şu anda sadece bir tahmin."

Lanet olsun.

"Hamile," diye fısıldadım, gözlerim ekrana yapışmış, karnımın içinde yüzen küçük jelibona bakıyordum. Takla atarken bacakları hareket ediyordu.

Benim küçük jelibonum.

"Bir sonraki taramanızı planlayacağım ve dosyanızı güncelleyeceğim, tekrar tebrikler Reese." Karnımdaki sondayı çekti ama ekran bebekle birlikte donmuştu.

Killian'ın yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını silerken başparmağının tenime değdiğini hissettim. Doktor Kyra yanımda durup karnımdaki jeli sildikten sonra elini tutmam için bana uzattığında gözlerim ekrandan ayrıldı. Ayağa kalkmama yardım ederken titreyen elimi onun eline koydum.

"İyi misin?" diye sordu, başını hafifçe eğerek gözlerimizin buluşmasını bekledi.

Başımı salladım, "Evet," dedim nefes nefese, "sadece biraz şaşırdım, hepsi bu." "İyi bir sürpriz mi?"

Tekrar başımı salladım, "Bu harika bir sürpriz."

Üstümü zorla indirirken elimi onunkinden çektim ve ondan uzaklaşarak dosyalarımı aldım ve kapıya doğru yürüdüm.

"Yeni randevularınız için sizi arayacağım." Arkama bakmadan kapıdan çıkarken Kyra seslendi. Durmadım, sadece kaldırımda yürümeye devam ettim.

"Reese!" diye seslendi ama onu duymazdan geldim. "Reese!" diye daha yüksek sesle bağırdı.

Yürümeye devam ettim.

"Kahretsin, dur!" diye bağırdı ama onu duyamadım. Kafamın içinde dönüp duran düşüncelerimin içinde kaybolmuştum.

Killian peşime takılmıştı, bileğimden tutarak beni durmam için geri çekti.

"Reese!" sonunda sakinleştiğimde sesi öfkeyle çıkmıştı. "Ne!?" "Ne!?" diye bağırdım.

"Bir dakika durur musun?" diye inledi, elleri belime dolanırken beni yerinde tutuyordu.

"Neden, Killian?"

"Çünkü hamile olduğunu yeni öğrendin ve başsız bir tavuk gibi etrafta koşturuyorsun." Göğsüm hızla yükseliyor, gözlerim ileri geri sallanırken nefesim ağırlaşıyordu. "Benim mi?" Kelimeler ağzından çıkarken yüzünde beliren irkilmeyi gördüm.

"Siktir git," diye bağırarak yanağına sert bir tokat attım. Başını yana eğdi, iri eli tenini ovuyordu. Dili dışarı fırladı ve alev alev yanan gözleri benimkileri bulmadan önce üst dudağının köşesinde durdu. Gözleri kukuletalıydı, bana bakıyordu. Yoğun bakışlarından içime dolan kıvılcım, geri çekilirken adımlarımın duraksamasına neden oldu. Midemde kıpırdanan sıcaklığı, bacaklarımın arasındaki ağrıyı görmezden geldim. Ona kızgındım. Çok kızgındım.

Bana doğru bir adım attı. Ellerimi kaldırıp göğsüne defalarca vurarak durdum. Hızla dönerek ondan uzaklaştım ama arkamdan geldiğini duyabiliyordum. Hızımı artırarak onu atlatmaya çalıştım ama uzun bacakları ve benim iki adımına eşit olan büyük adımları işe yaramadı.

Döndüm ve parmağımınla onu işaret ettim.

"Sakın buna cüret etme," diye uyardım, öfke ve sinirden ellerim titriyordu. Gözyaşlarımla birlikte yanan yumruyu uzak tutmaya çalışırken sesim boğuk çıkıyordu.

Gözlerimi yaktı ama düşmelerine izin vermedim. Ağlamaktan bıkmıştım. Kızgın olmaktan bıkmıştım. Böyle hissetmekten bıkmıştım.

"Reese..."

"Sadece beni yalnız bırak. Bizi rahat bırak," dediğimde elim otomatik olarak karnıma gitti. Başım düştü, gözlerim elimin durduğu yere kayd.

"Sana ihtiyacımız yok. Artık beni istemiyorsun, şimdi ikimizi de kaybediyorsun." Ve bununla birlikte, döndüm ve ondan uzaklaştım. Bir kez bile arkama bakmadım.

Bunu yapamazdım.

Aramıza mesafe koymam gerekiyordu ve şimdi tam zamanıydı.

BÖLÜM 36

KAPIMI ARKAMDAN KILITLEDİM, SONRA EMNİYET ZİNCİRİNİ GEÇİRDİM. İ Geleceğini sanmıyordum ama ondan asla emin olamazdım. Ne yapacağı belli olmazdı. Dairemin yedek anahtarına sahip olması, istediği zaman içeri girebileceği anlamına geliyordu. *Tuhaf.*

Tenim sıcaktan kavruluyor, nemli ve yapış yapış hissediyordum. Eşarbımı boynumdan çıkarıp kanepenin üzerine attım, ardından paltomu silkerek çıkardım ve onu da eşarbımla aynı yere attım. Burası neden bu kadar sıcaktı? Parmaklarımı uzun sarı saçlarımın arasından geçirerek saçlarımı yüksek bir topuz haline getirdim ve üzerine bir toka çektim. Havaya ihtiyacım vardı, evet. Havaya. Dairemin penceresini açarak üst tarafımı dışarı uzattım ve nefes aldım. Buz gibi soğuk hava ciğerlerimi acıtıyor, yakıyordu ama garip bir şekilde iyi hissettiriyordu. New York'ta hava temiz olmaktan çok uzaktı ama temiz havanın içimde dolaşması iyi hissettiriyordu.

Bir süredir pencereden dışarı sarkıyor olmalıyım, bugün erken saatlerde zihnim de dolaşıyordu. Ne zaman tohumlanmam gerektiğini öğrenmeye gittim ve çoktan hamile olduğumu öğrendim.

Killian'ın çocuğuyla.

Hiçbir şey yapmak istemediği.

Ama bunun ne önemi var ki? Başından beri bunu kendim yapacaktım. Ona ya da başka birine ihtiyacım yoktu.

Tüylerim diken diken olmuş, soğukluk her tarafıma yayılmıştı. Pencereyi hızla kapatarak yatak odasına girdim ve kot pantolonumu çekiştirerek çıkardım. Kendimi daralmış hissediyordum, var olmayan şişliğimin etrafında bol bir şeye ihtiyacım vardı.

Büyük boy eşofman altlarımı kaptığım gibi birkaç kez döndürdükten sonra gri *Nirvana* tişörtümü almak için çekmecelerime uzandım.

Bu daha iyi hissettirdi. Aynaya bakıp gülümsedim, yan döndüm ve ellerimi karnımın alt kısmına koydum.

Hala gerçek gibi gelmiyordu, hala bir bebek büyüttüğüm kafama dank etmemişti. Yedi aydan biraz daha kısa bir süre içinde anne olacaktım.

Artık kendime çeki düzen vermenin zamanı gelmişti.

Büyük, siyah kanepeme oturdum. Gözlerim odanın içinde dans ediyordu. Kare planlı, açık salonun köşesinde küçük bir televizyonum vardı. Etrafa birkaç bitki serpiştirmek istemiştım ama sadece sahte olanları tercih ettim. Hayatım boyunca bitkileri asla canlı tutamadım. Tanıdık bir korku tenime battı, alnımda boncuk boncuk terler oluştu.

Bir bitkiye bile bakamıyordum... Bir bebeğe nasıl bakacaktım?

Kanepede öne doğru eğilirken parmaklarım kupamın porselenine vuruyordu. Tırnaklarımla derimi kemirmek istiyordum ama parmaklarımı tıkrıdatmak içimi parçalayan endişeyi bastırmaya yardımcı olacaktı.

Daha büyük bir daireye ihtiyacım olacak, arkama bakıp tek yatak odalı geniş evime göz gezdirirken başım döndü. Burayı çok seviyordum.

Panik yapmama gerek yoktu, zamanımız vardı.

Başımı hızla çevirerek duvardaki fotoğraflara baktım, Elijah'ın gözleri benimkileri buldu.

"Çok korkuyorum," diye fısıldadım.

Gözlerim yarısı dolu çay bardağıma takıldı, hafifçe çeviriyordum. Kapının çalındığını duyunca sıçradım.

"Sürtük memeler, var mısın?" Connie'nin sesini duydum. Tuttuğum küçük nefesi dışarı verdim. Bu olmadan da yapabilirdim ama öte yandan arkadaşşıma her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Ona henüz söyleyemezdım.

Kapıya doğru koştum, güvenlik zincirini kaydırdım ve onu içeri aldım.

"Hey," diye gülümsedim ona, elinde şarap ve Çince vardı. O bir melekti.

"Hey, sen," diye gülümsedi.

Kenara çekilip içeri girmesine izin verdim, yanımdan hızla geçip yiyecek kartonlarını tezgâhın üzerine yerleştirirken gülümsedi ve şarabın mantarını çıkarmak için hızlıca çalışmaya başladı. İki bardağa uzandı ve bir bardak doldurdu. İçime sindiğinde gözlerim büyüdü. Hızlı hareket ederek kadehimin üstünü kapattım ve başımı iki yana salladım.

"Bana göre değil," diye şaka yollu söylemeye çalıştım ama samalıklarımı anlamasından korkuyordum.

"Neden?" kaşlarını kaldırdı.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum, korkunç bir migrenim var..." Güldüm, ben bile ikna olmamıştım.

Gözlerini devirdi.

"Sıkıcı," diye sırttı, "daha çok benim için."

"Bulaşıkları yıka, tuvalete gitmem lazım," dedim sessizce ve aceleyle kapıyı kapattım. Ellerimi yıkadıktan sonra gülümseyerek mutfağa geri döndüm.

"Açlıktan lyorum, ne sipariş ettiniz..." Connie'nin elinde ne olduğunu görünce duraksadım. *Hamilelik broşürleri. Kahretsin.*

"Hamile misin?" broşürlerden birini sıkıca kavradı, şarap kadehi diğer elindeydi.

"Connie... Ben..." ve daha söylemek istediklerimi bitiremeden dairenin kapısı pat diye açıldı. Killian'ı görmek için başımı çevirdim, gözlerim büyüdü, kalbim göğüs kafesime çarptı.

"Eğer bir an için bile bebeğimin hayatının bir parçası olmayacağımı düşünüyorsan, o zaman sen..." Camın kırıldığını duyduğumda sesi dairemde yankılandı. Connie'yle yüzleşmek için vücudumu çevirdiğimde her şey ağır çekimde hareket etti. şarabın Connie'nin ayaklarını kaplamasını, camın son derece parlak, karo zemin üzerinde parçalanmasını izledim.

Hiçbir kelime konuşulmadı. Connie'nin gözleri babasına kilitlenmişti, ağzı hafifçe açıktı ve gözleri yaşlarla doluydu.

"Sevgilim," dediğini duydum Killian'ın ama ne çıkmaya cesaret edemedi. "Yapma." Taç gibi soğuk bakışları benimkini bulmadan önce ona tısladı.

"Ve sen," diye tükürdü, "burada oturmuş kankaymışız gibi davranıyorsun!? Ve bunca zamandır babamı beceriyordun!! Benden başka ne saklıyordun?" sesi yüksekti.

"Connie, yle değil..." sesim onunkinin yanında bir fısıltı gibi kalıyordu. Yıkılmıştım.

"Hayır mı? Çünkü az önce babamın bebeğine hamile olduğunu öğrendiğime eminim, yoksa yanlış mı anladım?" Bakışlarını bana sabitlerken kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ona söyleyecek sözüm yoktu. Söylediği her şey gerçekti. Boğazımın arkasındaki sızıyı hissettim, gözlerim yaşlarla doldu. Gözlerindeki ihanetin içime işlediğini hissettim ve bu şimdiye kadar hissettiğim en kötü duygulardan biriydi.

"Neden o?" diye sordu bana, "Neden tüm şehirdeki onca erkek arasından onu seçtin?"

"Bu bir seçim değildi. Bir anda oldu..." Dönüp Killian'a baktım, yüzümü maskeleyen bir pişmanlık ifadesiydi. Bunu ondan saklayabileceğimizi düşündüğümüz için aptalın tekiydik.

"Yani, sadece bir kez mi yattınız?" bu kez zehirli ses tonunu babasına yöneltti. Kendimi bir idam mangasıyla karşı karşıyaymışız gibi hissettim.

"Hayır." Killian sert bir sesle, gözleri ayaklarına kaymış, bir elini cebine sokmuş, diğer elini de ensesine götürmeden önce başının arkasına sürüyordu. Gergindi.

"O zaman birden fazla mı?" diye devam etti; sesi keskindi.

Killian başını salladı, dişlerini sıkarken çenesinin seğirdiğini ve sıkıldığını gördüm.

Connie yüzünü bana döndü, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

Bana doğru bir adım attı, çizmeleri kırık camları çatırdatıyordu.

Önümde durdu, gözleri sabit bir şekilde benimkilere dikilmişti.

"Seni hiçbir zaman servet avcısı bir fahişe olarak görmedim," diye tükürerek yanımdan geçti ve omzu omzuma çarptı. "Siktir et," diyerek elini havaya kaldırdı ve hışımla ön kapıya yönelip arkasından çarptı.

O dışarı çıkar çıkmaz, ağlamadan önce kanepeye doğru tökezledim. Gözyaşlarımın düşmesine izin verirken başım ellerimin arasına düştü. Kendimi nasıl bu duruma sokmuştum.

Nasıl bu kadar aptal olabildim.

Beni mahveden kalbim değildi.

Killian Hayes'ti.

37. BÖLÜM

KILLIAN

ETRAFIMIZI SARAN KAOSUN İÇİNDE DURDUM, YIKICI BİR YANGIN
üçümüzü de saniyeler içinde parçaladı.

Biz bir felakettik. Bunu ikimiz de biliyorduk. Yine de birbirimizden uzak duramıyorduk çünkü çok bencildik.

Ve şimdi yapmak istemediğimiz tek şeyi yaptık. Yapmak istemediğim tek şeyi. Connie'yi incitmişim.

Sonunda gözlerimi kaldırdığımda Reese'in kanepede titreyerek yattığını gördüm. Gözyaşları vücudunu terk ederken tüm vücudu titriyordu.

Daha fazlasını yapabilirdim; daha fazlasını *yapmalıydım*. Geri adım atarak Reese'in mutfağına girdim ve Çin yemeği paketinin hâlâ tezgâhın üzerinde durduğunu gördüm. Cebimde telefonumun çaldığını hissettim, çıkarıp baktığımda Lara'yı gördüm, Connie'nin annesi ekranda yanıp sönüyordu.

Sözünü kestim ve telefonu kapattım. Bu gece telefonda bana bağırmasına ve Connie'yi ne kadar incittiğini söylemesine ihtiyacım yoktu. Bana söylemesine ihtiyacım yoktu, onu ne kadar incittiğini zaten biliyordum. Bunu bana söylemesine ve kendimi daha da değersiz hissetmeme neden olmasına ihtiyacım yoktu. Fişe takılı su ısıtıcısına baktım, içinde su olduğunu görmek için döndürdüm. Açarak kaynamasını bekledim. Bir fincana uzanarak içine bir poşet çay attım ve kaynar suyla doldurdum. Şimdi sütü ekleyecek miydim? Buzdolabının kapağını açarak bir kutu süt aldım ve bir tutam ekledim.

Burnumu yukarı çevirdim, bunun doğru olup olmadığından emin değildim, ama bu jesti takdir edeceğini umuyordum, ya da etmezse, bunu giyeceğimden oldukça eminim. İçindeki öfke başka bir şeydi. Bir anda patladı. Küçük bir şey onu çileden çıkardı.

Dikkatli bir şekilde ona doğru yürüdüm. Hareket etmemiştii.

Kendimi aptal gibi hissettim.

Önünde çömeldim ve bardağı önündeki sehpanın üzerine koydum.

"Bebeğim," diye fısıldadım, kendimi sabitlerken ellerim onun kalçalarını kavradı.

Kafasını kaldırıp bakmadı, başı hâlâ ellerinin arasındaydı.

Ne yapacağımı şaşırmıştım. Ne yapacağımı bilemiyordum.

"Özür dilerim," sesim hâlâ kısıktı. Başını kaldırdı, hayatımda gördüğüm en güzel opal gözleri kırmızıyla çevrilmiş, şişmiş ve cam gibiydi.

"Üzgün müsün?" diye tısladı, sonra içinden bir kahkaha koptu ve inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Öyleyim," ellerim uyluklarını aşağı yukarı ovuşturdu.

"Kelimenin anlamını bile bilmiyorsun." Tükürdü, ellerimi üzerinden itti, sonra ayağa kalktı ve yatak odasının kapısını çarparak kapattı.

Yavaşça ayağa kalktım, sehpanın üzerine oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Bunu nasıl düzeltereğim?

Ne yapacağımı bilmiyorum, zıt yönlerde çekiliyormuşum gibi hissediyorum. Connie'yle aramı düzeltmem gerekiyordu ama Reese'le de aramı düzeltmem gerekiyordu. Bu şekilde bırakamazdım. Bebeğime hamileydi ve onun yanında olmalıydım.

Şimdi.

Ellerimle yüzümü ovuşturdum, parmaklarımı kirli sakallarımın üzerinde gezdirdim, sonra avuçlarımı kalçalarıma vurdum. Ayağa kalktım, takım elbisemin ceketini omuzlarımdan silktim ve montu ile atkısının bulunduğu koltuğun koluna katladım. Dairesine baktım, rahat ve sıcaktı. Benim dairem gibi değildi. Benim dairem soğuktu, içinde hiç sıcaklık yoktu. Birine gelip tasarlaması için para vermişim, dekoru ya da mobilyaları ben seçmemiştim. Benim için bir ev değildi. Sadece başımı sokabileceğim bir yerdi.

Nerede olmak istediğimi biliyordum. Evimin nerede olmasını istediğimi biliyordum. Ama artık evimin beni istediğinden emin değildim.

Reese'in paltosunu ve eşarbını kaptığım gibi krem rengi kaşmir eşarbu burnumun altına tuttum ve kokusunu içime çektim. Tanıdık vanilya ve şeftali tonları, umutsuzca arzuladığım bir uyuşturucunun vuruşu gibi duyularımı uyandırdı. Koklamaya devam ettikçe tenim sızladı ve karıncalandı, bir türlü doyamıyordum.

O benim en sevdiğim kokuydu. En sevdiğim tat.

En sevdiğim şey.

Bırakmak, bacaklarımı gitmelerini istediğim yere hareket ettirmek için içimdeki tüm gücü harcadım. Yumuşak kaşmir kumaşın işaret ve orta parmağımın arasından kaymasına izin vererek ceketini ve atkısını astım.

Dönerek mutfığa doğru ilerledim ve hazır olduğunda sıcak tutmak umuduyla hala sıcak olan Çin yemeği kartonlarını boş fırına koydum. Eğer istemezse, benden istediği yere gidip yemeğini getirebilirdim.

Connie'nin düşürdüğü kırık bardağı yerden aldım ve yere dökülen şarabın da temizlendiğinden emin oldum. Sonra tezgahı sprey sıkarak hızlıca sildim. Neden bilmiyorum ama kendimi işe yaramaz hissediyordum ve bunun yardımcı olacağını düşündüm.

Belki biraz daha iyi hisseder diye düşündüm.

Ama yine de ne biliyordum ki... Şu anda onu iyi hissettirmek için oldukça boktan bir iş yapıyordum. Ama gerçek şu ki, aramıza mesafe koymam gerekiyordu.

Kapalı kapılar ardında kimsenin bilmediği şeyler oluyordu ve ben de böyle kalmasını istedim.

Kenarlar silindikten sonra yavaşça açık planlı salona doğru yürüdüm ve yerden tavana kadar uzanan pencerenin önünde durarak kaldırıma vuran kutup yağmurundan korunmaya çalışan insanlara baktım.

İç çekerek alnımı pencere camına dayadım ve hareketsiz kaldım. Başımı arkama çevirdim, gözlerim kapalı kapıyı bir aşağı bir yukarı süzdü. Aramızdaki tek ahşap bölme. Bundan nefret ediyordum.

Vücudumu yavaşça çevirerek elimi cebime soktum ve takım elbisemin pantolonunun iç malzemesiyle oynadım. Gergindim ve onun dışında hiç kimse beni germemişti. Bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettirdi.

Yumruk haline getirdiğim diğer elimi kaldırdım ve yatak odasının kapısının üzerinde oyalandım. İçeri girip kafamı kapıdan uzatmak ve *'bebeğim, buradayım'* demek istedim.

Ama bu hakkımı kaybettim. Bana kızgındı; onu incitmişim ve onun yanında kendimi kontrol edemediğim için en iyi arkadaşını kaybetmişim.

O benim için sadece sarhoşken yaptığım bir hata değildi, çok daha fazlasıydı ama artık çok geçti. Olan olmuştu.

Yere bakarken başım öne eğildi, yumruğum hâlâ havada duruyordu. Hafifçe çekmeden önce tahtaya yaklaştırdım.

Derin nefes alarak ve gözlerimi sıkarak kapıyı hafifçe çaldım ve bekledim. Hiç cevap vermedi. Parmaklarım ahşap panelde gezindi ve gümüş kapı kolunun etrafında kıvrıldı, döndürdüm, mandalın klik sesini duydum. Kapıyı yavaşça ittim, başımı kapı çerçevesinin etrafında döndürdüm ve sesimi alçak ve yumuşak tutarak "Reese," diye seslendim.

Onu yatağında kıvrılmış gördüğümde kalbim durdu, boğazım düğümlendi. Dizlerini göğsüne çekmiş, yumuşak horultular çıkarırken ellerini yanaklarının altına dayamıştı. Nefes alıp verirken vücudunun titrediğini gördüm, nefesi kesiliyordu. Uyuyana kadar ağlamıştı. Uykusunda hâlâ ağlıyormuş gibi geliyordu ve bu kalbimi kırdı. Her şeyi berbat etmiştim. Düzeltmek zorundaydım. Ya da en azından onu ve Connie'yi düzeltmeliydim. İkisine de bu kadarını borçluydum.

Sessizce yatağının yanına doğru ilerledim, gözlerim ona kaydı. Altın sarısı saçları yüzünü çevreliyordu, sık nefesi onu terk ederken dudakları ayrılmıştı. Elim yüzünün üzerinde gezinirken kaşlarım bir anlığına kıpırdamadan durdu. Gerçekten nefes kesiciydi. Güzel olduğunu biliyordum ama onu daha önce hiç bu kadar yakından ve bu kadar hareketsiz görmemiştim.

Saçlarını nazikçe yüzünden uzaklaştırarak eğildim ve dudaklarımı alnına bastırarak bir süre öylece kaldım. Kokusu burun deliklerime doluyor, beni sarhoş ediyordu. Onu hep istemiştim, hep arzulamıştım.

Dudaklarım şakağında gezindi, dudaklarım kulağının kabuğuna değmeden önce elmacık kemiği boyunca süzüldü.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, onu tekrar öperek, "Çok özür dilerim..."

Ondan uzaklaşmak, tek yapmak istediğim onu uyandırmak, arkasından yatağa tırmanmak ve onu kollarıma alıp bir daha asla bırakmamakken onu yatakta uyurken bırakmak tüm gücümü aldı.

Ama artık çok geçti.

Her zaman kaybeden taraftık.

Bazı insanlar yıldızlarda yazılıdır, bazılarının ruhları en başından beri birbirine bağlıdır ve iç içe geçmiştir ve bazıları için aşk bir felaketten başka bir şey değildir. Ben benzindim, o ise alev. Yollarımızda her zaman bir felakete neden olacaktık.

Aradığım kişiyi bulmuştum. Sadece yanlış zamanda. Ve çekip gitmek beni öldürdü.

Ama çekip gitmek zorundaydım.

BÖLÜM 38

KILLIAN

ERTESİ SABAH ERKENDEN KALKTIM VE DIŞARI ÇIKTIM. ARABAMIN ARKASINDA OTURDUM.

Connie'nin konağına doğru sürülüyordum. Yanımdaki kaşmir kumaşa uzanan parmaklarım, Reese'in bir gece önce aldığım atkısından sarkan küçük tellerle oynadı. Atkıyı burnuma götürerek derin bir nefes aldım. Eğer ondan uzaklaşacaksam, bana kaybettiğimi hatırlatacak ona ait bir şeye ihtiyacım vardı. Eninde sonunda kaçıp gidecek ve kaderinde olan kişiyi bulacaktı.

Kalbim, bir gün o olmadan hayatına devam edeceği düşüncesiyle acıyordu.

Ben.

Connie bir anda zihnimi doldurdu ve midemin bulandığını hissettim. Onu üzüyordum ama bu kızımın en yakın arkadaşıyla tabu bir kaçamaktan daha fazlasıydı. İşaret parmağım, parmağımı biraz fazla sıkkan alyansın girinti izini ovuşturdu. Artık orada olmayacağı düşüncesiyle içime bir acı çöktüğünü hissettim ve garip bir nedenden ötürü bugün onu daha çok özledim. Küçük bir metal parçasının bu kadar çok şey ifade etmesi ne tuhaf.

Ama şimdi boşluktan başka bir şey yoktu. Göğsüm boştu.

Connie'nin evinin önünde durduğumda, şoförüne uzun sürmeyeceğini ve hareket etmesi gerekirse bana mesaj atmasını söyledim.

Kömür rengi takım elbise ceketimin düğmesini iterek merdivenleri çıktım ve kapıyı çaldım.

Çok sinirli bir Lara kapıyı açtığında kapının eşiğinde fazla kalmamıştım.

Kollarını tertemiz beyaz pantolonunun üzerinde kavuşturdu. Kısa kahverengi saçları omuzlarına dökülmüştü. Dudaklarını büzmüş, mükemmel biçimli kaşlarını kaldırmıştı.

"Her şeyi berbat ettin," diye iç geçirdi ve kenara çekilip beni içeri aldı. Başımı salladım, eşikten adımımı atarken iç geçirdim.

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. "Biliyorum, biliyorum... tamam mı?" Geniş merdivenin dibinde durduğumuzda sesim kısılmıştı. Connie doğduktan sonra bu evi Lara ve eşi Katie için satın aldım. Başta benden para kabul etmediler, ben de Connie için onlara bir ev aldım. Buna hayır diyemediler.

"Neden, Killian? Neden Connie'nin arkadaşı...?" kollarını indirdi, bir eliyle merdiven korkuluğuna tutundu.

"Şükran Günü'ne kadar Connie'nin arkadaşı olduğunu bilmiyordum. Bilseydim, asla onun üzerine gitmezdim." Sözlerim karşısında irkildim.

"Klas," diye hafifçe alay etti, "Connie gerçekten üzgün..." merdivenlerden yukarı bakarken sesi kesildi, "sadece en iyi arkadaşı değil, aynı zamanda ablası olacak... bu büyük bir rezalet Killian!" Kollarını tekrar göğsünde kavuşturan Lara'nın sesi şimdi biraz daha sertti.

"Biliyorum, bunu düzeltmek için buradayım... lütfen yukarı çıkmama izin verin," dedim bıkkınlıkla.

"Misafirim ol, seni görmek isteyeceğinden emin değilim ama odasının nerede olduğunu biliyorsun. Hazır olduğunda ben ve Katie masada bir bardak viski bulunduracağız," dedi gülerek, "buna ihtiyacın olacağını hissediyorum..."

Takım elbisemin kolunu hafifçe yukarı ittim ve saatime baktım, Lara'ya bakarken başım dikleşti. "Saat sabahın onu." Kaşlarım çatıldı.

"Bir yerlerde saat beş." Koridorda yürürken kalçalarını aşağı doğru sallamadan önce omuzlarını silkti.

O haklıydı. Buna ihtiyacım olacaktı.

Connie inatçı ve dik kafalıydı. Eğer beni dinlemek istemiyorsa, dinlemezdi. Yapmak istediği buysa, sözlerime kolayca kulak tıkayabilirdi. Onu kızdıramazdınız; ikinci bir şansı pek sevmezdi. Sadece son birkaç yıldır yeniden inşa etmek için çok çaba harcadığım çürük köprüyü yakmadığımı umuyordum.

Merdivenleri yavaşça adımlarken neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Sakin ve soğukkanlı bir Connie yerine, boğa gibi öfkeli bir Connie olmasını umuyordum.

O çok daha kötüydü.

Parmağımla hafifçe vurdum, sonra içeri girmem için seslendiğinde kolu aşağı ittim. Eminim ben olduğumu bilseydi

bana ölmemi söylediler.

İçimi çektim ve odasına girerken ona en iyi gülümsememi takındım. Duvarlar açık limon rengindeydi, ahşap çerçeveli yatağı odanın ortasındaydı ve geniş arka bahçeye bakan büyük kanatlı pencerenin altında oturuyordu. Duvarlarında tek tük erkek gruplarının posterlerinin yanı sıra, geceleri gördüğü kötü kâbuslar için yıllar boyunca biriktirdiği rüya yakalayıcılar da asılıydı. İşe yarayanın rüya yakalayıcılar mı yoksa sadece onları düşünmek mi olduğunu asla bilemedik ama işe yarıyorlardı.

Yatakta yüzüstü uzanmış, bacaklarını kaldırmış ve ayak bileklerinden çaprazlamış bir şekilde telefonundan mesaj yazıyor, gözlerini kaldırıp bana bakmıyordu bile. "Hey," dedim sessizce, elimi başımın arkasında gezdirerek ve

hafifçe ovalayarak.

"Git başımdan." Sesindeki kızgınlığı sadece benim varlığımdan bile duyabiliyordum. "Connie... Ben -"

"Bunu duymak istemiyorum Killian, senin saçma sapan bahanelerini duymak istemiyorum."

Beni Killian'ladı.

"Babam," diye öksürdüm, ona doğru temkinli bir adım daha atarken boğazımı temizledim.

"Hayır," diye başını salladı, "hayır değil. En iyi arkadaşımı becerip onu hamile bıraktığında bu unvanı kaybettin." Kaşlarını çattı, dili keskin ve zehirli bir zehirle doluydu. İçinden taşan nefreti hissedebiliyordum.

"Ve üzgünüm Connie, eğer bilseydim-"

"Evet, evet, onunla yatmazdın falan filan." Telefonunu tekrar eline alıp parmağını ekranda yukarı doğru kaydırırken gözlerini devirdi.

"Beni bir dinler misin?" Elimi kirli sakalıma sürterken sesim artık daha çok bir yalvarış gibiydi.

"Konuşabilirsin, dinlemeyeceğim... eğer bugün nefesini böyle boşa harcamak istiyorsan, lütfen öyle yap," diye küçümseyen tonu beni sinirlendirmeye başlamıştı.

Yumruğumu yanımda sıktım, derin nefes alırken gözlerimi kapattım.

Size kızgın. İhanete uğramış hissediyor. Kendini dışlanmış hissediyor. O 21 yaşında. Sadece bir çocuk.

Bilinçaltım bana tekrar tekrar hatırlattı.

"Baştan başlamamı ister misin?" Elimi saçlarımdan arasından geçirerek sordum. Omuzlarını silkti, gözleri hala o saça sabitlenmişti.

Lanet telefon.

"En iyi arkadaşın olduğunu bilseydim, bu asla olmazdı," diye iç geçirdim, ben devam ederken mırıldanmaya başladı. "Onunla bir akşam otelin şampanya barında tanıştım, gözüme çarptı, ben de ona bir şişe şampanya gönderdim. Adele'le birlikteydim ve bir içki içmek için durmaya karar verdik ama Reese'le ilgili bir şey ilgimi çekti." Sertçe yutkundum, boğazımı ve dilimi ele geçiren kuruluğu bastırmaya çalıştım. Kendimi Sahra Çölü'nün yarısını yutmuş gibi hissediyordum. "Bir gece birlikte içmeye başladık, bir derken beş oldu, beş derken on..." Gözleri benimkilerle birleşince konuşmayı kestim. İçlerinde bir bağışlama parıltısı belirdi.

Devam et Killian.

"Nasıl, neden ya da kimin fikriydi bilmiyorum ama tek bildiğim ertesi sabah Reese'in dairesinde evlenmiş olduğumuzdu." Bir adım daha attım. "Ne olduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyoruz... yani... Reese öyle sanıyor." Başımı eğerken iç çektim.

"Ne demek '*ya da Reese öyle sanıyor*'," diye önden bastırdı ve çift kişilik yatağının ucuna bağdaş kurup otururken bacaklarını altından salladı.

"Sarhoştum ama zil zurna sarhoş değildim. Gecenin çoğunu hatırlıyorum, sadece neden evlenmeye karar verdiğimizizi hatırlamıyorum. O kısım hala uzak bir anı."

Connie hiçbir şey söylemedi, sadece buz gibi bakışlarını üzerimde tuttu.

"Bunun olmasını asla istemezdim ve onun senin arkadaşın olduğunu bilseydim, inan bana Con, oraya asla gitmezdim. Ama sana yalan söyleyip Reese'e karşı bir şeyler hissetmediğimi söyleyemem. Bu yanlış, çok yanlış. Benden neredeyse yirmi yaş küçük ama bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettiriyor. Beni mutlu ediyor, ondan önce mutluluğun nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Daha önce hiçbir zaman bir ilişki üzerinde çalışmak istemedim, ihtiyacım olduğunda her zaman birini hayatımdan çıkarabildim. Ama Reese ile bunu yapamıyorum. Onu sürekli arzuluyorum, ondan uzak durmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Ve beni en çok inciten de bu, sırılsıklam aşık olduğum tek kadının bana yasak olması. Oraya gidemem; bunu sana yapamam Connie. Çünkü sen benim her şeyimsin. Bektan bir baba olduğumu biliyorum; çok daha fazlasını yapabilirdim ama bencillik ettim."

"Baba," diye fısıldadı, benimkiler nihayet onunkilerle buluştuğunda gözleri cam gibiydi.

"Artık bencil olamam, sevgilim. Hepimiz için doğru olanı yapmak zorundayım ve bu da Reese'den uzaklaşmak." Bu sözleri söylemek kalbimi

boğazım sanki nefes boruma sıcak bir direk sokulmuş gibi yanarken nefesim kesildi. Midem altüst oldu, sonunda farkına vardığımda tüylerim diken diken oldu.

Uzaklaşmak zorundaydım. Tiksintiyle başımı öne eğerek Connie'ye bakmaya bile cesaret edemedim. Tüm bu durumdan öğreniyordum.

"Baba..." Connie'nin yumuşak sesi içime işledi. Başımı kaldırmadım; başımı yukarı çekmeye çalışan çekime teslim olma dürtüsüyle savaştım.

"Sen asla boktan bir baba olmadın," diye nefret dolu sözlerimi tekrarladı ama nedense bu sözler onun dilinde benimkiler kadar iğrenç gelmiyordu. "Baba olmayı hiç istemedin, sen bir donördün. Hepsi bu." Sesi aniden kırılmıştı, sözlerinin gerçekliği karşısında göğsümdeki ağrı her geçen saniye artıyordu. "Annemlere istedikleri bir şeyi verdin, onlar için bunu yaptın." Yatağının gıcırdadığını ve ayaklarının parke zemine vurduğunu duydum. "Baba olmayı hiç istemedin baba... Baba olmayı sen *seçtin*." Gerildim, kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Bir tedirginlik dalgası gelgit dalgası gibi üzerime çöktü. "*İhtiyacın* olmadığı halde hayatımda olmak için özverili bir karar verdin. Aradaki fark bu baba, sen benim hayatımda olmak *istedin*." Sesindeki kalınlığın arttığını duydum, bu konuşmanın bu kadar duygusallaşacağını hiç düşünmemiştim. Boğazımdaki elma büyüklüğündeki yumruyu yuttum, geri ittim ve gözlerimde oluşan yaşları kırıştırdım.

"Elbette, tamam, birkaç yılını aldı, ama doğduğumu öğrenir öğrenmez Lara'yı aradın, onlara bu evi aldın, beni hayata hazırladın ve yine de kendine bencil diyorsun..." aramızdaki boşluğu kapatırken burnunu çekti, kolları gövdeyi sararken bana sarıldı, başı göğsümdeydi, "sen tanıdığım en bencil olmayan insansın, bana her şeyi ve daha fazlasını verdin. Bu yüzden iş teklifini kabul etmedim, çünkü bir gün kendim için bir şeyler yaparak seni gururlandırmak istiyorum baba." Yine burnunu çektiğini duydum, sesi titriyordu. "Reese'den vazgeçme baba ve lütfen o bebekten de vazgeçme." Boğuk hıçkırıkları artık onu terk etmişti, gözyaşları ince, beyaz pamuklu gömleğimi ıslatıyordu. Kollarımı minik bedenine doladım ve onu sıkıca tuttum, dudaklarımı başının tepesine yerleştirirken başımı eğdim. "Hayatında harika bir babaya sahip olmayı hak ediyor ve Reese de mutluluğu hak ediyor baba." İçini çekti, geri çekildi ve kırmızı çerçeveli kahverengi gözleriyle bana baktı. "Onun mutluluğu sensin. Ve bunu benim vermem gerekmiyor, ama bu benim kutsamam baba. Ondan vazgeçme, sevdiğin insandan vazgeçme, çünkü onun seni mutlu edeceğini düşünüyorsun."

beni incitti. Ben büyük bir kıyım. Elbette alışmak biraz zaman alacak ama üstesinden geleceğim." Ben gülünce sırtıttı ve onun da gülmesine neden oldu. "Ona biraz zaman ver..." Fısıldadı. Başımı salladım, her ne kadar tek yapmak istediğim evine koşmak, ellerimi onun güzel yüzüne dolamak ve tüm bunları öpüp yok etmek olsa da.

"Ve hassas bir konudan bahsettiğimize göre..." sesi beni odaya geri çekti. Connie durdu, parmaklarını birbirine kenetlerken geri adım attı.

Ona doğru bir adım atarken solgunlaştım, gözlerim büyüdü, "Hamile değilsin, değil mi?" Kaşlarımı çattım ve kanımda dolaşan öfkeyi kontrol altına almak için elimden geleni yaptım.

"Aman Tanrım, hayır!" diye kızardı ama az önce dudaklarımdan dökülen soru karşısında şok olduğu belliydi. "Tanrım," diye başını salladı, "hayır, öyle bir şey değil." Elini alnına bastırdı, diğer eli kalçasındaydı.

"Sonra ne olacak?" "Sonra ne olacak?" diye sordum, sesim şimdi daha yumuşaktı ve anlatmasını bekliyordum.

Be

n. "Tryst'e geri döndüm..."

"Kaçamak mı?" Burnumu kıvırdım, kaşlarım ortaya doğru çekildi ve Kafamdaki kırıksıklıkların daha da belirginleşmesine neden oluyordu.

"Okuldan kaçamak..." sesi artık neredeyse bir fısıltıdan ibaretti.

Tryst.

"Hani şu seni alıp içki içmeye götüren, sonra da eve getirip sokağa çıkma yasağını çiğneyen küçük inek çocuk mu?" Öfkemin yükseldiğini hissedebiliyordum ama derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapatarak kendimi kontrol ettim.

"Evet. O." Kekelemeye başlamadan önce söze girdi, "ama dürüst olmak gerekirse baba, ondan çok bendim. O her zaman iyi olandı. Hiçbir zaman boğazıma zorla alkol sokmadı, hiçbir zaman geç saatlere kadar dışarıda kalmamı istemedi, hep ben *onun* sınırları çiğnemesine neden oldum..." gözlerimde parlayan öfkeyi görünce bir an için sustu.

"Annelerinize cehennemi yaşattınız!" Sesim amaçladığımdan biraz daha yüksek çıkmıştı.

"Affedersiniz," kollarını göğsünde kavuşturdu, gözlerinde ateş parlıyordu. "Hiçbir şey söyleyemezsin, artık bu savaşı hep ben kazanacağım. En iyi arkadaşım ile evlendin, ilişkini gizli tuttun ve sonra onu hamile bıraktın! Yani evet baba, Tryst ile birlikteyim. Gençken bok gibiydim ama bana kızmaya hakkın yok." Oflayıp pufladı, ayağını yere vurdu.

Ama haklıydı.

İrademi kaybetmeden önce gülümsememle savaşmaya çalışırken dudaklarım seğıirdi. Yumuşak bir şekilde kıkırdadım, uzandım ve sarılmak için onu kendime çektim.

"İhtiyacın olduğundan değil ama benim onayımı aldın," diyerek ona göz kırptım ve annelerini görmek için yürürken tekrar kıkırdadım.

Bir kız gitti, biri kaldı.

BÖLÜM 39

REESE

BİR HAFTA OLMUŞTU.

Killian'ın bebeğine hamile olduğumu öğreneli bir hafta oldu.

Connie beni ve babasını öğreneli bir hafta oldu.

İkisini de son görüşümün üzerinden bir hafta geçti. İçimdeki acı ve kalbimdeki yakıcı sızı ikisini de ne kadar özlediğimi sürekli hatırlatıyordu.

Evden çıkmamıştım, ikisinden birini görme düşüncesi bana çok ağır geliyordu. Connie ile nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Elbette, Killian'ın benden nefret etmesiyle başa çıkabilirdim, yakında hayatına devam edecek ve hayatımdan çıkacaktı, ama Connie'nin ömür boyu burada olması gerekiyordu. Biz çok iyi arkadaştık. Ona ihtiyacım olduğunda Elijah onu bana gönderdi ve ben onu kaybetmek istemedim.

Binlerce gözyaşı dökebilirmişim gibi hissediyordum ama dökcek başka bir şeyim yoktu. O ilk gece ruhumdaki tüm hüznün zerresi sökülüp atılmıştı. Ertesi sabah uyandığımda, onu kanepede uyurken, yatak saçları dağınık ve yüzünde dağınık yastıklardan kalan yastık kırıışıklığıyla görmeyi gerçekten bekliyordum.

Ama o gitmişti. Beni istemediğini bir kez daha kanıtlamıştı. Daha önce hiç hissetmediğim kadar incinmiş ve ihanete uğramış hissettim. Bunu Elijah'ı kaybetmenin acısıyla kıyaslayamazdım bile çünkü ölüm acısı ile birinin sizinle birlikte olmak istememesinin acısı tamamen farklıdır. Elijah'la birlikte bu acı asla hafiflemeyecek, asla tamamen yok olmayacak. Sürekli olarak onu hatırlayacağım.

Ama Killian'la? Bu acı sonunda tamamen yok olmadan önce hafifleyecek ve o sadece bir anı olarak kalacak. Sarhoş, güzel bir anı. Eğer onun çocuğuna hamile olmasaydım durum böyle olurdu. Olacağım.

Ona karşı hissettiklerimi her gün hatırladım. Ona karşı hiçbir şey hissetmediğimi düşünecek kadar aptaldım ve belki de ona ne kadar aşık olduğumu söyleseydim hala burada olurdu. Ama sizinle aynı şeyleri istemeyen birine onu sevdiğinizi nasıl söylersiniz? O bu bebeği hiç istemedi.

Beni hiç istemedi bile.

Fikir hoşuna gitti.

İlişkimizin tabusu ve yasağı.

Her zaman sahip olamayacağın şeyi istersin. Ve şimdi o bana sahip olabilir ama beni istemiyor.

Sorun değildi, zamanla onu unutacağım. Çocuğumun hayatında olması için ona asla yalvarmayacağım, bunun bir parçası olmak isteyip istememesi ona bağlı.

Hayatlarında olmak için kimseye asla yalvarmayacağım.

Salona geçip kanepeye uzandım ve televizyonu açtım. Biraz arka plan gürültüsüne ihtiyacım vardı. Normalde bu dairenin sessizliğini rahatlatıcı bulurdum, oysa şimdi çok gürültülü buluyordum. Tek duyabildiğim kendi düşüncelerimdi, bu durumun sonucunu nasıl değiştirebileceğimi düşünüyordum ama gerçek şuydu. Değiştiremezdim.

Connie bunu her zaman öğrenecek ve öyle tepki verecekti. Onu oturtup yüz yüze söylesek bile, yine de o şekilde tepki verecekti.

Ben ve Killian asla yürümeyecektik. Birbirimiz için yanlış kişiydik; hiç tanışmamalıydık. İkimiz de hayatta tamamen farklı yollar izliyoruz ama nedense evren bizi birbirimize zorlamanın komik olacağını düşündü, sanki kendi bencil kazancı için bir tür hastalıklı şakaymış gibi.

Saatler geçti ve ben koltuktan hiç kalkmadım. Sonunda yemek yemem gerektiğini fark ettiğimde kendimi ayağa kaldırdım. Yemek istemiyordum ama artık benimle ilgili değildi. Küçük jelibonumla ilgiliydi. Elim düz karnıma gitti, kalbim göğsümde güm güm atarken içimde sıcak bir vızıltı hissettim. Bu ufaklığı çok seviyordum ve henüz onunla tanışmamıştım bile.

Ayağa kalkıp buzdolabına doğru yürüdüm ve kapağını açtım. Boştu.

Midem homurdandı.

İç çekerek kapıyı kapattım ve ön kapıya yöneldim. Paltomu alıp üzerime sardım, sonra atkımı almaya gittim ama atkımın yerinde olmadığını fark ettim. İnledim ve tavana bakarken başımı arkaya attım.

"Tanrı aşkına."

Derin nefes alarak havayı dudaklarımdan dışarı üfledim, yanaklarım şişti. Artık kar yağmadığı için minnettardım, şimdi sadece gri, sefil bir gökyüzümüz vardı. Biraz benim ruh halim gibi. Hava hâlâ soğuktu ama ben sadece köşedeki dükkâna koşuyordum. Paltom şimdilik yeterli olacaktı. Atkım burada bir yerde olmalı, eve döndüğümde dairenin altını üstüne getireceğim.

Anahtarlarımı kancadan alarak kapıyı arkamdan kapattım ve asansöre yöneldim. Temiz havanın bana iyi geleceğini söyledim kendime. Zaten bir süreliğine o daireden çıkmam gerekiyordu. Buraya geldiğimden beri hayatımda ters giden her şeyi sürekli hatırlatıyordu.

Havayı ciğerlerimin derinliklerine çekerek, nefesimi vermeden önce nefesimi tuttum. Frank beni görmeden yanından geçmeyi başardım. Onun tarafından durdurulmak ve Killian hakkında soru sorulmasını istemiyordum. Yanımda sürekli bir hatırlatma taşımam yeterince kötüydü.

Beş dakika içinde ya da Connie'nin dediği gibi beş blok sonra dükkânda olacaktım. Durdurmadan önce yüzümde zayıf bir gülümseme belirdi. Şu anda ikisini de düşünmek istemiyordum. Kafamı boşaltmak, onlardan başka bir şey düşünmek istiyordum.

Dükkânın kapısını iterek koridorlarda amaçsızca bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Alışveriş yapan arkadaşlarımdan birkaç bakışına maruz kaldım ama buna pek şaşırmadım. Üzerimde beş günlük eşofman altları, crocs ayakkabılar ve bej rengi bir trençkot vardı. Saçımı düşünmek bile istemiyorum. O kadar yağlıydı ki, dağınık topuzdan çıkarırsam aynı şekilde kalacağından endişe ediyordum.

İğrençtim. Burnumu tiksintiyle yukarı çevirerek duş almam gerektiğini söyledim.

Hızımı artırdım ve sepetime her türlü malzemeyi attım. Ne istediğimi bile bilmiyordum ama en azından gerekli malzemeler elimdeyse bir şeyler yapabiliirdim.

Kasiyere ödeme yaptım ve kahverengi kâğıt torbalarımla birlikte daireme doğru yürüdüm. Güçlü bir lavanta ve adaçayı kokusu aldığımında aklım başka yerdeydi. Başımı küçük bir ara sokağa çevirdiğimde, rüzgâr çanlarının sesi beni oraya çekti. İki bina arasında küçük bir dükkâna gelene kadar sesi takip ederek temkinli bir şekilde yürüdüm. Küçüküktü. Kapıda asılı boncuklara, kapı çerçevesinin köşesinde asılı rüzgâr çanlarına baktım. Gülümsedim. Dükkâna adım attığımda, yuvarlak bir masada oturan yaşlı bir kadın gördüm. Yuvarlak kenarların üzerinde dantelli bir masa örtüsü asılıydı. Gözlerim odayı taradı, duvarlara iştirilmiş tığ işi gökkuşakları, tarot kartları ve güzel rüya yakalayıcılar vardı. Duydum ki

Kadına bakmadan önce dudaklarımdan bir nefes çıktı. Başına lila rengi bir bandana sarmıştı ve püsküllerinin her birinden küçük altın paralar sarkıyordu. Karamel rengi teni bir deste kâğıdı karıştırırken parlıyordu. Omuzları, güzel beyaz bir elbiseyi örtüyormuş gibi görünen pembe, saten bir şalla kaplıydı. Bana *Notre Dame'ın Kamburu* filmindeki Esmerelda'yı hatırlattı.

Çok güzeldi.

"Sana yardım edebilir miyim çocuğum?" diye sordu, kristal mavisi gözleri benimkileri buldu ve yemin ederim ruhlarımızın ruhani bir şekilde birbirine bağlandığını hissettim.

"Hayır, hayır..." Geri çekilirken gülümsedim, "Tütsünüzün kokusunu aldım ve rüzgâr çanlarınızı duydum ve ne olduğunu anlamadan burada duruyordum." İtiraf ettim. Kulağa çılgınca geliyor olmalıydım.

"O zaman biri seni burada istiyor," dedi usulca, oturmamı işaret ederken gülümseyerek.

"Oh, hayır, gerçekten... Gitmeliyim... Üzerimde hiç nakit yok," dedim yüzümü buruşturarak, arkamı karıştırırken yanaklarım kıpkırmızı oldu. Birkaç banknotum vardı ama çok fazla değildi.

"Otur," sesi hâlâ nazikti ama şimdi biraz daha sertti.

"Tamam," diye fısıldadım, çantalarımı yanıma koydum ve eski, cılız sandalyeye oturdum.

"Bu dünya düzleminin ötesindeki ruhları kızdırmak istemezsin. Buraya çağrılmanın bir nedeni var ve şimdi bunun kim olduğunu öğrenmek için seninle bağlantı kurup kuramayacağıma bakacağım." Gülümsedi, uzanıp ellerimi avuçlarının içine aldı ve avuçlarımdaki çizgilere baktı. Bir süre sonra mırıldanmaya başlarken gözlerini kapattı.

Neden bilmiyorum ama kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Endişeliydim ama aynı zamanda heyecanlıyım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım.

"Ruhlar, bu genç bayanı bana getiren ruhu bulmanız için sizi çağırıyorum," sesi odada yankılandı, gözlerim ona yapıştı.

"Öne çık çocuğum," sesi yumuşak, sessiz ve sakindi, ben nefesimi tutmuş beklerken çarpan kalbimi anında durdurdu.

"Evet, seni duyabiliyorum." Gözleri açılmadan önce gülümsedi ama bir şeyler farklıydı. Hâlâ kristal mavisiydiler ama bağlantıyı hissettim. Nefesim boğazımda düğümlendi. Gözlerim büyüdü, yüzüm kadına yaklaştı.

O gözleri tanıyordum.

"Elijah," diye fısıldadım.

"Evet, çocuğum. Elijah yanımda. Bu tarafa geçmek için çok genç." Sesinin gerginliğini duydum, beni incelerken başını yana eğmişti.

"Tamam sevgilim, tamam..." dinlerken başını salladı, "yavaşla, acelemiz yok." Dudakları iki yana doğru kalktı. Bir an için başını eğdi, gözleri kapandı. Başını kaldırdığında gözleri açıldı ve bağlantı koptu.

"İlyas'ınız huzur içinde olduğunu ve iyi olduğunu bilmenizi istiyor. Öldüğünde hiçbir şey hissetmedi ama seni kaybettiğinde kalbinde açılan boşluğu hissediyor." Bana bakarken kaşları hafifçe çatıldı, "ama artık üzülmeni istemiyor. Artık gülümsemen için çok daha büyük bir nedenin var ve bu da içinde büyümekte olan bebek. Geçmişini unutmalı, Elijah'ı bırakmalı ve hak ettiğin hayata devam etmelisin."

"Bırakmak istemiyorum. Unutmak istemiyorum," diye fısıldadım, elleri hâlâ benimkileri tutuyordu. Nazikçe sıktığını hissettim.

"Kimse çocuğumu unutmakla ilgili bir şey söylemedi, sadece içinde barındırdığın acıyı bırakmanla ilgili bir şey söyledi. Elijah sana istediğin ve ihtiyaç duyduğun hayatı vermek için çok çalışıyor ve bunun ilk adımı Connie oldu."

Biliyordum. Hissediyordum.

Dudağımın içini kemirerek başımı sallarken gözlerim buğulanmaya başladı. "Ve ikincisi de Killian."

Dondum kaldım.

"O senin bir sonraki yolun, Elijah'ın takip etmen için açtığı yol. Bana inatçılığından ve kanında dolaşan Latino damarından vazgeçmeni söylememi istedi. Bana söylediği son şey, gökkuşağının yeni bir ucunu kovalama zamanının geldiğiydi. Elijah'ın yasını tutun, onu hatırlayın, onunla konuşun ama geçmişinizde kaybolup geleceğinize bakmayı unutacak kadar kendinizi tüketmeyin. Onun senin için istediği tek şey bu." Elimi onunkinden çekip yanaklarımdan süzülen yaşları avuçlarımla silerken gülümsedi.

"Seni çok seviyordu ve senin de onu ne kadar sevdiğini biliyordu ama şimdi sevecek yeni bir insan, tutunacak yeni bir kalp bulma zamanı... ve sana ona güvenmeni söylememi istedi, yakında her şey anlam kazanacak."

Başımı salladım, gözyaşlarımı silerken ve burnumu silerken bana uzattığı mendili aldım.

"Teşekkür ederim, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum," diye boğuldum, gözlerim yaşlarla dolmuştu.

"Ama o yaptı," diye başını eğdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, sandalyeyi ittim ve çantama uzandım. Öne doğru uzandı, elimi tuttu ve başını salladı. Geri adım atarken gülümsedim.

"Şimdi git, kendine ve içinde büyüyen o güzel küçük kıza iyi bak."

"Kız mı?" Düz karnıma bakarak fısıldadım. "Daha erkenciyim..." sesime şaşkınlık karıştı.

"Daha yüksek seslerden duydum, ona en çok ihtiyaç duyduğun bir zamanda sana gönderildi..." önüme kartlar koymaya başlarken sesi kısılmıştı.

İlk kart ölümdü. İkincisi
yıldızdı. Ve üçüncüsü
güneş.

Başımı kaldırıp ona baktım, gözlerim üç kartı tarıyordu.

"Ölüm, her ne kadar korkutucu bir kart gibi görünse de. Söylediği şeyi kastetmiyor. Dönüşüyorsunuz, karanlık bir dönemden sonra hayatınızın bir sonraki aşamasına geçiyorsunuz. Ölüm, hayatınıza girecek yeni şeylere yol açmak için burada." Eli sağa doğru hareket etti ve masadaki bir sonraki kartın üzerinde durdu. "Yıldız," diye gülümsedi, "her fırtınadan sonra bir gökkuşağı çıkmalıdır." Gözleri karnıma dikildi, "bu kart tamamen şifa, amaç ve bütünlükle ilgili. Bu kart normalde kişi hayatında derin ve duygusal bir çalkantı yaşadıysa ortaya çıkar... ki siz yaşadınız. Bu kart size umut ve iyileşme olduğunu gösteriyor. Bu, koruyucu meleğinizden her şeyin doğru yolda ilerlediğine dair bir işarettir. Ve son olarak," elini üçüncü kartın üzerinde gezdirdi, "güneş..." gülümsedi, "mutluluk. Hayat güzel, güneş senin ve gitmen gereken yolun üzerinde parlıyor... ve ben güneşin Elijah olduğuna inanıyorum."

Gülümseme yüzüme yayılmıştı, kalbim çok dolu ama aynı zamanda kırık hissediyordum, ama memnun hissediyordum. Kendimi bütün hissettim.

"Teşekkür ederim," diye başımı salladım, mutluluk gözyaşlarım yüzümden akıyordu. "Şimdi git çocuğum. Mutluluğunu bul."

Çantalarımı almak için eğildim, tarot okuyucusuna tekrar teşekkür ettim ve ara sokağa geri döndüm.

"Teşekkürler Elijah," diye fısıldadım gökyüzüne ve aniden bulutlar
yarıldı ve bir güneş ışığı huzmesi üzerime vurdu. O hep benimleydi.

BÖLÜM 40

REESE

DAIREMIN KAPISINDAN İÇERİ GİRDİĞİMDE YAPTIĞIM İLK ŞEY

Yemeğimi kaldırdım, sonra soyundum, giysilerimi arkamda bıraktım ve duşa girdim. Saçlarımı yıkamak iyi hissettirdi, su cildimin üzerinden aşağı doğru akıyordu. Havlumu etrafıma sararak yatak odasına doğru ilerlerken kapının çalındığını duydum, elimdeki havluyu saç diplerime sürterek gözetleme deliğinden içeri baktım.

Connie.

Geri adım atarak gövdeyi saran havluya sarıldım ve küçük el havlusunu tuttum. Derin bir nefes alarak güvenlik kilidini kapının üzerinden kaydurdum ve yavaşça açtım. Elinde bir poşet Çin yemeği ve alkolsüz bir şampanya tutarak gülümsedi.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu kapıda dururken biraz tereddütle.

Başımı salladım ve geçmesine izin vermek için kenara çekildim. Havadaki garipliği ve gerginliği hissedebiliyordum. Kapıyı arkasından kapatıp yemeği tezgâhın üzerine koyarken arkamı döndüm.

"Ben sadece... bilirsin..." Kıyafetsizliğimi gösterdim.

"Evet, harika." Gülümsedi, ayaklarının üzerinde sallanırken eli arka cebindeydi.

Yatak odama girip kapıyı arkamdan kapatmadan önce ona bir başparmak işareti yaptım.

Başparmak yukarı!?

Yüzümü avuçladım. Havlumu yere bırakarak, nemli saçlarımı dağınık bir topuz yapmadan önce birkaç tayt ve büyük boy bir tişört aldım. Connie'ye doğru yürümeden önce havlularımı banyodaki havlu askısına astım. Karton kutuları dışarı koymuş ve onları

iki çift yemek çubuğu eriştenin içinde oturuyordu. Erişteyi her zaman önce biz yedik. Tabaka ihtiyacımız olmazdı, doğrudan içine daldık.

Yavaşça ona doğru yürüdüm ve bunu yaparken ona zayıf bir gülümseme verdim.

"Hey, bak..." dedi göz temasını aniden kesip yere baktıktan sonra koyu kahverengi gözlerini tekrar bana çevirirken.

Derin bir nefes aldım; kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Kendimi çok gergin hissediyordum. Connie'yle ayrı düşmeyi hiç istememiştim. Bu olmasını istediğim son şeydi.

"Seninle ters düşmek istemedim. Tahmin edebileceğin gibi sistem için büyük bir şoktu. Sadece babamla yattığını değil, aynı zamanda evli ve onun çocuğuna hamile olduğunu öğrenmek..."

"Hayır, anladım..." Nefes aldım, ellerim kalçalarımın altına bakıyordum.

"Seni kaybetmek istemiyorum Reese," diye fısıldadı.

İçimi çektim, dudaklarımı ince bir çizgi halinde ovuşturmadan önce yaladım. Elbette onu affedecektim, sadece onu biraz terletmek istiyordum.

"Akşam yemeği için sana ne kadar borcum var?" ses tonum kırılmıştı, gülümsememi bastırmaya çalışırken dudaklığımın içini kemiriyordum.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," diye ters ters baktı bana.

"Hayır, sana paramı vermek istiyorum, bilirsin, yol paramı *kendi* paramdan ödemek istiyorum." Hâlâ tezgâhın üzerinde duran çantama doğru yürüdüm. "Sana servet avcısı paramı verdiğimi düşünmeni istemiyorum."

"Reese..." Sesindeki bıkkınlığı duydum.

"Hayır, sorun değil..." Ona sırtımı dönerken dudaklarımı büktüm ama kıkırdamadan önce kendimi daha fazla tutamadım.

"Seni sikik," diye kahkaha atarak bana doğru atıldı, kollarını boynuma doladı ve beni yanağımdan öptü. "Benim hatam."

Yüzümü ona döndüğümde gülmeye devam ettim, "Sorun değil, sadece bana bir daha altın arayıcısı fahişe deme," diye uyardım.

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun, sadece kızgındım."

Başımı salladım. "Biliyorum, bu beni biraz incitti." Connie'nin gülümsemesinin solduğunu gördüm, "ama senin kapıdan fırlayıp hayatımdan çıkmanı izlemek kadar değil."

"Beni asla kaybetmezsin," diye gülümsedi, "artık ömür boyu bana bağlısın."

"Güzel."

Yemek yerken hafif bir sohbet içinde oturduk. Killian'ın nasıl olduğunu sormak için kendimi birçok kez durdurmak zorunda kaldım. Neden bilmek istediğimi bilmiyorum; sadece kendime işkence ediyordum.

Connie'nin getirdiği şampanyadan bir yudum aldım ve kadehi dudaklarımdan çekerken tadına burun kıvırdım. "Bunun tadı kedi sidiği gibi," diye homurdandım.

"Ne bekliyorsun ki? Hamile kaldığın için almak zorunda kaldığım ucuz, alkolsüz bir şey," diye göz kırptı.

"Birden oldu işte... tamam," diye gözlerimi devirdim.

"Connie ayağa kalktı ve bardağını alıp tezgahın üzerine koydu. Dönüp bana baktı, yüzü ıslı ıslıldı, gözleri bir şeyle parlıyordu.

"Ne oldu?" Koltuğumun koluna yaslanırken sordum.

"Babama Tryst'ten bahsettim," diye ciyakladı.

"Öyle mi?" Gözlerim büyüdü, ağzım bir karış açık kaldı. Başını salladı.

"Nasıl karşıladı?"

"Oldukça iyi, ama yine de," diye omuzlarını silkti, "başka seçeneği yoktu, değil mi? Ö ğ r e n d i k l e r i m d e n sonra bana kızamazdı."

Midemin döndüğünü hissettim.

"Sanırım değil." Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek, "Bu harika Connie, artık her şeyin açığa çıkmasına çok sevindim."

"Ben de, göğsümden atmak iyi hissettiriyor," diyerek bana doğru geri döndü ve yanımdaki kanepeye atladı. Dönüp yüzümü ona döndüm, bacaklarımı uzatıp kucağına koydum. Bana doğru eğildi, elini var olmayan yumruğumun üzerine koydu.

"Küçük kardeşim nasıl?"

Bir kahkaha attım, ona bakmadan önce başımı geriye doğru eğdim, "Şu anda bir jelibon."

"Ama bu benim jelibonum," diye gülümsedi.

Tekrar rahat bir sohbe daldığımızda mutlu bir şekilde iç geçirdim. Uzun zamandır ilk kez eski benliğime döndüğümü hissediyordum. Memnun hissediyordum ama aklım Killian'a kayar kaymaz o boşluk geri geldi.

Ben ve Connie küçük bir yatıya kalma ayarladık, en son ne zaman geceyi birlikte geçirdiğimizi hatırlamıyorum. Ayrıca, onun burada olması iyi olurdu.

benimle birlikte. Zihnimin istemediğim yerlere
s ü r ü k l e n m e s i n i engelleyecekti.

Yorganımın ya da Connie'nin deyimiyle yorganımın altına girdik ve arka planda biraz gürültü olsun diye televizyonu açtık. Connie yan yattı; gözlerinin başımın yan tarafını yaktığını hissettim ama yüzümü dondurmayla doldururken onu görmezden gelmeyi tercih ettim.

İç çektiğini duydum.

"Ne?" Gözlerimi televizyondan ayırmazken tersledim.

"Oh, hiçbir şey..." Connie'nin sesi kesildi.

"Belli ki hiçbir şey değil, çünkü bana bakıp ne istediğini sormamı bekliyorsun," diye güldüm ve başımı ona doğru çevirdim.

"Tamam, iyi, iyi," diye sırttı yanıma uzanırken. "Babamla konuştun mu?"

"Hayır ve öyle bir niyetim de yok." Yüzümü ondan başka yöne çevirdim ve televizyona baktım. Göğsümdeki ağrı artık iyice belirginleşmişti.

"Neden?" dirseğine yaslandı ve başını elinin üzerine koydu.

"Çünkü hamile olduğumu öğrendiğim gece senden hemen sonra gitti ve o zamandan beri ondan haber alamadım. Tamam, tabii ki ona mesaj atmadım ama dürüst olmak gerekirse bana bir mesaj borcu varmış gibi hissediyorum, tersi değil." İçimi çektim, kaşığımı neredeyse boş olan dondurma kabıma bıraktım, iştahım bir anda kayboldu.

"Onunla konuştum," Connie'nin sesi yanımda kısılmıştı.

Gözlerim otomatik olarak yuvarlanırken, "Tabii ki var," dedim. Başımı çevirip ona baktım, "Con, bunu yarın yapma şansımız var mı? Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Hayatıma devam etmek için çok çabalıyorum..." Sertçe yutkundum.

"Ama sadece bu kadar Reese, hayatına devam etmek zorunda değilsin," diye gülümsedi. "Peki neden?" Ona sırttım.

"Çünkü o da hayatına devam etmek istemiyor. Her şeyi berbat ettiğini biliyor." "O zaman bunu ondan duymalıyım, senden değil..." Yüzümü buruşturdum, biraz iç çektim.

Beni terk ediyor.

Başını salladı ve sırt üstü dönerek tavana baktı.

"Nankörlük ya da bencillik ettiğimi düşünme," şimdi yan dönüp ona bakma zamanım gelmişti.

"Öyle olmadığınızı biliyorum; sadece ikinizin de kendinizi aşmanız ve birinizin ilk hamleyi yapması gerektiğini düşünüyorum. Ona sana zaman vermesini söyledim,

Artık kışını kaldıracak ve içindeki inatçı damarı görmezden gelecek zamanın oldu," diyerek başını bana doğru çevirdi ve sırtıttı.

"İnatçılık yapmıyorum, sadece gerçekçi davranıyorum." Gözlerimi ondan ayırdım, açgözlü ağzıma daha fazla dondurma koyarken yastığıma doğru kıpırdandım.

"Sen ne dersen de, seni inatçı kısrak."

Alay ettim ama çenemi kapalı tuttum. Haklıydı ama bunu ona söylemeyecektim.

Televizyonu izlerken sessiz kaldığımız sırada yorganın altına sokuldu.

YÜKSEK BİR GÜMBÜRTÜYLE UYANDIM. ÇABUCAK DOĞRULDUM, ETRAFIMA BAKINDIM.

Connie'nin yanımda uyukladığını görmek için odaya girdim. Rahat bir nefes aldım. Telefonumun ekranına baktığımda saatin gece iki buçuk olduğunu gördüm.

Tekrar uzandım ve düzensiz kalbimin durmasını beklerken gözlerim tavana sabitlenmişti. Kafamın içinde dönüp duran düşünceleri görmezden gelmeye çalışıyordum, düşünmeye başlamak istemiyordum çünkü o zaman tekrar uykuya dalamazdım.

Gözlerimi zorla kapattım, uykunun beni alması için sessizce yalvarırken onları sıkıca sıktım, ama başka bir gümbürtü duydum.

"Siktir," diye fısıldadım. "Connie," diye dürterek onu uyandırmaya çalıştım ama işe yaramadı. Kendinden geçmişti.

Yorganı arkaya atıp titreyen bacaklarımın üzerinde durarak yatak odamdan çıktım. Ön kapımın arkasında, babamın orada bırakacağıma söz verdirdiği bir beyzbol sopam vardı. Şimdiye kadar bunun saçma olduğunu düşünüyordum.

Thud, thud, thud.

Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyordu ki nefesim kesiliyordu. Daire kapısına yaklaşırken sopaya uzandım ve onu sıkıca ellerimde tuttum. Yaklaşırken bir an durdum, gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Her şey yolunda.

Thud, thud, thud.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

İşte böyle öleceksin, büyük anne donunla... En azından güzel donunu giyebilirdin- diye fısıldadı bilinçaltım ama onu görmezden gelmeyi seçtim.

Kapıya doğru son bir adım atarak gözetleme deliğinden baktığımda tüm vücudum titriyordu, diğer tarafta gözlerini gözetleme deliğine dikmiş olan Killian'ı gördüğümde gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

"Kahretsin," diye mırıldandığını duydum.

Geri adım atarak beyzbol sopasını kapının arkasındaki köşeye yerleştirirken başımı öne eğdim.

Elimi dudaklarıma götürerek ne yapacağımı düşündüm. Eğer onu görmezden gelirsem, kapıyı yumruklamaya devam edecekti.

"Reeeeeese," diye seslendi, "şımarıklığı bırak ve beni içeri al."

Başımı iki yana sallarken bir kahkaha attım. Elim kolun üzerinde geziniyordu. Onu görmezden gelebilirdim, onu orada bıraktırdım ve kısa sürede sıkılırdı. Ya da onu içeri alır ve dinlerdim.

Thud, thud, thud.

Emniyet mandalı artık izin vermeyene kadar kapıyı çektim.

"Ne istiyorsun?" Tısladım.

"Beni içeri almanı istiyorum," diye mırıldandı, elleri kendini sabitlemek için kapının pervazına tutunuyordu. Sarhoştı. Harika.

"Peki ya yapmazsam?" Ona meydan okudum.

"O zaman kapıyı çalmaya devam edeceğim," diyerek sıırttı ve daha da yaklaşarak kafasını kapıdaki aralıktan içeri sokmaya çalıştı. "Ve hâlâ cevap vermediğinde, o zaman burada yerde uyuyacağım ve kapıyı tekrar çalacağım."

"Hemen üstümde yaşarken bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü seni görmek istiyorum..." alt dudağını dışarı çıkardı ve kapıya doğru eğilirken bana en iyi yavru köpek bakışlarını atmaya çalıştı. Ve lanet olsun, işe yaradı.

İçimi çektim, zinciri kaydırarak kapıyı açtım ve Killian'ın içeri ve yere düşüşünü izledim.

"Tüh," diye kıkırdadım ve kapıyı arkasından kapatıp kilitledim. Üzerinden geçtim ve çaydanlığı çalıştırdım. Ona bir kahve yapacağım ve umarım biraz ayılır. Sonra uyuyabilir ve Connie uyanmadan gitmiş olur.

Kahve cezvesi ısındıktan sonra ona bir fincan doldurdum. Döndüğümde Killian'ın büyük pencerenin yanında durduğunu ve başını cama yasladığını gördüm.

Kalbim acıyordu, burada olmasından ve onu istediğim gibi öpememekten nefret ediyordum.

"Hey," omzuna dokunduğumda sesim yumuşaktı. Yavaşça döndü, dönerken biraz dengesi bozulmuştu. Gözleri kan çanağına dönmüştü, teni gri görünüyordu ve boş, çukur gözleri benimkilere odaklanmaya çalışıyordu.

"İşte, al bunu..." Bardağı eline tutuşturdum ve oturmasına yardım ederek onu kanepeye doğru yürüttüm.

"Teşekkürler," diye mırıldandı, gözleri ileriye bakıyordu ve dirseklerini dayadığı bacakları ayrılmıştı.

Ayakta kaldım, ne yapacağımı bilemiyordum. Odama baktım ve yatak odamın kapısının ardına kadar açık olduğunu fark ettim. Oraya doğru yürüdüm, sessizce ve nazikçe kapıyı çektim. Connie'nin uyanmasını istemiyordum. Herhangi bir sorun çıkmasını istemiyordum, çıkacağını düşündüğümünden değil, ama Killian'la aramızdaki sorunları kendi başıma çözmem gerekiyordu. Connie'nin olaya karışmasını ve konuşmamızı herhangi bir şekilde etkilemesini istemiyordum.

Killian ve benim aramda bu iş yürümeyecekti. Çok farklıydık; o benden neredeyse yirmi yaş büyüktü... o benim patronumdu ve en iyi arkadaşımın babasıydı. Bebeğimizin iyiliği için dostça davranabilirdik ama hepsi bu kadardı. Çocuğumuzun hayatında istediği kadar az ya da çok yer alabilirdi. Onu asla zorlamayacaktım.

Oturduğu yere doğru ilerlerken parmaklarımı birbirine düğümledim. Keşke üzerimde daha uygun bir pijama olsaydı. Büyük boy tişörtümü çekiştirerek aşağı indirdim ve kısa şortumu örtmeye çalıştım.

Aramızdaki gerilim çatırdadı, hava ikimizin de söylemek istediği ama mırıldanmaya korktuğumuz söylenmemiş sözlerle doluydu.

"Yatağa gitmeliyim..." Parmağımı yatak odamın kapısına doğru uzattım; omzumun üzerinden bakarken sesim kısıktı.

"Yapma," diye fısıldadı ama gözlerini duvardan ayırmadı. Baktığı yere baktım, gözleri Elijah'a sabitlenmişti.

Ondan metrelerce uzakta dururken kendime sarıldım. "Tamam," diye fısıldadım.

Bir şey söyle, diye sessizce yalvardım.

Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra başını öne eğmesini ve omuzlarının çökmesini izledim.

Kırılmış görünüyordu.

Ona doğru bir adım attım, şimdi ona daha yakın duruyordum ve ona bakıyordum. Bana bakmak için başını kaldırmadı, sadece bana doğru eğildi ve kollarını kalçalarım ve popoma doladı ve bana sarıldı, izin vermedi

Git. Bu şekilde ne kadar kaldığımızı bilmiyorum, ama gerçekte muhtemelen sadece birkaç dakika olsa da saatler gibi geldi.

"Özür dilerim Reese," diye fısıldadı, sonunda başını bana doğru kaldırdı. Kırmızı çerçeveli gözleri benimkilere kilitlenince nefesim kesildi, ciğerlerimdeki hava boşaldı. Hissettiği acıyı görebiliyordum, derin kahverengi gözlerinde parlayan korku ışıltısı ruhumu sızlattı ve kalbimi paramparça etti.

Ondan sızan pişmanlığı hissedebiliyordum, kefareтини ödemek için bekliyordu ama gerçek şu ki onu tamamen affetmeye hazır olduğumu sanmıyordum.

Küçük ve aşırı mı davranıyordum? Olabilir.

Ama daha önce de incindim, kalbimi korumam gerekiyordu. Eğer birlikte olmamız gerekiyorsa, o zaman olurduk.

"Biliyorum," diye fısıldadım, kendi gözlerim yaşlarla dolmuştu ama neden üzüldüğümünden emin değildim. Karışık duyguların bir anda içimi kapladığını hissettim. Keder, öfke, üzüntü, boşluk, doluluk, sevgi, istenmemişlik ve yalnızlık... hepsi aynı anda. Biri diğerinden daha güçlü olan bir duyguyu tam olarak belirleyemiyordum.

Bir yıkımın eşiğindeydim ve Killian beni felakete sürükleyen son engeldi.

"Beni affediyor musun?" diye sordu. Bedenime sarılırken o kadar savunmasız ve küçük görünüyordu ki, sanki beni bıraktığında beni sonsuza dek kaybedeceğine dair bir korku onu tüketmişti.

"Bunu yarın konuşalım." Boğazımdaki yumru yükselip istemediğim bir yere yerleşirken sesim neredeyse hiç çıkmıyordu.

Başını salladıktan sonra başı karnıma yaslandı, kulağı tişörtüme bastırıyordu.

"Söz veriyorum bunu mahvetmeyeceğim, söz veriyorum sana elimden gelen en iyi babalığı yapacağım," diye mırıldandı bizim jelibonla konuşurken. "İlk seferinde kaçırdım, bu sefer bir saniye bile kaçırmayacağım."

Burnumu çektim, ellerim omuzlarına gitti ve onu iterken parmaklarımı biraz derisine gömdüm.

"Uyu artık," diye fısıldadım. Kanepeye geri oturdu, tavana bakarken başı arkaya doğru eğildi.

"Öp beni," diye fısıldadı ben uzaklaşmaya başlarken. Durdum ve ona bakmak için döndüm. Bana bakmadı, sadece yukarıya bakmaya devam etti. Yapamadım. Her ne kadar ona doğru yürüyüp kucağına tırmanmak, ellerimi ensesinde birleştirip parmaklarımı onunkilerin arasında gezdirmek istesem de

Dudaklarımız birleşirken, dillerimiz birlikte hareket ederken tatlı kahverengi bukleler ve saçlarını çekiştirmek... Yapamadım. Çünkü bir kez başladığımda ve onun tadını bir kez daha aldığımda duramayacağımı biliyordum.

"İyi geceler, Killian," diyerek uzaklaşmak için tüm gücümü harcadım.

Cevap vermedi, başımı sallayarak yatak odama geri döndüm ve kapıyı kapattım.

CONNIE'NİN OTURMA ODASINDAN GELEN SESİNİ DUYDUM, INLIYORDU.
saate bakmak için döndü.

Sabah sekizde.

Sırt üstü yuvarlanırken iç çektim. Gözlerim kumla doluymuş gibi hissediyordum, kuru ve ağrılıydılar. Dün gece yatağa geri döndüğümde bir türlü sakinleşemedim. Söylenmemiş tüm kelimeler kafamın içinde dönüp duruyor, ortaya çıkan tüm farklı senaryolar beni saatlerce uyanık tutuyordu. Sürekli kendimle savaşıyordum. Onu sadece öpmeli miydim? Kendi mutluluğumuz için, ama daha da önemlisi çocuğumuzun mutluluğu için bunu denemeli miydik?

Yanımdaki yastığı kaptığım gibi yüzüme çektim ve çığlık atarken yastığı orada tuttum.

Bu kadar karmaşık olmamalı, bu kadar zor olmamalı ama yine de öyle. Ne yapacağımı bilmiyorum, doğruyu yanlıştan ayırt edemiyorum ve bu çok sinir bozucu.

Yastığı yana atıp yorganı geri çektim ve banyoya yöneldim. Belli ki Killian hâlâ dışarıdaydı, yoksa eminim Connie yatağında kahvesini yudumluyor olurdu. Yatak odamdaki küçük tuvalete doğru ilerleyerek kapıyı kapattım.

Ayağa kalktım ve aynada kendime baktım, ilk fark ettiğim şey koyu, şişkin gözlerim oldu. Kendimi bitkin hissediyordum. Killian Hayes hayatıma girdiğinden beri doğru düzgün uyumuş gibi hissetmiyordum.

Yüzüme soğuk su çarpıp dişlerimi fırçaladıktan sonra derin bir nefes alarak salona doğru yürüdüm. Yatak odasının kapısını açtığımda Killian ve Connie'nin sessiz bir sohbet içinde olduklarını gördüm. Connie'nin yüzünde tehditkâr bir gülümseme belirirken, Killian'ın alev alev yanan kahverengi gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. I

Bakışları altında kızardı, ancak hızlıca çaydanlığa doğru adım atarken hemen fırçaladım.

"Günaydın," diye gülümsedim ama düğmeye basarken ikisine de bakmadım, kaynayan çaydanlığın alçak gümbürtüsü sağır sessizliği dolduruyordu.

"Bugün ne yapıyorsun?" Killian beni transımdan kopararak sordu.

"Ah," diye gülümsedim, ikisine de döndüm, parmaklarım tezgâhın kenarında kıvrılıyordu. "Pek bir şey yok aslında. Ailemi aramalıyım, sonra yürüyüşe çıkabilirim..." Omuz silkdim.

"Kulağa heyecan verici geliyor," Connie'nin ses tonundan damlayan alaycılığı duyabiliyordum.

Güldüm, arkamı döndüm ve kendime bir fincan çay yaptım.

"Peki ya siz ikiniz?" Fincanı dudaklarıma götürüp buharı tüten demliğe usulca üflerken sordum.

"İşim var ve sonra Tryst ile dışarı çıkacağım, randevu gecesi," kaşlarını aşağı yukarı oynattı, babasının orada durduğunu hatırladığında farkına vardığı şey yüzüne sert bir tokat gibi çarptı.

Bir kahkaha attım ama çayımdan bir yudum alırken kendimi çabucak toparladım. Killian onun yanında başını iki yana sallayarak kısık bir inilti çıkardı.

"Peki ya sen?" Yakışıklı yüzüne çok uzun süre bakmamaya çalışarak sordum.

"Çok değil," diye iç geçirdi, "Benimle öğle yemeğine çıkmak ister misin diye merak ediyordum?"

Ellerini cebine sokmadan önce ayak ayak üstüne attı. Gergindi. Connie'nin babasını izlerken dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü gördüm, sonra bakışlarını bana çevirdi. Midemde kelebeklerin uçuştüğünü hissettim, gözlerimi Killian'dan ayırmazken kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

Cevabımı nefesini tutmuş bekliyordu. Neden gidemeyeceğime dair milyonlarca neden düşünmeye çalışıyordum ama sonunda mutlu bir iç geçirdim ve başımı salladım, "Kulağa hoş geliyor."

BÖLÜM 41

ÜÇ AY SONRA

ÇANTAMI VE İŞİĞİMİ KAPTIĞIM GIBI DAİRENİN ETRAFINDA KOŞUŞTURDUM.

ağırlık ceketini. Bahar çiçek açıyordu ve sıcak güneşi tenimde hissetmek çok güzeldi. Küçük yumruma bakıp gülümsedim, bebeğin elime hafifçe vurduğunu hissettiğimde elimi yumrunun üzerine koydum. Bugün yirmi haftalık taramamız vardı, yirmi haftayı biraz geçmiş olmama rağmen Killian'ın programı benimkiyle çakışıyordu, bu yüzden ikimizin de katılabileceği bir tarih belirlememiz biraz zaman aldı. Heyecanlı ama gergindim. Küçük jelibonlarımı tekrar görmek ve nasıl büyüdüklerini görmek için sabırsızlanıyordum. Dairenden dışarı adımımı attığımda kapıyı arkamdan kilitledim ve koridorda Killian'ı bekledim. Sarhoş bir şekilde yatıya kaldıktan sonra, nasıl ilerleyeceğimizi konuşmak için öğle yemeğine gittik. Evliliğin feshi için neden gelmediğini açıklamaya çalıştı ama onu durdurdum. Bilmek istemiyordum. O andan itibaren yolumuza devam etmeye çalışıyorduk ve bu konuyu tekrar ele alıp tartışmaya çalışmamız anlamsız görünüyordu; bunu yaparak sadece yaraları yeniden açmış olacaktık. Şimdilik arkadaş kalmaya karar verdik. Ona çok değer veriyordum ve beni tüketen yeni duyguları öylece kapatamazdım. Ama denemek zorundaydım. Onun tarafından incitilemezdim. Artık çok daha fazla şey tehlikedeydi. Bana dünyaları ve daha fazlasını vaat etti ama ona ağırdan almamız gerektiğini söyledim. İşlerin nasıl ilerlediğini görmeliydik.

Elbette onunla birlikte olmak istiyordum ve dürüst olmak gerekirse, bu kadar temkinli olduğum için kendime kızırıyordum ama bu doğru geliyordu. İçgüdülerimi dinlemek zorundaydım, çünkü aklım ve kalbim bana bağırarak lanet bir aptal olduğumu söylüyordu.

Ama içgüdülerim her zaman haklıydı. En çok dinlediğim hep o oldu çünkü beni hiç yanlış yönlendirmedi... *henüz*.

Eğer birlikte olmamız gerekseydi, olurduk. Ama henüz aramızdaki şey doğru gelmiyordu.

Koridorda yürürken onu görmek için döndüğümde gülümsedim, çok güzel görünüyordu. Siyah takım elbise pantolonu ve beyaz bir gömlek giymişti. Üstteki iki düğmesi açıktı, beni görünce gözleri parladı, yaklaşırken dudaklarının kenarları kıvrıldı. Onu kravatlı ve takım elbiseli görmeye o kadar alışmıştım ki

onu bu kıyafetten başka bir şeyle görmek bana garip geliyordu.

"Hey velet," diye göz kırptı, beni kendine çekerken kolunu omuzlarıma doladı ve şakağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Kalbim hızla çarptı ama kendimi toparladım.

"Hey," diye gülümsedim ona, içimden geçen ve kanımın ısınmasına, yanaklarımin kızarmasına neden olan şimşegi görmezden gelerek.

Yavaşça ondan uzaklaştım, iki bedenimiz arasına küçük bir mesafe koydum. Ona bu kadar yakın olmak işkence gibiydi. Gerçekten istediğim gibi davranmamak için sürekli kendimle savaşıyordum.

Parmaklarımız birbirine değdi, dokunurken zar zor sıyrıldılar. İçimde bir kıvılcım çaktı ve nefesim kesildi; sanki beni yakmış gibi elimi çektim.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım ve asansörün düğmesine bastım.

"Öyleyim," diye gülümsedim ve başımı hızla çevirip asansöre baktım.

"Heyecanlı mısın?" diye sordu, elleri takım elbise pantolonunun ceplerine gömülmüştü.

"Öyleyim, biraz gerginim ama heyecanlıyım." İçimden gergin bir kıkırdama geçti, "Peki ya sen?"

"Hemen hemen aynı," diye güldü, bana bakarken gözleri başımın yan tarafını yakıyordu, ama ona bakmak için manyetik çekimi görmezden geldim.

Killian doktorun muayenehanesinin önüne park etti ve arabadan inmeme yardım ederken elimi tuttu.

"İşte başlıyoruz," diye gülümsedi, gözlerinde parlayan heyecan ışıltısını görebiliyordum.

"Mmhm," diye kabul ettim, arabanın kapısını arkamdan kapatmadan önce elini tuttum. Porsche'ye bakarak, "Daha büyük bir araba alman gerekecek, bu çok alçak," diye homurdandım.

"Biliyorum," diye onayladı elimi bırakırken ama şimdi sırtımın küçük kısmına yerleştirdi. Zile bastı ve kapının açılmasını bekledi. "Eğer sonra müsaitsen, sana bir şey gösterebilir miyim diye merak ediyordum..." gülümseyerek bana bakarken sesi kesildi. Bakışlarımız kilitlendi, kalbim küt küt atmaya başladı. Başımı evet anlamında salladım.

"Güzel," diye mırıldandı saçlarıma bir öpücük kondururken. "Killian," diye uyardım, biraz nefessiz kalmıştım.

Ama o cevap veremeden vızıltıyla içeri alındık. Birkaç dakika sonra yerimizi ayırtmıştık ve tertemiz bekleme odasında bekliyorduk. Çok beklemeden Doktor Kyra dışarı çıktı ve beni görünce gülümsedi.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Killian arkamdayken gülümsedim.

Evrak işlerini hallettikten sonra yatağa uzandım ve sondayı bekledim.

"Bugün bebeğin cinsiyetini öğrenmek istiyor muyuz?" diye sordu.

"Killian'ın yüzüne dönmeden önce ona gülümsedim. Elini benimkine götürdü ve arkasını dudaklarına bastırarak orada tuttu. Kalbimin sıkıştığını hissettim.

Killian cinsiyeti bilmek isteyip istemediğinden emin değildi ama ben tahminlerimin doğru olup olmadığını bilmek zorundaydım. Connie benim için bir doğum günü partisinin yanı sıra bir cinsiyet açıklaması da ayarlamıştı, bu yüzden her ikisiyle birlikte küçük bir parti yapabileceğimizi düşündü.

Büyük bir buluşma olmayacaktı, sadece anneleri, Killian, iş yerinden birkaç kız ve Julianne olacaktı.

Ailemin bunu aşabileceğini umuyorduk ama Connie bununla başa çıkmaya ve bana sürpriz yapmaya çalışıyor ama ben bunun olacağını sanmıyorum.

"Tamam, başlayalım. Önce bebeğin cinsiyetini öğreneceğiz, sonra da ben tüm kontrollerimizi yapacağım." Doktor Kyra karnıma jel sürdükten sonra sondayı bastırdı.

"Tahmini olan var mı?"

"Erkek demeyi çok isterdim," dedi Killian gülümseyerek, "ama dürüst olalım, zaten bir kızım oldu, bu yüzden sanırım başka bir kız olacak."

Uzanırken omuz silktim ve ekrana baktım, "Gerçekten bilmiyorum. Aşerdiğim her şey lezzetli, hiç hastalanmadım... Bir kıza özgü belirtilerden hiçbirini göstermedim, yani kim bilir."

"Evet, var," diye gülümsedi, görebilmemiz için ekranı çevirdi, "kızınıza merhaba deyin."

Gözlerimin dolduğunu, alt dudağımın titrediğini hissettim, ekranda tekmeleyen kızımı izlerken. Killian ayağa kalktı, ellerimi avuçlarının arasına aldı ve beni alnımdan öptü, sonra da başparmağıyla gözyaşlarımı sildi.

"Küçük bir kız," diye boğuldum mutluluk gözyaşlarımın arasından, "gerçekten anne olacağım."

Az önce beni vurmuştu. İçime işleyen, bildiğim ve hissettiğim her şeyi buldozer gibi ezen ezici bir aşk. "Baba olacaksın," dedim.

yüksek sesle fısıldadı. Killian tekrar otururken başparmağı benimkinin arkasını okşadı.

Kimse onu benden alamazdı. Hiç kimse ona olan sevgimi benden alamazdı çünkü ben onu her zaman sevecektim, tıpkı onun da beni her zaman seveceği gibi.

"İşimiz bittiğinde basılmak üzere sizin için bazı ekran görüntüleri aldım." Doktor Kyra muayeneye başlarken öyle dedi ama ben gerçekten dinlemiyordum. Sadece bebeği ölçmesini ve kalbini kontrol etmesini hayranlıkla izledim. Bebeğin odacıklarını ve kapakçıklarını kontrol ederken kalp üzerinde biraz daha uzun zaman geçirdi. O bakmaya devam ettikçe nabzım hızlanmaya başladı.

"Her şey yolunda mı?" İçimdeki paniğe engel olamayarak sordum.

"Evet, her şey yolunda," diyerek bana güven verici bir gülümseme verdi ve gözleri tekrar ekrana döndü.

"Kalbinde bir sorun mu var?" Killian sordu, artık kendi sesi de endişe doluydu. Eli hâlâ benimkine yapışmıştı ama şimdi daha sıkı sıkıyordu.

"Üzerinde hafif bir titreşim var gibi görünüyor, hiçbir şey olmayabilir ama kıpır kıpır olduğu için net bir bakış elde etmek çok zor." Yüzündeki sert ifadeyle uyuşmayan küçük bir kahkaha attı.

Killian'a döndüm, gözlerim yüz ifadesini okumaya çalışarak yüzünü taradı.

"Killian, ne oldu?" Korkudan tüylerim diken diken olurken fısıldadım. Omurgamda bir ürperti dans ediyordu.

Gözlerini ekrandan ayırıp bana baktı.

"Kalp sorunlarım var, şey... *kalp* sorunlarım *vardı*," Kyra'ya bakmadan önce sesi alçaktı. "Nakil olduğum için hiçbir şeyden bahsetmedim. Yirmi bir yıl önce ilk kızımı doğurduğumda bir at kadar sağlıklıydım." "Ama üç yıl önce kardiyomiyopatiye neden olan viral bir enfeksiyona yakalandım." Keskin bir nefes aldı; ben ona iri gözlerle bakarken gözleri tekrar bana kaydı.

"Bu da ne?" Fısıldadım, aniden onun ve bebeğimiz için dehşete düşmüştüm. "Bu bir kalp kası hastalığı... Kalp hastası olana kadar hiç kalp sorunum olmamıştı.

iyi değildi. Doktor buna viral enfeksiyonun neden olduğunu söyledi." Killian'ın başı öne eğildi, "idare etmeye çalıştık ama her şey çok hızlı ve aniden değişti. Aşırı derecede hastalandığımda iş için Londra'daydım. Ben

Hastaneye yatırıldım ve ne olduğunu anlamadan nakil listesine girdim." Nefesim kesilince aniden konuşmayı kesti.

"Yaran," diye fısıldadım.

Başını salladı. "Şanslıydım..." dudaklarını birbirine sürttü.

"Killian," Kyra'nın sesi dikkatimizi dağıttı, "tüm bunları benim için yazmanı istiyorum lütfen." Bana dönmeden önce ona şöyle dedi: "Seni bir hafta sonraya yeniden kaydettireceğiz, umarım hanımefendi bu konuda anlayış gösterir ve lütfen endişelenmemeye çalış Reese, söylemesi yapmaktan kolay biliyorum ama Killian'ın hastalığı genetik değil viral bir enfeksiyondan kaynaklanıyordu. Ama bir sonraki taramada titreme devam ederse o zaman sana bir kardioloji randevusu ayarlarız."

Başımı salladım, içime dolan korkuyu görmezden gelmeye çalışırken boğazım yanıyordu. Kızımızın kalbinde neyin yanlış olabileceğine odaklanmak istemiyordum, çünkü önümüzdeki haftayı panikleyerek ve Google'da araştırarak geçirecektim. Ve söz konusu tıbbi bilgi edinmek olduğunda google gidilecek yer değildir.

Killian için endişelendim. Nasıl olduğunu sormak istedim, yaşadıkları travmatikti. Tüm bunlardan önce ona sormalıydım ama nasıl yapabilirdim? Ona bu kadar kişisel bir şey sormak bana uygun gelmiyordu. Onun çocuğuna hamile olmama rağmen, bunu ona sormaya hakkım yokmuş gibi hissediyordum.

Arabada oturduk, ikimiz de tek kelime etmedik. Kendimi uyuşmuş hissediyordum. Sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki ama kelimeleri bir türlü toparlayamıyordum. Killian üç katlı bir konağın önüne yanaştığında derin bir iç çektim. "Sorun ne?" Arabayı durdurdu ve vücudunun üst yarısını bana doğru çevirdi. Gözlerim ona sabitlenmişti, kalbim hızla çarpıyordu.

"Konuş benimle," diye fısıldadı arabanın ortasına doğru eğilip elini kalçama koyarken.

"Biraz korkuyorum," diye itiraf ettim, kelimeler ağızımdan çıkarken sesim titriyordu.

Ben.

"Bebek hakkında mı?"

Başımı salladım, "Ama sadece bebekle ilgili değil. Senin için de çıldırıyorum.

Neden bana söylemedin?" sözlerim acı çıktı, öyle olmasını istememiştim.

"Çünkü sana bu yükü yüklemek istemedim." Yumuşakça gülümsedi, gözleri köşede hafifçe kırıştı. Parmakları elbisemin kalçamdaki kumaşında gezinirken içimde bir enerji dalgası hissettim.

"Killian, bana asla yük olmazdın. Çok korkmuş olmalısın," derken nefesim kesildi.

"Hiç o zamanki kadar korkmamıştım. Yalnızdım, açıkçası nakil olacak kadar şanslı olacağımı hiç düşünmemiştim." Sesinin çatladığını duydum, gözleri benimkilerden ayrılıp kucığına baktı. Gözlerini kıstı; içinden akan duyguları hissedebiliyordum. Bu konu hakkında konuşmanın onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyordum.

"İyi misin?" Şimdi onu teselli etme sırası bendeydi. Eğildim, kollarımı boynuna doladım ve yüzünü saçlarıma gömmesine izin verdim.

Cevap vermedi, sadece beni bırakmaya hazır olana kadar sıkıca tuttu.

Arabanın camından huşu içinde önümüzdeki eve baktım. Ön kapı krem rengindeydi ve kare şeklinde bir camı vardı. Ön kapıya altı basamakla çıkılıyor, iki yanında siyah parmaklıklar uzanıyordu. Güzel, Georgian cam kanatlı pencereler beni gülümsetti. Çok güzeldi, çok sade ama çok prestijliydi.

"Neredeyiz biz?" Killian Porsche'sinden inmeme yardım ederken sordum. "Greenwich Village," diye sırttı, dudakları çocuksu bir tavırla seğiriyordu. Gözlerinde parıltı.

"Tamam... peki neden buradayız?" Merdivenlerin dibinde durdum ve yukarıya, muhteşem eve baktım.

"Çünkü..." diye gülümseyerek arkamda durdu ve kollarını belime doladı, iri elleri küçük yumrumu kavradı. Nefesimin boğazımda düğümlendiğini duydum, ona bu kadar yakın olduğum için tüylerim diken diken oldu. Çenesini omzuma dayadı ve dudaklarını kulağımın kabuğuna bastırdı, "burası senin yeni evin, ya da benimle taşınmak istersen bizim evimiz," diye şaka yaptı, beni bıraktı ve takım elbise pantolonunun cebinden tek bir altın anahtar çıkardı.

"Killian," diye fısıldadım, söylediği şeyin şokuyla ellerimle ağzımı kapattım. "Bunu kabul edemem. Bu çok fazla..." Ona bakarken başımı iki yana salladım.

"Yapabilirsin ve yapacaksın. En azından bunu yapabilirim." Göz kırptı, "Eve hoş geldin bebeğim."

Dudaklarım gülümsemek için kıvrıldı, gözlerim dolan yaşlardan dolayı camlaştı.

"Umarım bunlar mutluluk gözyaşlarıdır?" Kaşları bana bakarken dikleşti. "Öyledir." Onu merdivenlerden yukarı ve evime kadar takip ederken bir kahkaha attım.

Yeni ev.

Yeni evimiz.

Kapıyı açtığında Killian'la burada yaşama fikri kalbimi ısıttı. Gözlerim büyüdü. Bu ev bu dünyanın dışındaydı. Ev dergilerinde gördüğünüz evlerden biriydi, asla içinde yaşamak istemeyeceğiniz evlerden. Gözlerim koridoru yavaşça taradı ve her bir ayrıntıyı yakaladım. Aklımdan gelecekteki kızımızla ilgili küçük kesitler geçiyordu; mutfığa inen bu koridorda ilk adımlarını atıyor olacaktı. Killian'ın kendi ofisi olacaktı, benim de öyle. Evin arka tarafındaki uzun bahçeye bakan geniş bir yatak odası olacaktı. Oyuncak odası hayal edebileceğiniz her şey ve daha fazlasıyla dolu olacaktı. Bizim yatak odamız koridorun hemen karşısındaydı, gömme dolabı olan geniş bir yatak odası ve hem erkek hem de kadın lavaboları ve geniş bir duşakabini olan büyük bir en-suite banyosu vardı.

Ve eğer birlikte yaşamıyor olsaydık, Killian'ın kalabileceği üç boş odamız var.

"Beğendin mi?" diye sordu geniş, yüksek tavanlı oturma odasına girerken. Odanın duvarlarının üst kısmı pervazlarla çevriliydi, duvarlar yarım panel şeklindeydi ve açık griye boyanmıştı, duvarların üst kısmı ise bembeyazdı.

"Seviyorum," kendimi onun bedenine bırakırken yüzümü ona döndüm, kollarımı gövdesine doladım ve onu asla bırakmak istemedim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diye mırıldandı saçlarıma, sarılmamı kabul ederken sesi alçaktı. Kollarını bana dolaması ve sıkıca sarılması bir anını aldı.

"Birkaç durağımız daha var," diye fısıldadı beni bırakırken, "hazır mısın?" Başımı salladım, konuşamayacak kadar sersemlemiştim.

Bunu benim için, bizim için yapmıştı ve ben ona borcumu asla ödeyemeyecek, ona ne kadar minnettar ve müteşekkire olduğumu gösteremeyecektim.

Ama deneyecektim. Hayatımın geri kalanını ona göstererek geçirecektim. Bu bir sözdü.

BÖLÜM 42

KILLIAN'IN REZERVASYON YAPTIRDIĞI PER SE ADLI RESTORANDA OTURDUK.

Menüyü tararken bir yandan da içkilerimizi bekliyorduk. Killian yeni aldığı arabasını göstermek için beni bir araba galerisine götürmüştü. Bir Range Rover SVR seçmişti. Yakıt konusunda pek pratik olduğunu söyleyemezdim ama kimi kandırıyordum ki. Belli ki mantıktan çok parası vardı.

"Seninle gurur duyuyorum," dedim sessizce, küçümseyen biri gibi görünmek istemedim ama onunla gurur duyuyordum.

Kaşlarının çatılmasını, dudakları gülümsemeye dönerken çenesinin kenetlenmesini izledim. "Peki neden?"

"Çünkü dürüst olmak gerekirse..." Bir ekmek çubuğuyla oynadım, masaya vurdum ve parmaklarımın arasında yuvarladım, "Benimle ya da bebeğimizle bir şey yapmak isteyeceğini düşünmemiştim." Bu sözleri yüksek sesle söylerken biraz irkildim.

"Reese," diye iç geçirdi, "birbirimizden nefret eden düşmanlar olsaydık bile, yine de ikinizin de yanında olmak isterdim." Uzandı ve elimi tuttu, "ama birbirimizden nefret etmiyoruz, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Sadece bilmeni istedim."

"Minnettarım, teşekkür ederim," diyerek elimi bıraktı ve arkasına yaslanıp garsondan içkilerimizi aldı. Killian kırmızı şarap içti; ben de soda ve limon.

O gözden kaybolunca öne doğru eğildim ve pipetimi içkime karıştırdım. Killian'ın bakışları bakışlarımı yakarken yanaklarımın kızardığını hissettim. Midem altüst oldu; kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Adele diğer tarafta otururken masamın altında sikimi yaladığın anı aklımdan çıkaramıyorum."

"Killian," diye fısıldadım ona, kalabalık restoranda etrafıma bakınırken. Gırtlaktan bir kahkaha attı, devam ederken omuzları titriyordu. Elini tokatladım, şimdi utancımdan kızarıyordum.

"Oh, hadi bebeğim. Utanma, bu şimdiye kadar yaptığım en iyi oral seks işiydi. Bu anıya mastürbasyon yapıyorum."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, ellerimle yüzümü kapattım, bu da onun daha yüksek sesle gülmesine neden oldu.

"Ve sonra evimde, sen masamın üzerinde dilimi gömmüşken-"

"Tamam! Yeter!" Yüksek sesle söyledim.

Oturmuş bana bakıyordu, kadehini alt dudağına bastırarak güzel gülümsemesini gizliyordu.

"Bunun hakkında konuşmamalıyız; bunu geride bıraktık... biz sadece... arkadaşız."

"Öyle miyiz?" diye sordu, bardağını masaya koyarken öne doğru eğilerek. Sertçe yutkundum, başımı salladım.

"Sadece arkadaş olabileceğimizi hiç sanmıyorum." Başını salladı, "Benim hissettiğim çekimi ve bağı hissettiğini inkar edemezsin..."

Onu görmezden geldim, nefes alışım hızlandı; göğsüm inip kalkıyordu.

"Bak bana nasıl tepki veriyorsun, vücudun nasıl tepki veriyor... Bunu inkâr edemezsin."

Sonsuza dek Buttercup," diyerek alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve sandalyesinde hareket etti. Kahverengi havuzları ateş ve arzuyla doluyordu. Bacaklarımı birbirine bastırdım, büyüyen ağrıyı köreltmeye çalıştım.

"Biz dedik ki..."

"Ne konuştuğumuzu biliyorum ama bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez," masaya doğru eğilirken sesi alçaldı, "Bahse girerim küçük külotun beni düşünmekten sıırsıklam olmuştur, bu restoranda yalnız olsaydık sana neler yapacağımı." Sesi o kadar alçaktı ki, içimde titreşen ve duyularımı uyandıran bir uğultu gibi geliyordu. "Sanki son yemeğimmiş gibi amını yer, döllerinin her zerresini yalayıp içerdim." Dili dışarı fırladı, bardağı tekrar dudaklarına götürmeden önce alt dudağını yaladı, beni kızdırmak için elinden geleni yaparak yavaşça içti. *Vay anasını*. Yanaklarım alev alev yanıyordu.

Güçlü kalmak zorundaydım çünkü birazcık pes edersem oyunun biteceğini biliyordum.

"Hadi sipariş verelim, açlıktan ölüyorum," diye inleyerek gözlerimi menüye diktim. Onun dikkatini dağıtmalıydım. Gözlerim yukarı kaydı, çekimi görmezden gelmeye çalıştım ama yapamadım.

"Sadece tek bir şeye açım," gözleri dudaklarıma kayarken karardı.

"Killian," diye fısıldadım.

"Tek istediğim senin amcığını yemek. Senden başka hiçbir şey açlığımı gideremez."

Yutkunarak gözlerimi onunkilerden ayırmayı başardım ve allığımı saçlarımla gizledim. Menüye odaklanırken başım öne düştü ve arkasına saklanabileceğim bir saç duvarı oluşturdum.

"Sanırım tavuk alacağım," diye mırıldandım, başımı kaldırıp garsonun dikkatini çekmeye çalışırken Killian'ın hararetli bakışlarını görmezden geldim.

Güldüğünü duydum ama etrafıma bakmadım. Genç garsonun bize doğru yürüdüğünü gördüm ve içten içe minnettar oldum, omuzlarımdan aniden rahatladığını hissettim. "Evet, ikinize ne getireyim?" diye sordu garson, gözleri

Benimkini Killian'inkine.

"Tavuk alacağım, ama patates kızartmasıyla alabilir miyim..." İçimi çektim, "Kahretsin, üzgünüm, patates kızartması." Yüzümü buruşturdum, "ve bir de peynirli makarna lütfen."

"Sorun değil," diye gülümseyerek beni rahatlattı garson. Yanaklarımı kızartan allığa engel olamıyordum.

"Peki ya siz efendim?" Gözlerini bir saniye bile benden ayırmayan Killian'a bakarken gülümsemesi hafifçe soldu.

"Ben somon alacağım."

Garson bizden menüleri alırken "Mükemmel seçim, teşekkür ederim" dedi. Mutfağa doğru gözden kaybolmadan önce başka bir şey söylemedi.

"Şimdi nerede kalmıştık?" Killian gözleri kararmış bir halde sordu.

"Bebek isimleri?" Yerimde kıpırdandım, "bir fikrin var mı?"

"Neden dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun?" Şarap kadehini masadan kaldırırken kaşlarını oynattı.

"Çünkü bunu yapmıyoruz," diye sııttım ve kendi içkime uzandım. "Gerçekten iyi bir noktadayız, iyi anlaşıyoruz ve ben bunu mahvetmek istemiyorum."

Farkına vardığını gördüm, gözleri neredeyse bir anda karanlığını kaybetti.

"Haklı olduğumu biliyorsun..." Ona şakacı tavrımı göstermeye çalışarak göz kırptım. O da sırtarak sandalyesine geri oturdu. İşe yaradı.

"Haklısın," diye iç geçirdi şarabını kadehte döndürürken, "bebek isimleri?" diye sordu bir yudum almadan önce.

"Bebek isimleri," diye gülümsedim ona.

KILLIAN BIZI EVE BIRAKTI, YERALTI OTOPARKINA ÇEKEREK apartmanımız. Midemin düğümlendiğini hissettim.

Benim katıma çıkarken yan yana yürüdük. Gözlerini üzerimde hissettim, önce gözlerimdeydiler, sonra ayrılmış dudaklarıma düştüler, sonra da kabaran göğsümdeydiler.

Kilitteki anahtarla oynayarak kendimi içeri attım. Killian kapıda durmuş içeri davet edilmeyi bekliyordu. Kendimi daralmış hissettim. Onun içeri girmesini istediğimi biliyordum ama kapalı kapılar ardında ve seyircilerden uzakta olduğumuzda kendimi ne kadar kontrol edebileceğimden emin değildim. Bunu düşünmek için daha fazla zamanım olmadan, beynim yetişmeden ağzım hareket etmeye başladı.

"İçeri gelmek ister misiniz?"

Gülümsedi, kapının eşiğinden adımını atıp daireme girerken gözleri parlıyordu. Ben mutfığa doğru yönelip kahve makinesini çalıştırırken kapıyı arkasından kapattı.

Bana yaklaştığını hissettim, elleri kalçalarımın etrafında geziniyordu ve tutuşunu sıkılaştırırken, vücudu beni itiyor, beni ona sabitliyordu. Sert çıkıntısının popomu ittiğini hissettim.

Nefesim kesildi. Kulaklarımda gümbür gümbür atan kalbimin hızlandığını hissedebiliyordum. Dudakları kulağımın kabuğuna yapıştı, dili dışarı fırladı ve kulağımı ağzına almadan önce lobumu yaladı.

Beni terk eden iniltiyi durduramadım. Ellerini tekrar böyle üzerimde hissetmek için can atıyordum, dudaklarını üzerimde...

Onu durdurmak için hiçbir şey yapmamış olsam da, "Killian, yapamayız," diye nefes aldım.

"Biliyorum... Biliyorum," diye fısıldadı.

Dudakları kulağımdan aşağı indi, çenemi ısırırken çene çizgimi sıyırdı.

"Sadece son bir kez..." diye nefes nefese kaldı, kendini kontrol etmeye çalışırken kendi nefesi düzensiz ve hızlıydı. İnanılmaz derecede azmıştım ve dürüst olmak gerekirse, benim küçük

Gümüş vibratör beni tatmin etmedi. Killian beni boşaltacak ve arzumu tatmin edecekti ama oraya gidemezdin.

Başımı öne eğdim, elleri yumruma doğru ilerlemeye devam ederken avuç içlerim tezgâhın üzerinde düz duruyordu.

Sol eli elbisemin eteklerine doğru kayd, parmaklarını elbisemin altına soktu ve tenimin üzerinde yumuşak daireler çizdi. Elbisemin eteğini biraz daha yukarı kaldırarak kalçamı ortaya çıkardı. Parmak uçları tenimde yanan bir iz bıraktı. Başımı göğsüne yaslayacak şekilde geriye yatırdı, boğazım açıktaydı. Dudakları hassas tenime çarptı ve bastırdı, parmakları daha yukarı kayd, elbisemi yukarı ve kırımın üzerinden çekti. İri eli çıplak popomun yanağını avuçladı. Vücudunun sertleştiğini hissettim, nefesi kesildi, geriye sıçradı ve bir anda ellerini ve dudaklarını benden çekti.

"Az önce..." diye fısıldadı.

"Tekme mi?" Kıkırdadım, ellerim karnımın üzerindeydi. "Öyle mi?"

"Evet, öyle yaptı," diye gülümsedim ve gözlerim yumruğuma kayd.

Killian'ın yüksek sesle güldüğünü duydum, dizlerinin üzerine çökmeden önce beni döndürerek ona bakmamı sağladı. İri elleri küçük yumruğumun üzerini örttü, dudakları yırtmaçlı elbisemin üzerinden tenime değdi.

"Babasının küçük prensesi... şimdiden annesini öpmemi engellemeye çalışıyor." Konuşmaya devam ederken gülümsediğini gördüm, "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyoruz," diye fısıldadı, "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Bir süre orada kaldı, bu anı tamamen benimserken gözleri kapanıyordu. İzlerken kalbimin göğsümde kabardığını, boğazımda bir yumrunun büyüdüğünü hissettim. Ona çok değer veriyordum, duygularım bazen beni tüketiyordu. Onları tam olarak tarif edemiyordum ama kesin olan bir şey vardı. Ona aşık olduğumu biliyordum.

Ama sonsuza dek sürmeyecekti. Sadece bir aşktı. Biz çalışmayız. Çalışmazdık. Aramızdaki sadece kimyasal bir reaksiyondur. Büyüyen cinsel gerilim.

Bu gece kıl payı kurtulduk, bir daha olamazdı. Aklımı oyunda tutmam gerekiyordu. Biz arkadaşlık. Arkadaş, ortak ebeveyn olmayı kabul etmiştik ve olabileceğimizin hepsi buydu.

İstesem de istemesem de hayat böyle olmak zorundaydı.

BÖLÜM 43

YIRMI SEKİZ.

Doğum günüm olduğuna inanamıyordum, hamileydim ve doğum günümü New York'ta en yakınlarım ve sevdiklerimle geçiriyordum.

Connie bana ailemin gelemeyeceğini söyledi ve ben yıkıldım. Noel'i kaçırmalarının ardından şimdi de doğum günümü kaçırmaları kalbime bir darbe daha indirdi.

Diğer herkes geliyordu ama ben ailemin orada olmasını istiyordum. Connie'nin bunu sürpriz olarak sakladığına dair içimde bir umut pırıltısı oluşmasına engel olamıyordum ama yine de bana böyle bir şey yapacağını sanmıyorum çünkü onları görmeye ne kadar *ihtiyacım* olduğunu biliyordu.

Kulaklarımdan bir çift küçük altın halka geçirdim, ardından biraz gevşetmek için parmaklarımı buklelerimde gezdirdim. Daha çok bir plaj dalgası istiyordum ama şu anda daha çok bir kaniş görünümü varmış gibi hissediyordum.

Fırçayı elime alıp kaşlarımı biraz daha gevşetmek için sürüklerken kaşlarımı sıkıştırdım.

"Nasılsın? Birazdan yola çıkacağız," diye seslendi Connie mutfaktan, ben makyajımla uğraşırken. Dudaklarıma kırmızı mat bir dudak parlatıcısı sürdüm, bileğime ve boynuma parfüm sıktım.

Yatağıma doğru yürüyüp çantamı alırken, "Çantamı alıyorum," diye seslendim. Killian'dan bir yanıt alıp almadığımı görmek için telefonumu kontrol ettim ama hiçbir şey yoktu. Dudaklarımın arasından sinirli bir şekilde nefesimi üfledim ve telefonumu çantama geri attım. Dün gece ve bu sabah ona sadece hatırlatmak için mesaj atmıştım. Son birkaç haftadır işle ilgili çok şey yaşamıştı ve son derece stresliydi. Sürekli bir birleşmeden bahsediyordu ama burnumu sokmak istemedim. Killian'dan öğrendiğim bir şey vardı.

Konuşmak istemedi, konuşmadı. İşe girip çıkıyordu ama artık kişisel asistanı olmama rağmen onu pek görmüyordum. Bebek doğana ve ben doğum iznimden sonra ne yapmak istediğimi bilene kadar onunla çalışmaya devam etmeye karar vermiştik. Eğer işe geri dönmek istemezsem, o beni destekleyecekti ve eğer dönmek istersem, onunla birlikte çalışmaya devam edebilir ya da yeni bir iş bulabilirdim.

Dün sabah partide olacağını ve bitirmesi gereken bazı işleri olduğunu bildiren bir mesaj atmıştı.

Bana söz verdi.

Orada olacağına söz verdi.

Elbette orada olacaktı. Ondan şüphe etmeme gerek yoktu. Neden ondan şüphe ediyordum ki?

Bugün benim doğum günümdü ve aynı zamanda arkadaşlarımız için cinsiyetimizi açıklayacağımız gündü. İstilacı düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım, topuklarımın üzerinde döndüm ve aynada kendime baktım. Gülümsedim.

Dizlerimin altına kadar inen siyah, ribana midi bir elbise giyyordum ve bana biraz daha yükseklik veren kalın tabanlı Dr Marten'ler giyyordum.

Çantamı vücuduma yerleştirerek mutfağa doğru yürüdüm ve Connie'nin bana gülümsediğini gördüm.

"Şu haline bak... ateşli küçük anne," diye sıırıttı, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

Güldüm, başımı iki yana sallarken başımı öne eğdim.

"Teşekkürler," diyerek gülümsedim ve kapıya doğru yöneldim.

"Hazır mısınız?"

Connie tezgahın üzerinden atladı ve bana doğru zıpladı. "Evet! Hadi gidip seni kutlayalım, küçük büyükanne. Doğum günü ve haklı olduğumu kanıtlama zamanı..."

"Ne konuda haklısın?" Elimde anahtarlarımla dururken ön kapıyı açarak sordum. Connie heyecanlı bir köpek yavrusu gibi bana doğru geldi. "Erkek olması konusunda," diye göz kırptı ve yanımdan geçip koridorda beklemeye başladı.

Dudaklarımı bir anahtarla kilitliyormuş gibi yaparak güldüm ve omuzlarımı silktim.

Kapıyı arkamızdan kilitledim ve asansöre yöneldim.

Connie, keşke bilseydin.

Connie meydanda küçük bir etkinlik odası kiralamıştı. Pankartlar ve balonlarla süslenmişti. Yaşımı belgeleyen büyük rakamlı balonlar vardı ki bu ihtiyacım olan şey değildi ama yine de düşünceliydi. Pembe ve mavi balonlarla süslenmiş büyük bir kemer vardı.

"Bebek Hayes, pembe mi mavi mi?" yazan bir tabelanın önünde. Her iki durumda da seninle tanışmak için sabırsızlanıyoruz!

Tüm küçük detaylara gülümsedim. Gerçekten şehre gitmişti. Bir masa dolusu yiyecek, tatlılar, kekler ve plastik biberonlarda küçük parti hediyeleri vardı.

"Connie," ona baktığımda gözlerim dolmaya başladı, masa süslerinden birkaçıyla uğraşıyordu.

"Evet?" diye gülümsedi benimle yüzleşirken.

"Bu harika, çok teşekkür ederim," diye iç geçirerek ona doğru yürüdüm ve kollarımı vücuduna doladım.

"En azından bunu yapabilirim. Sen benim en iyi arkadaşımsın, kardeşimi taşıyorsun..."

"Ya da kız kardeş," diye güldüm, hâlâ ona sarılıyordum.

"Ya da kız kardeş," diye tekrarladı, beni bıraktı ve gözlerini devirdi. "Ama bu senin buradaki ilk doğum günün, bunu özel kılmak istedim."

"Bunu başardınız!"

"Güzel," diye başını salladı ve masa örtüsünün altından büyük bir çanta çıkarırken ellerini birbirine vurdu.

"Al," diyerek çantayı bana uzattı. Kaşlarımı kaldırıp ona şüpheyle bakarken çantanın içine baktım ve bir taç, bir 'anne aday' kuşağı ve benim için bazı hediyeler gördüm.

İpek kuşağı kaldırdım ve başıma geçirirken gülümsedim.

"Sana üzerinde 'anne' yazan bir tane almaya çalıştım ama çok zordu ve İngiltere'den gelenler asla zamanında gelmezdi."

"Bu mükemmel, zaten bana 'anne' diyecekler, bu yüzden mantıklı." Onun hareket ettiğini hissederken hafifçe yumrumu ovuşturdum ve gülümsedim. Onu hissetmeyi çok seviyordum, bu onu doğurduktan sonra çok özleyeceğim bir his.

Connie'nin annelerinin ellerinde hediye torbalarıyla içeri girdiğini görmek için büyük kapıların açıldığını duydum.

"Anne!" Connie kucaklaşırlarken ikisine de seslendi.

"Hey!" Beni kollarını açarak karşıladıklarında gülümsedim, "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim."

Connie ve Katie hediye masasına doğru yürürken Lara, "Bunu hayatta kaçırmazdık," dedi.

"Bunun anlamı çok büyük, özellikle de ailem burada değilken..." sesim kesildi, gözlerimi kendime çevirdim. Düşmek üzere olan gözyaşlarımı hissettiğimde elimi yüzümün önünde salladım.

"Oh, sevgilim..." Lara kendini üzerime atıp beni bir anne şefkatiyle kucaklarken şöyle dedi. "Ağlaman sorun değil, utanma ya da mahcup olma."

Ona bir süre daha sarıldım, böyle sarılmak iyi hissettirdi. Ailemin burada olması için yanıp tutuşuyordum; anneme sarılmak ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesi için yanıp tutuşuyordum.

Çok geçmeden oda eski iş arkadaşlarımla dolmaya başladı, Julianne kapıdan içeri daldı ve her iki yanağımı da öptü. Connie kısa süre sonra hediyelerini masaya bırakmak için onu uzaklaştırdı. Killian'ın burada olmamasına odaklanmamaya çalıştım ama daha erkendi. Hâlâ zamanımız vardı. Gözlerimi kapıdan ayırıp odadaki en yakınlarıma ve sevdiklerime baktım ama kalbimdeki sızıyı ve beni boğmakla tehdit eden hüznün dalgasını durduramadım.

Tüm bunlar hakkında çok karışık duygular hissettim. Bu anı bu insanlarla paylaşıyor olmak ve hatta Elijah'tan başka bir adamın bebeğine hamile olmak garip hissettiriyordu.

Ama mutluydum. İnanılmaz derecede mutluydum.

Connie herkesin dikkatini çekmek için ellerini birbirine vurarak odadakilere seslendi.

"Öncelikle, kızımın bu özel gününe geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum," diyerek bana döndü ve uzun kahverengi saçlarını omzunun üzerinden atarken gülümsedi. "Reese'imizin türünün tek örneği, çok güzel ve sevecen bir ruha sahip olduğu konusunda hemfikir olacağınızdan eminim. O sadece benim en iyi arkadaşım ve hepiniz için harika bir dost olmakla kalmıyor, aynı zamanda harika bir anne olacak." Connie gülümseyerek devam etti, "şimdi partinin geri kalanına geçmeden önce, hepimiz esas kızımıza çok ama çok mutlu bir doğum günü dilemek için bir dakikamızı ayırabilir miyiz?"

Küçük kalabalık hep bir ağızdan mutlu yıllar diye bağırdı. Kızardım. İlgi odağı olmaktan nefret ederdim.

"Hepinizin sesi harikaydı," diye güldü Connie, "ama devam etmeden önce, ona vermek için sabırsızlandığım küçük bir hediyem var." Bana doğru yürüdü ve elimi tuttu. Beni odanın köşesindeki bir kapıya götürmeden önce bana güven verici bir göz kırptı. Kalbimi durduramıyordum, derimin altında hızla çarpıyor ve beni gergin ama heyecanlı yapıyordu. "Gözlerini kapat," diye fısıldadı.

Kendimi aptal gibi hissettim
ama yine de yaptım.
"Dikizlemek yok."

Elleriyle kollarımın üst kısmını kavrayarak kapıyı açtığında kolun tık sesini duydum.

"Aç gözlerini," diye fısıldadı kulağıma. Annem ve babamın orada durduklarını, kocaman gülümsediklerini, gözlerinin mutluluk gözyaşlarıyla parladığını gördüğümde gözlerim hızla açıldı. Soluk soluğa kalışları, 'ahh'ları ve 'aman Tanrım'ların odada yankılandığını duydum.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, "buradasınız!" Beni kucaklayıp kollarını omuzlarımın üst kısmına doladıklarında kendimi onlara atarak haykırdım. Ne kadar süre bu şekilde kaldık bilmiyorum ama onlara yakın olmak çok iyi hissettirdi. Onları en son gördüğümde beri sanki sonsuza dek geçmiş gibi hissediyordum ve bunun her dakikasından nefret ediyordum.

"Aşkım," babamın sesi yumuşaktı, sarılmaktan vazgeçtiğimizde. Gözyaşlarımı silerken eliyle yüzümü kavradı, "No llores en tu cumpleaños."

"İngilizce," diye annem ona vurunca kahkahalara boğuldum.

Tekrar bana odaklanmadan önce babamın anneme baktığını duydum. "Doğum gününde ağlamak yok," diyerek gülümsedi ve eğilip beni alnımdan öptü.

Başımı salladım.

"Bunlar mutluluk gözyaşları; söz veriyorum," diye onu rahatlattım partiye doğru geri yürürken.

"Killian nerede?" diye sordu annem odaya bakarak.

"Birazdan burada olur," diye başımı salladım, saatime bakmadan önce arkamdaki kapıya baktım. Geç kalmıştı. Kaşlarımı çatarak annemi Lara ve Katie'nin yanına götürdüm.

"Anne, baba, bunlar Connie'nin anneleri... Lara ve Katie." "Lara, Katie... bunlar da annemle babam Patricia ve Mateo," diye gülümsedim.

"Sizinle tanışmak çok güzel! Küçük kızıma bu kadar iyi baktığınız için teşekkür ederiz," diye mırıldandı annem Lara ve Katie'nin yanaklarına birer öpücük kondururken.

"Ve lütfen bana Matt deyin," diye ısrar etti babam ellerini sıkarken.

"Bizim için bir zevkti; o artık ailemizin bir parçası," diye sırtıttı Katie.

Ben.

Onlar kendi aralarında konuşurken durdum, ama çok geçmeden pencere

Gitmek. Connie'ye doğru ilerlerken annem ve Lara'nın konuşmasını bölerek, "Lütfen bana biraz izin verin," dedim.

"Babamdan haber aldın mı?" Connie telefonunu kulağına götürürken sordu.

Çantamdan telefonumu çıkardım ve boş ekrana kaşlarımı çatarak baktım, "Hayır, tek bir kelime bile yok."

"Cevap vermiyor," diye iç geçirdi sözünü keserken.

Korku beni boğmaya başladığında derim diken diken oldu, kalbim göğsümden karnıma düştü.

Elijah'ın öldüğü geceye dair anılar kısa süre sonra hafızamı dolduruyor. Ya Elijah'a olduğu gibi Killian'a da bir şey olsaydı? Onu da kaybedemezdim. Belki de lanetlendim, belki de aşık olduğum herkes benden alındı.

Bu düşünceleri aklımdan çıkardım. Hayır, sadece geç kalıyordu. Hepsi.

"Başlamamız gerekiyor, bu odanın sadece bir saat ve bir saat daha süresi var." diye mırıldandı Connie telefonunda sinirli bir şekilde mesajlaşırken. Şu anda Killian olmak berbat. İç çekerek başımı salladım. Ama o haklıydı. Daha fazla bekleyemezdik.

BİRKAÇ PARTİ OYUNU VE BEBEK OYUNUNDAN SONRA HERKES YAZIYORDU bebeğin cinsiyeti hakkındaki tahminlerini yazdılar. Pembe ve mavi balonlarla yere sabitlenmeden önce beyaz bir kurdele üzerinde duran, üzerinde 'erkek ya da kız, görme zamanı...' yazılı büyük, siyah bir balon vardı.

Kanımın kulaklarıma hücum ettiğini hissettiğimde kuşağım yumruğumun üzerinde, iğne elimde duruyordum. Gümbürtü çok yüksekti, gözlerim içeri sızmadığından emin olmak için sürekli odayı tarıyordu.

Bunu burada benimle yapıyor olmalıydı. Bu *bizim* cinsiyet açıklamamızdı ve o burada değildi. Bir anda üzüntüye boğuldum, her şey için burada olmak istediğini söyledi ama yine de gelmedi.

"Hazır mısınız?" Connie telefonunu kaldırırken sordu, annem de onun yanında fotoğraf çekiyordu.

"Olabileceğim kadar hazırım." Titreyen elimi kaldırırken alt dudağımı dişledim, iğneyi sıraya dizerken yavaşça geri çektim.

Yanağımın içini çiğneyerek, Killian için ağlamamak için her şeyi yapmak zorundaydım. Her şeyden yorulmuştum. Her şey çok iyi gidiyordu, aslında oldukça mükemmel gidiyordu.

Ondan geriye doğru saymaya başladığında Connie'nin sesinin belirgin boğukluğunu duyabiliyordum...

Gözlerim kapıya kayd, sessizce burada olması için yalvardım.

Dokuz.

Neden gelmesin ki?

Sekiz.

Belki de başına bir şey gelmişti, Connie'yle benden kaçması onun yapacağı bir şey değildi.

Yedi.

Adele. Boğazıma dolan hastalıklı hissi yuttum.

Altı.

Hayır, şimdi aptallık ediyordum.

Beş.

O bunu yapmaz.

Dört.

Yapar

mıydı? *Üç.*

Tabii ki yapmaz.

İki.

Ortaya çıkacak.

Bir.

Bir an tereddüt ettim, kapıya bakıp 'bebeğim ben geldim' diyerek içeri dalmasını diledim.

Ama gelmedi.

Farkına varmaya başladığımda kalbim parçalandı, o gelmiyordu. Otomatik pilota geçtim, balonu patlatırken yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim ve pembe konfetin yere düşmeden önce havada süzülmesini izledim.

Tek tük şaşkın nefes alışları, yankılanan heyecanlı çığlıkları ve ailemin sevinç gözyaşlarını duydum.

Ama bunların hiçbiri önemli değildi.

Çünkü önemli olan tek şey, başaramadığı için hayal kırıklığı gözyaşlarına boğulmamak için elimden geleni yapmamdı.

Bir söz verdi. Ve

sonra bozdu.

Ve tüm bunların içinde en kötüsü de, bu mükemmel neşe ve mutluluk anında tek istediğimin bunu Killian'la paylaşmak olmasıydı.

BÖLÜM 44

HERKES GITTİKTEN SONRA, CONNIE'YLE BEN ORTALIĞI TEMİZLEMeye BAŞLADIK.

Salon. Annem ve babam yatmak için eve dönmüşlerdi. Bu sabah erkenden gelmişlerdi ve Connie'nin çalıştığı otelde kalıyorlardı.

"Kalmak zorunda değilsin," diye mırıldandı Connie ahşap zemine yayılmış pembe konfetileri süpürürken.

"Tabii ki kalacağım. Kendi başına ortalığı toplamana izin vermeyeceğim," diye güldüm ama tek yapmak istediğim kanepeme kıvrılıp ağlamaktı.

Kalbimi yeniden kırmış gibi hissediyordum ve bunu aşmıştım.

Boş bardakları ve tabakları bir çöp torbasına doldurdum, kendimle olan iç savaşımı görmezden gelmeye çalıştım. Neden gelmediğini tartışıyordum, çok önemli bir nedeni olmalıydı ama yine de... gelmediği için hıyarın tekiydi.

Ben ve Connie salonu bitirmiş sohbet ediyorduk ki dışarıdan gelen ayak seslerini duyduk. Salonun çift kapısının açıldığını gördüğümüzde ikimizin de kafası kapıya doğru döndü. Killian'ın gözleri anında benimkileri buldu, artık boş olan odaya bakarken nefesi kesilmişti. Eli saçlarına gitti ve köklerini çekiştirdi. Yüzü düştü, gözleri bir kez daha benimkilerle yanarken parlıyordu. Dudakları ince bir çizgiye dönüştü, iki kolu da vücudunun yanına düşerken eli saçlarından ayrıldı. Her şeyi berbat ettiğini anladığında boğuk bir iniltinin onu terk ettiğini duydum.

Bakışlarımı ondan ayıramıyordum, boğazımdaki yanma dayanılmazdı, yutkunmaya çalışsam da geçmiyordu. Daha önce hiç şu anda hissettiğim gibi bir hayal kırıklığı hissetmemiştim ve bu ruhumu mahvediyordu.

Connie yanımda durmuş, gözleriyle boş ifadelerimi okumaya çalışıyordu. Yere yığılmamak için kendimi zor tutarken yanağımın iç kısmından kan geldiğine emindim. Eminim her gergin saniye geçtikçe kalbimin çatırdadığını duyabilirdiniz.

Ona karşı durmaya hazır olduğumu anladığında gözleri yüzümden ayrıldı. Hışımla ona doğru ilerledi, önünde dururken saçlarını dramatik bir şekilde omzunun üzerinden savurdu.

"Her şeyi berbat ettin... hem de çok!" diye çıkıştı ona, minyon bedenini ona çarpıp yürümeye devam ederken.

Şimdi sadece ben ve o vardık.

Gözlerindeki boşluğu görebiliyordum, bu yüzden kendini hırpalıyordu.

Elimdeki çöp poşetini yere bıraktım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak yerimde durdum. Özrünü kabul edeceğimi ve onu kolayca affedeceğimi sanıyorsa yanılıyordu.

Kin tutabilirdim. Bir katır kadar inatçıydım. Dudaklarım kıpırdadı, gözlerim ona dik dik baktı. Yemin ederim, eğer bakışlar öldürseydi, o bir metre altında olurdu. İkimiz de ilk hamleyi yapmak istemiyorduk. Orada yenilmiş bir şekilde duruyordu, bunu gözlerinden okuyabiliyordum. Suçluluk duygusuyla doluydu, yere bakmadan benimle göz temasını bir saniyeden fazla sürdüremiyordu bile.

Yeter artık. Başımı iki yana salladım, uzanıp çöp torbasını aldım ve salonun kapısına doğru hışımla yürüdüm. Burada durup akıl oyunları oynamayacaktım, o hatalıydı.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu, gözleri artık sabitti ve bana sabitlenmişti. Yüzü hiç değişmedi, bakışları bana kilitlenmişti.

Nefesimi tutarak, ona her yaklaştığımda hissettiğim güçlü manyetik çekimi görmezden gelmek için içimdeki her şeyi kullandım. Bir adım atar atmaz döndü, kolumun üstünden tuttu ve beni kendine doğru çekti. Beni duvara doğru itip orada sabitleyince başımı geriye attım.

"Çekil üstümden," diye tükürdüm dişlerimi sıkarak. Olmam gereken yere gitmemi engellediği için kanım pompalanıyor, öfkem kabarıyordu.

"Hayır," diye fısıldadı, sesi zar zor duyuluyordu.

"Killian, ben ciddiyim," diye homurdanıyordum, onu üzerimden iterken küçük ellerim göğsüne bastırıyor.

Kıpırdamadan durdu, bir santim bile hareket etmedi, bu da beni daha da yaraladı. Onu tekrar ittim.

"Reese," bana yaklaşıırken sesi keskinleşmişti.

"Siktir git," diye tükürerek onu tekrar ittim. İçimdeki öfkeyi boşaltmak iyi gelmişti, sabahtan beri içimde biriken derin öfke nihayet su yüzüne çıkmıştı. Ama bu sadece bugünün öfkesi değildi, onunla tanıştığım andan itibaren bana yaşattığı öfke ve incinmeydi. Onu itmeye devam ettim, sonunda bana doğru hamle yapmadan önce birkaç adım geri çekildi, alnını alnıma bastırmaya çalışırken elleri yüzümü kavradı ve sıktı. Geri çekildim, onu kendime yakın istemiyordum. Kolumu kaldırarak yüzüne sert bir tokat attım. Avucumun yanağında çıkardığı ses küçük salonda yankılandı. Tokadın şiddetiyle başı yana döndü. İşaret parmağı ve başparmağıyla alt dudağını ovuşturarak bir kahkaha attı. Nefes nefese kalmıştım, gözlerinin kararmasını izlerken gözlerim büyümüştü, gözleri üzerimde gezinirken çenesi titriyordu. Titremeler tenimin üzerinde saf ipek gibi süzülmeden önce tenimin karıncalandığını ve sızladığını hissettim. Midemde kelebekler uçuşuyor, üzerime yoğun bir sıcaklık yayılıyor ve amımdaki o lezzetli, arzulu sızı kendini belli ediyordu.

Bana doğru koştu, elleri yüzümdeydi, kollarım boynuna dolanmıştı ve sanki havasız kalmışım gibi beni yukarı kaldırdı. Dişleri çene çizgimi sıyırdı, sırtımı duvara vurduğunda dudaklarım aralandı ve nefesim kesildi.

"Reese," diye inledi dudakları boynuma doğru inerken, ısırıldı ve Tenimi emiyor.

"Evet," diye fısıldadım, dişlerim alt dudağıma batarken, elleri elbisemi belime doğru itmek ve külotumu yana kaydırmak için hızlı bir iş çıkardı. Takım elbise pantolonunun kemerini çözüp kalın sikini yumruk yaparak içime sokarken ona yapıştım.

İçimi doldurmasının verdiği lezzetli yanma tarif edilemezdi. Çok doğruydu ama çok da yanılttı. Onu aylardır arzuluyordum. Kalçaları hızlı ve sert bir şekilde içime giriyor, siki sıırılsıklam olmuş amıma girip çıkıyordu.

İnledim, seksim şimdiden onun etrafında sıkılaştı.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun," diye inledi, dudaklarımız kilitlenirken ve dillerimiz dans ederken ağzı benimkini kapladı. Elleri popomun altına yapıştı, şimdi beni daha derine vururken beni biraz daha yaydı, horozunun ucu g noktamı okşadı, orgazmım artıyordu.

"Çok yakınım," diye fısıldadım ağzına karşı, dişlerim alt dudağına batıyordu. Çok derindi ama benim ona daha çok ihtiyacım vardı. Kalçalarımı salladım

ileri, onun itişlerini karşılıyordu. Orgazmım içimde hızla ve uyarı vermeden paramparça olmadan önce amım onun etrafında sıkıştı. Bana bir yük treni gibi çarptığında çığlık attım. Killian'ın eli ağzımı sardı, kendi boşalmasını bulup beni doldururken inlemelerimi bastırdı. Başını öne eğdi, alnını benimkine dayadı, ikimiz de nefes nefese kaldık, nefeslerimizi tutmaya çalışıyorduk.

"Reese," sesi yumuşaktı, parmakları gözlerime düşen saçlarımı okşuyordu.

Geri çekildim, ellerinden kurtuldum ve elbisemi aşağı çektim.

"Nereye gidiyorsun?" Killian'ın seslendiğini duydum, bana doğru koşarken kemerinin tokasının vurduğunu duydum.

"Eve," diye hırladım, çöp torbasını kaptım ve kapıya doğru hışımla yürüdüm. "Reese, gitme!" diye bağırdı, kendi ayakları üzerinde debelendiğini duydum. I

Güçlü durdu, kapıya doğru hışımla yürüdü ve kapının üzerine kapanmasına izin verdi.

Torbayı çöp kutusuna attım ve sokaklara doğru devam ettim. Killian peşimdeydi ama ben durmayacaktım. Sokaklar kalabalıktı, güneş batmaya başlarken bahar havası da serinlemeye başlamıştı. Central Park'tan hızla geçtim, gerçekten nereye gittiğimi bilmiyordum ama ciğerlerime hava girmesi gerektiğini biliyordum, Killian ve onun bana hissettirdiği şehvet beni bulandırmadan önce gerçeğe dönmek için tenimdeki soğuğu hissetmem gerekiyordu. Aptal değildim. Ona karşı hissettiklerimin şehvetten çok daha fazlası olduğunu biliyordum ama gerçekte ne hissettiğime kendimi kaptırmak istemiyordum.

Killian yüzümü ona dönmem için beni döndürürken bileğimde bir çekiştirme hissettim.

"Benden kaçmayı bırak," diye soludu, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Kaşlarım hafifçe çatıldı, dudaklarım alaycı bir gülümsemeyle kıvrılırken bir kahkaha attım.

"Kaçmıyorum." Kolumu sıkıca kavradığı yerden çektim, "Eve gidiyorum." Gözlerimi devirdim, yürümeye devam etmek için dönerken başımı iki yana salladım.

"Neler oluyor? Aramızdaki husumeti salonda çözdüğümüzü sanıyordum?" sesi kara tahtaya çakılmış çiviler gibiydi, bana bir şeyler yaptı. Yüzümü ona dönmeden önce üst dudağımı yalarken sırtıtarak olduğum yerde durdum.

"Pardon?" Onu doğru duyup duymadığımdan emin olamadan dudak büküm.

"Salona dönersek... bu bir makyaj sikişi değil miydi?" sesini alçaltırken

utangaç bir ifadeyle etrafına bakındı.

Başımı geriye doğru eğdim, derin bir kahkaha beni terk etti. Bu bir kıkırdama değildi, bu bir kıkırdama değildi, bu içimi parçalayan tam gelişmiş bir histeriydi.

"Yani bana orgazm yaşattığın için bebeğinin cinsiyet açıklamasına ve annenin doğum günü partisine gelmemenin affedileceğini mi sanıyorsun?" Sesimin ne kadar yüksek olduğunu ve kimin duyduğunu umursamadan tersledim. "O kadar azmıştım ki, herkes beni boşaltabilirdi," diye ısırđım onu.

Donup kalmıştı, söylediklerim karşısında ağzı açık kalmıştı. Hızla dönerek parka ve evime doğru yürümeye devam ettim.

Umarım Killian mesajı almıştır.

Onunla konuşmak istemedim.

Parktan çıktıktan sonra, takip etmediğini görmek için omzumun üzerinden baktım. Anında içimin rahatladığını hissettim. Çapraz çantamdaki telefonumun bip sesini duydum. Hemen fermuarını açtım ve ekranda Connie'nin adının yanıp söndüğünü gördüm.

"Hey," diye nefes aldım taksi çağırmak için elimi kaldırırken.

"Hallettin mi? Seni öylece bıraktığım için özür dilerim ama çok kızgındım," diye homurdandı, arkasından takırtılar duyabiliyordum.

"Pek sayılmaz," sesim kısıktı.

"Oh," bir an sustu, telefonda nefes alışının hızlandığını duyabiliyordum, "dürüst olmak gerekirse seni suçlamıyorum. Yapması gereken çok şey var." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Gerçekten öyle. Eğer salona girip onu affedeceğimi düşünerek beni etkilemeye çalışacağını sanıyorsa... o zaman başına başka bir şey gelmiş demektir."

Connie bana hak vererek güldü.

"Ona söyle, boo. Neyse, gitmem gerek. Annemler ve Tryst için akşam yemeği hazırlıyorum."

"Merak etme canım, yarın konuşuruz," dedim ve ona iyi geceler dileyip telefonu kapattım. Apartmanın yaklaştığını gördüğümde emniyet kemerimi çözdüm, çantamdan notları çıkardım ve şoför için açılan küçük delikten geçirdim.

Taksiden inip kapıyı arkamdan kapatırken, "İyi akşamlar," diye seslendim. Frank bana iyi akşamlar diledi, asansöre doğru yürümeden önce tatlı bir şekilde başımı salladım. Annemler evdeyken Frank'in geleceğini düşününce içimde bir endişe dalgası oluştuğunu hissettim.

Daire. Bu gece dramaya gerçekten ihtiyacım yoktu; bunun ailemin torunlarının babasıyla ilk tanışması olmasını istemiyordum.

Bulunduğum kattaki asansör kapıları açıldığında, daireme doğru yürürken Killian'ın evimin kapısının önünde durduğunu gördüğümde nefesimi tuttum.

"Bugün olmaz Şeytan," diye başımı öfkeyle iki yana salladım, "bu olmayacak." Aramızdaki boşluğu kapatırken işaret parmağımı onunla aramda gezdirdim.

"Reese, açıklamam için bana sadece bir saat ver..." diye yalvardı bana. Sesindeki suçluluk duygusunu duyabiliyordum ve bu kalbimi kırıyordu ama bu gece bunu yapamazdım.

"Hayır," diye fısıldadım, yanından geçip ön kapımın yanında durdum. "Bugünün mutlu bir gün olması gerekiyordu Killian. Arkadaşlarımız ve ailemizle paylaşacağımız bir gün, doğum günümü kutlayacağımız bir gün ama şimdi üzüntüyle dolu bir gün. Bugünü her zaman bana verdiğin sözü tutmadığın gün olarak hatırlayacağım." Sesim çatallaştı, gözyaşlarım birikmeye başladığında gözlerimin arkasına iğneler battı. Anahtarımı kilide soktuğumda kilidin açıldığını duydum. "Artık çok geç, bahane istemiyorum. Bugün yanımda olmanı istedim, yanımda." Yere bakarken başımı eğdim, midem bulanıyordu, "Ama bunu yapamadın, çünkü senin için yeterince önemli değildik." Gözlerimiz birleştğinde başımı yavaşça kaldırdım, kahverengi gözlerinde titreşen acıyı ve ıstırabı görebiliyordum. Bunun onu incittiğini görebiliyordum. "Ve üzgünüm Killian, ama ben ve kızın ikinci en iyi olmayı hak etmiyoruz," diye iç geçirdim, "ikinci en iyi olmamızın sorun olmadığı tek zaman, Connie yüzünden olduğu zamandır." Bakışlarım onunkileri delip geçti.

"Sen beni becerdin, ben seni becerdim, birbirimizi becerdik." Sesimdeki bıkkınlığı duyabiliyordum. Daireme girmek için kapının kolunu çevirdim. "Hoşça kal Killian," diye fısıldadım düşmeye başlayan gözyaşlarımın arasından, kapıyı onun üzerine kapattım ve emniyet zincirini geçirdim. Kapıdan aşağı kaymadan önce kalbimin hızının kesilmesi için bir an bekledim, dizlerimi göğsüme çekip hıçkırarak ağladım.

BÖLÜM 45

DOĞUM GÜNÜMÜN ÜZERİNDEN BEŞ GÜN GEÇMİŞTİ. KILLIAN'DAN BERİ BEŞ GÜN sözünü tutmadı. Onunla son konuşmamın üzerinden beş gün geçti ve şüphesiz bu süreçte hem onun hem de benim kalbimi kırdım. Kanepeye uzandım ve tavana baktım. Annemler buradayken üzerinde uyuyordum, yatağa benden daha çok ihtiyaçları vardı. Ayrıca, uykunun nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

Ellerimi yumruğumun üzerine koyarken parmaklarımı eklemlerimin üzerine vurdum. Başımı çevirdiğimde sehpanın üzerinde duran günlüğümü gördüm. Her gece ona yazıyordum, bir tür başa çıkma mekanizması gibiydi. Elijah'ı kaybettikten sonra ona çok fazla yazdım. Son üç yılda iki tane yazmıştım ve annemle babam bunu bana gecikmiş bir Noel hediyesi olarak verdiler. Şaşırtıcı derecede güzeldi, ciltli deri üzerinde siyah güller ve ortasında pembe bir kalp vardı. İnce ve sade ama güzeldi.

Eğildim, ona uzandım ve yanında duran kalemi aldım. İlk birkaç sayfayı açarak, dün gece nereye geldiğimi gösteren ipek kurdelemi bulana kadar göz gezdirdim.

Bu iyi bir öfke boşaltımıydı ve hepsini yazdığım da gözyaşlarına boğuldum ve hissettiğim acıyı dışarı attım.

Sessizce ağladım, ailemin beni duymasını istemiyordum ve beni neyin tetiklediğini anlatmak istemiyordum. Büyük bir aşkı bir kez kaybetmiştim, bir başkasını kaybetmeme izin veremezdim. Bu yüzden benim için yapılacak en iyi şey duvarlarımı örmek ve kızımıza olabileceğim en iyi anne olmaya odaklanmaktı.

Kalemi kâğıda vururken gözlerimin dolmak için yalvardığını hissettim. Ağlamaktan bıkmıştım. İnsanlar eylemlerinin sonuçlarını düşünmedikleri için üzülmekten ve incinmekten bıkmıştım.

Sevgili kalbim,

~~Beni kazıkladın.~~

~~Killian-Hayes beni-~~

~~becerdi. Ben kendimi~~

~~becerdim.~~

Günün her saniyesi kendimi bu karmaşaya nasıl düştüğüm konusunda sorguluyorum. Aklımdaki plan bu değildi. Geleceğimi böyle görmüyordum ama yine de buradayım.

Tarot kartı okuyucusunun bana söylediklerine güvenmek ve inanmak istedim, Elijah'ın hayatımı mükemmelleştirmek için üzerimizdeki kukla iplerini çalıştırdığına inanmak istedim ama öyle görünmüyordu. Tekrar tekrar incinen tek kişi benmişim gibi görünüyordu. Aşık olduğumu hissettiğim diğer adam doğum gününe bile gelememişti. Tutamadığı küçük, aptalca bir söz. Bazıları için bu çok önemli olmayabilir ama benim için çok önemliydi. Elijah'ı kaybettikten sonra kolay kolay güvenmiyordum ama Killian'la ilgili bir şey bana evim gibi geliyordu. Sanki birbirimizi bir yıldan çok daha uzun süredir tanıyormuşuz gibi. Aramızda duygusal ve fiziksel bir bağ vardı ve bunu inkâr edemezdim. Tanıdık geliyordu, daha önce başka bir hayatta tanıştığım biri gibi hissettiriyordu.

Arkadaş olmayı kabul ettik çünkü bundan daha fazlası olamazdık. Zehirliydik. Sonumuz hep felaket olacaktı. Bazı insanlar sonsuza dek mutlu olmak için yaratılmamışlardır ve ben gerçekten onlardan biri olduğuma inanıyorum.

Ama bir düşününce... Sonsuza dek mutlu olacağım bir hayatım olacaktı. Kızıma. Benim küçük gökkuşağım. Cennetten, koruyucu meleğimin elleriyle seçtiği hediyem. O benim sonsuza dek mutluluğum olacaktı... belki de bu benim hayattaki yeni tek amacımdı. Yaklaşık beş-altı ay sonra hayatıma girecek olan bu mükemmel kız çocuğuna anne olmak. Bana daha önce hiç hissetmediğim bir sevgi gösterecekti, yüzeyden çok daha derine inen bir bağ, asla kopmayacak bir bağ. Her zaman birbirimize bağlı olacaktık.

Ben ve O. O

ve ben.

*Bu dünyada en çok seveceğim tek kişi o olurdu.
Kimse onunla kıyaslanamazdı.
Sevgili kızım.
Beni iyileştireceğini biliyorum; bana bu yıkıcı dünyayı daha önce
hiç görmediğim yepyeni bir ışıkla gösterecek.
Onun için daha iyi bir insan olacağım. Olmam gerek.*

"Sen ve ben bebeğim," diye fısıldadım yumruğumu hafifçe ovarken, küçük tekmeleri bana her zaman burada benimle olduğunu hatırlatıyordu. Her zaman yanımda olacaktı.

*Sevgili kalbim,
Bunu mahvetmene izin vermeyeceğim.
Bu bir sınavdı ve ben bu sınavı başarıyla geçtim.
Killian Hayes için bir damla daha gözyaşı dökmeyeceğim.*

ERTESİ SABAH AILEM ERKENDEN KALKTI VE DIŞARI ÇIKTI. UÇTULAR.

Bu akşam eve dönecekler ve yanlarında götürmek için birkaç parça eşya istediler. Evin içinde dolaştım ve ortalığı topladım. Fazla bir şeye ihtiyacım olduğundan değil, sadece zihnimi meşgul etmek istedim.

Tüm duygularımı günlüğüme dökmek iyi hissettirdi ama bu beni suçluluk duygumdan ya da duygularımdan tamamen kurtarmadı. Killian'a karşı sert davrandığımı biliyordum ama beni tekrar yıkması için onu affetmeye devam edemezdim.

Bunun için fazla hassas ve kırılgandım.

Kanepedeki yastıkları kırparak, havasızlığı örtmek için etrafa biraz oda spreyi sıktım. Büyük pencereyi açtım, tatlı, taze bahar havası bir anda daireme doldu.

Ciğerlerimi dolduran derin bir nefes alırken gülümsedim. Bugün güzel bir gün olacaktı.

Yatak odama doğru ilerleyerek, soyunmadan ve ılık bir duş almadan önce birkaç kıyafet aldım. Su ağrıyan omuzlarıma ve sırtıma iyi geldi. Kanepe rahattı ama yatak için uygun değildi.

Giyindikten sonra bal sarısı saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yaptım. Arkamda, radyatörün yanında duran küçük valizime baktım. İngiltere'ye dönmek için bir uçak bileti ayırtmıştım, bu gece yola çıkmam gerekiyordu ama ne yapmak istediğime hâlâ karar verememiştim.

Bebeği burada istediğim konusunda kararlıyım, bebeğin kalbini kontrol etmek için bir sonraki randevumdan önce birkaç haftalığına eve gitmek bana iyi gelecekti. Ayrıca biraz uzaklaşmak iyi gelecekti, kafamı boşaltmak için zamanım olacaktı.

Aileme Killian hakkında çok fazla ayrıntı vermemiştim ama onlar yeterince şey biliyorlardı. Kısa ziyaretlerinin biraz daha farklı olmasını ve Killian'la tanışıp onunla biraz zaman geçirmelerini çok istediğim için yıkılmıştım. Ama ne yazık ki kismet değilmiş. New York'u keşfetmek ve tüm turistik yerleri gezmek için harika zaman geçirdiler ama sanırım ikisi de evlerine dönmeye ve rutinlerine geri dönmeye hazırdı. Kapının hafifçe vurulduğunu duydum, salona girdim ve annemle babamın unuttuğu yedek anahtarlarımın çalışma masasının üzerinde durduğunu gördüm. Gözlerimi şakacı bir tavırla devirdim, kapıya yönelirken ağzımın bir tarafı kalktı.

"Dürüst olmak gerekirse, nasıl unutabilirsin..." Killian'ı gördüğümde nefesim kesilmeden önce kulaktan kulağa gülümseyerek kapıyı açtım. Kapıyı üzerine kapatmak için kuvvetle ittiğimde gülümsemem hızla soldu ama ayakkabısı buna engel oldu.

Uzun parmakları kapının kenarına dolanmış, başı kapının etrafında dönüyordu.

"Lütfen, sadece on dakika istiyorum..." sesi kesildi.

İçimi çektim, geri çekildim ve o yanımdan geçerken başımı öne eğdim. Kapıyı yavaşça arkasından kapattım ve telefonunu ve anahtarlarını tezgahın üzerine, benim yedek anahtarlarımın yanına koymasını izledim.

"Beş dakikan var," diye hırçın bir ses tonuyla ona tükürdüm.

"Tuvaletinizi hızlıca kullanırken o dakikalardan herhangi birini kullanmaktan muaf tutulabilir miyim?" gözleri hafifçe parladı, ama bunun şakacı mı yoksa pişmanlıkla mı olduğundan emin değildim.

Başımı salladım, nefesimi ona vermek istemiyordum çünkü nefesimi farkında bile olmadan benden çalmıştı.

Gözleri düştü, dudaklarından zayıf bir gülümseme geçmeye çalıştı ama kısa süre sonra tekrar sert görümlü Killian'a döndü.

Gözden kaybolduğunda nefes nefese kaldım ve dudaklarımı birbirine sürterek mutfığa doğru yürüdüm. Su ısıtıcısını çalıştırdım, bir fincan çaya ihtiyacım vardı. I

Killian'ın telefonunun çaldığını duyunca kafamı çevirdim ama tekrar çaldığında hemen çaydanlığa döndüm. Bakmam için içimdeki kıpırtıyı görmezden gelemezdim. Geri çekildim ve vücudumun üst yarısını eğerek banyo kapısını kontrol ettim. Hâlâ kapalıydı ve sifonun çekildiğini henüz duymadığımdan emindim.

Hızla tezgâha doğru ilerleyerek telefonunu elime aldım ve Adele'in adını ve okunmamış iki mesajı gördüm.

Telefonunu kaydardım ve hemen kilidini açtım.

Telefonunda şifre olmadığı için aptal bir adamdı.

Mesajlar açıldı; gözlerim büyüdü.

***Adele: Cumartesi çok şey oldu; aramızdaki şeyler hala bitmedi
Killian.***

Altında da hemen ardından gönderdiği bir mesaj vardı.

Adele: İş hayatında ve zevk hayatında ;)

Artık kim böyle göz kırpan suratlar gönderiyor ki?

Kanım kaynadı. Cumartesi doğum günüm ve cinsiyetimin açıklanacağı gündü. Tüm vücudum titredi ve sarsıldı.

Aniden durmadan önce Killian'ın aceleci ayak seslerini duydum.

Başımı kaldırıp ona baktım, gözleri telefonundan yüzüme doğru kayıyordu. Güzel ama aldatıcı kahverengi gözleri her geçen saniye daha da büyüyordu. Telefonunu ona doğru fırlattım, ona isabet etmesini umuyordum ama Tanrı gibi bir adamın bir Ninja kadar refleksleri var. Telefonu kaptığı gibi eli havaya kalktı. Gözlerini telefonun ekranına dikmiş, başını iki yana salladıktan sonra tekrar bana baktı.

"Reese..." diye soludu, elini ağzına götürdü, "göründüğü gibi değil, söz veriyorum," bana doğru yürüdü, ama elimi ona doğru tutarak onu durdurdum.

"Sakin buna cüret etme," diye bağırdım, sesim titriyordu ama üzüntüden değil, hayır. Çileden çıkmıştım. Önünde kırmızı bayrak sallanan bir boğa gibiydim. Gözlerim kocaman ve şişkin, burnumdan nefes alırken nefeslerim sert ve düzensizdi.

"Senin sözlerini istemiyorum Killian! Belli ki onları tutamayacaksın!" sesimdeki kısıklık boğazımı yaktı.

Hiçbir şey söylemedi, sadece kolunu yanına bıraktı, gözleri kapanırken yüzü düştü. Oda sessizliğe gömülmüştü, ikimiz de tek kelime etmiyorduk. Nefesime odaklandım, derin nefes alıp verirken elim yumruğumun altında duruyordu ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

"Demek Adele'le birlikteydin?" Sonunda başardım ama bu sefer bağırmadım. Farkına vardığımda sesimde hayal kırıklığından başka bir şey yoktu.

Ciddiyetle başını salladı. Parmakları telefonunu sıkıca kavrarken, diğer eli yanında sıkı bir yumruk haline gelmişti.

"Doğum günümü ve daha da önemlisi Adele'le birlikte olmak için cinsiyet açıklamamızı kaçırdın," derken kelimeler boğazımda düğümlendi, cümlemi zar zor tamamlayabildim.

Hiçbir şey söylemedi.

"Bunu yapamam," diye fısıldadım, sıcak gözyaşları düşmekle tehdit ediyordu ama onları göz kırparak uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım. Vücudumla bu kadar çok savaşıırken boğazımdaki yanma dayanılmaz hale geldi.

"Reese, lütfen," diye yalvardı ben onun yanından geçip yatak odama doğru yürürken. Beynim son on beş dakikayı işlerken yatağın kenarına oturdum. Gözlerim duvara sabitlenmişti, parmaklarım altımdaki yatak örtüsünü kavıyordu.

Killian kapı aralığındaydı, kapıya yaslanmıştı ve ben onun yakıcı bakışlarını üzerimde hissediyordum. Ona kafamı kaldırıp bakma zevkini tattırmadım. Kendimi ona bakmaya bile zorlayamadım.

"Sadece git," diye fısıldadım odaya, beni duyması için dua ederek. Hiçbir şey söylemedi. Sessiz kaldı.

"Lütfen," diye burnumu çekerken boğazım düğümlendi, boğuk hıçkırıklar kaçmakla tehdit ediyordu.

"Gidiyor musun?" sesi içimi parçaladı, çekime daha fazla direnemeyerek başımı yavaşça ona doğru çevirdim. Yine de gözleri benimkilerle buluşmadı, bavuluma odaklanırken daralmış ve kapüşonlanmışlardı.

Havanın beni terk ettiğini hissettim; sesimi bulmaya çalışırken dudaklarım aralandı.

Omuz silktim ama gerçeği biliyordum. Acı gerçek sonunda kafama dank etti. Gidiyordum ve onun beni durdurmasına izin vermeyecektim.

Kapının çalındığını duyunca sıçrayarak yataktan fırladım ve koridora koştum.

Kapıyı açtığımda annemle babamı gördüm, yüzümü ve arkamda duran Killian'ı gördüklerinde gülümsemeleri hafifçe soldu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu annem yanımdan geçerken, babamı da yanında sürükleyerek.

"Evet, her şey mükemmel," diye başımı salladım; yüzüme sahte bir gülümseme yerleşmişti, "Killian da şimdi gidiyordu."

"Öyle miydin?" diye fısıldadı aramızdaki boşluğu kapatırken.

"Öyleydin," diye başımı salladım, gözlerim onunkilere kaydı ve uzun zamandır ilk kez aramızdaki bağı hissettim. Onun duygularını ama en çok da acısını hissettim.

"Konuşabilir miyiz..." diye yalvardı; sesi o kadar kısıktı ki sadece ben duyabiliyordum.

"Hayır," diye başardım, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı ama ben onu uzaklaştırmaya fırsat bulamadan başparmağı beni yakaladı.

"Yapma bunu."

"Ben bir şey yapmadım Killian, bunun için sadece kendini suçlayabilirsin," diye yutkundum, gidebilmesi için kenara çekilirken.

Yüzümü ona dönmedim, ona bakmaya dayanamıyordum çünkü bu çok acı veriyordu. Üzerime çöken acı dayanılmazdı, onsuz nefes almak zordu ama yapmam gerekenin bu olduğunu biliyordum.

Bir süre oyalandı, sanki fikrimi değiştirip değiştirmeyeceğimi görmek ister gibiydi ama böyle bir şey olmayacaktı.

Babamın arkamdan yaklaştığını duydum, parmakları kapının kenarına dolanırken kolu başımın üzerine uzanıyordu.

"Kızım senden gitmeni istedi," sesi sertti ama tehditkâr ya da talepkâr değildi. Killian hâlâ ayaktaıdı, beni izlerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Çenesi sıkılaştı; sonunda pes ederken nefesinin dudaklarından yavaşça çıktığını duydum. O göz temasını bekliyordu; ona her şeyi tekrar açmamı bekliyordu. Ruhlarımızın birleşmesini bekliyordu.

İlişkimizin başlangıcında birçok kez olduğu gibi ikimizin de içinde kıvılcımlar çaktıracak o dünyayı sarsan, yeri yerinden oynatan anı bekliyordu. Ama verecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

Başını salladı, kapıya doğru yöneldi ve bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama ona baktım ve giderken yanağından aşağı yuvarlanan tek bir gözyaşını izledim.

Tek yapmak istediğim onu silmek, kollarımı boynuna dolamak ve ona ayrılmak istemediğimi ve onun da beni terk etmesini istemediğimi söylemekti.

Çünkü gerçek şuydu ki, ona saplantılı bir şekilde ve tamamen aşıktım.

BÖLÜM 46

KILLIAN

HER ŞEYİ BERBAT ETMİŞTİM.

Cumartesi günü neden orada olmadığımı ona dinletebilirdim ama ne anlamı vardı ki? Dinlemek istemedi. Sözlerim sağır kulaklara giderdi.

Dairemdeki ofisimde oturmuş, boş odaya bakarken viski içiyordum. Ön kapının açıldığını duyduğumda derin bir iç çektim ve kızgın adımların yaklaştığını duydum.

Üç... iki... bir...

"Ne yapıyorsun lan sen?" Connie'nin öfkeli sesi içimi parçaladı, zehirli sözleri üzerime yağdı.

"Bir içki içmek, neye benziyor?" Yanan kehribardan bir yudum daha alırken alay ettim.

"Şovenist domuzun tekisin," diye bağırırken kafamın yan tarafına bir şey çarptı. Yanımdaki yere bakıp spor ayakkabısını görmeden önce yüzümü ona döndüm.

"Ne oluyor lan?!" Bardağımı yere çarparak bağırdım, "Lanet spor ayakkabını bana mı fırlattın?"

"Çünkü bir pislik gibi davranıyorsun." Connie sırtarak kapı çerçevesine yaslandı.

"Bırak gitsin Connie." Parmaklarım bardağıma geri sarılırken sesim hırçındı.

"Ne yani Reese'in gitmesine izin mi veriyorsun?" sesi keskindi.

Nefesimin kesildiğini hissettim, acı içimi kavuruyordu. Midem bulanıyor, gözlerim sürekli akan yaşlardan dolayı yanıyordu.

"Beni istemiyor. Biz yıkım Connie'yiz. Eğer çalışmamız gerekseydi, birlikte olurduk."

Connie bana doğru yürüyüp ellerini masama vurmadan önce bir kahkaha attı.

"Seni gerçekten istiyor. Seni her şeyden çok istiyor ama sen çok takıntılısın ve onun dışında etrafındaki her şeye odaklanmışsın. Lanet olsun, onun yanında olacağına söz verdiğin halde bütün gününü ve geceni onun yanında olmak yerine Adele'le geçirdin. Bunu görmüyor musun? Gerçekten bu kadar saf mısın?" Connie'nin hissettiği öfkeyi hissedebiliyordum, sözleri yakıcı oklar gibi üzerime doğru uçuyor, her biri kalbime isabet edip onu deliyor ve kanamama neden oluyordu.

Sonunda ona baktım, öfkeli kahverengi gözleri benimkilerle bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Öyle değildi..." Fısıldadım.

"Ama öyleydi..." diye iç geçirdi, "Reese için öyleydi. Bizi ikna etmeye çalıştığın şeyden çok daha fazlasıydı." Yavaşça ayağa kalktı ama gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Tek istediği senin onun yanında olman, arada bir ona öncelik vermendi. Ama sen bunu yapamadın. Hâlâ yaşlı bir cadının peşinden koşmakla meşguldün ve ne için? Çünkü onunla boktan bir bağın var," diye alay etti Connie, "Anlamıyorum... Seni taşaklarından yakalamış ve kendimi bildim bileli de öyle. Onu kov ve yoluna devam et."

"Bu sadece boktan bir kravat değil Connie," Boğazımda safranın yükseldiğini hissettim, ne kadar denediysem de yutamadım.

"Onunla gizli bir aşk çocuğun falan mı var?" Connie'nin şakacı kahkahası beni suçluluk duygusuna boğuyor. Yanağımın içini kemirirken gözlerim dolmaya başlıyor.

Connie'nin gözleri benimkilerle buluşuyor ve kahkahası kesiliyor, gözleri açılıyor ve gülümsemesi kayboluyor.

"Baba..." Connie fısıldıyor, ona cevap vermemi beklerken gözleri benimkiler arasında hızla gidip geliyor.

"Sensin Connie. Kravat sensin."

BÖLÜM 47

REESE

TIKANMIŞ TRAFİKTE TAKSIDE OTURDUK. MINNETTARIM KI

Babam her zaman önceden planlar ve ihtiyacımız olandan daha erken ayrılmamızı önerdi.

Pencereden dışarı, birkaç haftalığına ya da belki daha uzun bir süre için ayrıldığım şehre baktım. Geri dönüp dönmeyeceğime ya da tüm bağlarımı koparıp evde mi kalacağıma karar verememiştim.

Bencilce mi? Evet.

Ama Killian'ın kızını görmesine asla engel olmazdım. Ben burayı ziyaret ederdim, o da İngiltere'yi ziyaret ederdi. Uzun mesafeli ebeveynliği yürütebilirdik.

Çantama uzandım ve günlüğümü çıkardım, parmaklarım pembe kalbi çevreleyen gümüş detayların üzerinde nazikçe gezindi. Sayfaları çevirerek son birkaç ayı gözden geçirdim. Çok şey olmuştu, Amerikan topraklarına indiğim andan itibaren ayağımın altından halı çekilmiş gibi hissettim.

Belki de en iyisi buydu, belki de olması gereken buydu. Killian artık suçluluk duygusuna kapılmadan Adele ile ilişkisini sürdürebilir ve ben de hayatıma devam edebilirim. Böylesi daha temizdi.

Sayfaları çevirmeye devam ederken kendi kendime başımı salladım, içimde bir duygu seli dalgalanıyordu.

Yeni bir günlüğe ihtiyacım olmadan önce kitabın dörtte üçü kalmıştı, bu benim için her zaman acı tatlı bir andı. Tüm yeni anılar için yeni bir günlüğüm vardı ama bu aynı zamanda geçmişimin günlüğünü kapatmak anlamına geliyordu ve en zor bulduğum şey de buydu. Geçmiş geride bırakmak ve anı yaşamak.

Arka sayfalardaki karalamaları fark ettiğimde başparmağımla sayfaları karıştırmaya başladım. Günlüğün son sayfasını çevirdiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı

Killian'dan. Günlüğümü nasıl ele geçirmişti?
Okumaya başladığımda tılandım.

Reese,

Bu günlük yazısını alıp almayacağınızı bile bilmiyorum ama size neler olup bittiğini anlatabilmemin tek yolu bu. Denedim ama kelimeleri bir araya getiremiyorum ya da daha doğrusu siz bana izin vermiyorsunuz.

Hiç şüphesiz kendinize sorduğunuz o yakıcı soruyu ele alalım. Günlüğünüzü nasıl aldım?

Bunun için annene teşekkür edebilirsin. Bugün erken saatlerde ayrıldıktan sonra annen beni takip etti ve apartmanın dışındaki kaldırımında otururken buldu. Bir süre sessizce yanımda oturdu, ikimiz de konuşmadık çünkü kabul edelim - ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve tam tersi. Sen her zaman onların önceliği olacaksın ve bu yüzden beni aradı. Gitmemi gerçekten isteseydin asla bu kadar üzülmezdin.

Bana kızgındınız - hayır, üzgünüm... beni hayal kırıklığına uğrattınız ve şüphesiz hala da uğratiyorsunuz. Ben de kendimi hayal kırıklığına uğrattım.

Öncelikle çok özür dilerim Buttercup. İşlerin bu kadar kontrolden çıkmasını hiç istememiştim. Gözyaşlarını benim için harcadığın düşüncesi kalbimi kırıyor. Kendi bencilliğim yüzünden seni incittiğim düşüncesi midemi bulandırıyor. Çok daha fazlasını hak ediyorsun, gerçekten mutlu olmayı hak ediyorsun Reese. Yaşadığın onca şeyden sonra hâlâ çok sevgi dolu, şefkatli ve nazıksın. Her zaman başkalarını kendinden üstün tutuyorsun, buna hayranım ve umarım ileride ben de senin gibi olabilirim.

Sana olan hislerimden bir an bile şüphe etme - sana aşığım ve her zaman aşık olacağım. Aylar önce hayatımda bir yıkım topuydun ama lanet olsun, iyi ki hayatıma girdin. Senden önceki her şey çok sıkıcı ve monotondur.

Renkleri tekrar görmemi sağladın. Dünyanın gerçekten ne kadar güzel olabileceğini ama aynı zamanda ne kadar acımasız da olabileceğini görmemi sağladınız. Elijah'ınızı kaybetmiş olmanıza imkan yoktu, ikiniz de bu kadar genç yaşta böyle bir kaybı ve acıyı hak etmiyordunuz. Sevgi saçıyorsun ve girdiğin her odayı aydınlatıyorsun. Gülümsemeni izlemeyi seviyorum, seni gülümseten kişi olmayı seviyorum ama

Dürüst olalım, son birkaç haftadır sizi güldürdüğümünden daha çok ağlattım ve bunun için gerçekten üzgünüm.

Doğum günü partin. Sözümü tutmadım ve bu yaptığım tam bir pislikti. Ama lütfen kasıtlı olmadığını söylediğimde bana inan. Evet, Adele ile birlikteydim. İsteyerek yapmadım ve sana onun benim için bir hiç olduğunu söylediğimde ciddiylim. O sadece bir geçmişim olan, bir bağ paylaştığım biri. Karmaşık ve dağınık ama söz veriyorum her şeyi açıklayacağım.

Partinizin, yani bizim partimizin sabahında sizin ve Connie'nin mesajlarını hiç almadım. Telefonuma bakana kadar senden ve Connie'den gelen mesajların yakın zamanda silindiğini ve ayrı bir klasörde durduğunu fark etmemiştim. İkinizden de neden haber alamadığım konusunda kafam çok karışmıştı. Adele'le yüzleştüğimde ise yaptıklarından hiç pişmanlık duymadan öylece oturuyordu. O aşağılık bir insan ve onu hayatımda tuttuğuma bile inanamıyorum. Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum, zamana dikkat etmeliydim ama Adele ile aramızda işler kızıştı, çözülmesi gereken şeyler söylendi ve ben farkına varmadan çok geç kalmıştım.

Kahretsin, Reese... O kapıdan içeri daldığımda yüzündeki ifade aklımdan çıkmıyor. Seni üzmemekten nefret ediyordum, bana attığın o bakıştan nefret ediyordum. Ne kadar güçlü olmaya çalıştığını görebiliyordum ama gözlerindeki acıyı da görebiliyordum. Gözlerin asla yalan söylemez. Aşık olduğum ilk şeylerden biriydi. O güzel opal gözlerinle bana tüm duygularını gösterdin. İlk buluşmalarımızdan birinde, yemin ederim ruhunu gördüm. Bana her şeyi gösteriyordu.

Affedilmeyi beklemiyorum çünkü yaptığım şey affedilemez. Seni asla bu kadar üzmemeliydim. Üzgün olmayı hak etmiyorsun.

Başlangıçta gösterdiğim aşağılık davranışlardan mahkemeye gelmemeye kadar, ama orada durup hakime sana aşık olmadığım konusunda yalan söylemek zorunda kalma düşüncesi neredeyse dayanılmazdı. Bana hissettirdiklerin hakkında nasıl yalan söyleyebilirdim? Dünyamı kendi ekseninde döndürüyorsun ve senden önce hissettiğim her duygudan şüphe etmeme neden oluyorsun. Ve en çok da

Daha da önemlisi, partiye gelmediğim için affedilmeyi beklemiyorum.

Sanırım bu mektubun amacı, kalbimde ağırlaşan her şeyi dışarı çıkarmak ve bu benim için bir fırsat.

Seni kalbimden çıkarmak istemiyorum. Aklımdan çıkmanı istemiyorum. Dudaklarının tadını asla unutamayacağım ve unutmak da istemiyorum.

Umarım bunu havaalanına gitmeden önce okursunuz, ama okumazsanız da umarım bir gün bulursunuz.

Umarım bir gün seni ne kadar çok sevdiğimi anlarsın. Seni her zaman ne kadar sevdiğimi.

Çünkü sen Reese Hernández benim için osun. Başım, ortam, sonum... Her zamanım.

Her zaman sendin. Her

zaman da sen

olacaksın.

Seni seviyorum.

Eğer istersen kalbim senindir. Her

zaman,

Killian x

Bir damla gözyaşı sayfanın altına düştü ve adını hafifçe lekeledi. Daha fazla kendimi tutamadım, düşmelerine izin verdim. Ve düşen her bir damla, kalbimi saran bir acı gibi geldi.

"Reese?" diye fısıldadı babam öne doğru eğilip bana bakarken. "O iyi," annemin sesi babamı rahatlatırken yumuşaktı.

Beni seviyordu.

Başımı kaldırdım, gözyaşlarımı sildim ve günlüğü kapattım. Çantama koyup önce önümdeki trafiğe, sonra da arkama baktım. Hareket etmiyorduk.

"Gitmeliyim," diye fısıldadım, taksinin kapısını açtım ve çantamı aldım.

"Bavulun ne olacak?" dedi annem, yüzünde aptalca bir sırıtışla.

"Uçağını kaçıracağını kabul et," dedim.

Gözyaşları dökülmeye başladı "Evde buluşuruz."

Kapıyı çarparak kapattım ve kaldırıma çıkmak için trafikte ilerlemeye başladım. Evden o kadar uzakta olamazdım.

NEFES NEFESE, KORIDORDAN AŞAĞIYA, ÖZEL ASANSÖRE DOĞRU KOŞTUM.
Killian'ın çatı katında hizmet verdi.

Terliyordum, nefes nefese kalmıştım ama umurumda değildi. Yüzük parmaklarımı gözlerimin altında gezdirerek aynada kendime baktım. Yanaklarım kızarmış, gözlerim parlıyordu. Parmaklarımı saçlarımın ucunda gezdirdim, şu anda olduğundan biraz daha düzenli görünmesini sağlamaya çalıştım.

Siktir et.

Alacağı şey bu.

Asansörün kapıları tıkırdayarak açıldı; geniş koridordan ön kapıya doğru bakarken titrek nefesim içimden kaçtı. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, kan kulaklarımda gürültülü bir gümürtüye neden oluyordu. Yutkundum, nemli avuçlarımı elbisemden aşağı doğru kaydardım.

"Bunu sen halledersin," diye fısıldadım.

Bacaklarım hareket etmeye başladı ve beni ona yaklaştıran her adımda sinirlerim tepeme çöktü. Durdum, kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ama bunu yapmadan önce derin bir nefes aldım ve düzensiz kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Tak, tak, tak.

Bekledim ve her uzun, acı dolu saniyede yaptıklarımın şüphe etmeye başladım. Onu sevmediğim için değil, ama çok geç olabilir diye.

Kolun klik sesini duydum; döndüğünü gördüğümde gözlerim yere düştü. Gözlerimi yavaşça kaldırıp Killian'ın orada durduğunu gördüğümde her şey ağır çekimde gerçekleşiyordu. Gözleri kocaman ve kıpkırmızı, dudakları ayırık ve saçları dağınıktı.

"Reese," diye nefes aldı ama dudaklarım onun sözünü kesti, kendimi ona doğru attım, kollarımı boynuna doladım ve sanki tek oksijen kaynağım oymuş gibi, sanki onsuz kesinlikle ölecekmişim gibi onu öptüm.

Elleri yan tarafımda gezindi, popomu kavradı ve beni yukarı kaldırdı. Bacaklarım otomatik olarak onun beline dolanıyor.

"Geri döndün," diye nefes nefese öpücükler göndermeyi başardı. Başımı salladım, mutluluk gözyaşları yüzümden aşağı akıyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadım dudaklarına.

"Ne için?"

"Her şey için."

"Üzgün olman için bir neden yok," diye beni rahatlattı ve gözleri benimkileri yakarken benden ayrıldı. "Beni anlıyor musun? Üzgün olmanı

gerektirecek hiçbir şey yok."

Başımı salladım, ağlamamak için titreyen dudağımı kemirdim.

"Beni affet," diye fısıldadı beni merdivenlerden yatak odasına taşıırken.

"Her zaman."

Beni yatağa bıraktı, yanan gözleri üzerimde geziniyordu ve ben onun yoğun bakışları altında kızardım.

"Kahretsin, çok güzelsin. Sana daha önce yeterince söylemedim ama hayatımın geri kalanını sana anlatarak ve benim için ne kadar güzel olduğunu göstererek geçireceğim."

Tişıörtünü başının üzerine çekti ve yatak odasının diğer tarafına atarak tonlanmış gövdesini ortaya çıkardı. Göğüs kasları sertti ve koyu renkli göğüs kıllarıyla kaplıydı. Pembe yara izi saçlarının bazı ince kısımlarından görünüyordu. Hayatını kaybetmiş olabileceği düşüncesi kalbimi anında sızlattı.

"Benim için üzülme," diye fısıldadı bana doğru yaklaşırken, üzerime eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve bir süre daha oyalandı. Viski ile karıştırılmış nane lezzetli bir kombinasyondur.

Dizlerinin üzerine çöküyor, nasırlı elleri bacaklarımı açarken uyluklarımı kavıyor, gözleri uyluklarımdan tepesine düşüyor.

"Tadını özlemişim," sesi alçaktı, içinden gelen hırıltıyı duydum.

Elleri külotumun üst kısmına doğru kayd, parmaklarını külotuma geçirdi ve külotumu çekiştirerek bacaklarımdan aşağı indirdi.

"Dilimin üzerine boşalmanı istiyorum, sonra da sikimin her yerine boşalmanı istiyorum..." gözleri yukarı kayd, "anlıyor musun?"

Başımı sallarken nefes nefese kalmıştım, bu düşünceyle şimdiden amımın nabzının attığını hissediyordum. Elbisemi kalçalarımdan üzerinden yukarı iterek başımın üzerinden geçirdi ve yere attı. Sırada sütyenim vardı, diz çöküp göğsünü benimkine bastırarak kollarımdan aşağı kaydırmadan önce kayışını çözdü.

Gözleri çıplak bedenime hayretle bakarken, dişleri alt dudağına batarak ısırırdı.

Parmakları göğüslerimin ortasından aşağıya ve şiş karnımın üzerinden geçerken, "Çok güzel," diye fısıldadı.

"Arkana yaslan Buttercup," diye nazikçe emretti.

Onu izlerken dirseklerimin üzerinde duruyorum, gözleri arzu ve istekle dolu ve sadece bu bakış bile boşalmak istemem için yeterliydi. Benim

Orgazm şimdiden uçurumun kenarında sallanıyordu ve o bana dokunmamıştı bile. " ok heveslisin, velet," benim için eski lakabını kullanması midemi bulandırdı.

bobin ve benim kedi sıkın.

İnledim; yoğun bakışları çok etkileyiciydi. A zı sıcak ve hazırđı ama yanımda bile değildi.

"Lütfen, Killian," diye yalvardım, parmaklarım altımdaki zaten buruşmuş çarşafı sıkıca kavradı.

"Lütfen ne?" diye alay etti, parmağı uylu umun içinde aşağı yukarı geziniyordu ama ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde değil.

"Gelmemi sa la, senin için çok azdım," sözlerim karşısında kızardım ama gerçek buydu.

"Küçük, dar amcı ının benim için parladı ını görebiliyorum," diye inledi kendini aşağı indirirken, parmaklarını tenime sokarken elleri kal amın üst kısmını kavradı.

Dili kaygan kıvrımlarımdan geçerken bana bakan yanan gözlerini görebiliyordum, zevk içimi par aladı ında başım geriye doğru e ildi.

" ok tatlı amına koyayım," diye inledi ıslaklı ını yalayıp yutarken, dilini klitorisimin üzerinde döndürerek kalçalarımın  ne doğru e ilmesine neden oldu.

A  gözlerim bana ne yapt ı ını görmek isterken, onu izlerken nefis bir inilti benden kaçtı. Dilini kıvrımlarımdan aşağı kaydırđı, sırlıklam a ıklı ımla alay etti ve sonra klitorisime doğru geri kaydırđı.

"Siktir," diye fısıldadım tekrar yaparken. Kalçalarım dilinin üzerinde dönmeye başladı, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Dilinin içimde derinlerde olmasını, i  duvarlarımı okşamasını ve beni o kadar sert boşaltmasını istiyordum ki her şeyi unutmıştum.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye yalvardım, bacaklarım titremeye başlamıştı. Kalçalarımı birbirinden daha da ayırdı, dili klitorisime daha sert vururken amım gerildi ve onun için açıldı.

Biraz daha do rudum, parmaklarım Killian'ın saçlarına dolanırken, diğer elim sanki canımı kurtarmak için tutunuyormuşum gibi çarşafa sarılmıştı. Gözlerim onun usta dilinin beni serbest kalmama yaklaştırmasını izledi. Killian dilini içimde daha derinlere gömerken ve sanki son yeme iymiş gibi amımı yerken gözlerimiz bir anlığına birleşti. Ayak parmaklarım kıvrıldı, üzerime bir ürperti  okt  ve midem kıvrıldı. Orgazmım içimden geçerek h a y k ı r m a m a neden oldu, Killian devam ederken tüm vücudum titriyordu

Patlayıcı orgazmımı atlatmama yardım ediyor ve her damlamı aldığından emin oluyordu.

Yatağa uzandım, tenim karıncalanıyordu, nefesimi sakinleştirirken kulağımda hafif bir çınlama vardı. Dünyaya geri dönmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Yatağın eğildiğini hissettim, Killian çıplaktı ve yanımdaydı. Onun kalın, sert sikine dudaklarımı yalayarak yavaşça doğruldum ve dizlerimin üzerine çöktüm. Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım, dillerimiz dans ederken uyarılmışlığım hem kendi tat alma duyularımı hem de onunkileri kapladı. Elleri saçlarımdaydı, başımı geriye doğru çekerken sertçe kavırıyordu. Hareket edemiyordum, gözlerim tavana sabitlenmişti. Nefesini boynumda hissettim, dişleri çene çizgimi sıyrıyordu. İçimde bir kıvılcım hissettim, parmakları klitorisimin üzerinde sürtünmeye başladı, sonra sıcak, sırlıslıkam amıma daldı.

Nefesim kesildi.

Meme ucumu emdi, dikleştirdi ve sonra derisini yumuşakça ısırdı. Bir parmağını daha içime sokarken bacaklarımın hafifçe büküldüğünü hissettim. Nefesi kulağımın üzerindeydi, dudakları geziniyordu.

"Seni dizlerinin üzerinde, bir velet gibi sikimi emmeye hazır halde istiyorum. Seni gırtlığından sikerken bana bakmanı istiyorum ve ben hazır olduğumda, döllerimin o güzel boğazından aşağı fişkirmasını izlerken ağzının açık olmasını istiyorum," diye inledi, "ve tek bir damlasını bile boşa harcamayacaksın."

Parmaklarını aniden içimden çekerek saçlarımı bıraktı ve yataktan kalktı. Titrek bacaklarımın üzerinde kenara doğru ilerledim ve dediğini yaptım. Memnuniyetle dizlerimin üzerine çöktüm, dudaklarımı yavaşça yalarken yüzümü tatlı bir gülümseme kapladı.

Parmaklarım sikinin etrafını sarmış, yavaşça pompalarken sikinin ucundaki döl damlasını izliyordum. Eli başımın arkasında dolaşarak beni kendisine doğru çekti. Ucunu dudaklarıma doğru iterken, onu ağzıma aldığımda hissettiğim dolgunluk karşısında inledim. Kavrayışı sıkılaştığında bir inilti onu terk etti. Onu sıcak ve ıslak ağzımdan yavaşça çekmeden önce boğazımın arkasında tutarak derinlere aldım. Onu kızdırmak istiyordum, ona hayatının en iyi kafasını vermek istiyordum.

Daha önce yaptığım gibi yavaş ve işkenceli bir şekilde tekrar yaptım.

"Ah, bebeğim," diye inledi, kalçaları sertçe öne doğru savruldu. Büyük siki boğazımın arkasına çarpıyor ve öğürmeme neden oluyordu.

"İyi kız, bunu kaldırebilirsin," diye övdü beni, sesi alçak ve boğucuydu. Yine yapmıştı. Ama bu sefer hazırlıklıydım. Benim için öğürmek yok.

Parmaklarımı açarak iki elimle kalçalarına bastırdım ve onu kavrayıp ucuna kadar çektikten sonra derinlere götürdüm.

Gözlerim yaşırdı ama hoşuma gidiyordu. Ağzımın altında çözülmesini izlemeyi seviyordum, ona bu şekilde hissettirmeyi seviyordum.

"Düğünçeğim..." diye seslendi ama sesi titriyordu. Saçlarımın kökünden çekiştirerek beni kendisinden uzaklaştırdı ve sikinin ucunu dudaklarıma dayadı.

"Ağzında sikim varken çok güzel görünüyorsun," diye homurdandı.

Çekiştirdim, düz dilimi uzunluğunun tabanında kaydırırken parmaklarım bir kez daha horozunun etrafına sarıldı. Ucuna geldiğimde dilimi başının üzerinde gezdirdim ve onu ağzımın derinliklerine aldım.

Başını geriye eğdi, parmakları daha sıkı kavrarken benim itişlerimi kendi itişleriyle karşıladı. Cezalandırıcı itişlerinin sertliği karşısında gözlerim dolmaya başladı ama durmasını istemiyordum. İki parmağımı yanan, şişmiş klitorisimin üzerinde dolaştırırken serbest kalan elim vücudumda gezindi.

"Tanrım," diye tükürdü dişlerini sıkarak beni izlerken, ama gözlerimi ondan ayırmadım. Beni istediği gibi kullanmasını istiyordum, çok sert boşalmasını istiyordum ve bu bana bunu yapması anlamına geliyorsa, o zaman bunun için buradaydım.

"Boşalacağım," diye tükürdü ve sikini ağzımdan sertçe çekti. Başımı yukarı bakacak şekilde geriye çekti ve ben de onun istediği gibi ağzımı açtım. Dilimi düz bir şekilde dışarı çıkararak sikinin ucunu dilimin üzerine bastırdı ve sıcak dölünü ağzıma fışkırtmadan önce kasıldığını hissettim.

İstediği gibi her bir parçasını yuttum, sonra dilimin sikinin dibinden aşağı inmesine izin verdim ve başını yalayarak temizlemek için geri çıkardım.

Bana baktı ve gülümsedi, "Ne kadar iyi bir kızsın. Şimdi ayağa kalk, sırt üstü uzan ve lanet bacaklarını benim için aç." Dudaklarını yalarken gözleri karardı, eli hala sert sikini yumrukluyordu.

Heyecan ve beklentiyle ürperdim.

Aletin ucunu klitorisimin üzerine sürttü, kıvrımlarımın arasına sokarak yavaşça girişte beni kızdırdı.

Yorgun düşmüştüm ama ondan asla bıkmayacaktım, akşamı birbirimizin içinde kendimizi kaybederek geçirmiştik ve bunun akşamın son seferi olacağına söz vermiştik.

Boşalmaya yakındım, her duyum ve her sinir ucu titreşiyor ve uğulduyordu. Her biri bir öncekinden daha hassastı. Yanındaki vibratörü kaptı, açtı ve bastırdı

sikini sırlıslıklağ amıma sokmadan önce klitorisime dayadı. Hepsi bu kadar sürdü. Dünyayı sarsan bir orgazm içimde patlıyor, Killian da benimle geliyordu.

BÖLÜM 48

BANYODA OTURUYORDUK, BEN KILLIAN'IN BACAKLARININ ARASINDAYDIM.
hassas ve narin cildimin üzerinde yumuşak bir sünger.

"Geri döndüğüne çok sevindim," Killian'ın sesinin vücudunda titreşip gürlediğini hissettim, ona doğru uzandım, kolları beni kucakladı ve kızımız tenimden geçip ellerine doğru tekme atarken yumruğumun üzerine indi.

"Geri döndüğüme sevindim," diye gülümsedim karnımdaki derinin onun küçük hareketlerinin olduğu yerde titreşmesini izlerken.

"Gerçekten gidecek miydin?" diye sordu, sesindeki kırılganlığı duyabiliyordum.

Başımı iki yana salladım.

"Sadece uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Aramıza biraz mesafe koymalıydım ki binlerce mil uzaktayken nasıl hissettiğimizi gerçekten görebilelim," diye fısıldadım sessizce. "Seni seviyorum, Killian. Her şeyden çok ama o kadar kötü bir durumdaydım ki eve gitmek istedim."

Ilık banyoya daha da gömülürken dudaklarının başımın tepesine bastırıldığını hissettim.

"Burası senin evin, benimle birlikte." Nefesi enseme serindi ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"Biliyorum," başımı çevirerek kolunun üst kısmına bir öpücük kondurdum, dokunuşumla kasları esnedi.

Aramıza bir sessizlik çöktü ama bu hoş bir sessizlikti. Sakin ve yumuşaktı. Sadece sığ nefeslerimizin sesi aramızdaki boşluğu dolduruyordu.

Killian'ın arkamda hareket ettiğini hissettim, neredeyse kıpırdanıyordu.

"Bebeğim, sana bir şey söylemem gerekiyor... aslında... birkaç şey." Derin ve boğuk sesini kaplayan endişeyi duydum.

Yüzüm ona dönük olacak şekilde döndüm, ellerimle yüzünün yan tarafını kavradım ve gözlerimin içine bakmasını sağladım, "O zaman anlat bana, her şeyi anlat bana, her şeyi anlat bana." Sesim sakindi.

Derin bir nefes aldığını duydum, keskin nefes alışması nefesinin kesilmesine neden oldu. Endişelenmeye başladım, gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

"Bebeğim, ne oldu?" Gözlerim onunkilere gidip geliyordu.

Hiçbir şey söylemedi.

"Beni korkutuyorsun... Ne oldu?"

Başının düştüğünü hissettim, ellerimde ağırlaşmıştı ama tekrar kaldırdım, böylece gözlerimin içine bakmak zorunda kaldı. "Söyle bana," sesim şimdi biraz daha sertti.

"Sadece kelimeleri toparlamaya çalışıyorum bebeğim..." gözleri bir anlığına kapandı ve sonra tekrar bana döndü. "Öncelikle, Lorde PR..." diye devam etti, "şey... o senin." Bir an durdu, ağzından çıkan kelimeler karşısında gözlerim büyüdü, "ama sadece sen istersen."

"Ama... Yani..." "Peki ya Adele?" diye kekeledim.

"Adele bitti, bitti, artık yok..." dudaklarını birbirine sürttü, "birkaç hafta önce bunu çözüyordum... partimizi kaçırdığımda."

Konuşamadım, kelimeler kifayetsiz kaldı.

"Bunun yine de durumu iyileştirmedini biliyorum ama ben de o noktadaydım... Evrak işlerini tamamlamam gerekiyordu. Birkaç ay önce bitmesi gerekiyordu, ama düşmanca davranıyor ve tam bir baş belası haline getiriyordu ama bitti. Şirket senin adına... eğer istersen."

Tüm bunları kafamda oturtmaya çalışırken birkaç kez göz kırptım. "Ve bunu çözenin benim için bu kadar zor olmasının nedeni çünkü..." sustu, elimi indirdim ve göğsüne koydum. Kalbinin ne kadar hızlı attığını hissedebiliyordum, göğsünün içinde çekiç gibi çarpıyordu.

İşte bu kadar.

Burası bana Adele ile eskiden bir şeyler yaşadıklarını ve partimin olduğu gün birlikte uyuduklarını anlatacağı yerdirdi.

Nefesimi tuttum, yanaklarımı şişirerek ciğerlerimdeki havayı kesinlikle dışarı atacak olan darbeyi almaya hazırlandım.

"Adele Connie'nin annesi," kelimeleri o kadar hızlı söyledi ki ağzından çıkan mutlak çılgınlığı çözmem bir anımı aldı.

"Özür dilerim..." Kulaklarımın bana oyun oynadığından emin olduğum için fısıldadım. Sözlerini tekrar hatırlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı. İşaret parmağımı kaldırdım, gözlerim bir an için kapandı. "Bunu bir daha söyleyebilir misin?" Gözlerim pırıldayarak açıldı, kaşlarım alnımda dikleşti ve kendimi kelimeleri tekrar söylemeye hazırladım.

Derin bir iç çekti.

"Adele, Connie'nin öz annesi."

Ağzım bir karış açık kaldı, şaşkınlıkla ona bakarken gözlerim yuvalarından fırladı.

Vay anasını.

KILLIAN'IN CONNIE'DEN HABER ALAMADIĞI ORTAYA ÇIKTI.

Haberler. Benden onu denememi istedi ama boşuna. Kendisiyle konuşulmasını istemedi ve ben de bunu tamamen anladım. Tüm bildikleri yalandı. Annesi Killian'a iyi olduğunu ama onu rahat bırakmasını söylemişti.

Connie için kalbim acıyordu ama onun isteklerine saygı duymak istiyordum. Ona hazır olduğunda yanında olacağımı söyleyen birkaç sesli mesaj ve kısa mesaj bırakmıştım. Sadece babasına değil, annesine de kızgındı. Her zaman Killian'ın sperm örneğini bir sperm bankasından aldıklarına inanmıştı ama almamışlardı. Adele sarhoş bir gecenin ardından Killian'dan hamile kaldı, Adele bebekle hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Killian'ın spermi bir sperm bankasındaydı ve Lara ve Katie ile konuşmuştu ama Killian'ın örneğini kullanamadılar. Adele, Connie'yi Lara ve Katie'ye kapalı bir evlatlık olarak vermeyi kabul etti, yani evraklar imzalandıktan sonra kendisinin ve Killian'ın Connie üzerinde hiçbir ebeveyn hakkı yoktu.

Belli ki Killian Connie'nin hayatının büyük bir parçasıydı ve Connie onu orada isterse olmaya devam edecekti.

Killian'ın Connie'ye bombayı patlatmak için neden şimdi iyi bir zaman olduğunu düşündüğünden emin değildim ama sanırım kendine göre nedenleri vardı. Belki de Adele'in belgeleri imzalamakta bu kadar zorlanmasının nedeni buydu? Belki de Connie'yle ilgili bir şeyler saklıyordu ve Connie'nin başına bir şey gelmesini göze alamadı.

Seks sonrası rahatlatıcı bir köpük banyosu için çok fazla şey vardı.

Ama Killian'ın söylediklerine güvenmek zorundaydım ve Connie hazır olduğunda boşlukları o doldurabilirdi.

BÖLÜM 49

KILLIAN'IN KOLUNUN ALTINA UZANDIM, BAŞIM GÖĞSÜNDEYDİ. PARMAK UÇLARI

Çıplak sırtımda şekiller çiziyordu. Elimi karnının alt kısmına koyduğumda, sabit kalp atışlarını dinleyerek rahatladığımı hissettim.

"Sana kalp naklimden bahsedebilir miyim?" sorusu beni şok etti ama aynı zamanda mutlu hissetmemi sağladı.

"Sadece bana anlatmak istersen," diye gülümsedim, başım hâlâ onun göğsündeydi.

"Anlıyorum," diyerek boynunu eğdi ve şakağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "O zaman can kulağıyla dinliyorum."

"Kalbimle ilgili yaşadığım sorunları biliyorsunuz. İş için Londra'daydım. Oradaki işlerimden birini birleştirmeye çalışıyordum. İlaç tedavisi görüyordum ve stres seviyemi yükseltmemeye çalışmam söylendi ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay." Onu terk eden homurtuyu duydum. "Eve doğru yürüyordum, hava berraktı ve gece bastırıyordu - kış hemen köşede saklanıyordu. Otel odama girdiğimde kanepede dinleniyor, kanallar arasında geziniyordum. Birden nefes alamaz oldum. Aniden doğruldum ve nefesimi tutmaya çalıştım. Ama ne kadar denersem o kadar zorlanıyor gibiydim. İşte o zaman panik başladı. Yabancı bir ülkede yapayalnızdım ve ne yapacağımı bilmiyordum." Parmaklarının izi bir an için kesildi, "Düşündüm de, yorgun olduğumu hatırlıyorum ama bunu jetlag'e bağlıyordum." Başımı kaldırdım ve ona baktım. Sanki o geceki olayları hatırlıyormuş gibi önüne bakıyordu.

"999'u aradım ve mavi ışıkla Londra Kraliyet Hastanesi'ne kaldırıldım." Bir an durdu, başımı göğsüne yasladım ve gürültüyle çarpan kalbini dinledim. "Hastaneye girer girmez aceleyle içeri alındım ve

Tüm makinelere bağılı..." sesi çatladı, "Reese, hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım," diye fısıldadı, sanki konuşmak bile onun için çok fazlaydı.

Evinden bu kadar uzakta olduğu düşüncesi kalbimi acıttı. "Doktorumla durumum hakkında konuştular, birkaç saat içinde Organ nakli listesindeydim. Şansımın yaver gideceğini hiç düşünmemiştim... Gerçekten de o hastanede öleceğimi düşünmüştüm... yapayalnız."

Boğazım düğümlendi, gözyaşlarım akmaya başladı. Yara izinin üzerine düştüklerinde onları yeterince hızlı silemedim. Yukarı ittim, yara izi boyunca yumuşak, kelebek öpücükleri yerleştirdim ve parmağım izimi takip etti.

"Ama sen yapmadın... buradasın," diye gülümsedim; burnumu çekerken gözlerim hâlâ cam gibiydi.

"Toplamda bir ay boyunca o hastanede kaldım," bir an durdu, kolu beni kavradı ve sıkıca tuttu. "Sonra bir gece doktorum gelip bana bir donör bulduklarını söyledi, o gece ölen genç bir adam."

Sertleştiğimi hissettim, Killian beni olduğum yerde daha sıkı tutuyordu.

"Nakli aldıktan sonra ailesine teşekkür etmem gerektiğini biliyordum... çünkü oğullarının trajik kaybı olmasaydı, ben de ölebilirdim." Mengenesi titriyor, göğsünde benimki gibi bir ateş dolaşıyordu. Onu dinlemeye devam ederken nefeslerimi sakinleştiremiyordum; hızlı ve serttiler.

"Bir ay önce, çok çalıştıktan sonra ailesini buldum. Bağışçıların isimleri gizli kalıyor ama ben yine de ulaşip teşekkür etmek istedim."

"Nakli hangi tarihte aldınız?" Daha yüksek sesle konuşmaktan korkarak fısıldadım. Cevap vermesini beklerken gözlerim boş odada geziniyordu.

"Ekim'in yirminci günü," sesi soğuktu, tutuşu gevşememişti.

"Elijah'ın ölümünden sonraki gün," diye hıçkırıklara boğuldum, gözyaşlarım Killian'ın tenini ıslatıyordu.

Ayağa kalktım ve zaten bildiğim şeyin onaylanmasını bekleyerek ona baktım.

Yavaşça başını salladı; ben kontrol edilemeyen bir hıçkırığa boğulmadan önce gözlerini benimkilere dikmişti.

"Bebeğim," diyerek beni yatıştırdı, yüzümü tuttu ve gözyaşlarımı öpüp uzaklaştırdı. "Beni dinle."

Kalbim aynı anda hem çok dolu hem de çok kırık hissediyordu. İçimi parçalayan duygular yüzünden kendimi daralmış ve kafam karışmış hissediyordum.

"Büyük bir aşkı kaybettin..."

Başımı salladım, boğazımdaki yanma nefesimi keserken burnumu çektim.

"Ama sen bende daha büyük bir aşk buldun. Ve biliyorum ki asla Elijah'ın yerini alamayacağım... Bunu asla istemem." Bana sarıldı, alnını benimkine dayamadan önce dudakları her bir göz kapağımın üzerine bastırdı.

"Bu kalp, hala senin için atıyor aşkım... sadece senin için atıyor," diyerek geri çekildi ve başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı, "her zaman sadece senin için atacak."

Karşı konulmaz sevgi beni tüketirken ağzını benimkiyle kapattı ve Elijah'ın ölümünden beri taşıdığım boşluğu yeniden bütünleştirdi.

"Seni seviyorum, Buttercup,"

Burnumu çektim, ellerim yara izine dokunmak için uzandı. Gözlerim onun gözlerini bulmadan önce bir an oyalandı. "Ama seni sevdiğim kadar değil, Killian."

EPILOG

LORDES HALKLA İLİŞKİLER'DEKİ MASAMA OTURDUM. BURADA KENDİMİ EVİMDE HISSEDIYORDUM. MEMNUN HISSETTİM.

Killian'ın yanında çalışmaktan şimdi tek başıma çalışmaya ve bir şirketin başına geçmeye alışmak biraz zaman almıştı ama bundan keyif alıyordum. İşe yaramasını sağladım. Son altı ayda şirket olarak büyüyorduk ve Harlen ile birlikte iki büyük isimle anlaşmıştık. Doğum iznine çıkmamaya karar verdim, son dakikaya kadar çalışmak istiyordum ve bu da her an doğum yapabileceğim anlamına geliyordu. Doktorumdan izin almıştım, kız bebek güzel bir şekilde büyüyordu ve kalbiyle ilgili başka bir endişe yoktu, bu da beni ve Killian'ı çok rahatlatmıştı.

Gözlerim masamdan ayrılıp masamın üzerinde duran ikimizin resmine baktı. İkimiz de gülümsüyorduk, çok kaygısız ve mutluyduk. Londra'daydık, Elijah'ın Cornwall'daki en sevdiği koyda duruyorduk. Killian orada evinde gibiydi ve bir parçam bunun Elijah'tan bir parça taşıdığı için olup olmadığını merak etti.

New York'a döndüğümüzden beri onu emlak sitelerinde kaldığımız koyda küçük şirin evler ararken buldum. Sanırım biraz takıntılı. Ona bunu düşüneceğimi söyledim, çünkü dürüst olmak gerekirse, New York'u ne kadar sevsem de... İngiltere'yi daha çok seviyorum.

Telefonum çaldı, ekranda Killian'ın adı yanıp sönüyordu. Sırtarak telefonumun kilidini açtım ve mesajını okudum.

Killian: Dışarıda. X

Telefonumu çantama attım, bilgisayarımı kilitledim ve kapıya yöneldim. Kapıyı açtığımda Killian'ın orada durduğunu görünce sıçradım, yüzünde kocaman bir 'bebeğim, buradayım' gülümsemesi vardı ve kapı çerçevesine yaslanmıştı.

"Dışarıda olduğunu söylemiştin," diye mırıldandım, eğilip kolunu belime doladı ve beni usulca öptü.

"Evet, ofisinizin dışını kastetmiştim..." diye sırttı, "çok ayrıntılı mesajımdan bunu anlamadın mı?" gülmeden önce kaşlarını aşağı yukarı oynattı.

"Hadi ihtiyar, seni eve götürelim."

"Sen kime ihtiyar diyorsun? Velet." Hırlayarak beni asansöre doğru sürükledi. Sabırsızca düğmeye bastı ve beklerken ofladı.

Kapılar çaldığında, beni asansörün duvarına doğru iterken beni içeri çekti, gözleri gözlerimi yakarken eli boğazımın tabanını sarıyordu... dudakları benimkinin hemen üzerinde geziniyordu.

"Sana göstereceğim ihtiyar," diye tehdit etti, midem altüst oldu, kalp atışlarım hızlandı ve içimdeki o lezzetli yanmanın tutuştuğunu hissettim.

Evimize girer girmez Killian beni tepeden tırnağa soydu. Dizlerinin üzerine çökerek beni döndürmeden ve yatağa doğru itmeden önce küçük yumruma bir öpücük kondurdu.

"Seni dört ayak üzerinde istiyorum bebeğim," diye inledi, kendini yavaşça pompalarken sert horozunu yumrukladı.

Dediğini yaptım. Dört ayak üzerinde diz çöken Killian arkamda yere diz çöktü, ağrıyan amımı ağzına doğru çekerken ellerini kalçalarımaya koydu.

Usta dili sıırıslıklam olmuş açıklığımda dönüyor, yalıyor ve emiyordu.

Kıvrımlarımın arasında kayarak, iki parmağını içim in derinliklerine pompalarken klitorisimle alay etti. Kukum sıkıştı, g noktamı okşarken sırtım kavislendi, ayak parmaklarım yaklaşan orgazmımın beklentisiyle kıvrıldı. Aniden durdu, ayağa kalktı ve yatağımızın başucundaki çekmeceye doğru yürüdü. Gümüş, metal mermi vibratörümü çıkararak yatağa geri döndü ve amıma sokmadan önce soğuk metali omurgamdan aşağı kaydırıldı.

Titremeye başladı, giriş yerimde titreşiyordu ama kısa süre sonra yavaşça hareket ettirdi.

yanaklarımdan geçiriyor ve kışımındaki ucuyla alay ediyordu.

"Killian," diye yalvardım, "sik beni, her şeyimi al. Beni her yönden senin yap." Nefes nefese omzumun üzerinden ona baktım. Gözleri parlıyordu.

"Ama bebek..." diye durdu, vibratörü daha önce hiçbir erkeğin gitmediği yerden çıkardı.

"Bebek iyi olacak; Google'da araştırdım ve doktoru aradım," diye inledim zevk içimde dalgalanırken.

"Şeftali bekaretini almam konusunda Dr. Kyra ile mi konuştun?" Sesindeki şoku duyabiliyordum.

"Benim
neyim?!"
diye
homurdandı
m.

"Şeftali..." diye kıkırdadı, "duyabiliyor... a-s-s demek istemiyorum" diye heceleledi.

Gözlerimi devirdim, artık içimde bir öfke vardı.

"Killian Hayes, ya buraya geri dön ve beni gelecek haftaya kadar becer ya da Lucifer'e yemin ederim vibratörümü alırım - bu arada adı hala Harlen - ve kendimi beceririm," sesim istediğimden biraz daha sahipli çıktı ama azgın, sinirli ve hormonal dim... ve belki biraz da açtım. Kimi kandırıyordum ki? Ben her zaman açtım.

"Cesaret edemezsin..." diye kaşlarını çattı ve vibratörü havaya kaldırdı.

"Dene beni, ihtiyar."

Boğazından çıkan derin, ilkel hırıltıyı duydum. Onu nasıl gaza getireceğimi biliyordum ve ona yaşlı adam demek ya da Harlen'le tehdit etmek onu tekrar yanıma çekmek için ihtiyacım olan kırmızı kumaştı.

Vibratörü kıcıma bastırırken vızıldadı, kıvrımlarımdan aşağı kaydırmadan ve amımla alay etmeden önce orada tuttu.

"Siktir," diye fısıldadım, başımı yana çevirdim ve kolumdaki derimi ısırdım.

Vibratörü ıslak kıvrımlarımın arasından geçirerek klitorisimin üzerinde tuttu. Beni nazikçe dizlerimin üzerine çekti.

"Vibratörü orada tut, sakın hareket ettirme."

İçimde dalgalanan muazzam zevkten derim karıncalanarak bir inilti çıkardım.

"Ve gelme."

Parmakları sıırılsıklam olmuş amımın içine daldı, kalçalarımdaki uyarılmayı döndürmeden önce içeri ve dışarı kaydırıldı.

Tekrar yaptığında nefesim titredi, hafifçe titredi. Kalçalarım hassas klitorisimde vızıldayan vibratörün üzerinde sallanmaya başladı.

"Sadece seni benim için hazırlıyorum... Bundan emin misin Düğün Çiçeği?" diye sordu.

Orgazmımı engellemek için elimden geleni yaparken dişlerimi sıkarak "Evet," dedim.

Elleriyle kalçalarımı tutarak beni hafifçe öne doğru itti ve kalın ucunu dar açıklığıma doğru iterek hafifçe dürttü.

Kımıldamadan durduğumda nefes almayı bıraktım.

"Nefes almaya devam et bebeğim," diye nefes almaya çalışırken sesi gergindi, biraz daha içeri itti. Parmağının ucu amımın açıklığına oturmuştu ki birden içimde bir şeylerin koptuğunu hissettim.

"Oh, lanet olsun!" diye bağırdım.

"Bebeğim, az önce fışkırdın... fuuuuuck," diye inledi içime daha fazla sokulurken. "Çok ıslaksın."

"Ben fışkırtmadım!" Hafifçe öne doğru hareket ederek çığlık attım. "Ne?" sesi şaşkındı.

"Sanırım suyum g e l d i ." Sesime büyük bir panik karışmıştı. Killian hızla hareket etti ve beni kontrol ederken tuttu. "İyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım, yataktan kayarak çıktım. Killian ayağa kalkmama yardım etti ve bunu yapar yapmaz fışkıрма başladı.

"Evet," diye nefes aldım, "sularım gitti."

HASTANEYE VARDIĞIMIZDA DOKTOR KYRA BİZİ KARŞILAMAYA GELMİŞTİ.

Killian arabadan çıkmama yardım ederken. Kasılmalarım hızlı ve sık geliyordu. Düşecekmiş gibi hissediyordum.

Doktor Kyra beni tekerlekli sandalyeye bindirip doğumhaneye götürdü.

"İkınmam gerek," diye bağırdım, ter saç çizgimden damlıyordu.

"Dayanmaya çalış, seni muayene etmem gerek."

"Durun!? Hiç vajinandan bir karpuz fırlayacakmış gibi hissettin mi?" Bir başka kasılmayla karnım sıkılaşıyor uludum.

Kyra yatağa uzanmama yardım etti, Killian alnımdan öperken elimi tutuyordu.

"Ağrı kesiciye ihtiyacım var, lütfen, ne olursa." "Dayanamıyorum." diye haykırdım. Yatağın üzerinde debeleniyordum, acı dayanılmazdı. Nasıl hareket edersem edeyim, nasıl oturursam oturayım, rahatsızdım.

Kyra beni inceledi, kaşları havaya kalktı. "Tamam, Reese. Şimdiden dokuz santimetreye ulaştın, kızınla tanışmaya hazır mısın?" diye gülümsedi.

"Hayır, değilim." Başımı salladım, bacaklarımı birbirine sıkıştırmaya çalıştım.

Kyra bacaklarımı iterek açtı ve başını iki yana sallarken bana kaşlarını çattı.

"Bebeğim... bebeğim..." Killian dikkatimi dağıttı, yüzümü ona doğru çevirdi ve orada tuttu. "Bunu yapabilirsin," diyerek bana yaklaştı ve alnını alnıma bastırdı. "Şimdi Kyra'yı dinleyeceksin ve güzel kızımızı bu dünyaya getireceksin." Ben oyalanırken dudaklarını dudaklarıma bastırarak uzaklaştı, ancak bir kasılma beni parçaladığında anımız çok geçmeden sona erdi.

"Tamam Reese, it."

Çenemi göğsüme doğru ittim ve doğum derslerimde bana söylendiği gibi eğildim.

"Mükemmel, tamam, bir sonraki kasılmanda... benim için biraz daha sert ıkın, tamam mı? Zaten taçlanıyor."

Killian onu izlerken, "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyor,"

diye fısıldadı. "Kahretsin!" Midem sıkışırken bağırdım.

"İşte bu Reese, ıkın sevgilim, ıkın." Ebe elinde bir havluyla yanında dururken Kyra, "Ikın sevgilim, ıkın," dedi. İçimi parçalayan kasılma boyunca ıkmaya devam ederken yanmayı hissettim.

"Harika Reese, başı çıktı, biraz nefes al ve bir sonraki kasılmada bana son bir kez daha ıkın."

Rahatsız hissettirdi ama son kasılmanın ortaya çıkması uzun sürmedi ve onu hisseder hissetmez, aniden onun delici çılgınlığını duyduğumda sahip olduğum her şeye ittim.

Kyra ayağa kalkıp narin kızımı bana uzatarak, "Mutlu yıllar hayatım," dedi. Kyra üstümü indirip onu çıplak göğsüme yerleştirdikten sonra hafif bir battaniyeyle örttü.

Başının tepesini öptüm, mutluluk gözyaşları yüzümden aşağı aktı. Killian üzerimde geziniyor, başımı öpüyor, burnumu öpüyor ve sonunda dudaklarını dudaklarıma değdiriyordu. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Çok doluydu.

Hayal ettiğim her şeye sahiptim.

Beni her zerremle seven bir adam ve onunla paylaştığım güzel bir kızım.

"Bir ismimiz var mı?" Kyra küçük ayak bileğinin üzerinde bir kalem tutarken sordu

Eti

ket. Killian'a baktım, ikimiz de Doktor'a dönmeden önce başıyla onayladı.

"Celeste Iris Hayes," diye gülümsedim, aşağı bakarken gözlerim tekrar yaşardı

ona.

O benim küçük mucizemdi, gökkuşığı bebeğim. İsminin anlamı buydu.
Mucize ve Gökkuşığı.

Çalkantılı fırtınadan sonraki gökkuşığıydı. O
bizim sonsuza dek mutluluğumuzdu.

SON

CONNIE

TUR OTOBÜSÜNDE OTURUYORDUM, ESKİ HALIMIN BİR GÖLGESİYDİM. NASIL OLUR
DA

çok aptal ve safmışım. Bildiğimi sandığım her şey yalanmış.

Annem bana yalan
söyledi. Babam bana
yalan söyledi.

Ve en kötüsü de, öz annem olan o aşağılık, cadaloz kadın vardı.
Damarlarımda dolaşan nefret ve bu düşünce beni hasta hissettirdi.
Geri dönmeyecektim.

Bu sözler babamın ağzından çıkar çıkmaz, artık koşamayacak hale
gelene kadar koştum.

Annemlerle yüzleştim, bir şey söylemelerine gerek yoktu. Yüzleri her
şeyi anlatıyordu. Suçluluk ve aldatılmışlıkla doluydular ve beni en çok üzen
de buydu. Bana ne olduğunu anlatacak kelimeleri bile bulamamaları. Nasıl
olduğunu.

Bana gerçeği söylemek için zaman ayırsalardı belki hepsini
affedebilirdim ama benimle oturup konuşmaya hazır olduklarında artık çok
geçti. Artık çok geçti.

Sahip olduğum tüm üzüntüyü çoktan kaybetmiştim.
Sadece kaçmak istedim. Kaçmak istedim.
New York'tan uzakta.
Annemlerden uzakta.
Babamdan ve kesinlikle o orospu annemden uzakta.

Peki, kaçmak ve gerçeklikten biraz olsun uzaklaşmak istediğinizde ne yaparsınız?

Bir hayran olursun ve rock yıldızı sevgilinle turneye çıkarsın.

Belki affederim ama asla unutmam.

Hiç.

Bana kazık atmayan tek kişi Reese'di ve hazır olduğumda onu arayacaktım. Onunla buluşacak ve her şeyi açıklayacaktım. Ama şimdi acımı alkol, seks, uyuşturucu ve rock 'n' roll ile dindirmek istiyordum.

Masum Connie'ye elveda.

Merhaba pervasız ve aşağılanmış

Connie.

Henüz hiçbir şey görmediniz ve hikâyemi okumanız için sabırsızlanıyorum.

Connie, Reese ve Killian geri dönecek.

TEŞEKKÜRLER

Dan. En iyi arkadaşım. Kocam. Benim dünyam. Beni bu çılgın yolculuğa başlamaya ittiğin için teşekkür ederim. Seni ölesiye seviyorum.

Öncelikle Robyn'e teşekkürler, beni kontrol altında tuttuğu ve ihtiyacım olduğunda hep yanımda olduğu için.

Kızlarım, küçük grubumuz. Bana verdiğiniz sürekli destek ve sevgi için teşekkür ederim. Hayatımda olduğunuz ve bu çılgın yazarlık yolculuğunda benimle birlikte olduğunuz için çok minnettarım.

BETA'larım ve arkadaşlarım, Sophie ve Harriet. Dürüst olduğunuz ve karakterlerimi benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Leanne, her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Sen ömürlük bir arkadaşsın.

Lea Joan, bunu son dakikaya sıkıştırdığın için bir kez daha teşekkür ederim. Yazarlık yolculuğumda her zaman yanımda oldunuz ve sizinle çalışabildiğim için çok minnettarım.

Ve son olarak, okuyucularım... Siz olmasaydınız bunların hiçbirisi mümkün olmazdı.

Sadık hayranlarım, her şeyi size borçluyum.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.